

Tích Ái Mao Vũ

Hắc Dục

Mục Lục

Giới thiệu Hắc Dục

Chương 1: Kích Tình Trong Thang Máy (1)

Chương 2: Kích Tình Trong Thang Máy (2)

Chương 3: Kích Tình Trong Thang Máy (3)

Chương 4: Khi Cửa Thang Máy Mở Ra (1)

Chương 5: Khi Cửa Thang Máy Mở Ra (2)

Chương 6: Khi Cửa Thang Máy Mở Ra (3)

Chương 7: Cha Dượng

Chương 8: Con Riêng?

Chương 9: Yêu Đương Vụng Trộm Sau Lưng Chồng (1)

Chương 10: Yêu Đương Vụng Trộm Sau Lưng Chồng (2)

Chương 11: Yêu Đương Vụng Trộm Sau Lưng Chồng (3)

Chương 12: Triệt Thiếu Gia Thần Bí

Chương 13: Dịu Dàng (1)

Chương 14: Dịu Dàng (2)

Chương 15: Dịu Dàng (3)

Chương 16: Triệt Thiếu Gia (1)

Chương 17: Triệt Thiếu Gia (2)

Chương 18: Triệt Thiếu Gia (3)

Chương 19: Lần Đầu Tiên Của Triệt (1)

Chương 20: Lần Đầu Tiên Của Triệt (2)

Chương 21

Chương 22: Bảo Hộ

Chương 23: Phân Cao Thấp?

Chương 24: Có Một Cái Gì Đó Đang Dần Dần Thay Đổi

Chương 25: Âm Mưu Đáng Sợ (1)

Chương 26: Âm Mưu Đáng Sợ (2)

Chương 27: Luân Bạo Tàn Khốc (1)

Chương 28: Luân Bạo Tàn Khốc (2)

Chương 29: Luân Bạo Tàn Khốc (3)

Chương 30: Trò Hay Ngoài Ý Muốn

Chương 31: Thất Vọng

Chương 32: Nhận Ra Hàn Triệt

Chương 33

Chương 34

Chương 35: Chương 35

Chương 36: Lãng Nhục (1)

Chương 37: Lãng Nhục (2)

Chương 38: Lãng Nhục (3)

Chương 39: Lãng Nhục (4)

Chương 40: Sm (Cẩn Thận Trước Khi Đọc)

Chương 41: Đen Ăn Đen

Chương 42: Sm(2)

Chương 43: Chương 43

Chương 44: Chương 44

Chương 45: Phong Tẫn Nhiễm

Chương 46: Ngủ Ngon! Thư Liên

Chương 47: Ngủ Cùng Giường

Chương 48: Du Ngoạn Núi Thanh Phương

Chương 49: Anh Thích Em! Em Có Thích Anh Một Chút Nào Không?

Chương 50: Hôn

Chương 51

Chương 52

Chương 53: Đột Phá Chương Ngại

Chương 54: Phong Thiểu Táo Bạo

Chương 55: Tôi Muốn Ly Hôn

Chương 56: Ly Hôn

Chương 57

Chương 58: Em Muốn Anh

Chương 59: Em Muốn Anh 2

Chương 60: Em Muốn Anh – H(3)

Chương 61: Em Muốn Anh – H(4)

Chương 62

Chương 63

Chương 64: Chương 64

Chương 65: Chương 65

Chương 66: Chương 66

Chương 67: Chương 67

Chương 68: Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72: Khi Dễ

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84: Không Tới Lướt Anh Bận Tâm

Chương 85: Anh Không Được Làm Vậy Với Thư Liên.

Chương 86: Cô Em Sẽ Phải Cầu Xin Bọn Anh Chơi Em.

Chương 87: Em Thiếu Đàn Ông Đến Thế Sao! (H)

Chương 88: Là Em Cầu Xin Anh (H)

Chương 89: Làm Em Cả Đời Cũng Không Xuống Giường Được (H)

Chương 90: Thân Thể Của Em Làm Cho Anh Quá Mê Muội (H)

Chương 91: Đau Đớn

Chương 92: Ngay Cả Tư Cách Níu Kéo Cũng Không Có.

Chương 93: Anh Muốn Có Đứa Nhỏ

Chương 94: Gian Tình Bại Lộ

Chương 95: Là Em Quyên Rũ Anh (H).

Chương 96: Em Vì Anh Mà Học Cái Xấu (H)

Chương 97: Đừng Mút Nữa, Anh Chịu Không Nổi (H)

Chương 98: Trừ Em Ra, Ai Anh Cũng Không Cần (H)

Chương 99: Em Khiến Anh Không Chịu Nổi (H).

Chương 100: Muốn Tin Cũng Cần Có Dũng Khí

Chương 101: Khác Thường

Chương 102: Vào Ở Phong Gia.

Chương 103: Tư Liệu Trinh Thám

Chương 104: Vì Muốn Có Được Cô Gái Đó

Chương 105: Cậu Đang Sai Bảo Tôi Đây À?

Chương 106: Lần Đầu Cãi Nhau (1).

Chương 107: Lần Đầu Cãi Nhau (2).

Chương 108: Màn Cầu Hôn Ngoài Ý Muốn

Giới thiệu Hắc Dục

Cô vốn chỉ là một sinh viên đại học năm ba bình thường với ước mơ ngôn tình về tình yêu lãng mạn như bao bạn học khác, đột nhiên một ngày nọ mẹ cô bức cô gả cho chủ tịch tập đoàn tài chính

Thiên Vũ. Sau đêm đầu tiên đầy nhục nhã và gian nan, cô vội vàng trốn đi, không ngờ rằng ở trong thang máy lại gặp phải một người người đàn ông như dã thú... Hắn dùng ánh mắt cuồng dã, nguy hiểm, tràn ngập hắc dục nhìn cô. Từ đó, cô liền chìm vào biển dục vọng đen tối, không có cách nào thoát ra... có lẽ cô phải dùng mưu đồ làm loạn để thoát thân.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Kịch Tình Trong Thang Máy (1)

Thư Liên từ trong ác mộng tỉnh lại, hạ thân đau đớn, cô giãy dụa cố gắng chống đỡ thân thể ngồi dậy, hỗn hợp chất lỏng trắng đục cùng tơ máu từ giữa hai chân tràn ra, nhắc nhở cô chuyện gì đã xảy ra.

Đầu óc là một mảnh trắng xóa, không biết trong lòng mình đang có cảm xúc gì, dường như trống rỗng lại giống như bị lấp đầy.

Bên cạnh có một cánh tay khô quắc quàng bên gối cô, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy đó là một ông lão đầu tóc hoa râm hỗn độn, hấn ngủ rất say, hình như còn đang ngáy, giống như đang tràn ngập trong hương vị ngọt ngào thỏa mãn.

Chính là người như thế này đã đoạt đi đêm đầu tiên của mình sao? chính là người như thế này, sau này sẽ là người chồng sớm chiều bên nhau của cô sao?

Thư Liên cắn môi dưới, gian nan đứng dậy, mỗi một bước đi, đều cảm thấy giữa hai chân đau đớn, đầu óc ong ong, hấn là di chứng sau khi say rượu, may mắn, may mắn là cô say, nếu không đêm qua, hấn là rất khó để vượt qua.

‘Tinh...tinh’ – Cửa thang máy mở ra, Thư Liên kéo cổ áo cúi đầu bước nhanh vào trong, âm thanh nhẹ nhàng: “Lầu 1, cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Trả lời cô là một giọng nam trầm thấp dễ nghe, mà không phải là giọng nhân viên phục vụ của khách sạn.

Thư Liên kinh ngạc ngẩng đầu, người người đàn ông đã đưa tay ra ấn lầu 1, hấn thế nhưng lại để trần toàn bộ thân trên, phía dưới mặc quần cộc vải hoa màu bạc, da thịt màu đồng cổ tinh trắng phập phồng, còn mang theo những giọt mồ hôi chưa kịp khô, một cỗ hương vị người đàn ông dày đặc phủ vào mặt cô.

Mái tóc người đàn ông rối loạn cơ hồ che hết gương mặt, thế nhưng đôi mắt kia đen bóng sáng rực, giống như con báo hoang, vừa cuồng dã lại vừa nguy

hiêm.

Thư Liên nhất thời đỏ mặt, lập tức nghĩ đến đây là thang máy chuyên dụng của khách sạn Thất Tinh nổi tiếng xa hoa, tại sao lại xuất hiện một người người đàn ông không hợp phong cảnh như thế này.

Nghi ngờ không rõ làm cô không tự chủ lui về phía sau.

“Tầng cao nhất ống nước có vấn đề.” Người đàn ông nhẹ nhàng lạnh nhạt nói ra một câu.

Hóa ra là công nhân sửa ống nước, Thư Liên thở dài nhẹ nhõm một hơi: “À.”

Cô cúi thấp đầu nhích ra sát vách thang máy, giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi cố bảo hộ chính mình, trên chiếc cổ trắng nõn, xuất hiện vết xanh xanh tím tím lớn nhỏ không đồng nhất, cô vốn biết những vết đó tồn tại, chỉ là vì khản trương, nên đem cổ áo kéo thật chặt, muốn che khuất đi những dấu vết đó, ngược lại càng lộ liễu dễ khiến cho người khác chú ý.

Cô không thể nào biết được, không chú ý đến, ánh mắt người người đàn ông bên cạnh giống như con sói, một con sói đói khát lâu năm, ánh mắt hấn tới sầm lại, mang theo nồng đậm dục vọng soi xét cô, ánh mắt hấn như con dao nhỏ hung hăng cắt qua thân thể cô, tựa hồ muốn lột da lóc xương, đem cô ăn đến xương cốt cũng không chừa.

‘Tinh’ – Thang máy ngừng lại, nhưng cửa lại không mở ra, đột nhiên chấn động, Thư Liên trọng tâm không vững, ngã sang bên cạnh.

Cô kinh hô một tiếng, không ngờ lại ngã vào một vòng tay rắn chắc hữu lực, cổ áo bị lệch qua một bên, vết hôn rậm rạp nhất thời lộ ra dưới ánh sáng chói mắt của ngọn đèn, đồng tử người người đàn ông gắt gao co rút lại, hơi hơi眯 mắt, từ trên nhìn xuống nhìn vào trong cổ áo cô

Bởi vì bị ngã, cổ áo chữ T mở rộng, da thịt tuyết trắng mềm mại lộ ra hơn phân nửa, bộ ngực dòn dập phập phồng, dấu hôn trên ngực cũng phập phồng di động theo hô hấp, giống như bánh bao quét mứt dâu tây, dụ dỗ người ta tiến lên cắn một ngậm.

Cảm giác được phía sau truyền đến tiếng hô hấp nặng nề rất rõ ràng, bàn tay to bên hông giống như bàn ủi nóng bỏng, Thư Liên vội vàng đứng thẳng, sửa sang lại áo của mình: “Thực xin lỗi.”

“Không có gì.” Âm thanh của người đàn ông kia khàn khàn, mơ hồ mang theo vẻ ái muội cùng dục vọng, hắn không chịu buông tay, ngón tay thô ráp cách lớp quần áo mỏng manh vuốt ve thắt lưng cô, truyền đến cảm giác nóng cháy.

Thư Liên cắn môi, rụt người sang bên cạnh một chút, tay người đàn ông không chịu buông ra, vẫn ôm chặt trên người cô.

“Đừng, đừng như vậy.” Cô đẩy tay hắn ra, trong cổ họng giống như có cái gì chèn lại, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, nhưng cũng không dám lớn tiếng với hắn.

“Cô có thói quen mang một thân toàn vết hôn ngân đi ra ngoài quyến rũ người đàn ông? Hừm?” người đàn ông cúi sát vào cổ cô, hô hấp nóng rực phun trên gáy cô, hơi nóng làm cô run rẩy một trận.

“Không, không có.” Cô xấu hổ, vươn bàn tay nhỏ bé đẩy hắn ra bên ngoài, bởi vì mỗi người đàn ông đã muốn khắc trên cổ cô, ái muội khẽ cắn lên vết hôn xanh tím.

“Anh làm cái gì vậy, đây là thang máy, có camera quay lại, sẽ bị người ta nhìn thấy... A!” Thư Liên kinh suyến một tiếng, bàn tay to kia đã kéo vòng eo cô về phía trước, nhanh chóng cầm một bên dây đà, thô lỗ vuốt ve.

“Vậy có nghĩa là chỉ cần người khác không nhìn thấy mặt là được, đúng không?” Người đàn ông ôm thân hình mảnh khảnh của cô hướng về góc thang máy, để cho mặt cô hướng về mặt kính lạnh như băng, ánh mắt cô nhìn xuống dưới, liền thấy vú mình bị người đàn ông phía sau nắm bóp thành đủ loại hình dạng, cô còn cảm thấy có cái gì đó cứng rắn đâm vào thắt lưng cô, làm cho cô thở dồn dập hút không khí.

“Không, đừng!” Cô lo lắng vặn vẹo thân thể, cô không dám tưởng tượng một lát nữa khi cửa thang máy mở ra sẽ có chuyện gì xảy ra, tay người đàn ông càng tráng hữu lực, đem hai cái tay đang giãy dụa của cô kéo về phía sau, khiến cho đôi kiêu nữ càng vênh cao hơn, càng thuận lợi cho bàn tay kia của hắn tùy ý chà đạp, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, mút một cái thật mạnh vào cổ cô, cây gậy cứng rắn đặt trên thắt lưng cô, không ngừng ma sát qua lại, cho dù cách một lớp quần áo, Thư Liên cũng có cảm giác rất rõ ràng cái cây gì đó thật lớn thật nóng cháy, nhất là mỗi khi cô giãy dụa, cái cây kia rõ ràng càng lớn hơn một phần.

“Trên người cô thơm quá, có nhiều vết hôn ngân như vậy, tiểu tao hóa, đêm qua nhất định đã cùng người ta điên cuồng cả một đêm đi.” Người đàn ông vừa nói ra những lời hạ lưu dâm dăng, vừa đưa một tay vào trong váy cô, không để ý đến cô giãy dụa, cường lực đưa tay sờ lên địa phương tối mật bí ẩn, chà xát vào viên trân châu mẫn cảm của cô.

“A!” Thư Liên mạnh mẽ run lên, chỉ cảm thấy bụng dưới không thể không chế co rút một trận, có một luồng khí nóng truyền thẳng xuống phía dưới, một cảm giác xa lạ, kỳ quái làm cho cô xấu hổ và giận dữ không biết làm sao.

“Đừng, đừng chạm vào nơi đó!” Cô thét chói tai, khóc lóc, “Cầu xin anh, đừng... ngừng lại!”

“Đừng có ngừng sao?” Người đàn ông thở hộc hển, hai ngón tay thô lỗ chen vào hoa huyết, khuấy động thịt mềm bên trong, “Tiểu dâm dăng, cô kẹp tôi thật nhanh, A, thật muốn giết chết cô!”

“Không cần! Cầu xin anh, thang máy sẽ lập tức mở ra! Người ta sẽ nhìn thấy, anh buông tha cho tôi!” Thư Liên giãy dụa khóc, cô không biết tại khách sạn cao cấp cũng sẽ gặp phải những chuyện như thế này, nếu như bị người khác thấy, không chỉ có chồng mới cưới không bỏ qua cho cô, mà cha mẹ cũng sẽ đánh chết cô.

“Thang máy hỏng rồi, tạm thời sẽ không có người vào đây.” Ngón tay người đàn ông ở trong cơ thể cô ra ra vào vào, mang theo ra ngoài một luồng hoa dịch trong suốt, “Nhìn cô xem, rõ ràng muốn như vậy, lại cố sống cố chết giả vờ trinh tiết liệt nữ.”

Hắn rút ngón tay ra, đưa ngón tay dính đầy chất lỏng trong suốt xoa xoa trên mặt cô, hô hấp hắn trầm trọng cắn lấy vành tai cô, dùng sức kéo váy cô lên trên, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Bảo bối, em rõ ràng đang cầu xin anh chơi em.”

Chương 2: Kịch Tình Trong Thang Máy (2)

Thư Liên hoảng sợ giãy dụa , lại bị người đàn ông đè chặt trên mặt kính không thể động đậy, người đàn ông động tác thực lưu loát cởi quần ra, giây tiếp theo cô liền cảm giác được một cây gậy thật lớn, thô dài gì đó đập thật mạnh vào mông mình, vừa nóng vừa cứng rắn như một cây côn bằng sắt.

“Anh nhìn không được rồi, bảo bối...” Người đàn ông thở dốc thật mạnh, âm thanh như từ trong kẽ răng bật ra , “Em quả thật sinh ra để quỳ rũ đàn ông !”

“Không! Không!” Nhận thấy được người đàn ông sắp làm cái gì, Thư Liên khẩn trương toàn thân đều căng lên, tuy rằng đêm qua đã trải qua lần đầu tiên, nhưng mà là dưới tình huống cô bị quá chén, người chưa bao giờ có kinh nghiệm như cô, đôi chuyện “tính” vừa sợ hãi vừa kích động. Quan trọng nhất là, cô cũng không biết người đàn ông là ai!

“Đừng nói “không”, em nhất định đang cầu xin anh muốn em !” Người đàn ông cắn răng, mạnh mẽ động thân, đem dương cụ nóng cháy kiên đỉnh mạnh mẽ hữu lực cắm vào!

“A —— “

“A —— “

Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu, Thư Liên là kêu đau đớn , còn người đàn ông là kêu thích thú.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Đau... A!” Thư Liên khóc , dùng sức giãy dụa vặn vẹo, lại chỉ có thể tuyệt vọng, cảm giác được cây gậy nóng trong cơ thể kia gằn như đem cô xé rách , vật đó lại càng ngày càng cứng rắn , to lớn hơn.

“Em muốn bức điên anh sao! Tiểu yêu tinh!” Người đàn ông chỉ cảm thấy bên trong khíet khao có thể làm cho người ta phát cuồng, giống như có vô số cái miệng nhỏ nhắn hung hăng hút hấn, làm cho hấn sắp không khống chế được, thiếu chút nữa tước vũ khí đầu hàng.

Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, hưng phấn chụp lấy cái mông tuyết trắng của cô, không để ý cô kêu khóc, mãnh liệt động nhanh thắt lưng trắng kiện, điên cuồng rút ra chọc vào.

“A! Đau! Buông, buông ra!” Thư Liên bị đè ở trên tường không thể động đậy, hai chân cô bị người đàn ông bá đạo tách ra, bị cường lực va chạm đứng thẳng không được ngồi xuống cũng không xong, toàn bộ sức nặng của cơ thể tựa hồ đều tập trung ở nơi đang kết hợp với hắn kia, mỗi khi cô muốn rơi xuống, liền bị người đàn ông kia dùng sức đẩy trở về, đau đớn, toàn thân cô run run, lại có một cỗ khoái cảm khó có thể nói nên lời, cái loại khoái cảm này làm cho cô cảm thấy xấu hổ, trong lúc không kịp tự hỏi chính mình lại bị đẩy trở về, lại tiếp tục đón nhận dục vọng của người đàn ông kia! Một chút, một chút, lại một chút, tiết tấu người đàn ông này không có bất kỳ kỹ xảo gì, chỉ dùng sức mạnh va chạm, nhiều lần vọt tới đỉnh, mỗi khi đâm đến hoa tâm, cực đại quy đầu mãnh liệt đâm vào tử cung bị thương chưa khép lại, lại cấp tốc rút về, xoay tròn trong nhục bích non mềm, đau đớn bén nhọn cùng khoái cảm xa lạ hợp lại cùng một chỗ, làm cho Thư Liên phát ra tiếng rên như mèo kêu.

“Tiểu yêu tinh, em kẹp nhanh quá! A ——” người đàn ông hưng phấn ngẩng đầu lên, hầu kết không ngừng trượt lên xuống, bàn tay thô lỗ nắm bóp mông thịt của cô, sau đó ‘phát’ vào thật mạnh, phát ra tiếng ba ba giòn giã.

“A!” Thư Liên khóc hai mắt đầm lệ mơ hồ, trên mông đột nhiên truyền đến đau đớn làm cho cô run rẩy không thôi, tiểu huyết mạnh mẽ co rút lại!

“Đáng chết!” ánh mắt người đàn ông tối sầm lại, mạnh mẽ rút côn thịt ra, cực đại quy đầu kịch liệt run run, tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ ra.

Một lúc lâu sau, người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thư Liên, đột nhiên kéo người cô lại, cúi đầu hôn thật mạnh lên môi cô, cái lưỡi ẩm ướt linh hoạt thừa dịp cô mở miệng hô hấp mà tiến quân thần tốc, xâm lược khoang miệng cô, cuối cùng ngậm lấy cái lưỡi non mềm, mút vào.

“Ngô —— ngô muốn, a!” Thư Liên vừa lúc hấn nả ra định nói chuyện, liền bị người đàn ông nâng lên một chân đâm vào thật sâu.

Người đàn ông không giống như lúc trước liên tục đánh thẳng về phía trước nữa, mà là tiếp tục hôn sâu cô, thông thả rút ra chọc vào, làm cho cô có thể cảm nhận được nam căn kia cứng rắn nóng rực, từng chút một ma sát lên vách tường của cô, dùng một loại tư thế cường ngạnh, chân thật đáng tin

xâm chiếm nơi bí ẩn của cô, hấn dùng dục vọng của mình, đem dục vọng ẩn núp ở sâu trong nội tâm cô chậm rãi thức tỉnh

“Ân...” Vô ý thức phát ra âm thanh rên rỉ, Thư Liên bị âm thanh yêu kiều tràn ngập tình dục của mình dọa sợ, đó chính là thanh âm của cô sao? Cô cho tới bây giờ đều không thể tưởng được mình lại có thể phát ra loại rên rỉ dâm dăng này.

Người đàn ông tràn ngập tình dục, trong con ngươi đen hiện lên thần sắc khó có thể nắm bắt, hấn hơi hơi câu môi, một bên dùng đầu lưỡi miêu tả cánh môi cô, một bên lấy ngón tay vuốt ve mặt cô, như là giữa hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt, chậm rãi lướt qua làn mi cô, mắt cô, cuối cùng xuyên thật sâu vào mái tóc đen mềm mại, cảm giác được giữa hai chân cô xuân triều đang tuôn ra, người đàn ông ác ý chậm rãi rút phân thân ra, lại thật mạnh đỉnh nhập vào!

“A a a a ——” cảm giác mãnh liệt xông đến, Thư Liên cơ hồ kêu khóc, đạt đến cao trào, đầu óc cô đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết vô ý thức ôm lấy cổ người đàn ông, trong tiểu huyết nộn thịt điên cuồng mút lấy nhục bông của hấn, hấn không thể hút hết dương khí người đàn ông này.

“Quả nhiên là thân thể dâm dăng, nhanh cao trào như thế.” Người đàn ông cắn thật mạnh lên cổ cô, không để ý tiểu huyết Thư Liên còn đang co rút có bao nhiêu mất cảm, hung hăng rút ra cực đại, lại hung hăng va chạm đi vào, Thư Liên đang trong cao trào dâm thủy chảy ra như suối, hạ thân hai người phát ra tiếng phốc phốc rung động.

Chương 3: Kịch Tình Trong Thang Máy (3)

“A! Không muốn không muốn! Không cần!” Thư Liên dù sao cũng mới trải sự đời, làm sao có thể chịu nổi người đàn ông va chạm thô bạo như thế, nhưng mà sức lực của cô đối với người đàn ông cường tráng trước mặt mà nói, lại chỉ như con mèo nhỏ đang gãi ngứa không đáng nhắc tới, ngược lại bàn tay nhỏ bé dùng sức đẩy lồng ngực người đàn ông, mang lại xúc cảm tinh tế càng làm cho người đàn ông đỏ mặt, cặp lông mày kiêu kiêu bị kích thích càng tăng nhanh tốc độ, đem cô dính ở trên tường điện cường chọc một trận.

“Tiểu tao hóa, anh làm em thích hay khó chịu! Hửm?” hắn đem mặt vùi thật sâu vào bộ ngực mềm mại của Thư Liên, thanh âm người đàn ông khàn khàn, tràn ngập tình dục cùng đặc ý.

“Ân... Đau quá, buông! Buông, được không.” Thư Liên bị hắn dính cho ngã đông ngã tây, một chân đã không còn đủ sức để chống đỡ sức nặng của cô, dư vị cao trào làm cho hai chân cô như nhũn ra, cô không thể không bám víu lấy người đàn ông, đề phòng mình trượt ngã.

Thân thể lại trái với lương tâm nổi lên phản ứng, người đàn ông gặm nhẹ, mùi mồ hôi trên người hắn, cùng với âm thanh dâm mỹ tràn ngập trong không khí, đều làm cho cô có cảm giác mặt đỏ tai hồng, phía dưới cô rất đau, bị người đàn ông đâm cho run lên tê tê, áp lực cùng khoái cảm, truyền tới ào ạt, làm cho cô trở tay không kịp.

“Ân...” Thư Liên ngẩng đầu lên, hàm răng như vỏ sò cắn chặt môi dưới đến ứa máu, khóe mắt ướt át không dấu được xuân ý, cứ việc cô cảm thấy xấu hổ, lại ngăn cản không được khát vọng của thân thể, cô cong người lên, không tự chủ đón ý hòa với người đàn ông rút ra chọc vào, bề mặt tiểu huyết sưng đỏ vốn nhăn nhó bị chống đỡ thành điểm hồng ướt át, gian nan mà lại dâm dăng phun ra nuốt vào nhục bồng tím hồng của người đàn ông, vừa giống như kháng nghị người đàn ông thô bạo, lại vừa giống như mời hắn đến chà đạp.

Người đàn ông rõ ràng bị một màn kịch trước mắt này làm bộc phát thú tính, hắn đem một chân còn lại của cô nâng lên, để cho hai cái đùi cô bị hai cánh tay cường tráng hữu lực nâng lên chống đỡ, toàn bộ trọng tâm thân thể đều dừng lại trên nhục bông của người đàn ông.

“A, dừng!” Thư Liên bị hắn làm cho hoảng sợ, ôm chặt cổ hắn, thấp giọng năn nỉ, “Dừng như vậy! Sẽ, sẽ phá hư mắt!”

“Nếu không phá hư, em làm sao có thể nhớ ôm anh chứ?” Người đàn ông tà tà cười, cánh tay hơi hơi buông lỏng, thân thể Thư Liên liền ngồi xuống nhục bông, nhụy hoa bị mở bung ra, đậm thẳng tới hoa tâm!

“A! !” Một cỗ khoái cảm như dùi non lấp biển đánh sâu vào cảm quan Thư Liên, cô cơ hồ cảm thấy chính mình sẽ bị hắn cứ như vậy đậm chết ở chỗ này, nhưng mà giây tiếp theo, cánh tay hữu lực của hắn lại đem thân thể của cô nâng lên, lại thả xuống dưới thật mạnh!

“A! Trời! Trời ạ!” Thư Liên khóc kêu run run, cái loại khoái cảm mãnh liệt kích thích này, làm cho cô cơ hồ khó có thể thừa nhận!

“Dừng kêu trời, gọi anh là Phong.” Người đàn ông cắn vành tai cô, lại một lần nữa đem cô nâng lên rồi buông xuống, cảm thụ cô khít khao cắn chặt hắn, khoái cảm cùng thư sướng, “Nhớ kỹ anh mới là người đàn ông chân chính của em!”

“Phong! Phong!” Thư Liên khóc hai mắt đầm lệ mông lung, cắn một ngụm lên vai người đàn ông, “Đủ, đủ, dừng, dừng lại!”

“Hu...” Người đàn ông ngăn chặn môi cô, đem cô áp lên tường thang máy, bàn tay bóp chặt vòn eo mảnh khảnh, thân thể buộc chặt, liều mạng ở trong thân thể cô rút ra chọc vào.

“A, Phong ——” Thư Liên hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, chỉ biết không ngừng kêu tên người đàn ông, như người kẻ cận cái chết bắt được ngọn cỏ, cô đã quên là người đàn ông này đang cưỡng gian cô, cô chỉ biết là hắn hiện tại là trời của cô, là thần của cô.

“Muốn nói cái gì? Hừm?” trên trán hắn rớt xuống một giọt mồ hôi, rơi xuống làn da trắng nõn của cô bắn tung tóe, nhục bông hắn trong cơ thể cô lại lớn thêm một vòng, cứng rắn như thiếc, điên cuồng đậm chọc, giống như con ngựa hoang mất cương, trong không khí truyền ra âm thanh ba ba rung động

của hai thân thể va chạm, hai người lại không hề biết đau, thậm chí lại mạnh thêm một chút! Nhanh hơn một chút! Lại sâu thêm một chút! Lại mãnh nhất điềm!

“Thật thoải mái! Phong! Thật thoải mái! Em không được, không được! A a ——” Thư Liên cuồng loạn lắc đầu, đã hoàn toàn quên cảm giác xấu hổ và cố kỵ, chỉ biết run run ôm lấy thắt lưng hắn, cong người lên như con tôm, trước mắt lóe lên một luồng sáng bạc, cao trào hủy diệt tập kích cô, làm cho cô khó có thể ngăn cản, ngắt đi.

Người đàn ông buộc chặt móng, bay nhanh trong nơi kích thích của Thư Liên, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, sau một trận điên cuồng mãnh liệt cuối cùng, chất lỏng màu trắng bắn ra ngoài, hắn rút ra để nó chậm rãi phun lên trên mặt trên đầu mọi nơi trên cơ thể Thư Liên.

Người đàn ông cầm lấy nhục bông tím hồng trượt lên trượt xuống để kéo dài dư vị cao trào, mãi cho đến khi bài trừ giọt tinh dịch cuối cùng mới mở ra đôi mắt sâu thẳm, hắn nắm hai má Thư Liên, hơi hơi dùng sức làm miệng cô mở ra, đem quy đầu vẫn đang run nhè nhẹ đút vào cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng của cô, để cho khoang miệng mềm lại ấm áp mút sạch dâm dịch còn sót lại.

Chương 4: Khi Cửa Thang Máy Mở Ra (1)

Sau khi hết hôn mê Thư Liên nhắm mắt nhú mi, trong khoang miệng có cái gì đó vừa cứng vừa nóng đảo quanh làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái, cô khinh ngâm một tiếng, muốn tránh ra, cảm lại bị cố định không thể động đậy, người đàn ông cúi đầu nhìn dương vật của mình đang nhét trong miệng cô kia, tình dục tích tụ trong con người đen lại dần dần trở nên sâu thẳm, nam căn vốn đã trở nên mềm nhũn lại biến thô lớn, đem cái miệng nhỏ hé ra làm cho tràn đầy, ra vào đều có chút khó khăn.

“Tiểu yêu tinh!” Người đàn ông căn răng kêu rên, ngửa đầu nhắm mắt lại hưởng thụ khoang miệng mềm mại, chậm rãi ở trong miệng cô rút ra chọc vào, “Em rất có tiềm chất làm cho đàn ông phát cuồng.”

Miệng Thư Liên bị bắt mở lớn, làm cho cô hô hấp đều trở nên khó khăn, người đàn ông rút ra chọc vào tuy rằng không mãnh liệt, lại hậm rãi tăng nhanh tốc độ, làm cho cô cơ hồ thở không nổi.

“Ngô... Ngô...” ở thời điểm bắt đầu hít thở không thông cuối cùng Thư Liên cũng tỉnh lại, dị vật trong miệng làm cho cô kinh ngạc một lát, lập tức hiểu ngay ra đó là cái gì, cảm xúc xấu hổ bao phủ cô, làm cho cô hận không thể đập đầu chết ở chỗ này.

Trời ạ, cô vì sao còn chưa thoát khỏi ác mộng này, nếu như tất cả những chuyện ày đều là mộng, vậy cầu ông trời, làm cho cô nhanh tỉnh lại đi!

Thư Liên mặt đỏ lên liều mạng đẩy chân người đàn ông ra, tưởng chừng thân thể kia sẽ lui về sau, không ngờ lại lui vào tường, cô nuốt nước miếng, khoang miệng co rút lại hung hăng mút chặt nam căn to lớn dọa người kia, cô dường như sắp nuốt nó vào trong cổ họng..

Không chỉ có người đàn ông buồn hừ một tiếng, cô cũng bị nghẹn nôn khan không thôi.

“Chết tiệt!” Người đàn ông thấp giọng rủa một tiếng, bất chấp cô hít thở không thông hay không, móng động nhanh cơ bắp toàn thân buộc chặt lại đâm mạnh vài cái vào trong miệng cô, ba một tiếng rút ra, sau đó Thư Liên

giống búp bê vải bị kéo lên, hung hăng đâm vào huyết khẩu cô

“A!” Thư Liên đau đớn không ngừng giãy dụa, cái kia của hắn vẫn quá lớn, hắn tiến vào quá hung mãnh, làm cho cô không chịu nổi, “Thả ra! Thả tôi ra!”

Người đàn ông thờ hồn hên, đâm nhanh vào tử cung cô mấy chục cái, đâm cho đến khi cô đứng thẳng không xong mới cắn môi cô nói: “Cô muốn cứ như vậy rời khỏi nơi này sao?”

Nhìn Thư Liên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, trong mắt hắn hiện lên ý tứ hàm xúc khó nhận biết, hắn mút thật mạnh môi cô, mãi cho đến khi cô thờ không nổi, mới rút phân thân ra khỏi cơ thể cô

Đột nhiên áp lực rút lui khỏi làm cho Thư Liên nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà giây tiếp theo giây liền cảm thấy thân thể của mình mềm nhũn ngã xuống, cô đã hoàn toàn đứng không nổi .

Người đàn ông lạnh tay lẹ mắt ôm lấy thất lưng cô, thanh âm trầm thấp đầy từ tính: “Không phải cậu tôi thả em sao, sao lại sớm yêu thương nhưng nhớ rồi.”

Thư Liên cúi đầu xuống, mắt hồng hồng sửa sang lại quần áo bị hắn vò nhàu nát, nước mắt lạch cách lạch cách rơi xuống.

Nhìn cô liều mạng chà sát tinh dịch dính trên váy, khóc rồi tỉnh rồi mù, người đàn ông mi mắt anh khí không khỏi nhăn lại, lung tung lau quét gương mặt dính đầy tinh dịch, không để ý đến cô phản kháng ôm cô lên.

“Anh, anh còn muốn làm cái gì!” giọng nói Thư Liên có chút biến đổi, cô bị hắn làm cho sợ hãi, sợ người đàn ông giống như ngựa đực này lại động dục.

Tinh ——

Cửa thang máy trong ánh mắt kinh hoàng của Thư Liên từng chút một mở ra, không cần... Cô cái dạng này làm sao có thể gặp người...

Hai gò má ửng hồng, mí hoặc như hoa đào mới nở, hai tròng mắt thẹn thùng, mí mắt không ngừng run rẩy, làm cho nữ tử mảnh mai trước mặt này chọc người triu mến đến cực điểm.

Người đàn ông nhẹ giọng nở nụ cười, thanh âm có chút trêu tức.”Không muốn bị người khác nhận ra thì vùi mặt vào đây.” Thư Liên như được đại xá, liền mang đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lòng hắn, giống như con mèo con bị chân kinh.

Người đàn ông “xùy” một tiếng, nhưng khóe miệng khẽ nhếch dường như đối với biểu hiện vừa rồi của cô hết sức hài lòng, bước đi ra ngoài thang máy.

Chương 5: Khi Cửa Thang Máy Mở Ra (2)

Bên ngoài thang máy có rất nhiều nam nữ trang phục cao nhã đang đứng, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc nhìn hai người, sau khi kinh ngạc thì nhìn thấy trên người Thư Liên dính đầy tinh dịch thì dần dần chuyển sang khinh bỉ.

Thậm chí có mấy người đàn ông còn huýt sáo, lớn tiếng hỏi: “A, đây là tiểu thư nhà ai vậy ~ “

Thư Liên thân trên mặc một chiếc áo màu trắng, nhưng quần áo này cơ bản đã không thể gọi là quần áo nữa rồi, không chỉ bị xé rách lung tung, còn dính đầy tinh dịch của đàn ông. Càng đáng sợ hơn là, nội y bên trong đều chưa kịp sửa sang lại, nhũ tiêm bên trái lộ ra ngoài, hồng hồng , run rẩy co rúm lại , dụ hoặc người ta phạm tội.

Âm thanh huýt sáo càng thổi càng lớn, càng thổi càng nhiều, Thư Liên vừa sợ vừa thẹn, nước mắt rơi xuống ào ào, thân thể run rẩy, không có nội y chống đỡ bầu ngực kịch liệt rung động, quả thực giống như quả đào đang trôi lên đênh trên biển.

Hấp dẫn ánh mắt mình khác nhìn chăm chú, nhưng thân thể lại mềm nhũn vô lực, làm cho Thư Liên xấu hổ và giận dữ cực độ. Cô chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, trên mặt như muốn cháy sạch, nóng bừng bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống. Để cho người ta không thể nhìn thấy cô.

Cô sợ hãi cuộn mình trong lòng hắn, coi hắn như bến cảng để cô tránh gió.

Nhưng rõ ràng... Tất cả chuyện này này người đàn ông này mang đến ...

Là hắn ở trong thang máy, không để ý cô phản kháng, thô lỗ tiến vào cô. Hồi tưởng lại chuyện vừa rồi làm người ta mặt đỏ tai hồng, Thư Liên càng xấu hổ . Người đàn ông kéo cô lên trên ôm vào lòng, bộ ngực mềm mại vừa vịn dính vào lồng ngực hắn, mềm mại nộn thịt cọ xát vào lồng ngực rắn chắc, nhất thời như một hồi điện lưu, cọ rửa mà qua.

“A...” Thu Liên nhẹ nhàng kêu một tiếng, thanh âm kia so với con thỏ nhỏ lớn hơn không được bao nhiêu, nhưng hẳn lại bởi vì chuyện này mà lộ ra ý cười. Hắn ôm Thu Liên lên, tay trái bắt đầu sờ soạng vuốt ve thắt lưng cô, chậm rãi hướng lên trên di động, sờ lên bộ ngực cô.

Bàn tay lớn giống như ngọn đuốc đốt lửa lên bộ ngực cô, Liên bị yêu thương một đêm thân thể rất nhanh từ bỏ khí giới đầu hàng, Thu Liên kêu ô ô , nắm tay hắn, ngăn lại động tác hắn. Nhưng xung quanh đều là người, cô cũng không dám làm động tác quá lớn, e sợ bị người ta phát hiện, lại không biết ánh mắt tất cả mọi người đều chăm chú vào người cô.

Người đàn ông đối với ánh mắt dâm tà xung quanh cực kỳ không vui, hẳn ngưng mắt lại, hung hăng đảo qua những người đó, có người bị ánh mắt đáng sợ của hắn lướt qua, không dám nhìn tiếp, còn có người không sợ chết, cố nhìn xem bàn tay người đàn ông kia làm thế nào đùa bỡn cái vú của người phụ nữ mảnh mai kia.

“Không cần... Không cần... Ô...” Thu Liên chịu không nổi , cô sợ, sợ bị những người đó nhận ra, ô... Nếu như bị nhận ra làm sao bây giờ...” Xin anh , đừng...”

“Đừng cái gì?” nữ tử kiêu my ở trong lòng không dám giãy dụa, khiếp nhược cầu xin, quả thật đã lấy lòng được hắn. Nhưng mà hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ này, hắn nhanh chóng vươn tay kéo lấy đầu nhũ tiêm, nhũ tiêm đã muốn trướng lên thật to, giống như một quả nho. Ngón tay thon dài thô ráp cách lớp vải quần áo mỏng manh chà đạp nhũ tiêm ở bên trong kia.

“Đừng cái gì, em không nói rõ ràng, anh làm sao mà biết được.”

“Không cần, Đừng... Sờ tôi...” Thu Liên xấu hổ khóc lóc cầu xin, gương mặt xinh đẹp dính đầy nước mắt, điềm đạm đáng yêu, nhưng mà cô chôn chặt mặt vào trong lòng hắn, cho nên không ai nhìn thấy được khuôn mặt khóc đến hoa lê đài vũ có bao nhiêu xinh đẹp.

“Sờ em cái gì?” Người đàn ông tà khí cười , nụ cười mê hoặc mà nguy hiểm. Nhũ tiêm đứng thẳng khi thì bị hắn đè khi thì bị hắn xoa nhẹ, rất nhanh liền trở nên sáng bóng hấp dẫn, làm cho người ta tưởng đóa hồng mai mà đi ném thử, “Nói a, đừng sờ em cái gì?”

“Vú... vú...” Ô... nơi xấu hổ như vậy làm sao cô có thể nói ra miệng chứ...

“Vú, cái gì vú?” Người đàn ông làm bộ như không rõ, động tác trên tay cũng lớn thêm, làm cho người phụ nữ trong lòng cơ hồ phát ra vài tiếng rên rỉ yêu kiều.

“Đầu vú... Đừng sờ nụ hoa tôi...” Rất ngứa, rất trướng...”Đừng sờ nữa...”
Cô chịu không nổi !

Chương 6: Khi Cửa Thang Máy Mở Ra (3)

Những người đến xem náo nhiệt xung quanh càng ngày càng nhiều hơn, người đàn ông nhíu chặt lông mày, thân sắc cực kì tăm tối.

Hắn không hề đùa bỡn Thư Liên nữa, nhanh chóng đưa cô đi xuống lầu, đi nhanh ra phía ngoài.

“Thiếu gia.” Bảo vệ khách sạn đối với người đàn ông mặc quần cộc hoa ‘kinh hãi thế tục’ làm như không thấy, lại cực kỳ cung kính.

Người đàn ông lấy trong túi quần ra một chùm chìa khóa ném cho bảo vệ: “Đem xe ngừng trước cửa.”

“Vâng, thiếu gia.”

Toàn bộ quá trình này Thư Liên cũng không dám ngẩng đầu lên, nước mắt làm ướt nhẹp khuôn mặt, thoát nhìn điềm đăm đáng yêu.

Nhưng lên xe xong, Thư Liên liền òa khóc ra tiếng, cô sợ chộc phải ác ma bên cạnh mình, lại không dám khóc quá lớn, chỉ cúi đầu nức nở, thoát nhìn cực kỳ đáng thương.

“Em khóc cái gì?” Người đàn ông tựa hồ là biết chính mình vừa rồi có chút quá đáng, yêu thương lau quét nước mắt cho Thư Liên, “Ngoan, đừng khóc.”

Thấy hắn quan tâm Thư Liên khóc càng lớn hơn: “Ô... Tôi chưa từng đắc tội với anh... Anh.. Anh tại sao lại làm như vậy với tôi?”

“Cô sao lại không đắc tội với tôi!” Người đàn ông bỗng nhiên nghiêm mặt lại, mạnh mẽ kéo đầu Thư Liên qua hôn mãnh liệt, cho đến khi hai người đều thở dốc liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Liên lại đỏ bừng, không ngừng nức nở.

“Được rồi được rồi, em sống ở đâu, anh đưa em về.”

“Bảo...phố Bảo Ngọc...”

Xe chậm rãi chuyển động, người đàn ông nhìn chăm chú người phụ nữ đang khóc đến ‘hoa lê dầm mưa’ (cái này chắc ai cũng biết rồi nhỉ: đại khái giống như mưa rơi trên hoa lê cực kỳ xinh đẹp...n câu ca ngợi khác nữa J) bên cạnh mình, vươn tay ra xoa mái tóc hỗn độn của cô: “Đừng khóc , dù sao người khác cũng không phát hiện được, hơn nữa cũng không biết em là ai.”

“Lỡ như có người biết, lỡ như có người biết thì phải làm sao đây, mẹ sẽ đánh chết tôi, ” vừa mới bình ổn xuống một chút bây giờ lại kích động, Thư Liên thút tha thút thít đáp lời hắn: “Tôi còn đi học, tôi sợ chuyện này nếu lan vào trong trường...”

“Có anh ở đây, ai dám lan truyền !” Người đàn ông giọng điệu cực kỳ can rở, ánh mắt gian tà cả vú lấp miệng em, “Mẹ em có thể chuẩn bị gả em cho một lão già giàu có, chẳng lẽ còn để ý đến việc nhỏ này.”

“Ô...” Nghĩ đến chính mình bị mẹ bức gả cho một ông lão lớn hơn mình rất nhiều tuổi, nhớ tới cánh tay khô gầy kia, nhớ tới đêm đầu tiên của mình là bị người như vậy cưỡng đi, nước mắt Thư Liên như chuỗi hạt trân châu bị đứt vỡ, lạch cạch lạch cạch rơi xuống.

Rõ ràng đã chuẩn bị tốt rồi không phải sao, rõ ràng sớm biết rõ vị hôn phu của mình là một ông lão hơn sáu mươi tuổi , rõ ràng biết mình vì đối phương có tiền mới gả không phải sao? .

Tuy rằng là vì mẹ mới gả , nhưng dù vậy bản thân vẫn rất đáng ghét.

Thư Liên thất thần nhìn ra ngoài xe, người đi đường vội vàng qua lại, mỗi người đều vội vàng bận rộn làm chuyện của mình.

Như vậy cô thì sao, cô vội vàng làm cái gì?

Cô cảm thấy chính mình sẽ hít thở không thông, tuyệt vọng đau đớn sắp đem cô bao phủ.

Ánh mắt Thư Liên hỗn loạn ưu thương cùng vẻ mặt cực kỳ bi ai làm cho nơi mềm mại nào đó trong lồng ngực hắn thắt chặt lại, người phụ nữ không biết xấu hổ này rõ ràng vì lợi ích, 21 tuổi , lại tìm một ông già sáu mươi tuổi để kết hôn không phải sao?.

Chủ tịch tập đoàn Thiên Vũ, cái danh hiệu này quả nhiên dùng rất tốt !

Nhưng tại sao ánh mắt cô lại trong suốt như vậy, sáng ngời như vậy, dường như có thể chiếu sáng đến tận sâu trong lòng hắn.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Nhâm Thần Phong đưa tay ra, muốn gạt đi giọt nước mắt dính trên mi cô, bàn tay đưa ra một nửa, đáy mắt lại đột nhiên lướt qua thần sắc chán ghét, lập tức thu tay về.

“Không nghĩ cái gì cả.” Thư Liên gục đầu xuống, cô còn chưa yếu ớt đến mức, chỉ gặp một người qua đường xa lạ cũng phải tỏ khổ với người ta, mặc dù người qua đường này vừa mới cùng cô có quan hệ thân thể vô cùng thân mật cũng không được.

Nhìn cô co rúm lại thành một đoàn, trong mắt rõ ràng thể hiện sự xa cách, Nhâm Thần Phong chỉ cảm thấy có một cỗ hỏa khí khó chịu không rõ xông thẳng lên đầu.

Tức giận, dẫm mạnh lên chân ga, xe thể thao màu đỏ trong nháy mắt phóng vụt đi.

Không sao cả, hắn còn có rất nhiều thời gian, có thể cùng người phụ nữ hám lợi này chậm rãi chơi đùa.

Chương 7: Cha Dượng

Nhìn Thư Liên khập khiễng đi về trong cái ngõ nhỏ rách nát kia, Nhâm Thần Phong cũng không lập tức rời đi ngay, mà lấy ra một chiếc thuốc châm lửa.

Này người phụ nữ xem ra không phải mơ hồ bình thường, không chỉ không hề có chút hoài nghi gì với thân phận của hắn, ngược lại khi xuống xe còn nhỏ giọng nói cảm ơn.

Nếu không thì cô ta quả là người phụ nữ trời sinh đã có tính dâm dăng.

Nhâm Thần Phong mị mắt, xem ra cô rất dễ dàng thích ứng với việc cùng một người đàn ông xa lạ lên giường, xong việc còn không quên nói cảm ơn.

Shit!

Hắn nhin không được chửi thề một câu, Nhâm Thần Phong nhìn cái ngõ rách nát vắng vẻ không một bóng người kia, đột nhiên mở cửa xe, bước ra ngoài.

Vừa đi qua ngõ nhỏ liền nghe thấy tiếng Thư Liên khóc lóc cầu xin: “Không cần... Đừng như vậy, a!”

Nhâm Thần Phong dám thề, đời này của hắn lần đầu tiên bị một người phụ nữ làm cho tức giận đến đầu óc điên cuồng như vậy, vừa mới bị hắn ‘làm’ đến đi đường cũng không xong, vậy mà bây giờ vẫn còn sức lập tức quyến rũ người đàn ông khác!

Hắn nhặt một cây gậy sắt bên cạnh cửa, đi ba bước thành hai xông về phía căn nhà lung lay sắp đổ kia, vung chân lên đá sập cánh cửa xuống.

Thư Liên kêu khóc không ngừng, còn người đàn ông đang giở trò với cô thì trợn mắt cứng lưỡi nhìn về phía cửa, nhìn thấy Nhâm Thần Phong bước ra từ trong bụi đất mù mịt như một con dã thú ăn thịt người, bởi vì dùng sức quá bộ bóp chặt cây gậy sắt mà, trên cánh tay cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, ánh mắt tức giận như muốn giết người.

Trước mắt Thư Liên đã gần như áo rách quần manh, lui vào góc tường run cầm cập, bầu ngực đã gần như hoàn toàn bại lộ trong không khí, nụ hoa đỏ bừng cùng với một đống hỗn độn xanh xanh tím tím hôn ngân cũng run run

theo, quả thực là dụ dỗ người ta phạm tội, làm cho đàn ông đều hận không thể lập tức đem cô ra tử hình ngay tại chỗ.

Cảm giác được hạ thân cương lên, Nhâm Thần Phong thấp giọng rủa một tiếng, người phụ nữ này quả thực có tiềm chất làm cho hắn nổi điên, thế nhưng lại có thể làm cho hắn bị kích thích, giống như ngựa đực chẳng phân biệt được trường hợp tùy thời động dục.

Tâm mắt hắn chuyển về hướng người đàn ông trung niên đáng khinh kia, hắn đã cởi quần được một nửa, mơ hồ có thể nhìn thấy được ‘tính khí’ (cái mà ai cũng biết là gì...đề nguyên vì thấy hợp lý hơn) xấu xí, Nhâm Thần Phong nheo lại mắt, thanh âm trầm thấp đáng sợ: “Nói cho tôi biết ngón tay ngà của ông đã chạm qua cô ấy.”

Nhìn người đàn ông kia bị dọa sợ run rẩy không ngừng, gậy sắt trong tay Nhâm Thần Phong điểm lên cái miệng của hắn, tay, và hạ thân: “Là nơi này? Nơi này? Hay là — nơi này!”

“Mày, mày muốn gì!” Khôn trương bảo vệ dụng cụ ‘tính phúc’ của mình, Đường Vệ then quá hóa giận, bộ dạng càng ngày càng đáng yêu của con riêng ông đã để ý từ lâu, nếu không vì phần sinh lễ không lồ kia, hắn đã sớm xuống tay, làm gì có chuyện còn chờ tới bây giờ. Người đàn ông hung thần ác sát như ôn thân này, lại ở thời khắc máu chột phá hỏng chuyện tốt của hắn.

“Tập đoàn tài chính Thiên Vũ, có nghe qua chưa? Chủ tịch tập đoàn Thiên Vũ chính là con rể tao...” Đường Vệ nhớ tới thân phận mới của mình, không hề lo lắng nữa, mạnh miệng nói.

Hắn không để ý tới ánh mắt tức giận như song dữ của Nhâm Thần Phong, Đường Vệ càng nói càng dương dương đắc ý: “Mày dám đắc tội với tao, cũng chính là đắc tội với Thiên Vũ...”

“Phanh!” côn sắt đánh loạn làm vỡ nát hết đồ đạc trong phòng, Đường Vệ run rẩy cúi đầu, hắn nhìn xuống hạ bộ của mình rồi nhìn đến cái côn sắt vừa đánh trên tường kia, nhất thời sợ tới mức đá ra quần.

“Ông còn dám tiếp tục ở trước mặt tôi nhắc tới quan hệ với Thiên Vũ, tôi cam đoan...” Nhâm Thần Phong gần từng tiếng nói, “Ông! Sẽ! Lập! Tức! Biến mất khỏi thế giới này!”

Đường Vệ đã sớm sợ tới mức tiêu tiện cũng không thể khống chế được, hạ thân mềm nhũn ra, xem ra đời này đều không có khả năng có thể cương lại.

“Cút đi!”

Nhìn Đường Vệ té lên té xuống chạy ra khỏi cửa, Nhâm Thần Phong ôm Thư Liên từ nãy giờ vẫn cuộn mình trên mặt đất lên, trong giọng nói có sự tức giận không thể ức chế được, một chút thương tiếc đối với cô lúc ở trên xe đã sớm bay đến hoang đảo rồi: “Tiểu tao hóa, ngay cả cha dượng của mình cũng quên rồi, quả nhiên rất thâm đặng !”

Thật buồn cười, thế nhưng vừa rồi hẳn còn cảm thấy mình hiểu lầm cô, rõ ràng cô ta là một người phụ nữ hạ lưu, lại luôn làm ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu. Nhưng mà cho dù biết rõ cô thanh thuần, đáng thương chỉ là sự giả tạo bề ngoài, hẳn lại chết tiệt nhìn không được muốn thương tiếc cô, chà đạp cô, hung hăng muốn cô.

“Không phải, tôi không phải...”

Thư Liên vô lực giải thích, cô làm sao lại muốn cùng cha dượng có quan hệ gì chứ, cô chỉ là không nghĩ tới vừa về đến nhà định thu dọn đồ đạc lại nhìn thấy cha dượng lấy nội y cô thủ dâm, càng không nghĩ tới ông ta thế nhưng lại có dục vọng như vậy với cô! Là cha dượng bức cô, ô... Đều là ông ta bức cô ...

Nhâm Thần Phong cái quần duy nhất trên người mình xuống, không chút nào che giấu dục vọng của chính mình, kéo lấy đầu cô đè xuống dục vọng của mình.

“Cô đã không rời được đàn ông như vậy, vậy để tôi cho cái miệng đói khát của cô ăn no! Ngậm cho tôi!”

Chương 8: Con Riêng?

Vật thô lớn mang theo mùi vị đàn ông tràn đầy khoang miệng cô, Thư Liên bị ép phải ngẩng đầu lên, mở to miệng, khuất nhục quý trước mặt hấn khẩu giao.

Người đàn ông thô bạo trước mặt này hoàn toàn bất động với người lúc này vừa dịu dàng với cô, lúc này Nhâm Thần Phong không chút thương hương tiếc ngọc nào, hận không thể đem toàn bộ dục vọng của mình vùi sâu vào khoang miệng mềm mại kia, quy đầu cực đại mãnh liệt cắm vào yết hầu cô, kêu gào liều mạng đâm chọc.

Thư Liên bị hấn đỉnh sắp hít thở không thông, một bên nôn khan một bên rơi lệ. Nhưng mà người đàn ông cảm thấy như vậy còn chưa đủ, hấn thô lỗ bắt lấy bầu vú cô đang lộ ra ngoài không khí, dùng sức nắn bóp tạo thành đủ loại hình dạng, bóp mãi cho đến khi ứ lên xanh tím.

“Cô không phải thích quyến rũ đàn ông sao?” Nhìn khuôn mặt Thư Liên tràn đầy nước mắt, Nhâm Thần Phong nói không nên lời, hết sức buồn bực, đưa tay ra nắm lấy cằm cô, “Bây giờ mút một chút cũng không muốn sao?”

“Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc!” thấy Thư Liên nước mắt không tiếng động mãnh liệt chảy xuôi, Nhâm Thần Phong cuối cùng cũng bị cô đánh bại, mặc dù tính cách hấn vô cùng bá đạo, nhưng cũng chưa đến nỗi hết lần này đến lần khác bắt buộc một người phụ nữ.

Dục vọng lúc trước liền biến mất sạch sẽ, buông ra cô gái nhỏ đang nức nở khóc đến, hai mắt đều sưng lên.

Hấn mở tủ quần áo lấy ra một cái váy ném cho cô: “Cho cô 5 phút, mau thay quần áo đi.”

Nhìn căn phòng hỗn độn trước mặt, hấn xác định sẽ không bao giờ quay lại chỗ này nữa, đương nhiên, hấn cũng không đồng ý để Thư Liên lại trở lại đây, với cái tính tình nhu nhược dễ bị người ta làm hại này, hấn rất khó có thể tưởng tượng cô hai mươi một năm qua làm sao có thể an toàn sống sót.

Trở lại trên xe gọi một cú điện thoại xong, vừa mới quay lại, liền thấy Thư Liên cố hết sức lôi lôi kéo kéo một đống hành lý từ trong ngõ nhỏ đi ra, mái

tóc đen mềm mại còn có chút ẩm ướt, váy dài màu trắng, giống như một tiểu tinh linh cực kỳ đáng yêu.

Nếu không phải ánh mắt cô còn hơi hơi sung đỏ, trên cổ còn có dấu hôn không thể che lấp, thì bất kỳ người đàn ông thấy cô, đều cũng sẽ nhìn không được muốn yêu thương cô.

Cẩn môi nhìn Nhâm Thần Phong đem hành lý của mình để sau cốp xe, Thư Liên rụt rè hỏi: “Anh... Muốn mang tôi đi đâu ?”

“Đi đến chỗ cô cần đến.” Hấn đem cô nhét vào ghế phụ, Nhâm Thần Phong khởi động xe, nhìn lên gương chiếu hậu thấy bộ dạng cô muốn xuống xe lại không dám mở miệng, hấn không khỏi nhếch lên khóe môi.

“Thật ra xe này là do tôi trộm được, có lẽ giờ này chủ xe đang đi khắp nơi tìm tôi.” Nhâm Thần Phong chăm chú quan sát phản ứng của cô, nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng bệch, hấn thật sự rất muốn cắn cô một ngụm.

“Dù sao trốn chạy một mình cũng rất nhàm chán, không bằng mang cô theo, cùng nhau ‘vui vẻ’, cũng không cần lo lắng trên đường buồn chán.” Nhâm Thần Phong cố ý nhấn mạnh hai chữ, xong lại nhìn mặt cô hồng lên, tâm tình nhất thời rất thoải mái.

Một đường không nói chuyện, xe rất nhanh liền chạy vào một khu biệt thự, nơi này là nơi sinh sống của rất nhiều người giàu có, Thư Liên nhìn bốn phía, cô đã tới nơi này, bởi vì, chồng tương lai của cô sống ở đây, đây cũng là nhà sau này của cô.

Nhâm Thần Phong quen thuộc chạy vào cửa lớn Nhâm gia, dọc theo đường đi nhìn thấy người đàn ông đầu tóc bù xù như gà bới, trên người chỉ mặc mỗi một cái quần cộc in hoa lại còn tự xưng mình là kẻ trộm xe lại được người hầu trong Nhâm gia vô cùng cung kính, trong lòng Thư Liên càng ngày càng bất an.

Hấn rốt cuộc là ai? Tại sao lại có vẻ quen thuộc với nơi này như vậy?

Như vậy chuyện phát sinh giữa bọn họ... Cô quả thực không dám tưởng tượng nữa!

“Thiếu gia, ” quản gia Lưu Bá tự mình tiến lên nhận lấy túi hành lý trên xe,

lại hướng về phía Thư Liên gật đầu mỉm cười, “Phu nhân, lão gia lát nữa mới trở về, mời phu nhân cứ về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Thiếu, thiếu gia!” Thư Liên cảm thấy mình muốn lập tức té xỉu ở nơi này.

“Lưu Bá, ở đây không cần ông quan tâm, tôi sẽ dẫn Thư tiểu thư làm quen với nhà mới của cô.” Nhâm Thần Phong cười đến thập phần không có ý tốt.

Thư Liên cắn môi dưới, chẳng biết mình vì sao lại theo hắn lên lầu, mở ra cánh cửa phòng xa lạ kia, người đàn ông đi phía trước đột nhiên xoay người chống tay lên tường, vây thân hình bé nhỏ của cô lại giữa vòng tay hắn và bức tường làm cô không thể nhúc nhích, hô hấp nóng cháy áp xuống gần mặt cô, cái tay kia cũng không thềm kiêng nề gì đặt lên bộ ngực mềm mại, con ngươi tối tăm lóe ra ánh sáng nguy hiểm: “Có phải có cảm giác đặc biệt kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) không? Mẹ kế đại nhân của tôi!”

Chương 9: Yêu Đương Vụng Trộm Sau Lưng Chồng (1)

“A, ô...” Trên tấm thảm mềm mại, Thư Liên đang chống hai tay quỳ sấp trên mặt đất, thân thể trắng nõn đáng yêu bị bắt tạo dáng thành chữ N (ko hình dung ra), nơi non mềm bí ẩn, đang bị một cây gậy thô to màu tím hồng mãnh liệt xỏ xuyên qua, tiết tấu cuồn cuộn đã lúc nhẹ lúc mạnh, làm cho hai chân cô đang cố hết sức run lên nhè nhẹ.

Nhâm Thần Phong mị mắt, cặp lông trắng kiện buộc chặt, tăng nhanh tốc độ đem dục vọng không ngừng rút ra chọc vào, thoải mái không ngừng tràn ra tiếng kêu rên rất nhỏ.

Từ lúc ở trong thang máy vẫn nghẹn đến bây giờ, hấn rớt cuộc cũng không nhìn được nữa, cô khít khao làm cho hấn mê luyện không thôi, cô khóc giống như con mèo nhỏ non mềm, làm cho hấn muốn hung hăng chà đạp, một phút cũng không muốn dừng lại.

“Ân... Thiếu, thiếu gia...” Thư Liên nhắm mi, cố gắng thích ứng với cây gậy thật lớn đang gây cho cô mãnh liệt kích thích, hấn thật sự quá thô bạo, giống như đang muốn chọc thủng cô vậy, nhưng cô lại kinh ngạc phát hiện ra mình nổi lên phản ứng, nhận thức được điều đó làm cho cô xấu hổ không thôi.

Ba! Một tiếng thanh thúy giòn giã vang lên, Thư Liên ô ô kêu khóc một tiếng, cái lông trắng nõn nổi lên một dấu bàn tay hồng hồng, nhưng mà tiểu huyết của cô lại càng hưng phấn sung to lên, hồng nhuận khê nhếch, bị nhục bông trắng kiện đâm chọc kéo ra một mảng thịt huyết hồng nhuận, đâm mỹ làm cho người ta phát cuồng.

“Không phải đã dạy cô nên gọi tôi là gì rồi sao? Hửm?” Nhâm Thần Phong không hờn giận vuốt ve lông trắng tuyết, dục vọng trong đáy mắt như lửa cháy lan đông cỏ, ngón tay chậm rãi di chuyển đến hậu môn đang khép chặt của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, liền gặp phải tầng tầng nếp nhăn đáng yêu co rút mạnh mẽ.

“A —” Thư Liên ngẩng mạnh đầu lên, kinh hoảng tránh hấn, “Phong, dừng,

đừng! Nơi đó, không thể!”

“Hu — bảo bối, ” Nhâm Thần Phong thở hộc vì kinh ngạc, xúc huyết cô thật đáng yêu, làm cho hắn muốn thử xem khi vùi vào đó rốt cuộc có cảm giác ngon miệng mỹ vị như thế nào, “Thả lỏng đi, đừng khẩn trương.”

“Phong, không cần...” Thư Liên thấp giọng cầu xin, cô không thể tin được cô lại có thể ở trong phòng ngủ tân hôn của mình và chồng sắp cưới, cùng con trai chồng làm chuyện dâm loạn như vậy, nếu như, nếu như lát nữa Nhâm Khải Hoa trở về...

“Phong, a!” Nhâm Thần Phong rõ ràng có hứng thú mãnh liệt đối với xúc huyết của cô, chỉ mới dùng ngón tay chơi đùa, phân thân của hắn đã trưởng lớn thêm một vòng, làm tràn đầy cả tiểu huyết của cô, mặc dù cô đã chảy rất nhiều dâm dịch, nhưng ra vào đang bắt đầu có vẻ khó khăn.

Thư Liên cắn môi dưới, thân hình nhỏ nhắn bị hắn mãnh liệt va chạm, làm cho cô chóng đờ không được bị đẩy về phía trước, quy đầu thật lớn lấy tốc độ kinh người bay nhanh rút ra lại thật mạnh nhập vào, mỗi một lần đều đâm thẳng đến hoa tâm, mỗi một lần đều xoáy tròn ma sát toàn bộ thành vách mẫn cảm non mềm trong nhục bích, hắn cứng rắn nóng bỏng, làm cho cô khó có thể thừa nhận, lại luôn nghĩ đến mình bây giờ có thể chết đi có thể bay đến thiên đường, cô bị kích thích đến sắp nổi điên rồi.

“A, tiểu dâm phụ, em kẹp anh nhanh quá!” Nhâm Thần Phong chỉ cảm thấy phân thân của mình bị cô cắn nhanh, giống như sắp bị bẻ gãy, mỗi một lần rút ra đều phải cố hết sức, mỗi một lần cắm vào lại càng gian nan hơn, nhưng mà cái này lại càng khơi dậy dục vọng chinh phục trong người hắn, hắn dồn lực toàn thân tập trung tại nam căn thật lớn kia, hung hăng đâm mạnh vào tử cung nhanh trất làm cho người ta giận sôi kia, giống như đóng cọc xỏ xuyên qua cô, bá đạo đem nơi bí ẩn chưa bao giờ bị khai phá kia in lại dấu vết của hắn, mùi vị của hắn!

“Phong — a!” Thư Liên cuối cùng đành kêu khóc ra tiếng, cô không chịu nổi! Chịu không nổi! Cô không thể không dùng sức cắn cánh tay của mình, mới có thể ngăn cản mình lớn tiếng khóc ra, “Nhanh lên một chút, được không, tôi chịu không nổi! Chịu không nổi nữa!”

Cô mong muốn mau chóng chấm dứt này hết thấy, cô sợ, cô sợ Nhâm Khải Hoa đột nhiên trở về, sợ cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, sợ hắn thấy chính mình dâm đang mở ra hai chân nằm dưới thân con hắn, bị côn thit thật

lớn thật mạnh của hấn xỏ xuyên qua, còn kêu rên như dâm phụ.

“Anh làm em còn chưa đủ thích sao? Hừm?” hấn rõ ràng biết cô đang sợ cái gì, Nhâm Thần Phong lại ác ý xuyên tạc ý tứ của cô, hấn xoay người hôn lên tấm lưng bóng loáng, ngón tay thon dài ngả ngón vuốt ve giữa hai chân cô, kẽ vuốt hai cánh hoa mẫn cảm, sau đó đè thật mạnh lên viên trân châu.

“A không ——” khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Liên đỏ bừng, một trận mãnh chiến, một luồng thủy dịch như vỡ đê từ chỗ hai người kết hợp phun mạnh ra ngoài.

“Thực ẩm ướt a...” người đàn ông cười tà tứ đem ngón tay ướt đẫm cho vào miệng cô, chơi đùa cái lưỡi mềm nhẵn, ở dưới cũng không quên dùng quy đầu xoay tròn nghiền nát hoa tâm cô, thiếp cô vành tai cúi đầu tiếu, “Bảo bối, em nói xem, nếu lão già nhìn thấy bộ dáng của em bây giờ, có thể tức giận đến bệnh tim phát tác hay không?”

Khuôn mặt ửng hồng của Thư Liên nhất thời trắng bệch, thân thể cương lên cứng đờ.

Ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh vắn nắm cửa, Thư Liên im bật, không dám thở mạnh, thịt mềm trong tiểu huyết thịt cũng trở nên cứng ngắc, điên cuồng đè ép nút lấy dương vật đang ở trong cơ thể mình, cơ hô làm cho Nhâm Thần Phong lập tức tước khí giới.

“Thư Liên? Thư Liên?” giọng nói của Nhâm Khải Hoa từ trong bộ đàm truyền ra, Thư Liên sợ tới mức không dám thở mạnh.

Chương 10: Yêu Đương Vụng Trộm Sau Lưng Chồng (2)

Bị nhục bích gắt gao kẹp chặt làm cho Nhâm Thần Phong bị ép sắp điên mất, hắn không còn cách nào khác đành phải mạnh mẽ rút ra phân thân, lại thật mạnh đỉnh vào, nhục bông cứng rắn cực đại thô bạo chống hoa huyết trương rộng ra, Thư Liên bị lực đạo này đỉnh vào rốt cuộc không chống đỡ được nữa, ngã âm về phía trước, thân thể trần trụi nằm úp xuống tấm thảm lông mềm mại, chỉ có cặp mông yêu kiều vẫn ngẩng cao lên không trung, thịt huyết đỏ hồng ngừng co rút lại, giống như cái miệng nhỏ nhắn đói khát, tham lam hút lấy nhục bông nóng như sắt nung của người đàn ông.

“Ô ——” Thư Liên cắn một ngụm lên đồng quần áo hỗn độn, cố gắng nuốt tiếng khóc vào trong bụng, người đàn ông phía sau không hề có ý định buông tha cho cô, hắn mở rộng hai chân cô ra, mỗi một lần vào đều cắm vào tận gốc, mỗi một lần rút ra đều cực kỳ dứt khoát rút toàn bộ, thân thể va chạm phát ra tiếng ba ba rất lớn, dâm thủy chảy ướt chỗ hai người kết hợp tạo nên một mảng sáng bóng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Liên đỏ bừng lên, không dám khóc ra tiếng, muốn kêu lại không dám kêu, người đàn ông dùng tiết tấu cuồng mãnh kịch liệt, tựa hồ cố ý muốn cho cô kêu lên, muốn cho tất cả mọi người trên thế giới này đều phải biết được là cô bị hấn cưỡng lên như thế nào, cuồng mãnh chơi cô ra sao, cô chỉ có thể bất lực lắc đầu, mái tóc hỗn độn lác lác trong không khí, thân thể cong lên một độ cong cực kỳ hấp dẫn.

“Kỳ quái, mới chờ có một chút, Thần Phong lại mang cô ấy chạy đi đâu rồi.” Nhâm Khải Hoa vẫn đang đứng ngoài cửa chưa chịu rời đi, chưa từ bỏ ý định vặn lấy nắm cửa, âm thanh kia tuy nhỏ, nhưng đủ để dọa sợ Thư Liên, tim như muốn thoát lên cổ họng.

“Làm tình cách người ta chỉ có một mặt tường, có phải đặc biệt thích không?” Nhâm Thần Phong đem thân thể mềm mại ôm lên đi đến trước bàn trang điểm, dùng tư thế sáp nhập, giống như ôm trẻ đi tiểu, tư thế này làm cho cô càng nhục nhã gian nan hơn, cặp đùi tuyết trắng mở rộng, dâm dịch hỗn loạn không ngừng thuận theo bắp đùi chảy xuống dưới, hoa huyết hồng hào bị nhục bông thô to cắm vào vô cùng dâm mỹ, cùng với bộ dáng e lệ của cô tạo thành sự tương phản cực lớn, “Nhìn em xem, có bao nhiêu dâm đẳng,

bị anh cắm vào chắc thích lắm, chắc chắc.”

“Không, không phải...” Thư Liên đưa hai tay lên che lấy gương mặt nóng bỏng đỏ bừng của mình, cô không muốn thừa nhận người phụ nữ dâm dăng bị người ta làm cho mặt đỏ tai hồng trong gương kia chính là mình, tư thế xấu hổ như vậy, hai mắt phấp phồng mũi sưng đỏ, làm sao có thể là cô.

Nhâm Thần Phong cũng không lập tức rút ra chọc vào, mà sau khi thưởng thức bộ dáng xấu hổ của cô xong, liền dùng hai cánh tay hữu lực nâng cô lên đi lại quanh phòng, mỗi một bước đi, phân thân thô to đều chui sâu vào cơ rúm trong tiêu huyết, nhìn cô áp lực căn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng phấp phồng, rõ ràng rất thoải mái, lại vì xấu hổ mà khẩu thị tâm phi, hẳn quả thực khi dễ cô thành nghiện.

“Không phải?” hẳn đem cô chặt trên bức tường bên cạnh cửa, cảm giác được Thư Liên khẩn trương, thân thể cong lên, Nhâm Thần Phong không muốn ả nhận nữa, thở hổn hển, theo đuổi dục vọng của chính mình ở trong cơ thể cô điên cuồng rong ruổi, “A, tiểu yêu tinh, em nhìn xem cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đói khát như thế nào, em nghe xem, nó được anh cho ăn, ồm ồm ồm ồm kêu bậy kia.”

“Ngô ——” Thư Liên đem môi dưới cắn đến chảy máu, cũng không ngăn cản được chính mình phát ra âm thanh, hẳn sao có thể nói ra lời hạ lưu như vậy, nhưng mà khi hẳn cứ nói lời nhục nhã cô như vậy, cô lại có thể cảm nhận được khoái cảm càng mãnh liệt hơn.

“Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới, cái miệng nhỏ nhắn phía trên, cái miệng nhỏ nhắn phía sau...” Nhâm Thần Phong mỗi khi nói một câu, đều hướng thật mạnh vào hoa tâm dâm vào, “Đều là vì để cho anh chơi mà sinh ra!”

“A, a ——” thật đáng xấu hổ, nhưng mà càng xấu hổ cô lại càng nổi lên phản ứng mãnh liệt hơn, toàn bộ tế bào trên cơ thể cô đều bị lời nói dâm dăng của hẳn làm cho căng lên, kêu gào muốn thoát ra từng lỗ chân lông, tiếp nhận dục triều hẳn mang đến, làm cho cô trầm luân, làm cho cô điên cuồng.

“Lão gia, không bằng để tôi đi lấy chìa khóa.” Giọng nói của Lưu Bá vang lên.

“Được.”

Chương 11: Yêu Đương Vụng Trộm Sau Lưng Chồng (3)

“Nhìn bộ dạng dâm dăng của em mà xem, nha, em muốn kẹp chết anh sao!” Nhâm Thần Phong cắn răng, số chết đem thiết nóng đâm thẳng hoa tâm, “Nghĩ đến việc bị người ta nhìn thấy bộ dáng em bị anh chơi, hứng thú đến mức cái miệng nhỏ nhắn phía dưới cũng mút mạnh như vậy?”

“Ô — không, không phải —” Thư Liên khó nhịn khóc ra tiếng, rốt cuộc cô cũng bất chấp việc người bên ngoài có nghe thấy hay không, hai tay cô ôm chặt lấy hần cổ, hai chân tuyết trắng mở lon thành hình chữ M, giống như con thuyền lênh đênh giữa cuồng phong mưa bão bị hấn bị đâm cho cao thấp phập phồng, lại còn không khống chế được dục vọng đón ý hòa với hấn.

“Phong! A, em không được! A —” Thư Liên ngẩng đầu lên, âm thanh cao vút thét chói tai, liều mạng lắc đầu, phát tiết cơ thể đang tràn đầy khoái cảm.

“Tao hóa! Dâm phụ! Cầu anh, cầu anh giết chết em!” Nhâm Thần Phong cắn chặt răng mộng bị kích thích tấn công mãnh liệt, bởi vì quá độ hưng phấn mà mi mắt anh khí có chút vụng vẹo, đáy mắt đầy tơ máu làm cho hấn thoát nhìn giống như một con mãnh thú khát máu.

“Ô... Phong, cầu, cầu anh ,” Thư Liên la hét, hoàn toàn không biết chính mình đang nói cái gì, cô gần như đã hoàn toàn mất đi lý trí, hoàn toàn trầm luân trong biển dục vọng do người đàn ông tạo ra, “Cho em, cho em!”

“Cho em cái gì? Ừh?” ánh mắt hấn khóa chặt gương mặt cô ửng hồng, nhìn cô vì hấn mà trở nên dâm loạn phóng dăng, dục vọng chinh phục mãnh liệt của hấn thật thỏa mãn, nhưng vẫn chưa đủ, còn lâu mới đủ!

Hấn muốn cho cô hoàn toàn thần phục hấn, hấn muốn cô biến thành nô lệ tình dục của hấn, không, cái này vẫn chưa đủ, hấn muốn cô yêu hấn, toàn bộ thể xác và tâm hồn cô đều phải dâng cho hấn, “Muốn cái gì, nói đi!”

“A! em... em...” trong mắt Thư Liên là một mảng sương mù, ánh mắt điềm đạm đáng yêu có chút hoảng loạn nhìn hấn, bên ngoài truyền đến tiếng khóa

cửa vắn ra làm cho mặt cô trong phút chốc trở nên trắng bệch, cô đột nhiên mãnh liệt run lên, nộn thịt trong hoa huyết kịch liệt co rút lại, một đôi tay nhỏ bé sờ soạng cắm vào mái tóc hỗn loạn của hắn, trong nháy mắt, thời điểm người đàn ông đưa cô lên đỉnh cao dục vọng kia, cô hôn lên môi hắn, “Phong, yêu em — “

“Ách, a!” Nhâm Thần Phong thấp giọng rống một tiếng, móng run rẩy đem tinh dịch ấm nóng phun thẳng vào hoa tâm cô, lúc chìa khóa cắm vào ổ khóa cửa hắn với lấy đồng quần áo hỗn độn rồi ôm lấy Thư Liên nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Thật đúng là chật vật.” Nhâm Thần Phong thân thể trần trụi men theo cạnh tường chật hẹp nhảy vào cửa sổ một căn phòng khác, nhìn thiên hạ đã muốn ngất xỉu đi trong lòng, không khỏi tự giễu một tiếng.

Hắn chạy cái gì chứ? Để cho lão già thấy rõ ràng người phụ nữ này mặt ngoài thanh thuần nhưng bên trong có bao nhiêu dâm đảng không phải tốt hơn sao? Nhưng cuối cùng hắn lại giống như ăn trộm ôm thân thể lỏa lồ của cô trốn đi ngay trong biệt thự nhà mình!

Thoáng thất thần xoa lên môi cô, con người tối tăm của Nhâm Thần Phong mị lên nguy hiểm, thân sắc trở nên cuồng dã không kèm chế được.

Muốn Nhâm Thần Phong tôi yêu cô sao? Quả thực là chuyện buồn cười nhất thế kỉ!

Đem Thư Liên đặt trên ga giường mềm mại thoải mái, ngón tay Nhâm Thần Phong chậm rãi mơn trớn cằm cô, mặt cô, môi cô, chậm rãi đi xuống cầm lấy bầu vú yêu kiều, lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve, tà khí trong mắt người đàn ông càng ngày càng nặng, hắn chậm rãi cúi đầu, thanh âm thông thả mà lại trầm thấp:

“Bảo bối, tôi nhất định sẽ rất yêu — thân thể... cô”

Chương 12: Triệt Thiếu Gia Thần Bí

Một chiếc xe thể thao màu đỏ rất bắt mắt chậm rãi dừng lại, bảo vệ công lập tức chạy ra mở cửa, có thể đến học ở trường tư nhân quý tộc này đều là quý công tử hoặc quý thiên kim của xã hội thượng lưu, người nào bọn hắn cũng đắc tội không nổi .

Từ trên xe bước xuống là một người đàn ông cao to, quần áo đơn giản mà sang trọng, trang sức màu bạc tinh xảo làm nổi bật làn da màu đồng cổ thập phần gợi cảm, người đàn ông này còn cố tình hơi hơi giương môi hiện lên ý cười, tà khí làm cho người ta không tự chủ được động tâm.

Gỡ xuống kính râm, ánh mắt người đàn ông tối tăm cuồn cuộn đã không kèm chế được, thất lưng dài hơi khom, hắn tà nghệ cố hết sức kéo hai túi hành lý khổng lồ của Thư Liên, tâm tình dường như rất sung sướng.

Nhâm Thần Phong cạo sạch râu, chải phẳng tóc, cởi bỏ quần cộc in hoa, vẫn cứ là người đàn ông bá đạo đã man kia, nhìn một thân quần trắng của Thư Liên giống như cô bé giúp việc đi theo bên cạnh hắn, hắn liền cảm thấy toàn thân thư sướng (thư thái +sung sướng). Đương nhiên thư sướng này, không thể thiếu công lao của việc “sau khi ăn uống no say” thỏa mãn.

Bảo vệ thật cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt của người đàn ông, do dự : “Ách, vị tiểu thư này, có cần giúp hay...”

“Không cần.” Giọng nói trầm thấp đánh gãy lời hắn, Nhâm Thần Phong ung dung nhìn Thư Liên rụt rè lết đến bên cạnh hắn, “Cô ấy là nữ giúp việc của ta, bốn thiếu gia hôm nay tâm tình tốt, cho phép cô ấy đi học.”

“Cảm ơn, một mình tôi xách được rồi .” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của bảo vệ, Thư Liên hồng mặt nói cảm ơn.

Vì để cô có thể hoàn thành một năm đại học còn lại một cách bình thường, hôn lễ của cô và Nhâm Khải Hoa đã được giản lược, nếu không cũng sẽ không có chuyện sau đêm tân hôn một mình cô chạy đến đây cũng không ai

biết, còn bị Nhâm Thần Phong ăn sạch sẽ.

Hơn nữa Nhâm Thần Phong còn thập phần bá đạo trực tiếp làm thủ tục chuyên trường cho cô.

Quản gia cũng được, người hầu cũng không sao, chỉ cần Nhâm Thần Phong không để lộ quan hệ của cô với cha con bọn họ, hẳn muốn nói cái gì, cô cũng không dám có ý kiến.

“oh my god!” Một giọng nữ kích động vang lên, “Mình có phải hoa mắt hay không, kia không phải Thần Phong học trưởng sao!”

“Đúng rồi đúng rồi, hẳn! Hai lần trước ta có nhìn thấy trong đại hội các nhân vật phong vân của trường, Trời, thân hình hẳn quá gợi cảm!”

“Thần Phong học trưởng không phải đã sớm hoàn thành tất cả các chương trình học ra nước ngoài đào tạo sâu rồi sao, vì sao lại đột nhiên trở về?”

“Quản nhiều như vậy làm gì, mỗi ngày được nhìn thấy mặt anh ấy không phải tốt hơn sao, trời ạ ta chịu không nổi!”

Hai cái cô gái háo sắc rõ ràng bỏ qua sự tồn tại của Thư Liên, chỉ biết lú lú bên cạnh, Thư Liên kéo lê kéo lét hai va ly hành lý, chạy chậm phía sau, mới miễn cưỡng đi theo ngay phía sau Nhâm Thần Phong, không chú ý tới phía sau có một cánh mắt, vẫn dõi theo bóng dáng thất tha thất thểu của cô, mãi đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt.

Sau kính xe màu đen, trên gương mặt thiếu niên không có biểu tình gì, mặc đồng phục, tóc cắt ngắn gọn gàng sạch sẽ, hẳn hẳn là sinh viên duy nhất mặc đồng phục ở đây, nhưng mà khí chất lạnh lùng cao quý kia dù muốn giấu thế nào cũng không giấu được.

“Triệt thiếu gia, có thể đi chưa?” Một thân trang phục màu đen, lái xe cung kính hỏi.

Hạ xuống ánh mắt nồng đậm khao khát, che lại thần sắc thất vọng kia, Hàn Triệt thanh âm cực kì nhẹ nhàng: “Ân.”

Người hẳn muốn tìm, làm sao có khả năng xuất hiện ở trong này.

Cô hiện tại, nhất định rất khó khăn, rất tuyệt vọng đi, thành phố rộng lớn như

thế này, cô sẽ ở đâu, mấy năm nay, cô rút cuộc sống có tốt không...

Hắn vô ý thức thở dài một hơi, âm thanh kia rất nhỏ bé cơ hồ chôn vùi trong tiếng máy âm âm của xe ô tô.

Chương 13: Dị Dàng (1)

Trong ký túc xá trường học, Nhâm Thần Phong một bên đánh máy tính như bay, một bên không ngừng dùng bút viết lung tung xuống giấy.

Thư Liên cầm chén nước, đứng sau lưng hắn một lúc thật lâu, mới rụt rè mở miệng: “Thiếu, thiếu gia...”

“Tôi nhớ rõ tôi đã dạy em xưng hô với tôi như thế nào rồi mà.” Nhâm Thần Phong không quay đầu lại nói, hắn tập trung làm việc, hoàn toàn không giống với ngày thường cuồng dã không kèm chế được, chính là kia giọng nói vẫn trầm thấp, mang theo từ tính đặc hữu (đặc biệt + sở hữu => ko biết thay bằng gì)của người đàn ông.

“Phong...” Một đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm trên màn hình, thấy Nhâm Thần Phong kinh ngạc quay đầu nhìn cô, Thư Liên không khỏi rụt lui về sau, “Cái kia, chỗ này, hình như bị sai rồi.”

Đó là báo cáo tài chính của công ty, tập đoàn tài chính Thiên Vũ sở dĩ trong hai năm gần gũi phát triển rất mạnh, không nói tới việc thu tóm mấy công ty sắp đóng cửa, còn nhờ vào trong khoảng thời gian ngắn xoay vòng vốn nhanh, cùng việc Nhâm Thần Phong ở sau lưng không chế có quan hệ rất mật thiết, trên thực tế, ở vài năm trước, lão già nhà hắn sớm đã chán ghét thương trường người tranh ta đấu, đã chậm rãi giao ra hơn phân nửa quyền lực cho con trai trưởng duy nhất của Nhâm gia.

Cô chỉ ra , đúng là phần thiếu hụt tài sản do tổng giám sát đã biên thủ công quỹ nhưng còn để lộ lại dấu vết.

Mặc dù sớm đã nhìn ra vấn đề này có vấn đề, nhưng Nhâm Thần Phong vẫn có chút kinh ngạc, hắn hình như đã quá xem thường người phụ nữ bề ngoài nhu nhược này rồi, cô e lệ cùng phục tùng, thật sự đã thỏa mãn Nhâm Thần Phong người đàn ông có dự vọng chinh phục cùng nhục dục tràn trề, cũng chính vì điểm này mà, Nhâm Thần Phong đã phạm vào sai lầm trí mạng, hắn đã xem cô như một người hoàn toàn vô hại, cứ thế quên mất cô là sinh viên ưu tú ngành tài chính (ko biết ngành gì ghi lụi cho giống vn ta J)

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Thư Liên thật sự rất sợ cực người đàn ông như dã thú này, cô bồi rồi buông chén nước trong tay ra, “Tôi chỉ là, sợ anh khát ... tôi không phải cố ý muốn xem .”

Thấy Nhâm Thần Phong không hề đáp lại, Thư Liên giống con thỏ nhỏ bị chân kinh cầm lấy khăn lau bên cạnh bàn: “Tôi muốn đi dọn phòng một chút.”

Có trời mới biết cô đã đem sàn nhà này lau không biết bao nhiêu lần, sạch bóng đến mức có thể soi gương.

Mỗi một món đồ trong hành lý cô đều đem ra sắp xếp lại, trong phòng có đồ vật gì cũng đều bị cô đem ra chà lau sạch sẽ, một hạt bụi nhỏ cũng không có, cô thậm chí còn đem những đồ vật trang trí nhỏ nhắn của mình ra bày biện, tạo cho gian phòng trang hoàng theo phong cách nam tính này thêm một cảm giác, cảm giác gia đình.

Buông vãn kiện đang cần xử lý trong tay ra, Nhâm Thần Phong nhìn Thư Liên quỳ gối trên sàn cẩn thận lau sàn nhà, hình như từ lúc vào cửa đến giờ cô liên tục bận rộn chưa từng ngừng tay, trên chóp mũi dính một lớp mồ hôi mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút hồng, vài sợi tóc mềm mại khẽ vương trên hai má, đem gương mặt thanh thuần của cô che lại có chút mơ hồ.

Nhâm Thần Phong đột nhiên cảm thấy, hẳn dường như không thể hiểu nổi, người phụ nữ yêu kiều nhu nhược mỗi ngày ở dưới thân hẳn ngâm nga hầu hạ, rốt cuộc là loại người như thế nào

“Lại đây.” Hắn vẫy vẫy tay, giống như đang gọi sủng vật của mình.

Thư Liên chân chờ một chút, trên mặt nổi lên ửng hồng khả nghi, cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú như đèn pha của hắn đành phải không chút tình nguyện đi qua.

Hắn nắm chặt cái eo nhỏ của cô, đem mặt vùi thật sâu vào trước ngực cô, hít hương vị dễ ngủ giữa ngực cô, giọng nói người đàn ông có chút âm áp: “Có mệt hay không? Ân?”

“Không, không mệt.” Cô lắc đầu, vài lần muốn nói lại thôi, “Phong —— “

“Ân?”

“Em... Cái kia, còn rất đau...” Thư Liên xấu hổ lúng túng, hận không thể tìm cái lỗ nẻ để chui vào, “Hôm nay cũng không thể... làm...”

Chương 14: Dị Dàng (2)

“Không làm gì?” Nếu như không phải cảm giác được cô sợ hãi đến toàn thân đều nhẹ nhàng run rẩy, Nhâm Thần Phong thật sự hoài nghi cô có phải hay không ở cố ý quyến rũ hắn, chỉ là nói một câu đơn giản, liền có thể dễ dàng khơi mào dục vọng của hắn.

“Chính là... Cái kia...” giọng nói của Thư Liên rất nhỏ cơ hồ không thể nghe thấy, trên mặt đỏ ửng rất nhanh lan tràn đến cổ.

Thật sự là muốn mạng người mà! Hắn thế nhưng bởi vì cô e lệ, dục vọng trong nháy mắt liền sôi sục đến cực hạn, thậm chí hung hăng tiến vào cô, cuồng dã muốn cô.

“Cái kia rốt cuộc là cái gì?” âm thanh của hắn trở nên thô dày khàn khàn, bàn tay to ở bên hông cô chậm rãi vuốt ve, “Em không nói cho anh biết, làm sao anh biết được chứ?”

“Chính là... Làm... chuyện ...yêu ...” Cô cơ hồ đem toàn bộ đầu mình vùi vào trong gáy hắn, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“A, hóa ra là làm tình a...” hắn cố ý đem âm cuối kéo ra thật dài, Nhâm Thần Phong không có ý tốt nở nụ cười, tay trái cũng đã lặng lẽ mở ra khóa quần, đem dục vọng sớm dâng trào không hề giữ lại lộ ra toàn bộ trong không khí.

Một tay ôm lấy Thư Liên đang giống như đà điều chôn mặt trên gáy hắn, sau đó ngồi trên sofa mềm mại, để cho thân thể của cô nằm xuống, đầu gối lên giữa hai chân hắn, thời điểm Thư Liên mở to mắt liền phát hiện dương vật tím hồng cực đại trước mắt mình, nhất thời giật mình trừng to mắt kinh hô một tiếng.

Hắn, hắn cái kia thật lớn! Trời ạ, cô vẫn trốn không thoát sao!

“Bảo bối, giúp anh hút ra đi, hôm nay anh sẽ bỏ qua cho em.” Nói xong hắn đem nóng cháy đỉnh tới gần môi cô, nhìn đôi môi hồng nhạt bị quy đầu đè vào khe nhếch lên, mơ hồ có thể thấy được hàm răng trắng nõn đều đặn bên trong, đáy mắt người đàn ông dục hỏa tầng tầng dưng mạnh phát ra, giống như ngọn lửa.

“Thật, thật ư?”

“Đương nhiên là thật, anh đã có khi nào gạt em chưa.” Nhẫn nại dụ dỗ người phụ nữ giống như con thỏ nhỏ đang kinh sợ, Nhâm Thần Phong đã sớm đem tình cảnh lúc trước mình như thế nào đem cô lừa tới tay ném đến tận đảo hoang rồi, hấn đem quy đầu từng chút một chen vào giữa đôi môi anh đào của cô, đục vọng cương cứng nóng cháy, từng chút một dẫn đường cô sa đọa trong vực sâu đục vọng, “Ngoan, ngậm nó nào.”

Thư Liên chân chờ, vươn bàn tay chậm rãi cầm lấy nam căn đang nổi đầy gân xanh kia, vừa chạm vào liền cảm giác được nó mãnh liệt nhảy lên vài cái, hình như còn to lớn hơn vài phần, ánh mắt trắng đen rõ ràng giống như nai con bị kinh hãi.

Thoải mái hít một hơi, Nhâm Thần Phong nheo lại đôi mắt sâu thẳm, đây là lần đầu tiên cô cảm hấn như vậy, bàn tay nhỏ bé mềm như tơ lụa, làm cho hấn sáng khoái muốn được nhiều hơn.

“Liếm nó một chút, bảo bối.” ánh mắt nóng cháy không mảy may bỏ qua bất cứ hành động nào của cô, Thư Liên rụt rè vươn đầu lưỡi hồng nhạt, liếm nhanh lên đầu cự long một cái, giống như con mèo nhỏ nức nở một tiếng, ngẩng đầu lên thật cẩn thận nhìn hấn, “Có chút tanh.” (Ặc ! bà chị này toàn bị so với động vật: hết thỏ, nai, rồi lại mèo... haiz ko biết còn con gì nữa ko...)

Chết tiệt! Cô có thể không cần diễn tả mùi vị của hấn có được không, nếu như không phải ngại hạ thân cô còn chưa hoàn toàn khép lại, hấn thật muốn lập tức ‘làm’ cô!

Thấy người đàn ông vì hành động nhỏ của cô mà nhăn mày, Thư Liên sợ hãi chậm rãi thử hé miệng ra, đem quy đầu cự đại ngậm vào một chút.

“A...” Cảm nhận được đục vọng của chính mình bị khoang miệng ấm áp mềm mại chậm rãi bao vây, Nhâm Thần Phong thoải mái toàn thân đến lỗ chân lông đều mở ra, thanh âm khàn khàn gợi cảm, “Ngoan lắm, Ngậm sâu hơn một chút...”

Nguyên lai người đàn ông bá đạo dã man này cũng sẽ có một mặt yếu ớt như thế này, Thư Liên một bên cố gắng đưa dương vật cực nóng của hấn bao vây trong miệng, một bên chú ý quan sát phản ứng của hấn, lại không hề biết cái

miệng nhỏ nhắn của mình bị dương cụ đỏ tím cắm vào tràn đầy, ánh mắt thanh thuần dụ hoặc có thể làm cho đàn ông phát cuồng, tất cả tạo nên một hình ảnh đậm đẽ làm cho người ta phải giận sôi.

“Khó chịu ư?” hắn đem những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô vén ra sau tai, để cho hắn thấy rõ ràng cô ngậm hắn như thế nào, động tác người đàn ông dịu dàng hiem có.

Miệng bị vật gì đó chổng đỡ tràn đầy, Thư Liên nói không nên lời, thành thật lắc đầu, động tác lơ đãng lại càng kích thích dục vọng của người đàn ông, chóp lên trong khoang miệng giống như hoa huyết mềm mại ấm áp kia, nam căn cường tráng cực đại lại thô lên một phần.

Chương 15: Dị Dàng (3)

Người đàn ông ngồi dậy, để cho Thư Liên quỳ giữa hai chân hắn, vừa thuận lợi cho việc hưởng thụ cô phục vụ, vừa có thể, thông qua tấm gương lớn đối diện với sô pha, nhìn thấy rõ ràng phong cảnh dưới váy cô.

Bởi vì cô quỳ nằm úp sấp xuống, nên chiếc váy ngắn ngắn căn bản ngăn không che đậy được cái gì, chiếc quần lót vải bông trắng nõn bên trong váy sớm đã bị tắm ẩm ướt, hình dáng xinh đẹp của đóa hoa như ẩn như hiện, bên cạnh còn có mấy sợi lông nghịch ngợm khẽ khàng chui ra ngoài, xung quanh là làn da trắng nõn, cực kỳ hấp dẫn.

Tay hắn chậm rãi sờ lên mông cô, cảm giác được Thư Liên co rúm lại một chút, giọng nói Nhâm Thần Phong khàn khàn tràn ngập mỉa mai, từ tính: “Đừng có ngừng, bảo bối.”

“Tưởng tượng giống như khi em ăn kem, mút một chút, a... đúng rồi...” một tay hắn thông thả vuốt ve mặt cô, còn cái tay đang đặt trên vú kia chậm rãi vươn xuống u cốc, như có như không vờn lấy nơi yếu ớt mềm cảm nhất của cô.

“Ngô...” Cảm giác được cô kháng cự kẹp chặt hai chân lui về sau, bàn tay vốn đang vuốt ve mặt cô kia càng ngạnh nhưng cũng không mất đi ôn nhu đè gáy cô lại, tay kia thì dùng sức hơn đẩy ra quần lót của cô, trực tiếp xoa nắn viên trân châu cứng rắn đứng thẳng bên trong, ngón tay cái mềm nhẹ vuốt ve nó, ngón giữa chậm rãi ở cửa hoa huyết khẽ vuốt qua lại, khiêu khích dục vọng của cô bộc phát ra ngoài.

Chưa bao giờ bị âu yếm như thế, Thư Liên làm sao có thể chống lại khiêu khích như vậy, người đàn ông dị dạng lại dùng kỹ xảo tán tỉnh cao siêu làm cho cô rất cuộc cũng không thể tiếp tục ngậm cự vật thô lớn kia nữa, nước nở một tiếng liền phun nó ra, đôi môi kiêu diễm đỏ hồng cùng quy đầu hồng hồng tím tím kéo ra một sợi chỉ bạc, khuôn mặt nhỏ nhắn vô lực áp lên nam căn tráng kiện của hắn, ma sát làm cho thân thể cô nóng lên, khí nóng dồn dập, khoái cảm càng ngày càng tăng vọt.

Cô có cảm giác cô sắp nổi điên rồi, cô vốn đâu phải là người như thế này, nhưng mà cô lại không thể khống chế được chính mình, dục vọng xa lạ mà lại điên cuồng, làm cho cô bắt đầu đón ý hòa với hắn, đón ý hòa với người

đàn ông chiếm đoạt thân thể của mình, đón ý hòa với người con riêng trên danh nghĩa, đón ý hòa với người mà, cô vốn nên trốn tránh thật xa.

Trong cơ thể đột nhiên có một ngón tay nhập vào làm cho Thư Liên mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong khóe mắt dính nước mắt trong suốt, cô không biết bộ dạng hiện tại của mình có bao nhiêu hấp dẫn, chỉ biết không ngừng rên rỉ, theo mỗi lần ngón tay trườn vào, cô có cảm giác như mình sắp chết.

“Phong! Ô — , nhanh ..nhanh hơn một chút...” Trời ạ!, cô thật thoải mái, lại thật khó chịu, không thể khống chế được cảm giác muốn tiểu tiện ra, ngón tay kia không biết va chạm vào điểm nào trong vách tường của cô, chính là hung hăng nhấn một cái, liền làm cho cô vứt bỏ toàn bộ rụt rè, e lệ, thậm chí không ngừng rơi xuống, rơi xuống, trụ lạc trong vực sâu đục vọng đen tối.

Ánh mắt u ám nhìn gương mặt thanh thuần trong tay mình bây giờ tràn ngập xuân triều, Nhâm Thần Phong tà tứ cong lên khóe môi, lại nhập vào hai ngón tay, bay nhanh trong hoa kính co rúm, cảm nhận được nhục bích non mềm của cô một trận lại một trận co rút đè ép ngón tay hắn, hắn một bên ấn lên viên trân châu cứng rắn, một bên để lên điểm cứng rắn nổi lên ở sâu trong vách hang kia, mạnh mẽ đè xuống —

“A! A a a...” Thư Liên cuối cùng cũng nhịn không được khóc rống thất thanh, ở trong cực hạn cao trào cô dường như thấy được có hàng ngàn bông pháo hoa bắn lên trong đầu mình, bàn tay người đàn ông dịu dàng sờ vuốt mái tóc dài của cô, giống như cha cô trước đây vẫn vuốt ve đầu cô như thế, ôn nhu mà lại tinh tế.

“Còn nhớ rõ hoa sơn chi trong nhà cũ của Hàn gia không? Thơm như vậy, đẹp như vậy, lại không chút nào chán ngấy...” âm thanh trầm thấp như đang thôi miên, mê hoặc tâm trí cô, trong mộng lung cô dường như nhìn thấy được biển hoa kia, khi đó cô vẫn là tiểu công chúa rất hạnh phúc, cô thích nhất mặt váy lụa trắng , ở trong vườn hoa tung tăng vui đùa.

“Ân...” Mơ hồ đáp lại câu hỏi của hắn, Thư Liên không nhìn thấy được , ánh mắt người đàn ông vốn đang tràn ngập tình dục dần dần u ám lại, trở nên lạnh lẽo.

Chương 16: Triệt Thiếu Gia (1)

Biển hoa màu trắng thuần khiết, một làn gió nhẹ thổi qua liền có hàng ngàn đợt sóng dập dờn, mùi hương hoa thơm ngát phả vào mặt làm cho người ta say mê.

Đó là đã từng là cảnh tượng xuất hiện vô số lần trong giấc mơ thời niên thiếu, cô gái nhỏ thanh thuần cười tươi như đóa hoa, mỗi một lần nằm mộng giữa đêm khuya, cậu dường như lại nghe thấy tiếng cười thanh thúy đó của cô, tiếng cười vô ưu vô lo, hoạt bát đáng yêu.

Những ngón tay thon dài, sạch sẽ duyên dáng đặt trên những phím đen trắng trên chiếc đàn dương cầm, ngón tay nhẹ múa, âm thanh khoan thai thanh thúy tung bay, trong không khí dường như có hương hoa lan tỏa thấm vào tim.

Thiếu niên nhắm hai mắt, dường như có thể nghe thấy hương hoa trong giấc mơ kia, âm thanh không ngừng bay ra từ những ngón tay cậu, bỗng nhiên cậu nghe thấy âm thanh ngọt ngào của một cô bé: “Triệt, đàn lại cho mình nghe bản nhạc kia đi, mình muốn nghe bài hát đó, bản nhạc mà lần trước cậu đàn trong tiệc sinh nhật ấy”

“Triệt thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong.”

Tiếng đàn đột nhiên ngưng bật, tay Hàn Triệt dừng lại trong không trung sau đó đập mạnh xuống, phím đàn phát ra âm thanh chói tai.

Đôi tay này... còn có thể đàn lên khúc nhạc mà năm đó cô thích nghe nữa không?

Rèm mi khép xuống khẽ run rẩy, rồi lại nâng lên, trong đôi mắt trong suốt kia dường như không còn giọt sóng.

Phòng học hỗn loạn, âm thanh hò hét của học sinh không ngừng vang lên, giáo sư trên bục giảng nước miếng bay tứ tung cố gắng phát huy hết toàn bộ nhiệt tình dạy học, nhưng mà phía dưới lại chẳng có mấy ai thật sự nghe giảng, có người nằm xuống bàn ngủ, có người thì chơi game trên Laptop

hoặc buồn chuyện chat chit, có người thì ngồi sửa móng tay, người khác thì trang điểm. Đó là nhóm con cưng tương lai của thương giới, thừa dịp chưa bị ném vào trong guồng quay tranh đấu của xã hội cố gắng tận dụng hết thời gian hoàng kim của mình, liều mạng tiêu xài sự tự do thanh xuân ngắn ngủi của bọn họ.

Khi Hàn Triệt mang theo balo xuất hiện ở cửa lớp, lớp học hiếm khi có được một đoạn thời gian yên tĩnh ngắn ngủi.

Trang phục của cậu là đồng phục đúng chuẩn do trường học quy định, mái tóc đen mềm mại cắt ngắn sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt sâu thẳm như đêm đen, lại trong trẻo giống như nước suối.

Giờ phút này cậu giống như vương tử bước ra từ truyện cổ tích thu hút mọi ánh nhìn của các nữ sinh.

“Khụ.” Giáo sư cuối cùng cũng đánh vỡ sự yên tĩnh bất thường này, đối với các thiên kim công tử kiêu căng này, công dụng duy nhất của ông ngoại trừ việc giảng bài ra thì đó chính là dù có nghe thấy, nhìn thấy bọn họ làm cái gì thì cũng phải một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

“Vị đồng học này, mời em tự tìm chỗ ngồi cho mình đi.”

Hàn Triệt gật gật đầu, đi đến góc ít bắt mắt nhất, tìm một vị trí trống ngồi xuống.

“Này, các cậu có nhìn thấy con nhóc mà Thần Phong học trưởng mang tới lần này không, thật sự là đúng giờ được ngay!”

“Vì sao cái đúng giờ? Chẳng lẽ là cực phẩm siêu nữ Laury*?” tiếp lời hần là một âm thanh đáng kinh giống như ‘nam trư’ trong A phiến. (A phiến chắc ai cũng biết rồi nhỉ, AV: adult video)

“Siêu nữ cái đầu mày! Trong mắt tiểu tử nhà ngươi cũng chỉ có bò sữa!” Hần cười mắng một câu, “Nói thật tao chơi qua nhiều con nhóc như vậy, còn chưa được hưởng qua đũa nào giống như con nhỏ này, giống như Tiểu Long Nữ trên TV thường diễn, bộ mặt thanh thuần, chặc chặc...”

“Hóa ra tiểu tử mày chán ăn thịt, muốn ăn rau xanh ! Ha ha “

“Đi đi đi! Mày còn chưa được nhìn thấy bộ mặt của con nhóc đó đâu, biết cái

P**! Hơn nữa...” Giọng nói kia hạ thấp xuống một chút, “Ngày hôm qua trong lúc vô tình đi ngang qua kí túc xá sinh viên, mày đoán xem tao nghe được cái gì?”

**P: cái mông (câu chửi thường gặp của giới trẻ TQ trên mạng)

“Nghe được cái gì?”

“Âm thanh làm tình!” Người nọ phun ra, “Thần Phong học trưởng quả thật là siêu cấp, ở trên ban công ‘ làm ’ cho con nhỏ kia khóc rên kêu trời kêu đất , tiếng kêu kia , chắc chắc, giống như mèo con, ô.. ô.. làm cho đầu tao đều run lên!”

“Thật hay giả vậy!”

“Lừa mày thì tao là heo! Không tin hôm khác tao với mày qua xem?”

“Ha ha ha ha...”

“Hi.”

Ánh mắt Hàn Triệt thoáng lơ đãng, mãi cho đến khi trước mắt có một bàn tay quơ quơ, cậu mới lấy lại tinh thần, cô gái kia tự nhiên hào phóng mỉm cười với cậu: “Xin chào, mình là Tô Tử Ân, mình có thể ngồi bên cạnh cậu không?”

“A!” Đám nam sinh đáng khinh kia đột nhiên hú hét cười dâm dăng, có người chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Mau nhìn mau nhìn, kia là Tiểu Long Nữ mà tao nói lúc nãy, a không, tao cảm thấy phải gọi là tiểu Phù Dung thì đúng hơn.”***

*** Tiểu Long nữ: ý nói tới khí chất như thần tiên, còn Phù Dung thì muốn nói cô là một đóa hoa xinh đẹp quyền rũ...

“Cái gì cái gì?”

Theo phương hướng người nọ chỉ, Hàn Triệt cũng nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, gật đầu, giọng nói lễ phép nhưng xa cách: “Đương nhiên có thể.”

“Cảm ơn.” Tô Tử Ân hai mắt sáng lên, vừa định ngồi xuống, liền thấy hoa mắt, Hàn Triệt đã đứng dậy đi ra khỏi phòng học.

Chương 17: Triệt Thiếu Gia (2)

Thân ảnh kia vừa xuất hiện dưới lầu, chỉ trong thời gian ngắn ngủi chạy ra khỏi phòng học, Hàn Triệt liền không nhìn thấy hai người kia đâu nữa.

Đó là nữ sinh ngày đó ngồi trên xe cậu nhìn thấy, không biết vì sao, biết rõ cô không có khả năng xuất hiện ở nơi này, nhưng cậu vẫn, ôm hi vọng nhỏ bé.

Hi vọng nhìn thấy cô, hi vọng, cô bé đó chính là cô, người con gái nhiều năm qua cậu vẫn luôn đi tìm.

Cậu không thể không chế được mình vội vã lao xuống lầu, nhưng sân trường trống rỗng, chỉ có thừa thớt vài bóng người, có người ngồi đọc sách, còn có những cặp yêu nhau không kiêng nể gì hôn môi, nhưng không có người mà cậu muốn tìm.

Kinh ngạc đứng trong chốc lát, Hàn Triệt quay lên lầu, lại ngừng lại ở góc toilet.

Bên trong phát ra ầm ầm tiếng vang, làm cho cậu đỏ mặt.

“A, ần... Đừng, đừng làm ở chỗ này...” có tiếng khóc nho nhỏ của phụ nữ vang ra, giống như tiếng mèo kêu, “Sẽ, sẽ bị người khác nghe thấy...”

“Không cần ư? Hừm?” âm thanh khàn khàn trêu tức của người đàn ông đáp lại, ngả ngớn mà lại phóng đặng, “Em không phải rất thích bị anh làm sao? Là ai vừa rồi vừa khóc vừa kêu, cầu xin anh cắm vào tiểu huyệt nào?”

“Không, không có... A! Đau!” Có một âm thanh gì đó đập vào trên cửa, Hàn Triệt nghe thấy rõ ràng âm thanh quần áo sột xoạt, còn có tiếng vang ái muội, “Quá sâu ! Quá sâu ! Em chịu không nổi! Ô...”

“Mới như thế đã la sâu ? Anh chỉ mới vào có một nửa thôi.” Âm thanh của người đàn ông không đè nén được hưng phấn và dục vọng, “A, Em kẹp anh thật thích! Đúng là cô bé dâm đặng khâu thị tâm phi!”

“Àn a... Phong, chậm, chậm một chút, chậm lại một chút...” Cô gái bắt đầu cầu xin tha thứ, trong giọng nói rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở, giống như thật sự vô cùng đau đớn.

“Thả lỏng một chút bảo bối, tin tưởng anh, em sẽ yêu chết loại cảm giác này.” Người đàn ông thở hổn hển, đẩy mạnh người phụ nữ lên cửa, cách một lớp cửa dày, nhưng Hàn Triệt vẫn nghe thấy mồn một âm thanh thân thể va chạm phát ra tiếng vang.

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, cậu nhất định là nhận làm người rồi, cô gái của cậu, sao có thể ở nơi công cộng, điên cuồng làm ra chuyện dâm dăng như vậy.

Nhưng mà cậu cũng không có tâm tư trở lại lớp học, cậu không thích hoàn cảnh như vậy, ồn ào, dơ bẩn, cậu thậm chí còn cảm thấy cho dù là ‘chợ đen’, cũng còn tốt hơn nơi này nhiều.

Xuống lầu, cậu mở ra điện thoại: “Tôi tan học, đến cửa đón tôi.”

Bởi vì kẹt xe, Lương Khải Vệ đến chậm hơn so với trước đây một chút, nhìn thấy Hàn Triệt im lặng đứng ở cổng trường, hắn có ảo giác, cậu bé này vẫn là một đứa trẻ chưa lớn lên, trừ ánh mắt lạnh lùng đậm đặc không hợp với lứa tuổi, giống như đã trải qua rất nhiều tang thương, nhất là cậu ấy làm việc quyết đoán, ngoan tuyệt (ý nói tuyệt tình)...

Hắn chỉ có thể nói, người thừa kế phong ca coi trọng, quả thực rất đặc biệt, nhưng tuyệt đối không nhìn nhầm.

“Thiếu, thiếu gia!” âm thanh sợ hãi của nữ sinh tuy không lớn nhưng lại vô cùng rõ ràng.

“Phong! Phong!” Thư Liên vừa đi vừa chạy, có chút lảo đảo đuổi theo bước chân của người đàn ông phía trước, “Em sai rồi, Em sai rồi! Đừng tức giận được không? Phong, đợi em với...”

Cô đáng lẽ nên nhẫn nhịn, nhịn thêm một chút là xong rồi, nhưng mà cô thật sự là đau chịu không nổi, nhất là ở cái chỗ mà lúc nào cũng có thể bị người ta phát hiện kia, cho nên trong lúc Nhâm Thành Phong nổi lên tính thú cô lại dùng sức đẩy ra hắn, nhìn thấy sắc mặt hắn xanh mét, cô biết hắn lúc này thật sự rất tức giận.

Tuy rằng không biết vì cái gì trải qua ngày đó sau khi, thái độ của Nhâm Thần Phong đối với cô đột nhiên biến đổi 180 độ, nhưng cô biết rất rõ ràng, nếu như bây giờ hấn tiết lộ tình cảnh hiện tại của cô, cả đời cô sẽ không ngẩng đầu lên nổi.

Hàn Triệt hờ hững liếc mắt nhìn bọn họ một cái, cúi đầu ngồi vào trong xe.

Mặc kệ người phụ nữ này là ai, cũng không có chút quan hệ nào với cậu.

Cuối cùng thật sự không chịu nổi người phụ nữ phía sau ai oán khóc nức nở, Nhâm Thần nổi điên lên xoay người lại, rống giận: “Thư! Liên! Cô còn dám khóc một tiếng nữa thử xem!”

Chậm chạp không nghe được âm thanh của Hàn Triệt, Lương Khải Vệ nghi hoặc quay đầu nhìn cậu: “Triệt thiếu gia?”

“Súng.” Hàn Triệt vươn tay, trong giọng nói không một tia cảm xúc.

“Ha?” Súng! Hấn không có nghe nhầm chứ.

“Súng.” Giọng nói của thiếu niên vẫn đang vô cùng bình tĩnh, lại ẩn chứa khúc dạo đầu của bão táp, Lương Khải Vệ thức thời đưa khẩu súng cho cậu.

Động tác cậu vô cùng lưu loát lên đạn, mở cửa sổ, nâng cánh tay, Hàn Triệt mím nhanh môi, ngón tay thon dài khẽ cong, liền nghe thấy “Ầm” một tiếng nổ phát ra.

Lương Khải Vệ dường như muốn cắn rớt đầu lưỡi của mình, Triệt thiếu gia, điên rồi sao!

Chương 18: Triệt Thiếu Gia (3)

Đúng vậy, Hàn Triệt đã nổ súng, hơn nữa không chỉ có một phát, mà là nguyên cả băng đạn đều bắn ra ngoài, Lương Khải Vệ hồi hận xanh ruột, tuy rằng thế lực Phong hỏa đường ở đại lục không thể khinh thường, nhưng mà giữa ban ngày ban mặt lại đem súng ra đùa giỡn trong trường học quý tộc, quả là quá mức kinh hoàng rồi.

Nhưng mà thiếu gia của tôi ơi! Ít nhất, Lương Khải Vệ xoa xoa cái mũi, cậu lẽ ra nên trang bị thêm một cái ống hãm thanh trước rồi hãy bắn chứ...haizzz.

Trong khoảnh khắc nghe được tiếng súng, Nhâm Thần Phong chỉ giật mình sững sờ nửa giây, sau đó nhanh chóng ôm cô bé đang sợ hãi đến khóc không ra tiếng kia lăn qua một bên, phát thứ hai, phát thứ ba, phát thứ tư, phát thứ năm, mỗi một viên đạn, dường như đều xẹt qua tóc hất bay đi.

“Mẹ kiếp!” Hắn thế nào cũng không thể tưởng được chính mình gặp phải hắc bang, thế nhưng lại bị người ta giữa ban ngày ban mặt đuổi giết.

Diễn hình là muốn tìm rắc rối mà, hơn nữa hắn còn chẳng hiểu vì lý do gì mình lại bị bắn, con người hắc ám của Nhâm Thần Phong giống dã thú mị lên, nhìn thiếu niên đang chậm rãi từ trong xe bước ra, hơi hơi nghĩ ngợi nói: “Vị đồng học này, tôi nghĩ tôi hình như không có đắc tội với cậu đi.”

Cánh tay Hàn Triệt vẫn đang nâng thẳng tắp, nếu như không phải trong tay cậu còn có khẩu súng lục đang chia vào đầu Nhâm Thần Phong, thì biểu tình đăm đăm của cậu lúc này có thể nói là bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

“Buông cô ấy ra.” Gằn từng tiếng, từ ngữ lạnh nhạt, nhưng lời nói ra lại rất có khí phách.

“Cái gì?” Nhâm Thần Phong hoang mang quay đầu lại, nhìn thấy Thư Liên đang sợ hãi tới mức mặt trắng bệch, trong đôi mắt trong trẻo tràn ngập hoảng sợ, rõ ràng, cô bé này cũng không biết thiếu niên trước mắt kia là ai.

“Dùng súng để cướp phụ nữ của tôi sao?” mắt Nhâm Thần Phong nheo lại đầy nguy hiểm, đáy lòng lại dâng lên một chút phần nộ, từ khi vào trường đến nay hôm nay là lần đầu tiên hắn mang cô ra ngoài, cô liền thành công

quyền rũ được một người người đàn ông!

Ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện, ánh mắt hắn phần nộ đầy địch ý, hắn một chút cũng không nhận ra mình đang phần nộ vì ghen tuông.

“Cậu có thể bắn thêm một phát nữa thử xem.” Hắn khiêu khích nhìn thiếu niên trên mặt còn mang theo nét trẻ con kia, Nhâm Thần Phong dám cam đoan, chỉ cần đầu ngón tay cậu ta dám chuyển động một chút, hắn liền dám vịn gãy tay cậu ta, làm cho cậu ta phải hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này! Hơn nữa súng của cậu ta, hắn là đã không còn đạn .

“Không cần! Đứng!” Thư Liên kinh hô một tiếng, theo bản năng vọt ra phía trước. Cô không biết thiếu niên trước mắt này tại sao lại đột nhiên muốn nổ súng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Thần Phong sẽ ngã vào vũng máu, cô liền sợ hãi cả người đều run lên, cứ như thế, vì quá sợ hãi mà xem nhẹ khuôn mặt như đã từng quen biết của thiếu niên, còn có đôi mắt đen sâu thẳm đột nhiên co rút đầy đau thương kia.

Tay Hàn Triệt run rẩy rất nhẹ cơ hồ không ai có thể nhận ra, trước đây, cô cũng từng bảo vệ cậu như vậy, trước đây, cô bề ngoài yếu đuối nhưng bên trong lại rất dũng cảm, cũng chỉ vì một mình cậu mà lộ ra.

“Thư Liên...” giọng nói của thiếu niên ngập ngừng kinh hoàng, cậu thật sự không nhớ mình sao?

Còi xe cảnh sát dồn dập vang lên từ xa, có vài cảnh sát phòng vệ đầy đủ nhanh chóng xuống xe, cảnh giới, cao giọng kêu gọi: “Người đang cầm súng ! Buông vũ khí trong tay xuống!”

Không tốt rồi ! Lương Khải Vệ đang ngồi trong xe xem diễn sờ nhanh đi động, lại bị một nòng súng chia vào đầu.

Cánh tay Hàn Triệt chậm rãi thả xuống, môi mím chặt, có chút thất thần, có chút hoảng hốt, cậu khép nhanh rèm mi, giống như đứa bé làm sai buông thõng tay , súng ‘ bộp’ một tiếng rơi trên mặt đất.

Cảnh sát xung quanh thở dài một hơi, thu lấy súng giắt vào thắt lưng, liền tiến lên tra hỏi.

Không có người nào thấy rõ Hàn Triệt ra tay như thế nào, chỉ là lưu loát xoay người, khụy gối, đôi bàn tay thon dài vẫn lưu loát dùng để đánh đàn

dương cầm kia không biết lấy đâu ra sức lực uy mãnh, hung hăng bỏ xuống, liền quật ngã một vị cảnh sát té xuống đất, trong nháy mắt, tất cả mọi người bên cạnh đều hóa đá, một vị cảnh sát khác quát to bị cậu đá bay ra xa.

Chỉ là ngắn ngủn mấy phút, thiếu niên như dã thú, đá bay vài vị cảnh sát cao lớn, mãi cho đến khi một vị cảnh sát ở phía xa nhắm súng vào cậu, lớn tiếng quát cậu mới bị 4 , 5 người cùng nhau đè ngã xuống mặt đất.

Mặt đá thô ráp cọ sát mặt cậu, nhưng đôi mắt trong suốt như thủy tinh kia vẫn luôn nhìn chăm chăm Thư Liên, nhưng mà hình như ánh mắt ấy đang dần dần vỡ ra, cho đến khi biến thành từng mảnh vụn vỡ nát.

Chương 19: Làn Đầu Tiên Của Triệt (1)

Cứ việc cơn mưa mùa hạ trút xuống, con phố này các ngọn đèn vẫn mỹ lệ, các loại âm thanh ồn ào hỗn loạn cùng một chỗ, có tiếng cười lỗ mãng của đàn ông, có tiếng rên rỉ yếu ớt của phụ nữ, vô cùng náo nhiệt..

Hàn Triệt lưng mang túi sách, đồng phục ướt đẫm, dán chặt lên da, làn da bóng loáng vốn dĩ ẩn dưới áo sơ mi hiện giờ hoàn toàn lộ ra, tóc ngắn ướt sũng dán chặt vào hai gò má, mưa thuận theo hai má cậu chảy xuống, cậu lại hồn nhiên không phát hiện ra.

“Tiểu soái ca, có cần người phục vụ không?” giọng nói của một người phụ nữ xinh đẹp quyen rũ vang lên, bạn Hàn Triệt cho rằng đây là làng chơi xa hoa truy lạc nên mình có vẻ phá lệ bất mắt. Từ khi cậu đi vào khu phố này cô liền chú ý đến cậu, không biết đã bao lâu rồi chưa gặp được thiếu niên nào hút hồn như vậy..

Hàn Triệt ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn cô một cái, người phụ nữ chú ý tới làn ra bị trầy xước trên má cậu, có hồng ấn giống như bị người đánh, nhưng vết thương nhỏ này không hề ảnh hưởng đến khuôn mặt thiếu niên, vừa sạch sẽ mà lại thuần túy.

“Tiểu soái ca, người ta kỹ thuật tốt lắm nha .” âm thanh dụ hoặc mở to mắt nhìn cậu, bàn tay người phụ nữ như con rắn nhỏ bò lên cánh tay cậu, sờ được làn da rắn chắc của cậu, trong lòng người phụ nữ không khỏi có chút vui vẻ, tiểu soái ca này nhất định mỗi ngày đều đánh bóng rổ, thể lực nhất định thực rất tốt.

Đương nhiên, nếu như cô biết hai cánh tay này của Hàn Triệt không phải dùng để đánh bóng rổ mà là dùng để giết người , chắc chắn sẽ không dám lớn mật như bây giờ .

“Làm tình... Rất thoải mái sao?” trong ngõ nhỏ hắc ám, khắp nơi có thể nghe thấy âm thanh rên rỉ rồi gằm nhẹ, vậy mà Hàn Triệt đột nhiên ngẩng đầu còn vô cùng hồn nhiên hỏi một câu đủ để làm người ta ngã ngửa. * ta

chém a*

Người phụ nữ mở cửa ra, ôm lấy cổ thiếu niên dúi cậu vào trong, giơ chân lên đá cửa, đôi môi đỏ mọng chạm khẽ vào môi cậu, ha ha cười nói: “Cậu cứ thử đi, sẽ biết thôi.”

Cảm giác được cậu đang vô cùng tò mò, người phụ nữ liền hiểu ý cười khẽ, đầu lưỡi ẩm áp mềm mại khiêu khích liếm hôn cổ cậu, hơi thở thiếu niên thực sạch sẽ, mang theo mùi hoa nhè nhẹ, cô đối với vị khách này cực kỳ vừa lòng, cho dù là miễn phí cô cũng vô cùng nguyện ý.

Người phụ nữ dùng hết khả năng khiêu khích Hàn Triệt, đối với dục vọng của đàn ông, cô vô cùng rõ ràng. Ngón tay mềm mại kia mơn trớn lên mỗi tác da thịt, vùng da đó liền căng cứng lên, hô hấp Hàn Triệt bắt đầu có chút hỗn loạn, nhưng cậu vẫn không nhúc, cảm nhận được lưỡi của người phụ nữ lặng lẽ trượt từ xương quai xanh của cậu một đường liếm xuống phía dưới, hôn qua lồng ngực đang phập phồng, vòng bụng rắn chắc, cuối cùng xoa bóp nơi đã sớm đứng thẳng nóng hổi của cậu, đem dục vọng đang dâng trào kia phóng thích lộ ra ngoài không khí.

“Thật lớn!” Người phụ nữ kinh hô một tiếng, liền cảm thấy giữa hai chân mình chảy ra một luồng xuân ý ướt át, một tay cô cầm lấy dục vọng dâng trào của cậu, mị mắt đem để mặt mình cọ cọ lên cái đỉnh mềm như nhung tơ kia, cô giống như nhật được bảo vật, quả nhiên là đồ tốt, lại thô to như thế, quan trọng nhất là, cậu ta cực kỳ giống bạch mã vương tử trong mộng của các cô gái, gương mặt kia vì tình dục mà cố gắng ẩn nhẫn, làm cho cô nhìn không được muốn dẫn cậu vào con đường sa đọa, cùng với cô cảm thụ khoái cảm khi cuồng hoan.

“Ân... Nga...” Người phụ nữ rên rỉ, một ngón tay sờ vào giữa hai chân của mình, tự mình vuốt ve, cúi đầu ngậm lấy dục vọng của cậu, hạ thân cậu cứng răng như thiếc, làm cho cô nhìn không được tưởng tượng đến cảm giác khi nó tiến vào trong cơ thể cô, vật trắng kiện đó, làm khoang miệng cô tràn đầy, nếu cắm vào, nhất định sẽ vô cùng thoải mái. Cô cố gắng phun ra nuốt vào, lại phát hiện còn có một bộ phận thô dài bị mắc lại không đi vào được.

Hàn Triệt nhắm mắt, cảm giác được dục vọng của mình ở trong khoang miệng ẩm áp ẩm ướt kia căng vọt, khoái cảm trước nay chưa từng có kích thích thần kinh cậu, cậu vô ý thức ôm lấy đầu người phụ nữ, ở trong khoang miệng cô lung tung tiến lên.

“Ách! Ngô...” Người phụ nữ bị cậu không có kinh nghiệm va chạm đỉnh vào yết hầu đến phát đau, nhưng mà cô lại cố nén sự không thoải mái nuốt lấy vật thô lớn của cậu, lực đạo của cậu quả nhiên rất mãnh, mỗi một cái đều đâm thẳng vào cổ họng cô, ma sát môi cô đến sưng lên, cô thống khổ rên rỉ, dâm thủy ở hạ thân hình như còn có xu hướng càng ngày càng chảy ra tràn đầy, khiến cô nhẹn không được vươn ra hai ngón tay, ở âm hộ mình nhanh chóng rút ra chọc vào.

Ảo tưởng mình đang được vật tráng kiện kia hung hăng ra vào, tưởng tượng mình được tiểu sóai ca này đặt dưới thân dùng lực rút ra chọc vào, được cậu ta phun ra tinh dịch lần đầu tiên của mình vào cơ thể cô, để toàn thân cô đều nhiễm lấy hương vị của cậu.

Chương 20: Lần Đầu Tiên Của Triệt (2)

Bởi vì là lần đầu tiên, Hàn Triệt rất nhanh liền bắn ra, tinh dịch trắng đục văng lên miệng và mặt người phụ nữ, cô dùng ánh mắt quyến rũ nhìn cậu, vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm láp bạch dịch dính quanh miệng, dâm mỹ, thối nát.

Thở dốc dồn dập, Hàn Triệt nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng, cực hạn vui thích làm cho cậu có chút thất thần, đây là cảm giác phát tiết dục vọng sao? Cô ấy cũng như thế này trăm luân sao? Giống như con thú nhỏ, ở dưới thân đàn ông hầu hạ, chẳng cần quan tâm bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào ư?

“Àn a... Phong, chậm, chậm một chút, chậm lại một chút...”

“Em không phải rất thích bị anh làm sao? Là ai vừa ròi vừa khóc vừa kêu, cầu xin anh cắm vào tiểu huyết nào?”

“A, Em kẹp anh thật thích! Đúng là cô bé dâm đang khẩu thị tâm phi!”

“Thoải mái không?” hơi thở nóng cháy của người phụ nữ vờn bên tai cậu, bộ ngực đầy đặn đè sát lồng ngực cậu kéo lấy bàn tay Hàn Triệt đặt lên nơi cao ngất mềm mại của mình, cô cảm giác được hô hấp thiếu niên càng ngày càng dồn dập, dục vọng vừa mới phát tiết xong rất nhanh lại đứng thẳng lên, cứng rắn đâm vào bụng cô, cô ảm ướt rồi tinh rồi mù.

“Cậu muốn cái gì, tôi cũng có thể cho cậu...” Người phụ nữ đói khát vừa thì thào vừa liếm lấy cổ cậu, phía dưới cảm giác rất hư không khó chịu, rất ướt, hi vọng cậu ta có thể ngay lập tức tiến vào, hung hăng nhồi vào, tràn đầy trong cô.

Hàn Triệt đột nhiên mở mắt ra, thô bạo đem người phụ nữ đẩy ngã xuống giường, kéo quần lót ren xuống bên chân, mở rộng hai đùi cô ra, con người đen tối nhìn chăm chăm vào cánh hoa u mật phiếm hồng ướt át kia, ngón tay thon dài dùng sức cắm vào.

“A — tốt... nhẹ, nhẹ chút...” bị đau đến nhăn chặt mày nhưng chân cô lại càng mở rộng hơn, huyết thịt dâm mỹ giống như cái miệng nhỏ đang rất đói

khát hé ra hớp vào, ngậm lấy ngón tay cậu, không ngừng mút lấy.

“Cắm, cắm vào đi! Người ta rất khó chịu!” Người phụ nữ không nhịn được nữa mút lấy ngón tay chính mình, đôi môi đỏ mọng bắt chước động tác vừa mới khẩu giao cho cậu, ánh mắt quyến rũ đầy xuân ý, “Rất ngứa, thật trống rỗng... xin cậu, cho tôi...”

Lung tung cắm vào thịt huyết của cô, Hàn Triệt chỉ cảm thấy đục vọng chính mình trống đầu kinh khủng, rất đau, nhưng trong tim lại hoàn toàn trống rỗng.

Đục vọng sung sướng kêu gào, cậu đem ngón tay ướt sũng rút ra ngoài, động thân một cái thật mạnh, không chút thương tiếc đem đục vọng của mình tống vào, cắm sâu đến tận gốc.

“A a a!” Người phụ nữ hét lên chói tai, mái tóc dài xõa tung, “Quá thô! Thật lớn! Cậu bé, người ta bị cậu làm trống đến chết mất!”

Một tay bắt lấy thắt lưng cô, Hàn Triệt bay nhanh rút ra chọc vào, cái cảm giác ướt át mềm mại này làm cho hắn muốn ngừng mà không ngừng được, trong đầu bây giờ chỉ có một mong muốn duy nhất là không ngừng xâm nhập, lại xâm nhập.

Côn thịt thô to kéo theo nộn thịt đỏ tươi ra ngoài, mỗi một lần rút lại mang ra một luồng dâm thủy, mỗi một lần đẩy vào đều phát ra ‘phốc, phốc’ tiếng nước, thịt cùng thịt mãnh liệt đánh, cùng giường gỗ đơn sơ phát ra âm thanh kẽo kẹt, thiếu niên yên lặng phát tiết đục vọng, trên mặt thấm ướt mồ hôi.

“Thần Phong học trưởng quả thật là siêu cấp, ở trên ban công ‘làm’ cho con nhỏ kia khóc rên kêu trời kêu đất, tiếng kêu kia, chắc chắc, giống như mèo con, ô.. ô.. làm cho đầu tao đều run lên!”

“Ha ha ha ha!”

“Không cần!” thời điểm Thư Liên từ phía sau người đàn ông kia lao ra rất giống một con mèo mẹ đang bảo hộ cho con mình, ánh mắt cô nhìn hắn đầy vẻ xa lạ, giống như đang nhìn thấy một người bị bệnh thần kinh.

Cảm giác tê dại mãnh liệt từ xương sống truyền đến toàn thân, Hàn Triệt lật người phụ nữ lại đè chặt hai chân cô, để cho cái mông tuyết trắng ngẩng cao lên thừa nhận cậu càng ngày càng mãnh liệt trêu đùa, khoái cảm trước nay

chưa từng có làm cho cậu say mê chìm vào giữa hai chân phụ nữ đầy kích thích, cảm giác đau đớn ở đáy lòng càng ngày càng rõ ràng

“A, a... Ân... A!” liên tục bị công kích mãnh liệt , người phụ nữ rốt cuộc cũng không thể tiếp tục phát ra được từ ngữ dâm dăng nào nữa, trừ bỏ hai gò má ửng hồng rên rỉ, kỹ xảo gì cô cũng chẳng nghĩ ra nữa, chỉ biết vô lực mở ra hai chân cho cậu mãnh liệt ở thịt huyết trừu cảm, nước bọt không kịp nuốt xuống tràn ra khoe miệng, làm cho ga giường thấm ướt một mảng lớn.

Thư Liên, những năm gần đây cậu sống ra sao? Hay là... là, chính cậu tự mình lựa chọn cuộc sống hắc ám như địa ngục nhưng lại hấp dẫn trí mạng làm cho cậu trở nên sa đọa đó?

Sau một trận cuồng nhiệt phân thân cậu co rúm lại, thiếu niên cuối cùng cũng phát ra một tiếng kêu đau đớn, run rẩy đem dục vọng chính mình phóng thích, vào thời khắc cuối cùng kia, Hàn Triệt trong mê say đột nhiên rõ ràng thanh tỉnh.

Nếu như cậu thích như thế , vậy hãy để cho mình cùng cậu, cùng nhau sa đọa...

Chương 21

“Thần Phong, xem ra ta càng ngày càng dung túng cho con rồi ! Báo cáo tài chính của công ty mà con cũng dám làm giả, để lừa ta đến Hàn Quốc xa xôi, con rốt cuộc đang muốn làm cái gì vậy hả?” lão nhân bình thường tính tình luôn luôn ôn hòa bây giờ ở trong điện thoại tức giận đến ngút trời, bởi vậy cuối cùng cũng có thể thấy được tính tình Nhâm Thần Phong nóng nảy rốt cuộc là do đâu mà ra....di truyền a.

Nhìn thoáng qua Thư Liên giống như cô bé giúp việc không ngừng bận rộn bên cạnh, Nhâm Thần Phong đứng dậy đi ra ban công, nhẹ giọng đáp : “Con cũng chỉ giúp ngài thu dọn cục diện rồi rắm mà thôi.”

“Cục diện rồi rắm?” Nhâm Khải Hoa nhất thời cao giọng, sau một lúc yên lặng vội hỏi, “Con làm gì Thư Liên rồi?”

Nhíu mày nhìn về phía Thư Liên, Nhâm Thần Phong cười như không cười nhíu mày: “Làm chuyện nên làm mà thôi”.

“Ta cảnh cáo con, xú tiểu tử! Thư Liên là cô gái tốt, con đừng có đánh chủ ý xấu gì lên người cô bé! Con đừng có cho là con làm loạn ở bên ngoài ta không có cách nào quản, cô bé không phải giống những người phụ nữ tùy tiện ở bên ngoài, con nếu dám động vào cô bé dù chỉ là một sợi tóc gáy...”

“Cô gái tốt?” Nhâm Thần Phong cười ‘ xì’ một tiếng, “Trên đời này cô gái tốt còn nhiều lắm, phụ thân đại nhân, có phải ngài muốn mọi cô gái tốt trên đời này đều đem lên giường mình hay không? Không sợ là tuổi của ngài đã quá cao rồi sao?”

Không để ý tới Nhâm Khải Hoa ở đầu bên kia tức giận đến thanh âm cũng run run, Nhâm Thần Phong chậm rì rì nói: “Đối với loại phụ nữ tâm cơ lại háms tài này, con cơ bản chẳng thấy cô ta tốt ở chỗ nào cả.”

“Chủ tịch...” Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh của Phương thư kí.

“Ta mặc kệ con với Thư Liên có chuyện hiểu lầm gì, tóm lại, ta cưới cô bé là có nguyên nhân .” Nhâm Khải Hoa đè nén tức giận, “Về sau ta sẽ giải thích cho con, tóm lại, con đừng có làm gì xằng bậy với cô bé! Cứ như vậy đi, ta

treo máy trước.”

Ném đi động xuống, Nhâm Thần Phong buồn bực vô cùng.

Nhìn Thư Liên thật quý trên sàn nhà làm việc vẫn cẩn thận lảng tránh ánh mắt hắn, trong lòng Nhâm Thần Phong không khỏi trùng xuống, cô chấp nhận thân phận nữ giúp việc của mình quá mau, nhưng bản chất của cô lại là công chúa xinh đẹp kiêu ngạo.

Nếu như, ...nếu như cô dùng một phương thức khác tiếp cận Nhâm gia, có lẽ hẳn sẽ cho cô sự tôn trọng tương xứng, nhưng hẳn không thể nào dễ dàng tha thứ cho Thư Liên chấp nhận gả cho một ông lão gần như bằng tuổi ông nội cô .

“Ông lão” đó tuy rằng là cha hắn, nhưng Nhâm Thần Phong rất rõ ràng tính cách tùy tiện của ‘lão gia hỏa’ kia, ông từ trước đến nay đều không thích chuyện trên thương trường người lừa ta gạt, từ nhỏ hắn đã bắt đầu giúp Nhâm Khải Hoa việc kinh doanh trong công ty, nếu như không phải hắn, hiện tại danh tiếng của tập đoàn tài chính Thiên Vũ có khả năng chỉ là một công ty nhỏ tầm thường mà thôi.

Hắn hiểu rất rõ số tiền khổng lồ của nhà mình phải thông qua con đường khó khăn gian khổ như thế nào mới kiếm ra được, cho nên hắn mới càng không thể dễ dàng tha thứ, người phụ nữ không hề bỏ ra chút sức lực nào mà lại muốn lừa gạt lấy tài sản của Nhâm gia bỏ vào túi mình.

Trừ phi, cô cả đời này, không bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Không để ý đến tư duy logic của mình vô cùng kỳ quái, nắm đấm Nhâm Thần Phong đột nhiên hung hăng đập lên bàn.

Nhưng mà chết tiệt, mỗi lần nhớ đến ánh mắt thiếu niên trẻ tuổi kia nhìn cô, vì cô mà liêu lĩnh sung đột với cảnh sát, hắn liền không thể áp chế được cơn phẫn nộ!

Đúng vậy, phẫn nộ! Cô dám quyến rũ người đàn ông này, chuyện này quả thực làm cho hắn không thể nhẫn nhịn được nữa!

Nhưng mà hắn không thể không thừa nhận, thời điểm Thư Liên vọt tới che chắn trước người hắn, trong lòng hắn chấn động không nhỏ.

Hiếu làm? Tất cả mọi chuyện thật sự chỉ là hiếu làm ư?

Chương 22: Bảo Hộ

Có chút không quen kéo kéo mái tóc dài để thẳng của mình, Tần Oánh nhìn gương mặt không chút son phấn nào trong gương, có chút không dám tin rằng mình cũng có một ngày khoác lên người bộ đồng phục học sinh, mặt không trang điểm, thoạt nhìn còn rất giống sinh viên.

Lương Khải Vệ xuống xe, mở cửa xe, lấy tay đỡ lấy khung xe, nho nhã lễ độ: “Tần tiểu thư, mời.”

Nhìn cảnh sắc biệt thự xa hoa trước mắt mình, Tần Oánh vẫn có chút không tin chính mình lại có ‘vận cứt chó’ (tiếng lóng ý nói vận may’ như vậy, hay là những ngày khổ sở của mình bây giờ mới bắt đầu cũng không biết chừng?

Nhìn về bóng dáng phía trước không nhanh không chậm, Tần Oánh xuống xe chạy chậm theo cậu: “Hàn Triệt, đợi tôi với.”

Trong thư phòng, người đàn ông viết xong chữ cuối cùng, thối thối nét mực chưa cô, ưu nhã lấy khăn lau sạch tay, không chút để ý nói: “Dẫn theo một người phụ nữ trở về sao?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông mặc áo đen kính cận đáp, “Hình như là từ ‘Hắc phố’ mang về.”

Đôi mắt phượng hẹp dài hơi nâng lên, hần thân nhiên cười cực kỳ giống hồ ly tu luyện thành tinh, hần là một người đàn ông đã đứng tuổi, nhưng trên mặt lại không hề có chút dấu vết nào của năm tháng, giống như khi ủ rượu ngon, ủ càng lâu hương vị lại càng thuần.

“Như vậy cũng tốt, để cho cậu ta thường xuyên hưởng qua tư vị của phụ nữ, miễn cho vì chút chuyện nữ nhi tình trường, Mà phá hủy cả Phong hỏa đường.” Ngữ khí không nóng không lạnh, làm như là người ở cục cảnh sát cho Hàn Triệt một cái tát không phải là hần vậy.

Ngả người vùi mình vào cái giường mềm mại, mãi cho đến khi cảm giác được có hai luồng thịt cao ngất mềm mại khiêu khích trên người mình, Hàn Triệt mới nhớ ra trong phòng mình còn có thêm một người.

Là người phụ nữ mà cậu mang từ làng chơi ra

Tần Oánh quỳn rũ nhìn cậu, gương mặt vô cùng sạch sẽ, thời điểm cô chắm lửa trên người cậu vẫn mịn thái mười phần, váy áo mộc mạc cũng không thể che dấu được dáng người nóng bỏng, bàn tay mềm nhẵn, từng chút một cuốn lấy người cậu, muôn dụ dỗ đối phương không thể phản kháng cùng nhau sa đọa.

Vươn tay kéo lấy bàn tay đang hoạt động giữa hai chân mình ra, ánh mắt Hàn Triệt không hề gợn sóng: “Nhớ kỹ lời của cô, nếu không cô sẽ hối hận vì quyết định hôm nay của mình.”

Giọng nói bình dị, đạm mạc không chút tình cảm, lại làm cho người ta không nhin được mà sợ hãi.

Che lại đay lòng hơi hơi thất vọng, Tần Oánh ngòì thẳng người lên , thu hòi mịn thái, cô quả nhiên đã mơ tưởng quá xa vời, người như cô, làm sao có thể hấp dẫn được nam sinh sạch sẽ này chứ, cứ coi như cô chiếm được lần đầu tiên của hắn thì thế nào, quả thực rất rõ ràng, cô không thể nắm giữ được cậu ta.

Hàn Triệt đứng dậy, xé ra chi phiếu đưa cho cô, Tần Oánh vừa nhìn thấy số tiền viết trên đó, khoe miệng không kìm được cong lên, hôn lên tờ giấy kia một cái “chụt”, cười vô cùng xán lạn.

“Ai lại ngốc đến mức không thích tiền chứ? Hàn Triệt, chỉ cần chuyện tôi có thể làm, cậu cứ việc mở miệng, tôi nhất định sẽ toàn tâm toàn lực cống hiến.”

Không phải bán nụ cười ,không cần phải lên giường lại còn có thể giúp cô nửa đời còn lại không cần lo đến tiền tai sao cô lại không làm.

“Cô chỉ cần giúp tôi chăm sóc một người.” Hàn Triệt cúi đầu, giọng nói thản nhiên.

Cô yếu đuối như vậy, làm sao có thể tự bảo vệ cho bản thân chứ. Tần Oánh ở làng chơi đã nhìn thấy muôn hình vạn trạng các loại người, người khôn khéo như cô ta , hẳn là có thể dạy cho cô ấy cách xử lý mọi việc trong cuộc sống.

Không thể ở bên cạnh cô, vậy cứ để cho Tần Oánh thay mình bảo vệ cô vậy, cũng giống như, năm đó cô bảo vệ cậu, dù cho sợ hãi đến run cầm cập, nhưng cô vẫn che chắn cho cậu, làm cho cậu trong cái đêm mưa tầm tã tối ấy,

không để cho cậu phải nhìn thấy một màn huyết tinh, tàn nhẫn, thảm khốc, cứ như vậy... để cậu...khắc cốt ghi tâm...

Chương 23: Phân Cao Thấp?

Thư Liên phát hiện, gần đây , nam sinh lúc trước nổ súng bắn Nhâm Thần Phong, vẫn luôn thường xuyên xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Ví dụ như cậu ấy rõ ràng là sinh viên năm nhất, lại cố tình đến lớp học của sinh viên năm ba.

Lúc đầu cô vốn có chút kinh sợ , bởi vì tư thế cầm súng ngày đó của nam sinh kia làm cho cô có cảm giác không thể nói nên lời, mấy phát súng kia rõ ràng là bắn Nhâm Thần Phong khai , nhưng ánh mắt cậu ấy, rõ ràng là nhìn cô.

Nhưng mà nam sinh này đến bây giờ vẫn im lặng, làm như chuyện ngày đó chưa hề phát sinh, tựa hồ cũng không biết cô, cậu chỉ ngồi lẳng lẳng trong góc khuất nhất của phòng học, im lặng cúi mắt chăm chú nghe giảng, có đôi khi lại nhìn ngoài cửa sổ thất thần, nhưng lại không hề liếc mắt nhìn cô dù chỉ một cái.

Thối thối móng tay hồng nhạt vừa mới sơn xong, Tần Oánh một bên miễn cưỡng ứng phó với các nam sinh đang đến gần, một bên quan sát nữ sinh đang cuối đầu làm bài ở bên kia.

Làn da cô rất trắng, tóc đen mềm mượt vén ra sau tai, mơ hồ còn có thể nhìn thấy được rất rõ mạch máu dưới làn da gần như trong suốt, giống như chỉ cần chạm vào một cái liền có thể vỡ ra.

Đây là nữ sinh mà Hàn Triệt yêu cầu cô chăm sóc? Bộ dạng quả nhiên thanh lệ, không phải vô cùng xinh đẹp, nhưng lại làm cho người ta rất khó bỏ qua sự tồn tại của cô, không chút nào khoa trương nếu nói, hình tượng của cô, hoàn toàn phù hợp với hình tượng tình nhân trong mộng của toàn bộ nam sinh.

Điều làm cô khó hiểu nhất chính là suy nghĩ của thiếu gia, thích thì phải theo đuổi , tại sao lại muốn cô ở bên cạnh người phụ nữ này, hơn nữa cậu ta còn từng cùng cô có quan hệ thân mật.

Một cô bé thanh tú xuất hiện trước mặt Hàn Triệt, khẽ cười : “Nếu như mình nhớ không lầm thì cậu đã cho phép mình ngồi ở đây rồi đúng không.”

Hàn Triệt nhìn cô một cái, không nói gì, nếu cậu nhớ không nhầm thì hình như cô gái này họ Tô.

Đối với sự lạnh nhạt của Hàn Triệt, Tô Tử Ân làm như không thấy, ngồi xuống mở sách giáo khoa ra, cô nhìn thoáng qua sách giáo khoa của Hàn Triệt , sắc mặt lập tức thay đổi

Thư Liên, Thư Liên, Thư Liên, hầu như toàn bộ trang sách, đều tràn ngập hai chữ Thư Liên này.

Bởi vì sự kiện đấu súng, quan hệ giữa Hàn Triệt ,Thư Liên còn có Nhâm Thần Phong đã sớm ở trong trường học lưu truyền ồn ào huyên náo, nhưng mà khi chính mắt mình nhìn thấy tình cảnh như vậy, vẫn làm cho cô có chút đố kỵ, cái người tên Thư Liên kia, chẳng lẽ có sức quyến rũ lớn như vậy sao?

Không bỏ sót ánh mắt Tô Tử Ân chột lóe lên những mũi nhọn sắc bén, Tần Oánh thở dài, hóa ra lâu son gác tía thuần khiết trong truyền thuyết cũng chẳng đơn giản hơn làng chơi được bao nhiêu.

Xem ra nhiệm vụ mà cô nghĩ là thoải mái, bây giờ cần phải dụng tâm một chút rồi.

Đứng thẳng người lên, Tần Oánh duỗi thân xoay eo, bộ ngực ngạo nghễ làm cho nam sinh xung quanh được mở rộng tầm mắt một phen, cô trở lại với nhiệm vụ khó khăn của mình, không để ý đến ánh mắt của các nam sinh, cười vô cùng quyến rũ: “Muốn hẹn hò với bốn tiểu thư, xếp hàng đi.”

Tần Oánh biết rất rõ cách thức giao tiếp phù hợp với từng loại người, Thư Liên là một cô bé tâm tư vô cùng đơn thuần, khi cùng cô bé này nói chuyện câu đầu tiên, Tần Oánh liền hiểu được, Hàn Triệt bảo cô chăm sóc cho Thư Liên quả nhiên rất có đạo lý .

Cô đưa ánh mắt tới phương hướng Tô Tử Ân đang ngồi không ngừng đánh giá, Tần Oánh dám cam đoan, nếu như không có những người khác giúp cô chu toàn, Thư Liên nhất định sẽ bị người ta ăn đến xương cốt cũng không còn.

“Cuối tuần này trường học có tổ chức một buổi vũ hội, Thư Liên, mình vừa mới chuyển đến trường này, lại không quen biết ai cả, đến lúc đó cậu theo giúp mình được không?” Tần Oánh chống tay lên đầu, quynh rũ nháy mắt mấy cái, vài năm nay sống kiếp bán rẻ tiếng cười, làm cho cô sớm đã có thói quen làm sao diện giạt người ta tốt nhất, tật xấu này trong thời gian ngắn khó lòng sửa được.

Thư Liên lại cảm thấy bạn học có dáng người nóng bỏng này tính cách rất ngay thẳng, có lẽ trong mắt cô cũng chẳng có ai là người xấu cả, cho dù phá hỏng không khí đi nữa cô cũng không thể từ chối, nhưng mà, nghĩ đến thân phận của mình, cô không khỏi khó xử.

“Cho dù muốn đi, cô ấy cũng phải đi cùng tôi.” Một giọng nam trầm thấp giúp cô tiếp lời, hai tay Nhâm Thần Phong khoác lên ghé sau đầu hai người miễn cưỡng nói, mới từ công ty trở về nên hắn vẫn còn mặc tây trang, chỉ là áo sơ mi đã cởi bỏ hai nút trên, cho nên dù là mặc tây trang cũng không dấu được vẻ cuồng ngạo toát ra từ trên người hắn.

“Chỉ cần cậu có thể đi, thì không còn gì tốt hơn .” lãn lộn phong trần nhiều năm, Tần Oánh trực tiếp xem nhẹ ngữ điệu vô cùng cuồng ngạo của người đàn ông này, vô cùng thân thiết nắm tay Thư Liên, “Bây giờ cũng sắp tan học rồi , chúng ta đi dạo phố đi, nhân tiện kiếm thêm cho cậu một bộ lễ phục.”

“Thần Phong học trưởng, tôi nghĩ chúng tôi đang hàn huyên chuyện phụ nữ với nhau, anh sẽ không muốn ngăn cản chứ.” Tần Oánh cười duyên trực tiếp cắt ngang lời Nhâm Thần Phong sắp nói ra, phía sau bọn họ, Hàn Triệt giống như đứa trẻ nhận được quà khốe miệng khẽ cong lên một nụ cười, cô không khỏi bội phục chính mình, quả nhiên cô rất biết cách làm cho kim chủ của mình vui vẻ.

A, tình yêu tay ba này quả thực rất kích thích nha!

Chương 24: Có Một Cái Gì Đó Đang Dần Dần Thay Đổi

“Ân... Mệt mỏi quá, không cần...” Thư Liên từ trong giấc ngủ mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền cảm giác được hạ thân đang bị chông đỡ tràn đầy, cực nóng dục vọng của người đàn ông vẫn ở trong cơ thể cô ra ra vào vào, cảm giác ê ẩm giống như có con sâu nhỏ đang cắn nát thân kinh cô.

“Tỉnh?” Nhâm Thần Phong cắn lên vành tai nóng bừng hồng hồng, rõ ràng đêm qua đã hung hăng muốn cô một lần, nhưng chỉ vừa nghĩ đến sáng ngày mai phải bay ra nước ngoài công tác, hắn liền nhin không được lại xúc động đứng lên.

Hắn đã có thói quen mỗi ngày có Thư Liên đi theo sau giúp đỡ thứ này thứ kia như một nữ giúp việc, nghĩ đến ngày mai phải một mình lên máy bay, hắn có chút không thích ứng kịp.

Cái cô người mẫu Anna kia biết hắn muốn đi, liền mời hắn ăn tối, biết rõ mục đích sau bữa ăn của cô ta là gì nhưng hắn lại một mực từ chối, không thể nói rõ nguyên nhân, có lẽ đã quen với việc mỗi ngày ôm Thư Liên ngủ, cho nên ngay cả dục vọng, cũng chỉ có thể trung thành với một mình cô.

Lại cứng, lại nóng rồi.

Bàn tay chậm rãi xoa viên trân châu giữa hai chân cô, nhẹ nhàng xoa nắn, Thư Liên giống như mèo con cong người lên: “Ân... đừng...”

“Bảo bối, không thích anh làm vậy sao?” hắn hôn nhẹ lên cái cổ bóng loáng của cô, động tác ấy vô cùng ôn nhu đến ngay cả Nhâm Thần Phong cũng không nhận ra, “Em có cảm thấy không, nó đang cùng anh kết hợp...”

“Ân...” Thư Liên mị mắt, khó nhin vắn vẹo thân thể, thân thể bị hắn dạy dỗ vô cùng mãn cảm dễ dàng bị trêu chọc nổi lên phản ứng, chân cô không tự chủ được mở rộng ra, dễ dàng cho hắn tiến vào.

Đúng là tiểu yêu tinh, cô chủ động làm cho Nhâm Thần Phong kiên nhẫn nhất thời lại trưởng lớn vài phần, trượt ra rồi lại mãnh liệt va chạm, vừa lòng nghe thấy cô rên rỉ, Nhâm Thần Phong hôn trụ môi cô, bàn tay vươn ra phía

sau xoa nắn cặp mộng mềm mại, ngón tay thô ráp lại luôn ra trước vuốt ve viên trân châu cứng lên.

“Ngày mai anh phải đi công tác nước ngoài, bảo bối, ngày mai em có dự định gì không?” hấn thở hển hển cố nén lại dục vọng muốn ở trong cơ thể cô tàn sát bừa bãi, Nhâm Thần Phong cúi đầu ngậm lấy nhũ tiêm, phía dưới nhẹ nhàng rút ra chọc vào.

Thư Liên mở mắt ra, trong bóng đêm nhìn không rõ mặt người đàn ông, hấn hiềm khi ôn nhu như thế, làm cho cô có chút ngoài ý muốn.

Từ khi gặp hấn đến nay cuộc sống của cô vô cùng đơn giản chỉ có một con đường duy nhất, đi học, ăn cơm, làm tình. Toàn bộ cuộc sống của cô đều phụ thuộc vào Nhâm Thần Phong bị một tay hấn sắp xếp tất cả, đây là lần đầu tiên hấn mở miệng hỏi cô muốn làm gì?

“Tần Oánh hẹn em đi dạo phố... A... Ân, anh, nếu anh không thích, em sẽ không... Không đi ...” cô bị hấn làm cả người như nhũn ra, dùng phương thức dụ dỗ này để làm tình ngược lại còn làm cho cô ẩm ướt hơn, toàn bộ thân thể mềm xuống thành một bãi xuân thủy.

“Nếu thích cứ đi.” Nhâm Thần Phong ôm cô đổi vị trí, để cho cô ngồi trên người hấn, ánh đèn mỏng manh ngoài cửa sổ chiếu lên kiêu nhũ đứng thẳng trước ngực cô, hấn nâng thắt lưng hung hăng va chạm, hài lòng nhìn thấy hai con thỏ trắng kia khẽ nhảy lên một chút

“A!”

“Kêu to thêm một chút, bảo bối, anh thích nghe tiếng kêu của em.” Hấn khàn khàn nói, tay vịn chặt thắt lưng cô, người đàn ông không hề đè nén dục vọng của chính mình, kêu rên đem cô đỉnh loạn, nam căn tráng kiện cùng với âm dịch phát ratiếng nước chảy ‘òm ọp òm ọp’ .

Cô thật chặt , vừa nóng vừa mềm , làm cho hấn rớt cuộc cũng không thể nào tiếp tục dụ dỗ, hai bàn tay to bọc chặt hai tiểu bạch thỏ đang nhảy lên kia, hạ thân không ngừng hướng lên trên đỉnh, nhiều lần đều dùng toàn lực nhập vào chỗ sâu nhất, làm cho cô yêu kiêu rên rỉ không ngừng.

“Ân... Phong...” cô thất thần gọi tên người đàn ông, tiếng kêu của Thư Liên nhỏ nhẹ thủ thủ như tiếng mèo kêu

“Thoải mái không?” Nhâm Thần Phong cảm thấy chưa đã ghiền, xoay người một cái đem cô áp dưới thân, đem hai chân cô đặt trên vai, cuồng đã tiến lên, cảm giác được hoa tâm cô đột nhiên co rút mút chặt lấy hấn, không khỏi thích thú đến toàn thân đều run lên, “Có thích ông xã cứ như vậy làm em không? Ân?”

“Thích, thích!” khóe mắt Thư Liên ảm ướt, tay sờ soạng lung tung , giống như muốn bám víu vào cái gì, cô đang muốn suy nghĩ một chút hấn vừa nói cái gì thì lại bị hấn va chạm làm cho đầu óc trống rỗng.

Động tác Nhâm Thần Phong thoáng dừng một chút, hơi ngẫm nghĩ câu nói vừa rồi của mình, ngay sau đó, hấn hôn lên môi cô, triền miên...

Chương 25: Âm Mưu Đáng Sợ (1)

Có đại kim chủ Hàn Triệt làm chỗ dựa, Tần Oánh cần quét thẻ vô cùng tiêu sái, mặt mày không thềm nhăn dù chỉ một chút.

Nhưng khi Thư Liên nhìn qua giá cả trên nhãn mác, vội vàng kéo Tần Oánh: “Này, rất đắt...”

“Có Tần tỷ tỷ ở đây, em sợ cái gì!” Tần Oánh nhéo mặt cô, cười xán lạn. Hơn nữa, tiền này vốn là nhờ Thư Liên mới kiếm được tiêu một chút cho cô cũng đúng thôi.

“Cái này, cái này, còn có cái này, đều gói lại cho tôi.” Nhìn người bán hàng ân cần chạy tới chạy lui, quả nhiên làm kẻ có tiền rất thư thái.

Ngồi trong một quán cà phê yên tĩnh, nhẹ nhàng khuấy ly cà phê đen đặc, Tần Oánh chống tay hai bên má: “Thư Liên, cậu sau này có dự tính gì không, chẳng lẽ cứ tiếp tục... sống như vậy sao?”

Cô nói, đương nhiên là quan hệ của Thư Liên cùng Nhâm Thần Phong. Người giúp việc? Xem ra Nhâm Thần Phong đối với cô, cũng không quan tâm lắm.

Thư Liên lắc lắc đầu, trên mặt có chút ảm đạm, sau này? Cô còn có thể có sau này sao? Tương lai của cô sớm đã được vạch sẵn rồi, hơn nữa bây giờ còn có quan hệ không rõ ràng với Nhâm Thần Phong, tình cảnh hiện tại, cô thật sự không tư cách, ảo tưởng đến tương lai.

Chỉ sợ muốn kết bạn cũng là hy vọng quá xa vời, nếu như Nhâm Thần Phong không gật đầu, cô cũng không dám theo Tần Oánh ra ngoài.

Cô vốn chỉ là một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn, lại vĩnh viễn cũng không có cơ hội được trải qua cuộc sống như người bình thường.

“Người họ Nhâm kia, đối xử với cậu có tốt không?” Cái gì học trường, gặp quý đi, cô vốn cũng chẳng phải là sinh viên.

“Cũng... Cũng được.” Nếu như xem xét lại quá trình hai người quen biết

nhau, còn có quan hệ mẹ kế con chồng, Nhâm Thần Phong cũng không quá tệ với cô, không đem chuyện của cô tung ra ngoài, hơn nữa gần đây thái độ của hắn đối với cô cũng có chút thay đổi, trước kia rất hung dữ bây giờ thì dần dần dịu dàng hơn...

Mặt Thư Liên đỏ lên, Tần Oánh nhìn biểu cảm của cô, có chút đau đầu.

Tục ngữ có câu gì ấy nhỉ, hình như là “Ninh sách một tòa miếu, cũng không phá hủy một hôn nhân” (ko hiểu câu này lắm đại loại là ko muốn phá hủy hôn nhân đạ sự của người khác). Chẳng lẽ là mình nhất định phải vì số tiền không nhỏ kia, mà phải làm chuyện chia uyên rẽ thúy này ư? Thật là khó nghĩ mà,,....

Đương nhiên, nếu như Tần Oánh biết quan hệ thật sự của Thư Liên và Nhâm Thần Phong chắc chắn sẽ không thể nghĩ như vậy. (ôi trời! Chị này hiểu làm đủ người hết, vậy mà kêu có kinh nghiệm có thể nhìn rõ nhiều loại người.....)

Ít nhất bản thân đã mang tiếng là phụ nữ xuất thân từ chốn phong trần, cô đương nhiên biết dùng đàn ông để leo lên chứ không có ý định dùng đàn ông đến áp bách chính mình.

Thư Liên mang theo túi lớn túi nhỏ quay trở về nhà trọ, đột nhiên Thư Liên vỗ vỗ đầu: “A, lúc nãy mình quên một thứ ở phòng bảo vệ, Tần Oánh cậu đợi mình một chút, mình sẽ quay lại ngay.”

Nhìn Thư Liên chạy vù đi, Tần Oánh không khỏi bật cười, Thư Liên như vậy, mới giống với độ tuổi hiện tại của cô, ít nhất không nên suốt này ủ rũ, u buồn.

Cô nhàm chán đứng cạnh cầu thang, thừa dịp quan sát xung quanh, đột nhiên nhìn thấy vài bóng người lén la lén lút từ xa đi tới, Tần Oánh thu hồi nụ cười, chậm rãi núp cận thận phía sau góc tường, nín thở nhìn bọn họ.

Một người đàn ông lấy ra một thanh sắt nhỏ vô cùng thuần thực mở khóa cửa, sau đó một dáng người mảnh khảnh bước vào cửa, sau đó là hai người đàn ông cũng đi vào theo.

Đó rõ ràng là phòng của Nhâm Thần Phong và Thư Liên. Tần Oánh nhẹ nhàng cởi giày cao gót ra, rón rén bước qua xem bọn họ muốn làm cái gì. Cô thấy nữ sinh kia đổ cái gì đó vào cốc nước kia, sau đó lại nghe cô ta phân

phó : “Lát nữa... Trong tủ quần áo... Uống nước trong... Các người liền...”

Tần Oánh không dám dựa vào quá gần, nên chỉ nghe loáng thoáng được vài câu nói đứt quãng, nhưng cô vẫn cảm thấy giọng nói kia có chút quan thuộc, nữ sinh kia đột nhiên nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía này, Tần Oánh giật mình lùi lại.

Nhưng cô vẫn kịp nhận ra nữ sinh kia , cô ta chính là cô gái đã tươi cười chào hỏi với Hàn Triệt trên lớp học.

Tô Tử Ân.

Chương 26: Âm Mưu Đáng Sợ (2)

Tô Tử Ân mở điện thoại di động ra nhấn vài phím, rồi bước về phía cửa: “Alo , xin chào, còn nhớ mình không? Tô Tử Ân.”

Cô gái kia tươi cười vô cùng dịu dàng , nụ cười xinh đẹp hoàn mỹ không thể nào soi mói: “Đừng cúp máy! Chuyện là thế này, sáng mai 6 giờ cậu có thể đến phòng trọ số 458 một chút không? Có chuyện liên quan đến Thư Liên...”

!!!!

Tần Oánh nhìn xuống xúc động muốn mắng lời thô tục, cô nhú mày muốn xông vào trong phòng, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, lại rụt về.

Nhìn thấy Tô Tử Ân quay vào phòng, thu lại ý cười, vênh mặt hất hàm sai khiến hai người đàn ông kia làm cái gì đó, Tần Oánh từ trong túi xách lấy ra một cái bình nhỏ... , chậm rãi men theo khe cửa lén ra khỏi phòng.

Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, Tần Oánh đổ ra một đồng dụng cụ kim loại từ trong túi, quấn mấy vòng, sau đó khóa chặt cửa phòng lại.

Làm xong tất cả mọi việc, Tần Oánh làm như không có việc gì mang lại giày cao gót, nghênh ngang đi ra ngoài liền gặp phải Thư Liên đang thở hổn hển chạy về, đột nhiên cô giả vờ than thở: “Ai da, Thư Liên, mình đau đầu quá!”

“Sao vậy?” Thư Liên đưa tay lên thăm dò trán cô, “Có phải bị cảm nắng rồi không? Hay là để mình đưa cậu về trước.”

“Làm phiền cậu quá .” Cô đem hơn phân nửa trong lượng cơ thể ngã trên người Thư Liên, cảm giác được cô ấy đang cố hết sức đỡ lấy mình, trong lòng Tần Oánh một trận âm áp, “Nếu không đêm nay cậu ngủ lại nhà mình đi, mình vừa mới tới đây còn chưa quen phòng, buổi tối có chút sợ hãi.”

“Được, cậu đừng nói chuyện nữa , về nghỉ ngơi trước đã.” Thư Liên không chút suy nghĩ liền đồng ý, cô cũng đang lo lắng nếu như nửa đêm Tần Oánh phát sốt, không có ai chăm sóc một mình thì biết làm thế nào.

“Ô tiêu thư, cô nói, lát nữa chúng tôi thật sự có thể làm...” một tên đầu nhuộm vàng mặt mày dâm ô mở miệng cười một cách đê tiện, chỉ cần vừa nghĩ đến con nhóc thanh thuần nhìn như chưa nhiễm chút bụi trần nào ở trong bức ảnh kia tới nay sẽ nằm dưới thân hắn uyển chuyển hầu hạ, bây giờ hắn đã cảm thấy hạ thân mình có chút cứng lên rồi

“Còn cả một đêm dài, các người cứ từ từ mà làm.” Tô Tử Ân cười rộ lên, mắt lóe sáng, ánh mắt lại nghiền ngẫm đảo qua hạ thân hắn, “Trừ phi... Của anh không kiên trì được lâu như vậy.”

“Ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không được nói bậy nha Tô tiêu thư.” Bị ánh mắt Tô Tử Ân ngắm tới ngắm lui, tên tóc vàng tức giận, ngực phập phồng””Tiểu huynh đê’ của anh rất có năng lực, nếu như cung không tin, bây giờ có thể thử nghiệm trước.”

Tô Tử Ân lập tức đổi sắc mặt, đột nhiên nhận ra mình vừa rồi có chút luống cuống, nếu như chọc giận hai tên côn đồ này, cô cũng chẳng có kết cục gì tốt.

“Sau khi xong việc, thù lao của hai người nhất định không ít.” Tô Tử Ân cố tình cường điệu hai chữ ‘không ít’, xoay người mở cửa muốn đi ra, “Tôi hi vọng buổi sáng ngày mai có thể được nhìn thấy một màn kịch thích giống như hình ảnh trong phim A Nhật Bản.”

Hai người vừa nghe thấy mấy chữ thù lao dày, liền đề xuống dâm tâm đang rục rịch, đồng thanh cam đoan nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

“Ah?... , cửa này sao lại không mở ra được?” Xoay nắm cửa, Tô Tử Ân nghi hoặc quay đầu nhìn Hoàng Mao với Kỳ Ca.

“Không thể nào, lúc này rõ ràng tôi không khóa cửa mà.” Kỳ Ca lều bều đi tới, lấy tay xoay thử, quả nhiên không có phản ứng, nhìn qua mắt mèo, bên ngoài cũng không có người, “Chẳng lẽ bị khóa từ bên ngoài?”

“Để tao thử xem.” Hoàng Mao lấy ra dụng cụ mở khóa, loay hoay cố gắng mở khóa. Ba người đều hết sức chăm chú nhìn chăm chăm ổ khóa, không ai chú ý tới trên mặt đó có một làn hơi nước, từng chút từng chút tràn lan trong không khí.

Hình như có chút nóng, Tô Tử Ân gạt mái tóc dài ra sau gáy, nuốt nuốt nước

miếng, lại phát hiện khát khô cả cổ họng, đến nuốt nước miếng cũng khó khăn.

Hoàng Mao không biết từ lúc nào đã dừng lại động tác mở khóa cửa, nhìn chăm chăm vào cổ áo cô, hầu kết mạnh mẽ trượt lên trượt xuống, phát ra âm thanh khản đặc. Hô hấp Kỳ Ca cũng chậm rãi trở nên dồn dập căng thẳng, ánh mắt hắn nhìn về phía Tô Tử Ân , rõ ràng trở nên khác thường.

Đó là ánh mắt cực kỳ thâm mi, hỗn loạn nồng đậm dục vọng, trắng trợn, trần trụi, không hề che lấp.

Chương 27: Luân Bạo Tàn Khốc (1)

Không khí như đọng lại, Tô Tử Ân nghiêng người nhìn qua liềm đón nhận ánh mắt đỏ bừng đầy tơ máu của hai người đàn ông, cô ta sợ tới mức liên tục thoái lui về phía sau: “Các người! Các người muốn làm gì!”

Cảm giác nguy hiểm không rõ tràn ngập trong tâm trí cô, cô đột nhiên nhận ra, có chuyện gì đó không thích hợp.

Cửa phòng bị đóng chặt, trong không khí thoang thoảng mùi hương kỳ quái gì đó, hai người đàn ông kia thì đột nhiên trở nên giống như dã thú...

Sắc mặt cô trắng bệch: “Các người đừng tới đây! Chúng ta bị người ta gài bẫy! Trước hết hãy mở cửa ra đã, mở cửa ra ngoài rồi nói sau! A...”

Kỳ ca mạnh mẽ chế trụ thất lưng cô, coi cô như bao tải khiêng lên đi vào trong phòng ngủ, ném mạnh cô xuống giường, bị ném mạnh xuống toàn bộ xương cốt Tô Tử Ân như muốn gãy ra từng mảnh, cô nằm ở trên giường mềm mại cố gắng dùng sức đẩy dựa muốn bước xuống, nhưng chưa kịp thực hiện ý định lại bị Hoàng Mao kéo trở về, sau đó hấn nhào lên nằm đè lên người cô.

“Khốn kiếp! Buông ra! Các người không muốn lấy tiền nữa sao! A, không cần!” Tô Tử Ân vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, càng giãy dựa mãnh liệt lại càng kích thích thú tính của hai người đàn ông, quần áo trên người dần dần rơi lả tả xuống dưới, lộ ra bộ ngực no đủ mềm mại, nội y nho nhỏ không đủ sức che đậy bộ ngực ngạo nghễ, quần nhỏ tam giác càng không đủ để che lại vùng rùng rậm màu đen phía dưới, làm cho thú tính của hai tên côn đồ hoàn toàn bị thức tỉnh.

“A, thật lớn!” tay Kỳ ca thô lỗ cầm lấy một cái vú xoa nắn, miệng thì tham lam hút lấy bên còn lại, “Ngô... Thơm quá!”

Hoàng Mao lại lấy tay đẩy ra quần lót của cô, sờ lên hoa huyệt non mềm: “Quả nhiên là tiểu dâm đặng, cư nhiên đã ẩm ướt!”

“Không cần, không cần! Ô... cầu xin các người, buông tha cho tôi!” Tô Tử Ân sợ tới mức nước mắt đều nhanh chóng rớt xuống, nghĩ đến việc cô sẽ bị hai tên côn đồ này cưỡng gian, cô liền cảm thấy muốn điên lên, càng đáng

sợ hơn là, bây giờ cô lại nổi lên phản ứng sinh lý vô cùng mãnh liệt!

Không! Cô không thể cứ như vậy chấp nhận số mệnh! Cô không thể để bản thân trầm luân trong mùi hương kì quái ở đây, cố nén lại cảm giác ghê tởm với tay và miệng của hai người đang dầy dụa trên người cô kia, Tô Tử Ân run rẩy sờ lấy di động trong túi mình, ấn phím gọi, điện thoại vừa thông liền nói.

“Hàn Triệt, Hàn Triệt!” Cô như bắt được phao cứu sinh, cứu mình!

“Xin lỗi, bây giờ tôi có việc.” Đầu kia truyền đến âm thanh lạnh nhạt, sau đó là âm thanh tit tit điện thoại đã bị ngắt.

“Mẹ nó! Dám gọi điện thoại!” lúc này Kỳ ca đã hoàn toàn bại lộ bản tính, ánh mắt hấn đỏ lên hoàn toàn không nhận ra người phụ nữ trước mắt mình là ai, có thân phận gì, hấn chỉ cảm thấy dương vật của mình bây giờ đang trướng lên vô cùng khó chịu, hấn cần cô ta đến giúp hấn tiết ra, lập tức, ngay lập tức!

Hấn đoạt lấy điện thoại của cô ném mạnh vào tường, điện thoại liền hi sinh bỏ mình vỡ nát tung tóe, Kỳ Ca đã sớm cởi sạch quần, thô lỗ kéo quần lót cô ra, chiếu thẳng vào nơi đã sớm ẩm ướt hung hăng đâm vào!

“A ——” Tô Tử Ân hét lên một tiếng thảm thiết, hạ thân máu tươi như suối tuôn ra, cô đau đớn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Nga! Mẹ nó! Sướng quá” Kỳ ca bị hoa huyết xử nữ nhanh trách kẹp chặt làm cho hấn muốn điên cuồng, hấn ôm lấy thắt lưng cô điên cuồng đâm vào, nhiều lần đều thẳng vào tử cung, nhục bông cứng rắn như thiết không chút lưu tình đem nhục bích còn đang đau đến co rút hung hăng khai phá, chống đỡ từng tầng thịt mềm nhả nhúm, lại mãnh liệt rút ra, lại dùng toàn lực đâm vào.

Hoàng Mao đang đứng bên cạnh cũng sớm bị một màn trước mắt kích thích hai mắt đỏ lên, dục vọng dồn dập đến mức hấn bắt đầu hoa mắt chóng mặt, hấn cấp tốc cởi quần ra, cả người nằm đè lên phía trên Tô Tử Ân, đem thịt côn thô cứng đút vào trong miệng cô, động tác giống như đang đâm vào hoa huyết, dùng sức rút ra chọc vào.

“Khụ khụ!” Tô Tử Ân bị Hoàng Mao thô bạo rút ra chọc vào làm cho muốn nôn, cảm giác hít thở không thông làm cho cô đang trong hôn mê dần dần

tỉnh lại, hạ thân bị xé rách đau nhức, cảm giác như đang bị đóng cọc truyền đến làm cho cô hiểu được rõ ràng tâm thân xử nữ của mình cũng đã không còn, nhưng trước mắt lại có một cây nam căn đen tím xấu xí, đang lấy tốc độ nhanh khó có thể tưởng tượng được ở trong miệng cô điên cuồng đâm chọc, như sắp chọc thủng yết hầu cô.

“Nga nga ——” trong cổ họng Hoàng Mao phát ra âm thanh giống như dã thú, hắn đã thích đến mức không còn biết gì xung quanh, chỉ biết liều mạng đem hạ thân hướng vào cái động trước mặt mà đỉnh mạnh, mặc kệ nó có thể thừa nhận hay không, mặc kệ hàm răng trong cái mồm kia đang cào quét nam căn hắn, một chút đau đớn kia căn bản chẳng ảnh hưởng đến khoái cảm trí mạng đang truyền khắp toàn thân hắn, hắn thậm nghĩ muốn hung hăng đâm xuyên qua miệng người phụ nữ này, để cho toàn bộ tinh dịch đều bắn bên trong miệng cô ta.

“Ngô... Ngô...” Buông ra, buông! Tô Tử Ân bị nơi thô to của hắn chống đỡ nói không nên lời, cô chỉ biết mãnh liệt lắc đầu, nước mắt chật vật chảy ra đầy mặt, cô cảm giác được có một dòng nước ấm ướt nóng ấm thuận theo bắp đùi cô ồ ồ chảy xuống, cái đó nhất định là máu của cô, cô sẽ bị bọn họ giết chết mất!

Chương 28: Luân Bạo Tàn Khốc (2)

“A —” Kỳ Ca phát ra một tiếng hô thô kệch, hấn đem toàn bộ móng Tô Tử Ân nâng lên cao, hạ thân giống như đóng cọc ở giữa hai chân cô điên cuồng kích thích, phát ra âm thanh “ba ba “ rất lớn, toàn bộ khoái cảm mãnh liệt đều tập trung lại trên căn nhục bông kia , cảm giác tê dại, hấn muốn bắn!

“Ô...” Tô Tử Ân điên cuồng lắc đầu, khóc thất thanh, khóc rống thét chói tai, cô cảm thấy mình sắp chết, người đàn ông kia căn bản giống dã thú điên cuồng, không coi cô là người dường như muốn phá hư thân thể cô, cô đau quá, đau đến nỗi hận không thể đập đầu một nhát chết ngay ở chỗ này.

“A! Dâm dăng! Tiện nhân! Tao muốn giết chết mày! Giết chết mày! Chơi chết mày!” Kỳ ca thích thú mắng loạn một trận, đem toàn bộ tinh dịch bắn vào trong thân thể cô, một giọt cũng không chừa lại.

“Ba” một tiếng, hấn rút ra khỏi thân thể cô, một luồng tinh dịch trắng đục trộn lẫn với máu tươi theo đó phun ra, Kỳ Ca mệt mỏi nghiêng người ngã vào giường, từng ngum từng ngum thở dốc.

Thấy hấn rút ra, Hoàng Mao lập tức thay thế vị trí hấn, lại nâng một chân Tô Tử Ân lên, từ bên cạnh hung hăng cắm vào.

“Nga! Làm, chỗ này càng sướng!” Vừa tiến vào thịt huyết chật hẹp, dương cụ Hoàng Mao càng thêm cứng rắn, làm cho bên trong vách tường cô bị thương, “Nga, người phụ nữ tiện này, muốn kẹp chết lão tử sao!”

“A! Trời ạ! Buông tha cho tôi đi!” cầu xin không được, Tô Tử Ân liền hét âm lên, “Tôi cho các người Tiền! Tiền! Thả tôi, cầu xin các người!”

Sớm đã dục hỏa công tâm, Hoàng Mao làm sao còn nghe được cô ta nói cái gì, người phụ nữ khóc lóc cầu xin tha thứ cùng với máu đỏ ướt đẫm trên giường đập vào mắt càng kích thích thần kinh hấn, thậm nghĩ càng thêm ngoan tuyệt chà đạp cô ta, đem cô ta ‘làm’ chết ở chỗ này.

Không, không đủ, như vậy còn chưa đủ, còn chưa đủ sướng! Hoàng Mao dùng sức vuốt ve vú cô, đem chúng nó nặn ra từng mảng xanh tím, ánh mắt

hắn đỏ lên đem toàn bộ thân thể Tô Tử Ân ôm lên, làm cho cô giống con gấu bông quắp chặt trên người hắn, hắn động đậy cái móng rắn chắc đỉnh loạn vào hạ thân người phụ nữ, sức nặng của thân thể Tô Tử Ân làm cho hắn sáp nhập càng thêm sâu, mỗi một lần đâm vào cơ hồ đều chạm đến tử cung cô.

Kỳ Ca đang nghỉ ngơi bên cạnh đột nhiên mở mắt ra, trong mắt hắn đầy tơ máu, hắn ngáng chân làm cho Hoàng Mao bị đẩy ngã trên giường, sức nặng của hai người làm cho giường lớn bị đập nổ âm lên.

“Mẹ nó! Mày không có mắt à!” Hoàng Mao bị đặt dưới thân Tô Tử Ân liền nổi cơn tức, chửi ầm lên, căn bản không nhận ra người trước mắt này là ai, đối với sự phá ngang của Kỳ Ca vô cùng bất mãn.

“Lão tử cũng muốn sướng!” Kỳ ca hơi thở thô dần, dương cụ vốn đã mềm nhũn bây giờ lại cứng rắn như cây gậy sắt, mặt trên còn dính hỗn loạn tơ máu, thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Hắn tách cánh móng Tô Tử Ân ra, nhổ một bãi nước miếng lên trên, sau đó liền ra trận, hung hăng nhắm vào cúc hoa cắm vào.

“A ——” Tô Tử Ân đau đến toàn thân co rút, cơ hồ muốn ngất xỉu.

Cách một tầng thịt mỏng manh, Kỳ Ca gia nhập làm cho toàn thân Hoàng Mao sướng đến mức mỗi lỗ chân lông đều mở ra, lực buộc chặt làm cho nam căn hắn chống đỡ cơ hồ sắp bị bẻ gãy, hắn lại sướng thêm một trận, trực tiếp bắn đi ra.

Ánh mắt Kỳ ca hồng lên, dùng sức đem nửa thanh nhục bồng còn lại hướng bên trong cắm, yết hầu không ngừng phát ra tiếng thở ồ ồ.

Máu đỏ sẫm không ngừng tràn ra từ cúc hoa bị cắm tràn đầy, Tô Tử Ân thống khổ rên rỉ, cũng cảm giác được dục vọng của Hoàng Mao vừa mới bắn qua rất nhanh lại ở trong cơ thể cô thức tỉnh, càng ngày càng lớn hơn, cuối cùng biến thành gậy sắt cứng rắn nóng như lửa.

Thuận theo dòng máu, Kỳ Ca rút ra chọc vào, chậm rãi di động, Hoàng Mao lúc này cũng bình tĩnh lại, ôm Tô Tử Ân vừa kéo vừa đẩy, dương vật lại hướng lên trên đỉnh, Kỳ Ca cảm giác được cho dù hắn không động, cũng có thể hưởng thụ được ma sát của thịt huyết, mang đến khoái cảm mãnh liệt.

Chương 29: Luân Bạo Tàn Khốc (3)

Cùng lúc đó, Tô Tử Ân cũng cảm giác được trong cơ thể mình có một cỗ khoái cảm xa lạ dần dần dâng lên, tại sao lại xảy ra chuyện này, cô đau quá, toàn thân đều đau, nhất là khi bị hai cây dương cụ tráng kiện đồng thời xỏ xuyên qua hạ thân, cô có cảm giác chính mình cứ như vậy bị bọn họ xé rách, nhưng tại sao bây giờ cô lại cảm giác được có một loại khoái cảm không hiểu rõ từ chỗ đau đớn kia bùng lên lan tràn khắp toàn thân.

Đây thật sự là báo ứng sao, cô rõ ràng muốn để cho Hàn Triệt nhìn xem người phụ nữ mà hắn tâm tâm niệm niệm yêu thương kia ở dưới thân hai tên đàn ông xấu xí thô lỗ quay cuồng hạ tiện như thế nào, nhưng tại sao người bây giờ nằm dưới thân bọn hắn quay cuồng lại là cô, Tô Tử Ân.

Kỳ ca gian nan rút ra dương cụ dính đầy tơ máu, lại nhìn đến cục huyết đang không ngừng co rút kia, dục niệm chẳng những không vì mới phát tiết một lần mà giảm xuống, ngược lại càng không ngừng tăng vọt.

“A!” lại là một cái sáp nhập thật mạnh, Tô Tử Ân thống khổ ngẩng đầu lên, cảm giác hư không kia càng ngày càng mãnh liệt.

Thật thoải mái, rất muốn, rất muốn lại một lần nữa bị xỏ xuyên như vậy, bị bọn họ nhồi đầy.

Kỳ ca và Hoàng Mao cũng không làm cho Tô Tử Ân thất vọng, hai người đồng thời tiến lên, giống như sandwich kẹp Tô Tử Ân lại bên trong, hai cây dương cụ tranh nhau đâm vào hạ thân cô, thô lỗ điên cuồng, giống như mãnh thú ba năm chưa biết đến mùi thịt.

“A a... đâm chết ! đâm chết ta !” Tô Tử Ân hoảng loạn lắc đầu, nhắm mắt lại kêu khóc không ngừng, thân hình tráng kiện của Kỳ Ca ép chặt khiến cô thở không nổi, hai chân cô mở rộng hết mức, đâm đang phun ra nuốt vào hai cây nhục bông tím hồng, rõ ràng hai cái động đều đang đổ máu, nhưng cô lại cảm thấy thật thoải mái, thoải mái muốn chết.

“Tao muốn đâm chết mày! Chơi chết mày! Nga, đồ đê tiện! Lão tử làm mày thích hay khó chịu!” bàn tay thô ráp ‘ba’ một tiếng chụp lên cái mông cô, khuôn mặt Kỳ Ca vụn vẹo dữ tợn, vừa mãnh liệt đâm vào vừa hỏi, như muốn đem người phụ nữ này nuốt sạch vào bụng, ngay cả xương cốt cũng không

thừa.

“A! A! Dừng sức! Mạnh lên!” Tô Tử Ân dậm kêu, trong không khí tràn ngập mùi vị dâm dục, không ngừng chui vào xoang mũi cô, làm cho đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn nhục dục trắng trợn, ‘bach bạch bạch bạch’ thân thể va vào nhau phát ra âm thanh, còn có tiếng nước ‘òm ọp òm ọp’, giống như đang nhắc nhở cô bị hai người đàn ông làm ‘như thế nào’, cô đang bị hai người đàn ông cưỡng tráng làm nhục, cô thật khó chịu, rất muốn bọn hắn càng thô lỗ hơn chà đạp cô, ngược đãi cô, đem hai cái động trước sau của cô đều xuyên qua, làm cho cô sượng, thậm chí cứ như vậy mà ‘làm’ như con chó mẹ, cứ như vậy bị bọn họ làm đến chết.

Hoàng Mao ôm lấy đầu cô, đem đầu lưỡi đỏ hồng vờ vào miệng cô đảo loạn, Tô Tử Ân từ trong lỗ mũi phát ra âm thanh hừ hừ dòn dập, vong tình ôm lấy đầu Hoàng Mao, vươn đầu lưỡi cùng đầu lưỡi hắn cùng nhau dây dưa trong không khí, nước miếng hai người chảy ra ào ào.

Bởi vì cô càng ngày càng ẩm ướt, thịt cùng thịt không ngừng phát ra âm thanh ma sát “phốc xuy phốc xuy thanh”, dâm thủy chỗ ba người kết hợp không ngừng tràn ra bên ngoài, chảy xuống dưới thấm ướt ga giường, chậm rãi hòa cùng vết máu, vết máu chậm rãi khô đen lại.

Ba người giống như động vật điên cuồng giao cấu, không biết mệt mỏi kích thích hòa nhau, không biết rút cuộc rút ra chọc vào mấy ngàn lần, Kỳ Ca ôm lấy hông Tô Tử Ân dậm mãnh liệt: “A ách — muốn bắn!”

Cùng lúc đó, Hoàng Mao cũng giống như muốn đạt tới cực điểm, điên cuồng đẩy hông lên trên đỉnh, Tô Tử Ân không quan tâm đến bọn hắn, chỉ cảm thấy trong tiểu huyết mạch mãnh liệt co rút lại một trận, kẹp chặt hai căn nhục bông tráng kiện: “A a a a — sượng quá! Thật thoải mái a! Dâm chết ta! A —”

Ba người cùng nhau lên đỉnh, cực hạn vui thích làm cho Tô Tử Ân hôn mê bất tỉnh.

Kỳ ca cùng Hoàng Mao từng ngậm từng ngậm thờ dốc, giống như cá bị ngộp thờ mắt một lúc lâu sau mới bình thường trở lại, nhưng mà nam căn vừa phát tiết qua vẫn ngẩng đầu giật giật, dường như vĩnh không biết mệt mỏi, ‘nhất trụ kinh thiên’.

Hắn lại đem hai chân Tô Tử Ân đang hôn mê mở ra, tư thế giống như chó

cái, Kỳ Ca đỏ mắt lại đâm vào, Hoàng Mao cũng không chịu yếu thế tách miệng cô ra, hai người một trước một sau kích thích, đam mê đến cực điểm.

Suốt một đêm, ba người điên cuồng giao hợp, mãi đến rạng sáng mới mơ màng đi vào giấc ngủ, đến khi cửa bên ngoài bị người ta mở ra, cũng không nghe thấy.

Chương 30: Trò Hay Ngoài Ý Muốn

Thư Liên bị Tần Oánh đánh thức, cô lo Tần Oánh phát sốt, cả đêm cứ loay hoay đi qua đi lại, mãi cho đến khi xác định Tần Oánh không có chuyện gì mới yên tâm đi ngủ, cho nên hiện tại chỉ cảm thấy hai mí mắt trên dưới muốn đánh nhau.

Tần Oánh vừa ngủ dậy nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, lôi kéo Thư Liên đang ở trên giường dậy, thần thần bí bí nói muốn mang cô đi xem trò hay.

Cô mơ mơ màng màng bị Tần Oánh kéo xuống dưới lầu phòng trọ của mình, Thư Liên không hiểu ra sao nháy mắt mấy cái, chỗ này không phải nhà trọ của cô với Nhâm Thần Phong sao? Nơi này thì có thể có trò gì hay để xem chứ?

Rạng sáng 6 giờ, hình như có hơi sớm, sắc trời còn chưa sáng rõ hoàn toàn, Thư Liên nhìn thấy xa xa có ánh đèn xe hiện lên, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi ngừng lại.

Hàn Triệt từ trên xe bước xuống, vẻ mặt rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, mái tóc ngắn vốn dĩ nhẹ nhàng khoan khoái bây giờ lại hơi dính chút nước khế vênh lên, nhìn chiếc xe kia rời đi, Hàn Triệt xoay người, nhìn thấy Thư Liên, trong nháy mắt cậu thoáng giật mình, ánh mắt nhập nhèm buồn ngủ chậm rãi trở nên sáng rực.

Một lúc lâu sau Thư Liên cũng không nói gì, không biết cậu ấy tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, Hàn Triệt nhìn thấy ánh mắt cô mê man, đột nhiên ý thức được một chuyện, mình bị lừa.

Thư Liên căn bản không hề hện cậu tới đây, cho nên, cô vốn dĩ vẫn chưa nhận ra hắn. Tất cả chuyện này, đều là do Tô Tử Ân bày trò lừa giỡn.

Che lại đậy lòng mát mát cùng phần nộ, Hàn Triệt lễ phép gật đầu, quay người bước đi.

“Này, Này bạn học kia.” Tần Oánh lên tiếng gọi hắn lại, “Chẳng lẽ không phải cậu cũng đến xem trò hay sao? Nếu đã đến đây thì cùng nhau vào xem

thôi.”

Xem trò hay ư? Hàn Triệt có chút nghi ngờ, khi nhìn thấy Tần Oánh đang dùng sức nháy mắt với cậu, cậu liền yên lặng theo cô lên lầu.

Chỉ là một đoạn đường ngắn ngủi, nhưng Thư Liên lại cảm thấy vô cùng áp lực, thiếu niên kia vô cùng yên lặng, yên lặng đến mức làm cho cô không biết phải đối mặt như thế nào.

Có lẽ cô nên tiếp đón hắn cẩn thận, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, hình như cái này cũng không quan trọng lắm.

Đi tới cửa Thư Liên đang chuẩn bị mở khóa phòng, thì Tần Oánh lại đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, cánh cửa kia liền yên lặng không một tiếng động mở ra.

Nhìn thấy Hàn Triệt dẫn đầu bước vào, Thư Liên tròn mắt, cô nhớ rõ ràng cô có khóa cửa mà, bây giờ tại sao lại như vậy.

Có thanh âm gì đó từ trong phòng ngủ truyền ra ngoài, Hàn Triệt nhìn Tần Oánh liếc mắt một cái, cúi đầu mở cửa phòng ngủ.

Âm thanh phụ nữ ngậm nga hỗn loạn với tiếng thở dốc ồ ồ của đàn ông lập tức truyền ra, lưng Hàn Triệt đột nhiên căng thẳng, sau một giây yên lặng cậu liền xoay người bước ra ngoài yên lặng đóng cửa lại.

“Tất cả đều đi ra ngoài đi.” Cậu đưa tay lên bịt kín mắt Thư Liên lại, giọng nói nhẹ nhàng dường như có chút bối rối, “Đừng nhìn.”

Trên bàn tay thiếu niên kia thoang thoang ra mùi thơm hoa sơn chi, trong nháy mắt Thư Liên có chút hoảng hốt, nhưng mà trận âm thanh rên rỉ chói tai kia lại làm cho lòng cô chấn động mãnh liệt.

Cô lung tung đẩy tay cậu ra, Thư Liên có chút không khống chế được bản thân mình: “Buông ra, buông ra.”

“Đừng, đừng nhìn.” Giọng nói Hàn Triệt đảm mạc nhưng trong giọng điệu có mỏng manh ý tứ cầu xin cô, cậu không dám tưởng tượng, nếu để cho cô nhìn thấy cảnh tượng bên trong kia cô sẽ như thế nào, dơ bẩn như vậy, dâm loạn như vậy, Vô sỉnhư vậy!

“Buông!” cuối cùng Thư Liên phần nộ đẩy tay cậu ra, “Chuyện của tôi không cần cậu quản! Để cho tôi đi vào!”

Không để ý đến đay mắt thiếu niên tràn ngập thân sắc bi thương, Thư Liên mạnh mẽ đẩy cửa phòng ngủ ra, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ ngây ra như phỗng.

Không chỉ có Thư Liên sợ ngây người, ngay cả Tần Oánh đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước cũng sợ ngây người.

Trong phòng ngủ hỗn loạn như vừa mới bị thế chiến tàn phá, thân thể Tô Tử Ân lỏa lồ, hai chân mở rộng vô lực rên rỉ, cô đã bị chơi đùa đến thần trí không rõ, trước sau đều ngậm lấy dương vật của đàn ông, hơn nữa không chỉ phía dưới, ngay cả miệng cũng bị đồ tràn đầy, người đàn ông hai mắt đỏ bừng, thở dốc ồ ồ không ngừng đem dục vọng của mình cắm vào miệng cô không phải ai khác mà chính là Nhâm Thần Phong!

Nhâm Thần Phong trở về lúc nào ! Tần Oánh kinh ngạc cười nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Hàn Triệt đang nhếch môi nhưng lại không nói được lời nào, cô lại phát hiện có cái gì đó từ trong mắt Thư Liên rơi xuống, ‘ba’ một tiếng, rơi trên mặt đất bắn tung tóe, mấy giây sau liền không nhận ra vết nước.

Chương 31: Thất Vọng

Tay cô lung tung ở trên mặt lau một phen, Thư Liên gọi lên một nụ cười vô cùng miễn cưỡng: “Có bụi bay và mắt thôi .”

Trong ‘ Sắc Giới’ Trương Ái Linh nói: con đường đi đến trái tim đàn ông là thông qua dạ dày, con đường đi đến trái tim người phụ nữ là thông qua âm đạo.

Thư Liên cũng biết rất rõ, không yêu nhưng vẫn làm tình là có bao nhiêu tiện dơ bản, cho nên cô vẫn luôn cảm thấy bản thân mình rất hạ lưu, tro trên, cho nên cô luôn co lại bản thân mình vào trong kén, mặc kệ Nhâm Thần Phong nói cái gì, cô cũng sẽ làm tất cả, bởi vì cô không tư cách giải thích, hay tranh luận bất cứ điều gì.

Cô nghĩ bản thân mình cứ yếu đuối như vậy cứ thoái nhượng như vậy sẽ bảo vệ được mình, nhưng mà cô đã quên mất một điều, linh hồn của cô, vẫn luôn rộng mở vì Nhâm Thần Phong.

Không hề giữ lại.

Cho nên, thời điểm nước mắt rơi xuống, cứ tự nhiên rớt xuống làm cô không kịp phòng.

Cô không biết mình làm thế nào rơi khỏi nơi quái quỷ kia , mãi cho đến khi bàn tay Hàn Triệt đưa ra trước mặt cô, khăn tay vải bông hình vuông sạch sẽ chỉnh tề.

“Cảm ơn, tôi nghĩ là mình không cần .” Thư Liên nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, vừa nhìn ra ngoài thì những hình ảnh kia lại như cuốn phim quay chậm từng cái từng cái hiện rõ trong đầu cô.

Cô cũng từng nằm dưới thân người đàn ông kia như vậy, e lệ , sỉ nhục , sung sướng , khổ sở , giống như người phụ nữ kia hầu hạ hẳn.

Bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu dâm dăng, bao nhiêu... , hạ lưu.

Bàn tay miết chặt khăn tay, kỳ thật bây giờ Hàn Triệt rất muốn hỏi, Thư Liên cậu... Chẳng lẽ cậu không nhớ mình một chút nào sao ? người đàn ông kia,

đáng giá để cậu thất hồn lạc phách như vậy sao?

Nhưng lời nói đến bên miệng, cậu lại không có cốt khí, lại nuốt trở về, Hàn Triệt xoay người đi ra ngoài cửa, thành khẩn nhìn Tần Oánh:

“Chăm sóc tốt cho cô ấy, làm ơn.”

Nhìn bóng dáng kia chậm rãi biến mất, Tần Oánh đột nhiên đứng lên đuổi theo: “Hàn Triệt!”

Thiếu niên quay đầu nhìn cô, bóng dáng tuấn tú sạch sẽ thuần túy, trong hành lang tối đen mờ mịt, đáy mắt cậu lại vô cùng trong suốt, ánh sáng đó làm bị thương Tần Oánh.

“Nếu thích cô ấy, tại sao lại muốn làm như vậy?” tại sao lại đến làng chơi, tại sao lại tìm cô, tại sao, không chính mình ra tay bảo vệ, mà lại đem toàn bộ hi vọng ký gửi lên một người phụ nữ phong trần không đáng một đồng như cô.

Ánh mắt trong suốt kia lộ ra sự giãy dụa đau đớn, Hàn Triệt rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Tôi không thể...”

“Không thể cướp đi hạnh phúc của cô ấy ư? Vậy cậu cảm thấy hiện tại cô ấy hạnh phúc sao?” Tuy rằng Nhâm Thần Phong xuất hiện làm cho cô có chút ngoài ý muốn, nhưng nói đến cùng, Tần Oánh cũng biết hẳn không phải là người đáng giá để phó thác cả đời, cho nên cô không muốn nói ra sự thật.

“Cô ấy muốn hạnh phúc, tôi không cho cô ấy được.” Hơi hơi thẳng người, Hàn Triệt gương mặt, đón nhận tầm mắt cô, lần đầu tiên, nói ra suy nghĩ từ nội tâm mình.

“Tại sao lại không cho được? Cậu nhu nhược!” Nếu như hẳn không phải Kim chủ của cô, Tần Oánh thật sự muốn mở miệng mắng to. Bọn đàn ông đều là người nhu nhược! Nếu không sao cô lại lưu lạc tới tình cảnh ngày hôm nay!

“Tôi chỉ biết là, muốn cái gì, phải giành lấy! Cho dù bị thương, không nhận được cái gì cũng được, cùng lắm thì, so với cậu cái gì cũng không làm, tốt hơn nhiều!”

Toàn thân cậu nhẹ nhàng chấn động, ánh mắt Hàn Triệt có chút dao động:

“Dù cho toàn bộ thế giới này phi nhỏ, lương tâm cắn rứt, cũng phải tranh giành sao?”

“Kệ con mẹ nó đạo đức với phi nhỏ! Cậu là thiếu gia không cần lo cơm áo gạo tiền, làm sao thấy rõ thế giới này hắc ám sa đọa như thế nào! Thời điểm cậu bước vào phòng lão nương, sao không nghĩ đến cái đạo đức chó má gì đó đi!”

Tần Oánh tức đến nói không lựa người, nhìn sắc mặt Hàn Triệt đột biến, cô mạnh mẽ hít sâu mấy hơi thở, đây là đại Kim chủ, đây là đại Kim chủ, không thể đắc tội, không thể đắc tội.

Nhưng mà nói đến bên miệng lại cùng bạo đậu Tử dương như: “Cô gái tốt như Thư Liên, tự nhiên sẽ có một người đàn ông tốt hơn các cậu đến quý trọng cô! Đến lúc đó cậu cũng đừng hối hận!”

Phịch một tiếng cửa đóng sầm lại, ngực Tần Oánh kịch liệt đập phồng, xong rồi xong rồi, đắc tội Hàn Triệt, lúc này cô chết chắc rồi!

Nhưng mà hôm nay người bị tổn thương là Thư Liên, chứ đâu phải Tần Oánh lúc trước, Tần Oánh chính là vì bất bình thay cho Thư Liên, cô ấy hoàn toàn có thể tìm được một người chân chính quý trọng cô, chứ không phải người giống Nhâm Thần Phong tự cao tự đại lại cuồng vọng như vậy, ánh mắt lúc nào cũng cao hơn đỉnh đầu không bao giờ nhìn thấy ai, lại còn giống như lợn giống, tùy thời đều có thể động dục!

Cô sẽ không để cho Thư Liên đi qua con đường trước kia của cô, tuyệt đối không.

Thư Liên lẳng lặng đứng bên cửa sổ, mái tóc đen dài mềm mại có chút rối tung, ánh sáng mặt trời lúc chiều tà vẽ khoắc lên thân hình mảnh khảnh của cô một vòng sáng vàng tinh tế, như một bức tranh yên lặng bất động.

Con người đều phải trải qua đau khổ mới có thể trưởng thành, mới có thể hiểu được làm thế nào để bảo hộ chính mình, đạo lý này, khi cô hiểu được hình như đã quá muộn, đợi đến thời điểm cô có dũng khí đi phản kháng, lại phát hiện ra rất nhiều chuyện, sự phản kháng cũng đã sớm mất đi ý nghĩa.

“Thư Liên!” cửa phịch một tiếng bị mở ra, ánh mắt thiếu niên như đêm đen, lại lạng như chấm nhỏ.

Tay cậu vươn ra giữ chặt tay cô, âm thanh Hàn Triệt có chút gấp gáp, mang theo ánh mặt trời tuổi trẻ: “Mình mang cậu đến chỗ này.”

Chương 32: Nhận Ra Hàn Triệt

Kỹ thuật lái xe của Hàn Triệt rất tốt, xe hơi màu đen phóng như bay hướng thẳng ra khu vực ngoại thành.

Trong lòng bàn tay cô đã ướt đẫm mồ hôi, Thư Liên ngồi yên tại chỗ không dám nhúc nhích, trong đầu lại vô số ý nghĩ đảo quanh.

Cậu ấy biết cô ? Cậu ấy rốt cuộc là ai? Cậu muốn dẫn cô đi đâu?

Tại sao lúc nào cô cũng cảm thấy, trên người cậu ấy luôn luôn tồn tại một cái gì đó làm cho cô thấy rất quen thuộc, nhưng đôi khi lại cảm thấy giống như rất xa lạ, dường như sự quen thuộc, chỉ là một loại ảo giác của cô mà thôi.

Cậu bước xuống mở cửa xe ra cho Thư Liên, nhìn cô hơi chần chừ không chịu bước ra, Hàn Triệt liền giữ chặt tay cô, lúc này đây, cậu vừa cố chấp mà lại cương ngạnh, chẳng hề lo ngại trong lòng bàn tay hay người đều là mồ hôi. Cậu lại cảm thấy mọi chuyện giữa cô và cậu dường như chỉ mới ngày hôm qua, bàn tay Thư Liên lúc nào cũng mềm mại , ấm áp , dù cho bất kì thời điểm nào , chỉ cần cô nắm tay cậu cậu sẽ cảm thấy vô cùng an tâm.

Bây giờ cậu vẫn như vậy , vẫn an tâm như thế, sẵn sàng báo đáp cô không hề giữ lại gì.

Bị Hàn Triệt kéo đến một nơi vô cùng quen thuộc, Thư Liên chỉ cảm thấy đầu óc mình giống như tơ vò, không thể hoạt động.

Cánh cửa sắt khắc hoa màu đỏ, hành lang khúc khuỷu, bức tượng đá hình bán nguyệt, còn có phong cảnh quen thuộc bên trong khu vườn kia. Thư Liên dường như muốn xuyên qua bức tường đá để ngắm nhìn phong cảnh bên trong kia, nơi đó có một biển hoa khổng lồ, tinh khiết không nhiễm bụi trần, một cơn gió nhẹ thổi qua, biển hoa kia tựa như làn sóng nhẹ lặn tẩn.

Trên biển hoa đó nhất định có hai đứa bé, một cậu bé nước mũi tèm lem lúc nào cũng đi theo đuôi một cô bé, cô bé kia thường thích lấy hai bàn tay nhỏ bé của mình véo hai má cậu: “Triệt, thật xấu quá đi, một điếm cũng không giống Vương Tử.”

Dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Thư Liên khiếp sợ nhìn về phía Hàn

Triệt, thiếu niên gương mặt tuấn tú, thân hình cao ngất, đôi mắt sâu, đen thăm thẳm, mới trước đây thôi, cô thích nhất mỗi khi Triệt luyện đàn lại lấy tay đùa nghịch hai hàng mi dài cong vút của cậu, Triệt luôn chớp đôi mắt trong suốt, ánh mắt úy khuất nhìn cô, Thư Liên liền gõ vào mũi cậu: “Triệt, Thư Liên cảm thấy thời điểm Triệt chơi đàn dương cầm đặc biệt giống Vương Tử, Thư Liên là công chúa, còn cậu sẽ là Vương Tử, chúng ta là người hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Tất cả chuyện cũ như một thước phim quay chậm hiện lên trong đầu cô, làm cho thế giới trước mắt cô giờ đây biến thành một mảnh mơ hồ

Trở lại với cái đêm tối tăm kia, ông trời giống như giận dữ, cho trời mưa to, hình ảnh cha ngã vào vũng máu, mẹ bị người ta kéo vào phòng khách tùy ý lãng nhục, Hàn Triệt nhỏ bé bị cô che mắt kéo chạy ra ngoài cửa, ngõ nhỏ tối đen, nơi nơi đều nghe thấy âm thanh của nhóm người kia đuổi theo bọn họ, bọn họ tránh ở bên cạnh thùng rác, Triệt sáu tuổi muốn khóc cũng không dám khóc lớn tiếng, cô ôm cậu thấp giọng dỗ dành, cô nói Vương Tử không thể sợ hãi, Vương Tử khi trưởng thành, nhất định phải biến thành kỵ sĩ dũng cảm, ngay cả quái thú hung ác, cũng sẽ cảm thấy sợ hãi khi đứng trước mặt kỵ sĩ.

Khi đó cô, bởi vì quá sợ hãi mà lạnh run, nhưng mà cô biết cô không thể sợ hãi, chỉ khi cô dũng cảm đứng lên, mới có thể làm cho Triệt giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng.

Nhưng cuối cùng cô vẫn lạc mất cậu, chỉ vì đoạt lại một mảnh bánh mì bị bị một tên ăn xin cướp mất, mà cô đã đuổi theo tên ăn xin kia nửa giờ khi cô quay lại con đường đó, Triệt đã không còn ở đó nữa.

Cậu ấy nhất định là đói bụng lắm, thấy cô chậm chạp không trở lại mới tự mình đi ra ngoài tìm thức ăn, hoặc là, cậu lại bị người ta bắt nạt, hoặc là, cậu đã bị những người đó phát hiện, dẫn trở về, sau đó...

Thư Liên không dám tưởng tượng Hàn Triệt đã gặp phải chuyện gì, cậu còn nhỏ như vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ phải chịu cực khổ, không thể ăn một chút không ngon nào, nếu như cậu rơi vào tay những người đó, nhất định sẽ không sống nổi!

Cô tìm cậu thật lâu, đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, hỏi rất nhiều người, cầu xin bọn họ hỗ trợ, nửa đêm cô vẫn thường khóc mà tỉnh lại, trong mộng cậu bị chém nhiều nhát, máu chảy đầm đìa, nằm trong vũng máu giống như cha.

Thư Liên nhắm hai mắt lại, toàn thân run rẩy...

Dường như là cảm giác được cô đang suy nghĩ cái gì, Hàn Triệt chân chờ một chút, sau đó nhẹ nhàng ôm cô.

“Thư Liên có phải đang nằm mơ hay không...” nước mắt Thư Liên thấm ướt quần áo cậu, giọng nói nghẹn ngào, “Triệt, cậu còn sống, cậu không có chết...”

Đáy mắt Hàn Triệt hiện lên sự dịu dàng, cô cuối cùng cũng nhận ra cậu rồi, cô gọi mình là Triệt, giống như trước đây, tựa hồ một chút cũng chưa thay đổi.

“Triệt, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Cô cuối cùng cũng hiểu được ngày đó cậu ấy phần nộ là do đâu, đáy mắt thương cảm cũng là vì sao, cậu là Triệt của cô, nhưng mà cô lại không hề nhận ra cậu ấy.

Tháng chín, đã sớm qua mùa hoa sơn chi nở, thiếu niên ôm chặt lấy cô gái đang khóc rồi tỉnh rồi mù, tựa hồ lại ngửi được mùi hoa sơn chi nồng đậm, cô bé lấy tay chống đầu nhìn cậu đánh đàn, cười đến hoạt bát đáng yêu: “Cậu là Vương Tử, mình là công chúa, chúng ta là người hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Hàn Triệt vươn tay vuốt ve mái tóc dài của cô, thanh âm rất nhẹ: “Vương Tử đã biến thành kỵ sĩ, muốn dẫn công chúa về nhà.”

Chương 33

“A... Ân... mạnh quá em chịu không nổi, nhẹ chút... A!” Khuôn mặt ngọt ngào của cô gái ửng hồng, váy y tá màu hồng nhạt bị vén lên, lộ ra hạ thể trần trụi, đang gắn chặt chẽ với một cây nhục bông tím hồng cực đại.

“Không phải vừa rồi còn nói ngứa sao, bây giờ lại bảo tê rần rồi?” Người đàn ông cười nhẹ trêu tức, bàn tay vuốt ve vú cao ngất của cô, thưởng thức mỹ thái, âm thanh chứa đầy dục vọng hấp dẫn vô cùng.

“Ân... Người xấu! Còn không phải do anh quyến rũ người ta sao... Ân...” Cô gái kiêu kiêu diễm diễm giọng nói ngọt như kẹo đường, hai chân lại giống như hai con rắn cuốn chặt lấy thắt lưng gầy gò của người đàn ông, cố gắng đẩy hông về phía trước đón ý hòa với hắn.

“Còn không phải bởi vì Tiểu Diễm Diễm của anh vừa mê người lại vừa ngon miệng, vừa nhìn đã muốn ăn...” giọng nói người đàn ông ôn nhã mang theo sự ma mị đầy dụ hoặc, kỹ xảo cao siêu chín nông một sâu luật động trên thân thể người phụ nữ, rõ ràng hắn làm động tác vô cùng dâm ô, nhưng lại không là cho người ta cảm thấy hạ lưu thô bỉ.

“Chán ghét... A... Phong thiếu còn đang nghỉ ngơi, đừng, đừng đánh thức hắn...” dường như muốn dụ hoặc ngẩng đầu lên hôn ngực hắn, khiêu khích mút vào hai quả thù du, cô gái khẩu thị tâm phi nói, lại xem nhẹ âm thanh kọt kẹt của giường bệnh dưới thân.

“Hắn tỉnh không phải tốt hơn sao... Chúng ta có thể diễn song long nhất phượng (3p nè nha)...”

“A! Hạ lưu!” Cô gái run rẩy một trận, vú chặt lấy thắt lưng hắn, thở hổn hển, “Mau, nhanh chút, người ta muốn tới ... Ân...”

Màn che màu trắng “bộp” một tiếng bị người ta đá ra, người đàn ông bùng nổ, đỉnh đầu bốc khói như bánh ngô, hai mắt đỏ bừng, cho dù đang mặc quần áo bệnh nhân cũng không thể che được vẻ mặt đầy sát khí: “Phó Dung Phàm, hai người các ngươi làm đủ chưa!”

Nhìn Nhâm Thần Phong xanh mặt, Phó Dung Phàm ý cười càng sâu, khuôn mặt ôn nhã cùng với những chuyện hấn đang làm như vậy hoàn toàn không hợp với nhau, hấn cúi đầu cười một tiếng, hôn lên mặt tiểu y tá, hạ thân lại bắt đầu tăng tốc rút ra chọc vào, làm cho tiểu y tá bị đâm cho lắc lư trước sau: “Tiểu Điềm tâm, nhìn em xem, đánh thức Phong thiếu rồi, làm sao đây?”

“Ân... A...” Bất chấp bị người khác nhìn thấy, tiểu y tá đỏ mặt càng mở hai chân rộng hơn, để cho Phó Dung Phàm càng dễ dàng cắm vào tiểu huyết đang tiến vào cao trào, “Phong... Phong thiếu nếu muốn... A! Người ta... Người ta đều cho...!”

“Cậu hiểu rõ rồi chứ?” Phó Dung Phàm xấu xa nói, thâm ý nhìn Nhâm Thần Phong một cái, ý tứ vô cùng rõ ràng, người ta đều đã muốn thỉnh hấn nhắm nháp, chẳng lẽ hấn còn không chịu hưởng dụng?

” Cái kia của Phong thiếu so với anh còn lớn hơn, còn thô hơn, bình thường đều khiến cho phụ nữ vài ngày cũng không xuống giường được.” Miệng Phó Dung Phàm lại chậm rãi nói, nhưng hạ thân lại tuyệt đối không ngừng nghỉ, tiếp tục bay nhanh ở trong hoa huyết phấn hồng của cô gái rút ra chọc vào, cảm giác được bên trong cô co rút, lại dùng lực mạnh hơn hướng điềm mẫn cảm nhất kia đâm vào.

“A! Phó, Phó thiếu gia, người ta đến! Đến! A ——” cô gái rõ ràng bị lời này của hấn kích thích, nũng nịu rên rỉ, bất chấp bản thân mình ở trước mặt một người đàn ông bị một người đàn ông khác ‘làm’, mở rộng hai chân đến cực đại, kéo thân thể hướng lên trên đón hòa với hấn, mãnh liệt cao trào làm cho làn da trên người cô đều biến thành màu phấn hồng, vô cùng dụ hoặc.

“Làm xong rồi liền rút ra ngoài cho tôi!” sắc mặt Nhâm Thần Phong tối đen, đá thùng rác bên cạnh giường bay xa một quãng, nằm mạnh xuống giường bệnh.

Cho dù ngủ một ngày một đêm, hấn vẫn còn cảm giác đau đầu kinh khủng, Phó Dung Phàm chết tiệt rút cuộc là tới thăm bệnh hay là đến tán gái! Hấn rõ ràng biết mình bị người ta hạ xuân được phải phát tiết suốt nửa ngày còn cố ý ở trước mặt hấn khai hỏa.

Cái này cũng không phải trọng điềm, trọng điềm là, hấn phát hiện một màn vừa rồi kia so với cảnh tượng trong phim A Âu Mỹ còn gây phấn khích hơn, thế nhưng hấn lại không hề hứng thú, hấn cùng với Phó Dung Phàm lớn lên

cùng nhau, hai người vô cùng thân thiết chỉ kém là không có quan hệ ruột thịt, cũng không phải chưa từng cùng nhau chơi đùa phụ nữ, nhưng àm vừa rồi nhìn một màn kia, trong đầu hấn lại hiện lên một khuôn mặt khác.

Cô sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn hấn, chán ghét? Tro trên? Hay là...

Chương 34

“Ân... Không cần... Không cần ‘làm’ nữa... Người ta... Người ta lát nữa còn phải đi kiểm tra phòng... Ân...”

“Cung thoải mái, nhưng anh vẫn chưa đủ đâu...”

Công việc ở cách vách không hề vì y tá kia lên cao riều mà dừng lại, ngược lại, diễn biến dường như lại càng kịch liệt hơn trước, âm thanh “ba...ba,,” rút ra chọc vào phát ra liên tục, cùng với âm thanh dâm thủy “phốc xuy phốc xuy”, âm thanh của tiểu y tá trên giường kia cũng cao vút lên mấy đề-xi-ben(đơn vị đo cường độ âm thanh, học vật lý chắc biết nhỉJ) giống như đang chuyện giọng.

Âm thanh kia truyền vào trong tai, ù ù đảo qua đảo lại như cơm rang trứng(bà tg so sánh kiểu gì ko hiểu nổi), Nhâm Thần Phong đột nhiên ngồi dậy, ngưng mi tự hỏi một lát, mở ra điện nói.

“Xin chào, luật sư Trương phải không?”

“Liên quan đến vụ án lần này, tôi hi vọng anh có thể giúp tôi tìm được càng nhiều chứng cứ có lợi càng tốt.”

“Không, không chỉ người chủ mưu kê đơn, tôi muốn để cho toàn xã hội này đều biết được thiên kim tiểu thư của Tô thị hư hỏng như thế nào, chuyện ồn ào lớn như thế, tôi nghĩ toàn bộ giới truyền thông ai cũng muốn đưa bài này lên trang đầu, anh hiểu được ý của tôi chứ?”

Mắt hấn trằm xuống khép lại điện thoại, Nhâm Thần Phong cất nhanh điện thoại di động, Tô Tử Ân a Tô Tử Ân, cô dám động vào người của tôi, tôi muốn cho toàn bộ gia tộc của cô đều phải chôn cùng!

Phun ra một hơi thật mạnh, nghe thấy âm thanh kịch liệt giao hoan ở cách vách, Nhâm Thần Phong vừa khốn đốn vừa mệt mỏi, ở trong tiếng rên rỉ cao vút kia hấn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Ngô... Ân... Thật lớn a...” Trợn tròn mắt nhìn vật gì đó nguyên bản đã mềm nhũn bây giờ lại bành trướng trong tay mình, quy đầu khéo léo từ trong nếp uốn vương ra ngoài, giật giật nhảy lên, tiểu y tá không khỏi kinh hô một

tiếng.

Vươn cái lưỡi hồng nhạt nhẹ nhàng liếm một chút trên lỗ nhỏ quy đầu mẩn cảm, nhất thời căn nhục bông kia lại trương lớn hơn, tiểu y tá không khỏi xuân tâm nhộn nhạo, đem hai viên tinh hoàn to như quả trứng gà ngậm vào trong miệng tham lam mút.

“Ân... Ân...” Một bên miệng vừa cố gắng ngậm lấy nhục bông, tiểu y tá một bên dùng tay xoa nắn vú của chính mình, không thể tưởng tượng được bảo bối của Phong thiếu lại thô to như thế, sớm biết như thế cô đã quyến rũ hẳn từ trước rồi.

Nước miếng trong suốt thuận theo cái miệng đỏ hồng chảy ra ngoài, làm cho nhục bông tím hồng kia phủ lên một sắc màu dâm mỹ.

Trong lúc ngủ mơ màng, Nhâm Thần Phong chỉ cảm thấy cự long cự đại của mình bị một cái miệng mềm mại ấm áp ôm lấy, đầu lưỡi ướt át kia linh hoạt như con rắn nhỏ, lại giống như con chó con liếm mút hẳn, làm cho hẳn thoải mái nhịn không được hướng về phía trước đỉnh lên.

“A...”

Nghe âm thanh đó, Nhâm Thần Phong cuối cùng cũng tỉnh lại, nhìn thấy cô gái đang chôn đầu giữa hai chân ra sức phun ra nuốt vào nam căn của hẳn, cái mũ y tá màu phấn hồng cùng với bộ dạng dâm đãng như vậy, quả thực làm cho người ta huyết mạch sôi sục.

Mà Phó Dung Phàm vẫn đang nhàn nhã ngồi đối diện với bọn họ, hai chân thon dài bắt chéo nhau, mang theo ý cười ngồi bên cạnh uống trà, giống như đang thưởng thức một bức tranh phong cảnh.

“Tỉnh?” Phó Dung Phàm buông ly trà, cười vô cùng tao nhã, “Mình còn tưởng rằng cậu từ nay về sau không còn ‘đứng’ nổi nữa chứ.”

Hít sâu một hơi, Nhâm Thần Phong ngồi dậy rút đục vọng của mình ra, âm thanh u ám từ trong cổ họng truyền ra: “Đi ra ngoài.”

“A?” Tiểu y tá không rõ ràng tình huống hiện tại, đàn ông dưới tình huống như vậy còn có thể bảo cô dừng lại, cô còn chưa từng thấy qua, chẳng lẽ là kỹ thuật của cô thật lùì rồi sao?

“Tôi bảo cô đi ra ngoài!” Nhâm Thần Phong mị mắt đầy nguy hiểm, trong thanh âm ẩn chứa sự tức giận.

“Đi ra ngoài thì đi ra ngoài!” Tiểu y tá ảo não xấu hổ đỏ mặt, kéo quần áo lên đá cửa đi ra ngoài.

“Sao vậy? Chẳng lẽ mình mới xuất ngoại có vài ngày, Phong thiếu của chúng ta liền đổi tính?” Phó Dung Phàm đầy hứng thú nhìn Nhâm Thần Phong lấy khăn giấy lau hạ thể của mình, vẻ mặt còn mang theo chán ghét.

Động tác trên tay dừng một chút, Nhâm Thần Phong cũng không trả lời.

Không phải không có dự vọng, cũng không phải hẳn thật sự không được. Chỉ là người phụ nữ kia, không phải cô.

Hắn cảm thấy hẳn trúng tà rồi , hơn nữa còn trúng không nhẹ.!

Chương 35: Chương 35

“Hiện tại là lúc nào rồi? Ở trường học lâu quá cũng không tốt, bây giờ cậu cũng nên trở về rồi.” Phó Dung Phạm cười bỏ dây an toàn, cười như không cười nhìn Nhâm Thần Phong, “Đừng nói với mình là cậu ở trong trường học Kim Ốc Tàng Kiều nha, hay là...”

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.” Nhâm Thần Phong lấy áo khoác xuống xe, tầm mắt lại đột nhiên nhìn thẳng vào chiếc xe ngừng ở phía đối diện kia.

Trong xe có một thiếu niên đang ngồi vô cùng yên lặng, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, khóe miệng hơi giương lên, nhưng thật ra động tác đó lại thêm vài phần trẻ con.

Tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, Hàn Triệt nhìn thấy tên gọi trên màn hình hiển thị, nhíu mi.

Hình như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thái dương Nhâm Thần Phong nổi đầy gân xanh đột ngột bước đi, ba bước thành hai bước vọt vào nhà trọ.

Cửa không khóa, đóng hờn động trong phòng, cũng đã có người dọn dẹp sạch sẽ, trong phòng khách là mấy cái thùng lớn, bên trong lại có không ít quần áo phụ nữ.

Thư Liên đang đứng đưa lưng về phía cửa, thu dọn từng món đồ của mình trong căn phòng này, ngay cả những vật trang trí nhỏ nhắn trước đây cô đặt trong phòng khách cũng không chừa lại.

Mặc cho ánh mắt mình như sắp phun hỏa, Nhâm Thần Phong vẫn đứng yên ở cửa không hề lên tiếng, nhìn cô lấy chìa khóa ra đặt lên bàn, sau đó ôm thùng xoay người, vừa vịn chống lại ánh mắt tối tăm của hắn.

“Có ý gì?” giọng nói của Nhâm Thần Phong rất bình tĩnh, trong đầu lại nhớ đến Hàn Triệt đang ngồi phía dưới kia, cậu ta ngồi dưới ánh mặt trời chờ đợi, hẳn là chờ Thư Liên rồi. A, cô coi mình là cái gì? Tiểu oan phụ bắt gặp chồng mình ngoại tình sao? Cùng hắn chơi trò rời nhà trốn đi, diễn tiết mục bỏ trốn cùng người khác sao?

Hơi hơi co người lại một chút, Thư Liên âm thầm hít một hơi, cố gắng che

dấu đi sự nhất gan của chính mình: “Thực xin lỗi, em đây em không nên tiếp tục ngu ngốc ở chỗ này, em cần phải trở về.”

“Trở về?” Nhâm Thân Phong cười lạnh một tiếng, không hề buông tha bất cứ biểu tình nào trên mặt cô, “Trở về leo lên giường của ba tôi sao?”

Uông công hấn vì lo lắng cô ở mình mình sẽ sợ hãi, vừa chấm dứt hạng mục liền suốt đêm bay trở về, cho nên mới không cẩn thận uống phải cốc nước bỏ xuân dược kia, uông công hấn vì sợ đánh thức cô, cho nên mới rón ra rón rén đi tắm rửa để tiêu trừ bớt hiệu quả của thuốc phát tác làm cho thần trí không rõ, cho nên mới mơ mơ màng màng nghĩ bóng dáng mềm mại trong phòng ngủ kia là cô, cho nên mới mất mặt vì miệt mài quá độ mà phải vào bệnh viện.

Khi hấn tỉnh táo lại, nhìn người phụ nữ bị cưỡng gian hôn mê bất tỉnh kia không phải là cô, đáy lòng hấn vô cùng tức giận nhưng sau đó lại cảm thấy yên tâm, may mắn, không phải là cô.

Bị thương? Đầu óc hấn rõ ràng bị xuân dược không chế! Thế nhưng hấn lại lo lắng cô bị thương, hấn xem thường cô, tại sao cô có thể trong một khoản thời gian ngắn thông đồng với cái tên nhiều tiền Hàn Triệt kia, cô không biết thân phận của hấn ta là gì sao! Thiếu chủ “Phong hỏa đường”, tương lai sẽ là lão đại của hắc bang, hoặc là thân phận như vậy cũng không làm cho cô sợ hãi, cho nên mới dám to gan đi theo hấn ta mà bỏ rơi hấn sao !

Thư Liên ôm chặt hành lý thêm một chút, leo lên giường Nhâm Khải Hoa ư? Đúng vậy, trên danh nghĩa, cô vẫn là vợ của Nhâm Khải Hoa, nhưng cô lại cùng với người đàn ông trước mặt này, xảy ra mấy lần quan hệ, thân thể cô, từ trên xuống dưới, không có một chỗ nào hấn chưa từng thấy qua, không có một chỗ nào hấn không vuốt ve qua, hấn là kẻ cường bạo cô , là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, hấn dùng thủ đoạn vô cùng ti tiện coi cô là vật độc chiếm của hấn , tùy ý làm nhục, nhưng mà cô lại hết lần này đến lần khác dưới sự khiêu khích cao siêu của hấn mà trầm luân, đi theo dục vọng tà ác trong thân thể mình.

Đúng, hấn nói rất đúng, cô đúng là dâm phụ!

Có cái gì đó đảo quanh trong hốc mắt cô, cái mũi cũng ngứa ngáy như có con sâu nhỏ đang ngo ngoậy, ngứa đầu tròng mắt nhìn hấn, Thư Liên cong lên khóe miệng, tận lực làm cho nụ cười của mình tự nhiên hơn một chút: “Sao vậy? Thân thể dâm đăng này của tôi chẳng lẽ Nhâm thiếu gia còn chưa

chơi chán sao?”

Đột nhiên ngoài cửa vang lên một thanh âm cười cợt, một người đàn ông diện mạo ôn nhã cười vô cùng xán lạn, vừa nhìn thấy có người khác Thư Liên đột nhiên đỏ mặt, giọng nói của Phó Dung Phàm mang nồng đậm trêu chọc: “Không thể tưởng được nữ sinh thanh thuần như thế, lời nói cũng thật là, chặc chặc.”

Ánh mắt Thư Liên đỏ lên: “Nhâm Thần Phong, nếu như anh muốn nhục nhã tôi, cũng không cần phải kêu người ngoài đến làm nhục tôi!”

“Tôi muốn làm nhục em sao?” âm thanh của Nhâm Thần Phong cơ hồ là từ hàm răng bật ra, nhìn đến Phó Dung Phàm đang cười đến thập phần ôn nhã nhưng lại mang theo tà khí nồng đậm, hắn vung tay “phịch” một tiếng đóng cửa lại nhốt Phó Dung Phàm ở bên ngoài, nhìn mặt Thư Liên đột nhiên trắng bệch, hắn đột nhiên giận dữ mà cười, “Tôi nghĩ tôi hẳn là nên làm cho em biết, cái gì mới chân chính gọi là nhục nhã!”

Chương 36: Lãng Nhục (1)

Ý thức được Nhâm Thần Phong muốn làm cái gì, Thư Liên hoảng sợ ném thùng đồ trong tay đi, chạy về phía cửa, hai tay run rẩy muốn đẩy Nhâm Thần Phong đang ngăn cản phía trước, mở cửa ra.

Người đàn ông đang nổi giận ùng ùng phản ứng cực nhanh, ôm toàn bộ thân thể cô lên, ném thật mạnh lên trên sô pha.

“Triệt! Cứu! Hàn Triệt! Cứu cứu mình!” Thư Liên bị thái độ kinh khủng của Nhâm Thần Phong làm cho sợ hãi, cô không dám tưởng tượng, một lát nữa Hàn Triệt đợi lâu quá không thấy cô xuống lên đây tìm cô sẽ thấy tình cảnh nào, cô và cậu ấy vừa mới gặp lại nhau, cô vừa mới định bắt đầu một cuộc sống mới, làm sao cô có thể để cho Triệt thấy cô chật vật như vậy được!

Cô dùng toàn bộ sức lực có được tránh xa Nhâm Thần Phong, Thư Liên bỏ nhào vào cửa sổ, ôm lấy cánh cửa sổ thủy tinh gần nhất: “Hàn Triệt! Cứu mình!”

Cô từ lúc nào đã học xong cách phản kháng hấn rồi! Nhâm Thần Phong lửa giận bốc lên ngàn ngút, bởi vì cô dám mở miệng một câu Hàn Triệt hai câu cũng Hàn Triệt làm cho mắt hấn càng ngày càng tối sầm xuống, hấn đột nhiên chụp lấy váy cô xé mạnh một cái, âm thanh vải vóc bị xé toạt vang lên, hai cái đùi trơn bóng trắng nõn lộ ra, mơ hồ có thể nhìn thấy được cảnh xuân giữa hai chân như ẩn như hiện, Thư Liên hét lên một tiếng, che lấy nơi riêng tư lui về sau: “Anh đừng lại đây! Đừng lại đây!”

Cởi nhanh quần áo mình, lộ ra thân hình cao lớn trắng kiện, Nhâm Thần Phong đè chặt người cô lại, hung hăng hôn mặt cô, môi cô, gáy cô.

Hấn rất nhớ hương vị của cô, cô mềm mại, cô ấm áp, nhưng mà cô lại hét lần này đến lần khác khiêu khích điếm mấu chốt của hấn, cô gọi hấn ta là Triệt, a, cách xưng hô kia có bao nhiêu thân mật!

Bàn tay to của hấn nắm lấy nơi đẩy đà của cô, Nhâm Thần Phong giống như con thú hoang khát máu, cách quần áo cắn một ngụm như trừng phạt, nghe thấy cô kêu đau, một cỗ khoái cảm trả thù nảy lên trong lòng hấn.

Đem tay cô giam cầm trên đỉnh đầu, hấn hung hăng xé mở nội y của cô, Thư Liên nhắm hai mắt lại, cuối cùng nước mắt khuất nhục không nhịn được nữa rớt xuống dưới.

Nhâm Thần Phong không lập tức nhắm nháp cô, ánh mắt đen tối của hắn nhìn chăm chăm vào cô, dưới bộ quần áo bị xé rách là một thân thể trơn bóng, bộ ngực sữa đứng thẳng, vòng eo nhỏ nhắn không được một vòng tay, bởi vì muốn che lấp nơi tư mật mà hai chân gập lại, từng chút từng chút, đều lộ rõ đường cong, làn da trắng nõn gần như trong suốt, còn có hai đóa hồng mai kiều diễm run rẩy, ần ần có thể thấy được u cốc, đủ để cho người đàn ông nào nhìn thấy cô cũng không chịu được dụ hoặc.

Cảm giác được Nhâm Thần Phong nửa ngày không hề làm gì, Thư Liên mở mắt ra, đôi mắt trắng đen rõ ràng, hơi nước hỗn loạn, không hề che dấu sự trong suốt trong đó: “Nhâm Thần Phong, thả tôi, đừng làm cho tôi hận anh.”

Tay vươn lên xoa mắt cô, cảm giác được đôi mi dài chớp chớp trong lòng bàn tay mình, Nhâm Thần Phong đột nhiên cảm thấy, cô với tên Hàn Triệt kia, quả nhiên là Kim Đồng Ngọc Nữ vô cùng xứng đôi, ngay cả ánh mắt, cũng đều trong suốt như vậy, tinh thuần giống như chưa từng nhiễm phải khói lửa trần gian, nhưng bản chất của cô lại đậm đặng hạ lưu như thế, làm cho hắn không thể không cảm thán, người phụ nữ này quả thật có bề ngoài rất dễ lừa gạt người khác.

“Hận tôi?” Nhâm Thần Phong nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt u ám lướt qua một tia khác thường, nhưng đảo mắt liền không thấy, “Có yêu mới có hận, Thư Liên, chẳng lẽ, em yêu tôi sao?”

Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết, trong ánh mắt hắn, rõ ràng có một tia mong chờ bên trong.

Chỉ cần thái độ của cô mềm xuống, nói lời xin lỗi, hoặc là giải thích một chút chuyên về Hàn Triệt, hắn đều sẽ bỏ qua cho cô. Có lẽ ngay từ đầu hắn muốn nhục nhã cô thật, muốn dùng phương thức này để cho cô hiểu được rõ ràng thân phận của mình là gì, hay là giống như lão ba đã nói, có lẽ hắn đã hiểu lầm về cô, chứ người yêu đuoái như cô, làm sao có thể có tâm kế gì được.

Hít vào một hơi thật sâu, Thư Liên lại trọn tròn mắt, sự quật cường trước nay chưa từng có: “Yêu anh? Nhâm Thần Phong, cả đời này, không, không chỉ

này cả đời, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, tôi cũng không bao giờ có khả năng yêu tên tội phạm cường gian!”

Chương 37: Lãng Nhục (2)

Tội phạm cưỡng gian ? đồng tử Nhâm Thần Phong co rút lại thật nhanh.

“Tôi hận anh, hận anh giống như cảm thú chiếm đoạt cơ thể của tôi! Tôi hận anh đã đẩy tôi vào vực sâu đen tối không có lối thoát này! Tôi hận anh hết lần này đến lần khác đem sự tự tôn của tôi đạp nát dưới chân! Tôi hận anh nhục nhã tôi phá hỏng cuộc đời tôi!” Thư Liên cắn chặt môi, toàn thân kích động run lên, cuối cùng cô cũng nói ra nỗi hận trong lòng.

Cô không thể cứ mãi yếu đuối như vậy được, cho dù không phải vì bản thân cô thì cũng phải vì Triệt, cô không được để mình dễ dàng trở thành vật độc chiếm của Nhâm Thần Phong, nếu cô không đấu tranh, cô làm sao xứng! Làm sao xứng làm tỷ tỷ của Hàn Triệt!

“Anh không phải muốn cơ thể của tôi sao? Tôi cho anh! Làm xong liền thả tôi đi!” Thư Liên nhắm mắt lại, giống như đang đi chịu chết, cô vẫn luôn nhỏ bé như thế, hèn mọn như thế, yếu đuối như thế, nhưng cô cũng chỉ còn lại duy nhất sự tự tôn mà thôi, cho dù lại nằm dưới thân hắc hầu hạ, trái tim cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ vì hắn mà dừng lại.

“Tốt, lắm.” Giọng nói Nhâm Thần Phong trầm xuống, trong ánh mắt lại bùng lên tia lửa tối tăm, nhìn thân thể làm cho hắn mê luyến vô cùng đang ở trước mặt này, dục vọng quen thuộc lại bùng lên, nhưng hàn ý xa lạ lại vì lời nói của cô mà phát ra mãnh liệt.

Cởi caravat xuống, trói cổ tay cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô, giống như người yêu yêu thương nhau, rồi hắn lại phun ra những từ ngữ làm cho lòng cô nứt vỡ, “Tôi không chỉ muốn thân thể của em, tôi còn đang suy nghĩ, phải hủy hoại em như thế nào, để cho Hàn Triệt của em thấy rõ ràng, ngoài vẻ thanh thuần lừa người của em, thì rốt cuộc em có thân thể dâm đăng hạ lưu như thế nào!”

“Không cần!” Thư Liên kiên cường chống đỡ cuối cùng cũng sụp đổ gãy thành từng đoạn, cô không thể để cho Hàn Triệt nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, không thể!

Ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Nhâm Thần Phong, Thư Liên khó khăn bỏ qua sự xấu hổ, ưỡn ngực nói với hắn: “Anh thích loại tư thế nào, chỉ cần anh

thích, tôi đều có thể...”

Cô cắn chặt môi, ngăn không cho mình khóc thành tiếng, nhưng nước mắt lại không nghe lời cứ như vậy ào ào tuôn ra, biết rõ chính mình đang khóc, nhưng Thư Liên lại ngẩng mặt cười với hắn: “Hay là, anh thích từ phía sau, chỉ cần đừng để cho Triệt... Đừng để cho cậu ấy nhìn thấy, muốn làm thế nào... Đều tùy anh...”

Đáy lòng như có một cái gì đó cào thật mạnh, rối rắm, không tính là đau, nhưng cũng rất không thoải mái, vô cùng không thoải mái, Nhâm Thần Phong mặt không chút thay đổi nhìn cô chủ động bày ra các loại tư thế, giọng nói lạnh lùng phát ra, ngay cả hắn cũng cảm thấy xa lạ: “Quý xuống, nâng mông lên giống như chó cái* đi.”

Chương 38: Lãng Nhục (3)

Trên sô pha màu đỏ tươi, Thư Liên bị dây da màu đỏ buộc thành hình chữ N, thân thể trần trụi không hề che lấp mở rộng, làn da cô nổi bậc trên màu đỏ tươi của ghế da càng phát ra ánh sáng trong suốt, dây thừng bắt chéo qua giữa bầu ngực đầy đặn, rồi lại vòng qua phía sau, làm cho cho ngực cô càng thêm no đủ, như quả đào mật chín mọng, bởi vì quỳ, nên cặp mông của cô ngẩng cao lên, nơi tư mật giữa hai chân không hề ngăn cản lộ ra trước mặt người đàn ông.

Trên bàn thủy tinh bên cạnh là đủ loại đạo cụ tình thú, có cồng tay, có trứng massage, có lưỡi gỏi, còn có dương cụ điện,... những dụng cụ này hẳn là do hai tên lưu manh kia mang đến, nhưng lúc ấy bọn họ đều trúng xuân dược mất đi lý trí nên không dùng đến, bây giờ những vật này lại được lấy ra để được làm đúng công dụng của mình. .

Đem dụng cụ nhỏ nhắn đáng yêu chụp lấy đầu nhũ tiêm đã được hấn liếm mút cho đứng thẳng lên, vừa lòng nghe được tiếng Thư Liên kêu đau, Nhâm Thần Phong vươn tay ra nắm bóp lấy nhũ hoa dưới cái chuông: “Thật đáng yêu, em xem, chúng nó đều cứng lên rồi.” (ọe mấy màn này kinh quá)

Thư Liên khó chịu nghiêng đi mặt, chỉ hi vọng tất cả những chuyện này có thể nhanh chóng chấm dứt.

“Nhìn xem đây là cái gì, dụng cụ kích dục Tây Ban Nha... dụng dịch kích dục... Có thể làm cho người ta tình dục tràn đầy, lại không mất đi lý trí...” Nhâm Thần Phong vươn một đầu ngón tay vuốt ve bên dưới, vừa quan sát biểu tình của cô, vừa chậm rãi thâm nhập vào nhụy hoa mềm mại, ánh mắt sáng tối khó phân biệt, “Không biết những thứ đồ ở trong này, sẽ có hiệu quả gì nhỉ...”

Toàn thân mạnh mẽ run lên, bởi vì hấn đột nhiên thâm nhập làm cho cô có cảm giác không khỏe, Thư Liên cắn răng ngăn cản chính mình phát ra âm thanh, chẳng lẽ cô đã thật sự biến thành dâm phụ rồi sao? Nếu như lúc trước cô vẫn còn chớ chút chờ mong hẳn sẽ buông tha cho cô, nhưng giờ thì hẳn đã đem toàn bộ hi vọng của cô đập nát không còn một mảnh.

Hắn vẫn là công tử phóng đảng không ai bì nổi, tùy ý đùa bỡn thân thể của cô, cô chẳng qua chỉ là đồ chơi của hắn, để cho hắn phát tiết, đùa bỡn, như vậy có phải sau khi chơi chán hắn sẽ ném phăng cô đi như những thứ đồ chơi khác hay không.

“Muốn làm thì làm nhanh lên.” Cho dù bị hắn ném đi, Thư Liên cũng hiểu được, so với nằm ở trong này chịu nhục nhã thì bị ném đi còn tốt hơn nhiều.

Môi mím lại, Nhâm Thần Phong nheo mắt, tay bắt lấy một cái tiêu nữ dùng toàn lực xoa nắn: “Em vội như thế sao, hay là muốn nhanh chóng nhảy vào lòng tên đàn ông kia?”

Thư Liên chỉ sững sờ trong chớp mắt, liền phản ứng lại, hóa ra người đàn ông trong miệng hắn chính là Hàn Triệt: “Anh nói bậy bạ cái gì đó, tôi và Triệt là...”

“Triệt? Gọi cũng thật thân thiết.” Nhìn nữ thịt tuyết trắng mềm mại trong tay hắn biến thành đủ loại hình dạng, nữ tiêm theo hoạt động của chuông nhỏ mà phát ra tiếng vang thanh thúy, tay Nhâm Thần Phong hướng vào giữa hai chân cô, không nhẹ không nặng xoa nắn hoa châu, sau đó đè xuống thật mạnh, “Hắn ta cũng từng làm vậy với em sao? Ân? Kỹ thuật của hắn ta tốt hơn anh sao? Có thể làm cho em thích đến tận mây xanh không? Tiểu dâm đảng!”

“A!” Thư Liên bị đau đến toàn thân đều muốn co rút, nhưng sinh lý cô lại phản bội ý chí của chính mình, cô rõ ràng cảm thấy có một loại khoái cảm kỳ dị, trộn lẫn trong sự đau đớn, làm cho cô kinh hãi không hiểu.

Là là thuốc thúc giục tình dục kia sao! Cô vậy mà dễ dàng nổi lên phản ứng! Nhìn ánh mắt đắc ý của Nhâm Thần Phong, cô tức giận, cắn đầu lưỡi chính mình, mong mình thanh tỉnh hơn một chút, không muốn bị dục vọng khống chế một lần nữa.

“Em muốn anh leo lên người em nhanh hơn một chút sao?” Nhâm Thần Phong cúi đầu ngậm nữ tiêm, cùng với vật kích thích trên nụ hoa nuốt vào toàn bộ, mút vào thật mạnh châm ngòi, nhìn cô đau đến hai mắt nhắm lệ mông lung, hắn càng muốn hung hăng chà đạp, “Em yên tâm, anh nhất định sẽ làm cho em vừa khóc vừa xin, nhất định không kém hơn ai đâu, nhưng mà, trước khi làm việc đó, chúng ta trước hết phải chơi đùa vui vẻ một chút đã.”

Chương 39: Lãng Nhục (4)

Đem chai chất lỏng kia đổ xuống thân thể trần truồng trắng nõn của cô, nhìn dòng nước trong suốt kia theo từng cong của cơ thể cô chảy xuống, mỗi một giọt, mỗi một dòng đều xinh đẹp đến kinh tâm động phách (nghe hơi giống cổ trang nhưng mà ko biết xài từ nào khác J), gợi cảm không gì sánh được.

Vươn đầu lưỡi khẽ liếm trên người cô: “Uhm, thật ngọt...”

Thư Liên đã cắn môi muốn chảy máu, cô không dám động đậy , bởi vì cô biết có chạy cũng chạy không thoát, cô chỉ có thể dựa vào cảm giác đau đớn này để duy trì lý trí của mình, đầu lưỡi kia giống như con rắn chậm rãi uốn lượn trên người cô, mỗi một chỗ nó lướt qua, liền kích động cơ thể cô, cảm giác hư không trong cơ thể càng ngày càng rõ ràng, cô không dám nhả ra, sợ chỉ cần mình buông lỏng miệng, thì âm thanh rên rỉ sẽ tràn ra.

Lưỡi hẩn liếm hôn vú cô, chậm rãi lướt qua vùng bụng bằng phẳng bóng loáng, đi qua vùng rùng rậm thừa thốt, dùng ngón tay đẩy ra đóa hoa mềm mại, nhìn đóa hoa mềm mại kia khẩn cấp muốn được phóng thích, chất lỏng trong suốt thuận theo miệng cánh hoa chảy xuống, thấm ướt một mảng lớn dưới thân.

“Em ướt rồi ...” Nhâm Thần Phong cười nhẹ nói, mở rộng hai chân cô ra, không kiêng nể gì nhìn chằm chằm nơi tư mật của cô, ánh mắt hẩn như muốn “ gian dâm” cô hàng ngàn lần.

Thấy Thư Liên xấu hổ khuôn mặt cũng đỏ bừng lên, cắn chặt môi, Nhâm Thần Phong tà tà cười, cúi đầu xuống, trực tiếp ngậm lấy viên trân châu dưới cánh hoa kia.

“A!” lần đầu tiên Thư Liên bị người ta ngậm nơi đó, nhất thời kìm chế không nổi kêu lên thất thanh, thấy thế người đàn ông kia lại bắt đầu dờ dờ đùa dai, dùng đầu lưỡi phát họa hình dạng âm hộ, đem nơi mềm mại yếu ớt hít vào miệng dùng đầu lưỡi hung hăng quấy giảo, lại dùng đầu lưỡi chà sát nơi đó làm cho nó run rẩy kịch liệt.

“Đừng như vậy! Không cần! Buông ra!” Thư Liên hét ầm lên, toàn thân phiếm hồng, hoa kính vốn đã ướt đầm điên cuồng phun ra dâm dịch, cứ như thể lên cao trào .

Nuốt hết toàn bộ dâm dịch của cô vào miệng, Nhâm Thần Phong dường như vẫn còn chưa thỏa mãn liếm liếm khóe miệng, tơ máu của cô dính trên bạc môi của, như ma cà rồng xinh đẹp: “Sao lại không cần? Là nơi này không cần? Hay là nơi này?”

Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm điểm vào hoa hạc của cô, đôi lấy cô một trận run rẩy càng mãnh liệt hơn, hắn liền hung hăng chen vào giữa hoa huyết.

“Không muốn không muốn! Tất cả đều không cần!” thân thể vừa trải qua cao trào vô cùng vẫn cảm lại bị hắn hung hăng đùa bỡn, làm cho Thư Liên cuối cùng không nhịn được phải khóc hơn, “Anh đi ra! Thả tôi! Cầu xin anh, thả tôi!”

Tựa hồ không nghe thấy cô nói cái gì, Nhâm Thần Phong lại đưa thêm hai ngón tay vào trong, cả ba ngón tay chong đờ thịt huyết làm cho nó mở rộng hơn, chất lỏng theo động tác rút ra chọc vào của hắn phát ra âm thanh “òm ọp ồm ọp”, Thư Liên cảm thấy xấu hổ không ngừng lắc đầu, thân thể lại vì tác dụng của thuốc mà trái lương tâm đón ý hòa với hắn, cô không chịu nổi, cô thật khó chịu, ai có thể cứu ..cứu cô, cứu cứu ...cô với!

Sau một trận rút ra chọc vào thật nhanh, Nhâm Thần Phong rút ra ngón tay ướt đẫm, nhìn Thư Liên giống như con cá thiếu dưỡng khí há to mồm hô hấp, hắn đem ngón tay dính đầy dâm dịch đâm vào miệng cô: “Thưởng thức hương vị của chính mình xem, có phải rất ngọt hay không?”

Thư Liên nhắm chặt mắt không ngừng nức nở, khóc như “hoa lê dưới mưa”, chọc cho người ta thương tiếc, nhưng mà đóa hồng mai trên người cô bị chọc cho đứng thẳng lên đỏ hồng, còn có hạ thân ướt át một mảnh hỗn độn, càng giống như mời đàn ông, tới nhắm nháp, tới tra tấn, tới chà đạp cô.

Tách đóa hoa ra cẩn thận quan sát thịt huyết bị chơi đùa khế nhếch còn đang nhẹ nhàng run rẩy, Nhâm Thần Phong cười cợt: “Bảo bối, có muốn bị tiến vào không? Em nhất định sẽ rất thoải mái.”

“Tôi sẽ không bao giờ xin anh!” Thư Liên muốn cắn nát đầu lưỡi, nói chuyện cũng bắt đầu khó khăn, cảm giác đau nhức ngán ngùi này làm cho cô có chút vầng đầu hoa mắt, nhưng nó lại giúp cô thanh tỉnh một chút, “Nhâm Thần Phong! Anh hãy chết tâm đi!”

Tốt lắm, tốt lắm! Thuộc kia vẫn còn chưa tiêu diệt hết lí trí của cô, cô còn có thể to gan nói với hắn những lời như thế!

Nhâm Thần Phong lấy cả cầu dùng để khóa miệng nhét vào trong miệng cô, tránh cho cô cắn đứt đầu lưỡi mình: “Thư Liên, anh sẽ rất dịu dàng với em .”

Chương 40: Sm (Cẩn Thận Trước Khi Đọc)

Nhìn thấy Nhâm Thần Phong lấy ra mấy hộp đá viên từ trong tủ lạnh, sắc mặt Thu Liên liền trắng bệch, nhưng dục vọng càng ngày càng nóng cháy làm cho cô cực kỳ khó nhin, cô nóng quá, đầu cũng quay cuồng choáng váng, hạ thân cũng bắt đầu giống như con rắn nhỏ bất an vặn vẹo, cô đang chìm đắm trong nỗi sợ hãi, nhưng cũng lại giống như đang khát vọng cái gì đó, đầu óc cô bây giờ đã nhũn ra thành một mớ hỗn độn, dường như đã không còn khả năng suy nghĩ nữa, bây giờ cô chỉ mong muốn có một thứ gì đó lấp đầy mình, nhồi vào rồi hung hăng nuốt đống.

Nhâm Thần Phong kéo cô nghiêng qua một bên, để cô nằm theo tư thế úp sấp xuống, vì bị trói chặt, nên mông cao cao vênh lên, âm thủy ẩm ướt giữa hai chân từng giọt từng giọt rơi xuống, làm cho một mảng lớn sô pha bị ướt nhẹp.

Dùng một ngón tay mở ra cục huyết của cô, Nhâm Thần Phong không thèm nhìn đến thân thể mẫn mẫn cảm của Thu Liên, lấy ra một viên đá, dùng sức đè vào địa phương chưa bao giờ khai phá kia, chậm rãi đem viên đá lạnh vô cùng kia nhét vào.

Viên đá lạnh băng trong nháy mắt chạm vào địa phương yếu ớt, cảm giác rét lạnh giống như bị điện giật làm cho toàn thân Thu Liên co rút lại, bụng có chút đau, khó chịu, ám ách, giống như vừa mới bị người ta đánh thật mạnh một quyền, làm cho thắt lưng cô căng cứng không đứng dậy nổi, lạnh run.

Viên thứ hai, viên thứ ba, viên thứ tư...

Thu Liên đã không còn chống đỡ được thân thể của chính mình nữa, hoàn toàn phải dựa vào dây thừng cố định mới miễn cưỡng giữ vững được tư thế quỳ sấp, cô cảm thấy bụng thực trướng, bên trong vừa lạnh vừa xót, đủ loại cảm giác dâng lên, bụng liên tục co rút kịch liệt, đau đớn làm cho mặt cô trắng tạc, rõ ràng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nhưng thân thể lại nóng đến dọa người.

Không biết Nhâm Thần Phong rốt cuộc đã cảm đến bao nhiêu viên đá, vẫn liên tục nhét vào bụng Thu Liên làm cho nó trướng cứng lên, nhìn cô đau

đón đến khuôn mặt đều trắng bệch, nhưng lại hiện lên sắc hồng không bình thường, Nhâm Thần Phong nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán cô: “Rất khó chịu đúng không? Nếu như em ngoan ngoãn một chút, sẽ không phải chịu khổ như thế này .”

Thư Liên mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt là một mảnh mênh mông mơ hồ, đá viên rất lạnh, thân thể rất nóng, thân thể như đang ở giữa hai tầng băng hỏa, cô không thể nhìn thấy cửa để thoát ra ở đâu, tương lai ở đâu, nhưng cố tình trong hoàn cảnh không có lối thoát này, lại làm cho trở nên thanh tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

Cô muốn cười, cười hẩn tự cho là đúng, cười hẩn tự nói tự vệ, nhưng miệng lại bị bịt chặt, mọi âm thanh cô muốn phát ra đều chèn lại trong cổ họng.

“Ông tiêm...” Nhâm Thần Phong lại lấy ra một vật mới, “Để cho anh nghiên cứu tác dụng của nó một chút... hình như... Có thể dùng để... bơm nước (ko biết L nên đoán lụi, khụ khụ)...”

Một cây tinh tế gì đó để thượng cô hậu Đình, sau đó chất lỏng chậm rãi tiến vào thân thể , Thư Liên giãy dụa , lại bị người đàn ông ấn chặt lại , thân thể bị ép nuốt hết loại chất lỏng này, mãi cho đến khi bụng nhỏ chậm rãi hút hết, bởi vì tư thế của cô, rõ ràng nhìn lấy bụng cô tròn lên lủng lẳng

“Hóa ra bụng cũng có thể lớn thành như vậy.” Nhâm Thần Phong kinh ngạc nhìn vòng bụng luôn luôn bằng phẳng của cô bây giờ lại nhô cao lên , “Àn, lại thêm một chút, nhìn xem em có thể biến thành bộ dáng gì...”

Càng ngày càng nhiều chất lỏng từ trong ống tiêm được bơm vào hạ thể cô, nhìn bộ dáng Thư Liên thống khổ lại không thể kêu ra tiếng, khước miệng Nhâm Thần Phong gọi lên một chút ý cười, nhưng đáy mắt lại lạnh băng.

“Phía dưới của em còn chảy nước... Dưới loại tình huống này, em còn có thể như thế...” ngón tay thon dài tà ác đâm vào đóa hoa ướt đẫm của Thư Liên, Thư Liên lắc mạnh đầu nức nở, điên cuồng ức chế cảm giác mãnh liệt muốn tiểu ra ngoài, cảm giác nóng rát trong bụng càng rõ ràng, dòng nước vừa mới được bơm vào cơ thể cô sôi nào như muốn thoát ra ngoài, kêu gào, muốn phun ra.

Kẹp chặt hai chân liều mạng vắn vẹo , cô không muốn cứ như vậy tè ra quần, không muốn lại mất mặt trước mặt hẩn như vậy, chỉ cần cố gắng chịu đựng đau đớn, qua đêm nay là tốt rồi, tất cả đều sẽ tốt lên!

Nước mắt trong khoé mắt không kịp thông qua suy nghĩ liên tục rơi xuống, cô nghĩ không ra, rốt cuộc cô đã làm sai cái gì, vì sao hẳn lại muốn làm như vậy với cô! Cô đau quá, thật là khó chịu, vừa nóng vừa lạnh, Hàn Triệt đâu, Hàn Triệt ở đâu, vì sao cậu ấy lại không đến cứu cô...

Chương 41: Đen Ăn Đen

Trong tay Hàn Triệt cầm một cây thương, màu bạch kim, tinh xảo lịch sự lại tao nhã (tg này hay thật đao kiếm mà mô tả thế này thì...).

Ngón tay cậu thon dài sạch sẽ, khớp xương rõ ràng, giống như trói gà không chặt, thế như tư thế cầm thương của cậu lại thành thạo đúng tiêu chuẩn, tự nhiên như cầm dao trên bàn ăn. Chính sự tự nhiên đó, làm cho hắn đứng trước mặt người khác, mặc dù giống như một thiếu niên vô hại, cũng phải làm cho người ta đề phòng chặt chẽ.

Trời bắt đầu mưa nhẹ, Lương Khải Vệ lấy ô ra che cho Hàn Triệt, giống như thân sĩ Anh quốc đứng thẳng tắp.

Cho dù làm lưu manh, cũng muốn làm một lưu manh có tổ chức, có văn hóa (sặc, này chắc là lưu manh cao cấp :v).

Những lời này không biết là nghe ở đâu, mọi người trên đường vẫn nói lão đại của Phong hỏa đường đầu óc có vấn đề, rõ ràng là xã hội đen, lại cố tình thích biến mình thành quý tộc.

Hắn lựa chọn đệ tử cũng không ngoại lệ, tướng mạo không cần phải nói, ngay cả học thức cũng phải có.

Lâm Hiên có chút buồn cười, lại cười không nổi, nhất là đang bị Hàn Triệt dùng ánh mắt đăm đăm không hề gợn sóng nhìn chăm chú, hắn cảm thấy có một luồng áp lực vô hình đập vào mặt mình.

“Triệt thiếu gia, tuy rằng bút toán giao dịch này số lượng không nhỏ, nhưng cũng không cần đích thân ngài đem người đến đây đâu.” Lâm Hiên cười có chút miễn cưỡng, giao dịch đen ăn đen lần này cũng không phải là chủ ý của hắn, mà là bị Thanh Long hội uy hiếp, làm cho kẻ không có thế lực như hắn đây, chỉ có thể chấp nhận số phận bị người ta bao vây khống chế.

” Để hàng hóa lại, các người có thể đi.” Hàn Triệt nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng, nhưng thật ra lại làm cho Lương Khải Vệ đứng ở phía sau hít mạnh một hơi, đến mức tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Bọn họ đang đứng trên địa bàn của người khác, bên trong người của Thanh Long có hơn 100 người, hơn nữa tất cả đều có vũ khí, mà Phong hỏa đường lúc này chỉ có hơn hai mươi người.

Nếu không Hồ nhị cũng sẽ không tùy tiện cầu cứu kẻ vốn có tính tình cổ quái như Hàn Triệt, dù cho trời mưa tối tăm mù mịt cũng phải đem đại thiêu gia từ phi trường chạy như bay về đây, ngay cả hộ chiếu cũng không kịp lấy.

Huynh đệ Phong hỏa đường ở gần đây nhất cũng cần hơn nửa giờ mới có thể tới kịp, Hàn Triệt và hãn cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ sợ cũng chỉ có thể né được ba viên đạn là cùng

Thế nhưng cậu ta lại dám há mồm công phu sư tử ngoạm đòi ăn hàng hóa của đối phương

Đầu óc Lâm Hiên trong nháy mắt quay cuồng vài vòng, cái gì mà có chuẩn bị rồi mới đến, sớm đã có dự mưu, mười mặt đều có mai phục, hết thảy mọi trường hợp đều được hãn nghĩ qua một lần, một bên quan sát biểu tình của Lương Khải Vệ: “Triệt thiếu gia nói như vậy, hình như có chút khinh thường chúng tôi rồi.”

Khóe miệng Lương Khải Vệ gọi lên một độ cong ưu nhã, ý vị thâm trường nhìn Lâm Hiên liếc mắt một cái, vô cùng chân thành làm cho đối phương cảm giác được bản thân mình có bao nhiêu tự tin.

Nhìn thấy trong mắt Lâm Hiên hiện lên tia do dự, Lương Khải Vệ chậm rãi phun ra một hơi, đột nhiên cảm thấy, trái tim mình hẳn là nên được rèn luyện lại, loại áp lực này, so với trực tiếp vung đao chém người còn muốn mạng người hơn.

“Mày có thể nghĩ đến chuyện cự tuyệt.” Hàn Triệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đã muốn tối đen, mình không thể ngồi ở đây quá lâu, Thư Liên còn đang chờ mình.

Không biết vì cái gì, trong lòng mạnh mẽ hơn một chút.

Chương 42: Sm(2)

“Ân, nhìn bộ dáng em ản ản thật vất vả, hay là để anh đến giúp em đi.”
Đem dương cụ giả thật lớn chưa được làm trơn từng chút một chút chen vào hậu môn, nếp nhăn trên cúc hoa bị căng ra thành màu hồng nhạt, Nhâm Thần Phong眯 mắt nhìn chằm chằm dương cụ giả, từng chút từng chút, làm vùng thịt mềm kia căng đến trắng bệch, sau đó phát ra âm thanh “xuy” rất nhỏ, một giọt máu đỏ tươi liền chảy ra, sau đó nhanh chóng căng lên tràn đầy, lại thuận bấp đùi rất nhanh rơi xuống.

Trừ bỏ liều mạng lắc đầu, Thư Liên không còn biết mình có thể làm cái gì nữa, đau quá, lạnh quá, thật là khó chịu, mặt trắng bệch một mảnh, chỉ có hai má hồng lên như bệnh phù, đóa hoa ở hạ thân đã sớm ảm ướt sưng lên, không ngừng tràn ra dâm dịch tỏ rõ cô có bao nhiêu đói khát, bao nhiêu dâm đãng, hậu huyết yếu ớt lại bị một cây dương cụ giả thô đến dọa người sáp nhập, bụng cô bị trương căng lên, như là bóng cao su đowocj bơm đầy khí, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái, sẽ bị nổ mạnh.

Đem thân thể cô kéo lại gần mình, Nhâm Thần Phong lấy quả cầu nhỏ sớm đã bị thấm ướt từ trong miệng cô ra, thanh âm trầm thấp: “Như vậy có phải sẽ không bắn ra hay không? Hửm?”

Thư Liên ngay cả sức lực để rên rỉ cũng không còn, cô chỉ hờ hững nhìn hấn một cái, liền nhắm hai mắt lại.

Đó là ánh mắt như thế nào, không có yếu đuối, không hề sợ hãi, không có thống khổ, cũng không có cầu xin, đó là lần đầu tiên Nhâm Thần Phong nhìn thấy thần sắc khác của người phụ nữ nhỏ mà hấn vẫn luôn cho là yếu đuối chỉ biết phục tùng, chỉ cần liếc mắt một cái, liền làm cho hấn cảm thấy, tuy rằng bọn họ đã từng vô cùng gần gũi, tràn trề tiếp xúc với nhau không hề che lấp, nhưng hiện tại lại càng ngày càng xa nhau, càng đi càng xa.

Đem cảm giác kì lạ ở đáy lòng kia áp chế xuống, Nhâm Thần Phong vung tay mở ra đóa hoa, cảm giác được rõ ràng cô run rẩy, hấn vươn ngón tay nhắm thẳng tiểu huyết ướt đẫm kia đi vào

“A ——” Thư Liên không thể ức chế được tiếng kêu của chính mình, bị chống đỡ như muốn nổ mạnh làm cho hạ thân cô mẫn cảm hơn mấy chục lần so với trước kia! Hấn không thể đụng vào nơi đó của cô, chỉ cần một lần

chạm vào, cô sẽ không còn không chế cảm giác, cô thật sự nhin không được

“Nhu vậy có phải rất thoải mái hay không? Tiểu huyết của em cần anh thật nhanh...” Nhâm Thần Phong nhìn cô liêu mạng cần môi, một bên trườ đưa thật nhanh trong hoa huyết của cô , hấn biết cô đã nghẹn đến điểm cực hạn, nhưng nhìn thấy bộ dáng không chịu thua của cô, lại làm cho hấn tức giận không có lý do, hấn không nghĩ tới cô thật sự có lá gan phản kháng hấn, ngỗ nghịch với hấn, cái cảm giác vậtj bị mình nắm chặt trong tay đột nhiên biến mất, làm cho hấn muốn hủy diệt cô hoàn toàn, hủy diệt thân thể của cô, hủy diệt tự tôn của cô, hủy diệt tất cả những gì cô có!

“Ngô ——” có cái gì đó thuận theo khớp miệng cô chảy xuống dưới, hàm hàm , tinh tinh , trong bụng lại kịch liệt quặn đau, cùng với kích thích mãnh liệt ở hoa huyết, ở trong lúc cực lạc cùng vô cùng đau đớn , Thư Liên cần đầu lưỡi, biểu tình nghẹn đến vắn vẹo.

Vừa muốn đi toilet, muốn đẩy những thứ gì đó đảo loạn trong thân thể mình chảy ra ngoài, nhưng cô lại không dám buông lỏng răng mình, sợ chỉ cần há miệng, liền phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng vô sỉ.

“Tốc độ như vậy có phải quá chậm không , anh nghĩ em nhất định sẽ thích...” Thư Liên không mở miệng, cũng không để ý đến Nhâm Thần Phong làm bầm lâu bầu. Ở trong cực hạn thống khổ, Thư Liên đã muốn mất đi sức phản kháng, cũng đã không còn hi vọng, nơi này đối với cô đã là địa ngục, còn có cái gì, so với cái này đáng sợ hơn chứ.

Tay hấn rút ra khỏi hoa huyết cô, sau đó dùng một cây dương cụ thô to chạy bằng điện thay thế vị trí, bởi vì hậu môn đã bị cắm vào một cây thật to, cho nên muốn đi vào âm đạo cô so với tiến vào hậu huyết còn gian nan hơn, tay hấn đẩy ra hai cánh hoa, đem dương cụ chạy bằng điện chầm lấy thủy dịch, không chút thương tiếc đẩy mạnh một cái, cắm đến tận gốc.

“A ——” cảm giác xé rách đau đớn cùng với xuân dục mang đến kịch liệt kích thích làm cho Thư Liên kêu thất thanh hét chói tai, nhưng cái này còn không phải thống khổ nhất , nhìn cô giống như con cá nhỏ thiếu dưỡng khí cong người đứng dậy, Nhâm Thần Phong mặt không chút thay đổi ấn xuống cái nút, Thư Liên liền cảm giác sợ hãi, nam căn thô to dọa người kia ở trong cơ thể cô kịch liệt chấn động, như muốn toàn thân cô điên cuồng mãnh liệt rung động theo nó.

“A không — không —” nước mắt nước mũi nước miếng cùng nhau chảy xuống, Thư Liên thất thần ngẩng đầu run rẩy, cái cổ tuyết trắng như thiên nga tuyệt đẹp, thân thể mảnh mai bị dây da đỏ sẫm buộc chặt làm cho người ta muốn đến thay nhau lãng nhục, hạ thể bị hai căn dương cụ chống đỡ tràn đầy, giữa hai thịt huyết hỗn độn máu huyết đỏ tươi cùng với dâm thủy trong suốt, dâm mỹ mà lại yêu diễm.

“Đừng có nói không, thân thể của em rất thích như vậy...” tay hắn lau hạ thân cô một cái, tất cả đều ướt đẫm, Nhâm Thần Phong lại nhấn nút một cái dương cụ còn lại.

“Không cần — tôi, không được! A —” Thư Liên cuồng loạn kêu khóc, trong bụng quặn đau làm cho cô co rút, hạ thân mãnh liệt kích thích làm cho cô muốn hồng mắt, cô rõ ràng đã đến địa ngục, lại giống bị kéo lên thiên đường, hai chân run run, một cổ chất lỏng đục ngầu từ trong cục huyết mãnh liệt tống ra, giống như súng bắn nước phun ra ngoài, làm cho sàn nhà một trận rung động.

“A —” nỗi điên kêu khóc không ngừng, Thư Liên run rẩy ngã xuống sofa, rồi ngã thật mạnh xuống bàn, nơi nơi đều là nước, đều là vật bài tiết của cô! Cô cảm thấy thật đáng ghét! Thật khó chịu! Đây không phải cô! Đây không phải là cô!

Tất cả sự tự tôn cùng kiêu ngạo của cô, đều bị hắn phá tan thành từng mảnh, ở giờ khắc này, cô cuối cùng cũng rõ ràng sáng tỏ, chính mình là dơ bẩn, dâm đăng, nếu như có thể, cô tình nguyện cứ như vậy chết đi, có lẽ nếu đã chết, liền chân chính được giải thoát rồi...

Nhìn cô như bệnh nhân tâm thần điên cuồng gào khóc, ánh mắt Nhâm Thần Phong sáng tối không rõ, trong nháy mắt, hắn muốn tiến lên ôm lấy cô, an ủi cô, hắn đột nhiên phát hiện, làm như vậy hắn cũng không có chút khoái cảm nào, hắn chẳng qua là, vừa mới chơi một trò chơi thực ngây thơ ấu trĩ, chỉ là một trò đùa vô cùng ngây thơ mà thôi.

Chương 43: Chương 43

Con mưa mùa hạ đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Không khí có chút ẩm ướt lành lạnh, cây cỏ được nước mưa tưới tắm tươi mát, dưới đèn đường màu vàng nhạt, bóng dáng tiêm tú của Thư Liên tạo ra một bóng dáng thật dài

Hàn Triệt chạy xe từ trên con đường nhỏ tới , trên con đường nhỏ yên tĩnh tiếng bước chân của cậu hết sức rõ ràng, có chút dồn dập, có chút bức thiết, giống như tiếng tim đập của chính mình, bất ổn , như con thỏ nhỏ muốn nhảy lên cổ họng.

Khi nhìn thấy bóng dáng tiêm tú im lặng đứng dưới tàng cây kia, cậu thở ra một hơi thật dài.

“Thực xin lỗi, tôi...”

“Chị biết, nhất định là em bận.” thanh âm của Thư Liên rất nhẹ, cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười với cậu, nhưng khuôn mặt lại tái nhợt không còn chút máu, “Không sao đâu, chị cũng đã lâu rồi chưa được chờ em như vậy.”

“Em không phải chị của tôi!” lời nói chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra, nhìn thấy Thư Liên kinh ngạc, Hàn Triệt đột nhiên nghiêng đi mặt, hình như có chút ảo não.

Mới trước đây thôi, cậu cũng nói như thế này, em không phải chị của tôi, em không phải chị của tôi, không ai hiểu được cậu nói cái gì, ngay cả chính cậu cũng không hiểu, bây giờ trong lòng đã có chút sáng tỏ . (TQ xài mỗi tha, wo , ni ... có dùng từ quá a...ta để bé Triệt kêu em là theo mong muốn của cậu ấy nha)

Nhìn Hàn Triệt lại biểu hiện ra tính trẻ con, Thư Liên kéo tay cậu, đem hành lý trong tay mình nhét vào trong tay cậu: “Về nhà đi.”

Cảm giác lung lay như sắp đổ, hạ thân là một mảnh ẩm ướt, nhất định lại đổ máu rồi , trái tim đau đốn, đau đốn làm cho cảnh sắc trước mắt cô đều chỉ có hai màu đen trắng, Thư Liên cắn môi dưới, giữa trán tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Mỗi một bước đi, đều nặng tựa ngàn cân, mỗi khi di chuyển một chuyển, đều cảm nhận được rõ ràng cảm giác xe rách đau nhức thấu triệt nội tâm, không gì so sánh nổi.

Một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy cô, Thu Liên ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Hàn Triệt mơ mơ hồ hồ, hai má cậu dường như được che phủ bởi một cái bóng mờ ảo, thanh âm rất nhẹ: “Tay em lạnh quá.”

Hàn Triệt nắm chặt những ngón tay lạnh lẽo, nghiêng đầu nhìn cô: “Đều là tôi không tốt, sau này sẽ không bao giờ để cho em đứng ở bên ngoài lâu như vậy.”

Trước mắt biến thành màu đen, Thu Liên máy móc nhếch môi lắc đầu, đầu óc cô thực hỗn loạn, mơ mơ màng màng, giống như bị người ta ném vào trong lò lửa, rồi lại bị quăng vào hầm băng, cô muốn đáp lại lời cậu, nhưng lại phát hiện dường như không thể nghe rõ cậu ấy đang nói cái gì.

May mắn, cậu không đi, may mắn, cậu còn ở lại.

Cảm giác được toàn thân cô đều nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng Hàn Triệt cũng ý thức được có gì đó không thích hợp: “Em xảy ra chuyện gì?”

Không, không sao. Thu Liên muốn trả lời cậu, mở miệng ra lại phát hiện không thể nói nên lời, toàn bộ thế giới dường như đảo lộn trong nháy mắt, cô cố gắng mở to hai mắt, không muốn cứ như vậy hôn mê, không muốn để cho Triệt phát hiện ra bí mật trên người cô, nhưng mà sức lực để nói chuyện cũng không có, cuối cùng nước mắt cũng không ức chế được nữa liên tục rơi xuống, một giây cuối cùng trước khi chìm trong bóng tối, cô nghe thấy âm thanh của chính mình mỏng manh thì thào: “Triệt, chị xin lỗi...”

Thực xin lỗi, để cho em thấy chị không chịu nổi như thế này, thực xin lỗi, chị là một kẻ dơ bẩn, thực xin lỗi, không cần đau khổ vì chị, bởi vì chị không xứng.

Tất cả là bóng tối.

“Thu Liên! Thu Liên!” Hàn Triệt gấp giọng gọi tên cô, đỡ lấy thân thể cô đang trượt xuống, trên tay cậu là một mảnh ướt át, thân thể cô nóng bỏng.

Hô hấp đột nhiên căng thẳng, Hàn Triệt ngừng thở, chậm rãi kéo chiếc váy

âm ướt phía dưới lên xem, dưới đèn đường hiện rõ lên một mảng máu đỏ tươi ảm áp, đồng tử co rút nhanh như bị kim đâm vào, đáy lòng giống bị người ta hung hăng đâm cho một đao, đau đến không kịp đề phòng.

Bé cô lên đi về phía ô tô, tay cậu luôn luôn nắm chắc vô lăng, ánh mắt đỏ lên như ngọn đuốc, chiếc ô tô màu đen như con ngựa hoang tiến thẳng về phía trước, ở trên đường cái phóng như bay.

Điện thoại vừa thông, giọng nói của Hàn Triệt thanh cấp bách trước nay chưa từng có: “Mời bác sĩ Triệu đến Hàn Trạch, bây giờ, ngay lập tức!”

Nhìn Thư Liên nhăn mặt, trên trán ướt sũng mồ hôi, ánh mắt Hàn Triệt rõ ràng vô cùng đau đớn.

Hóa ra cô vẫn phải chịu đựng những thống khổ này sao? Hóa ra cô luôn phải chịu đựng hành vi tra tấn biến thái như vậy! Sớm biết rằng sẽ như vậy, cậu nên sớm hạ quyết tâm, mà không phải giống như đũa ngọc vì luân thường đạo lý mà chỉ đứng ở phía ngoài, trơ mắt nhìn cô bị thương tổn đến thương tích đầy mình!

Xe rất nhanh liền đến Hàn Trạch, Hàn Triệt bế Thư Liên ra ngoài, chưa kịp xoay người, liền nghe thấy âm thanh của động cơ gào rú từ phía sau.

Mấy chiếc xe MiniBus gào thét chạy về phía cậu, bao vây lấy Hàn Triệt cùng Thư Liên, sau đó từ phía trên mấy chục người nhảy xuống, trong tay mỗi người đều cầm ống tuýp và đao nhọn, cuối cùng là một người đàn ông vô cùng nho nhã bước xuống, hắn không chút để ý xắn tay áo lên, đôi mắt hẹp dài nhìn thẳng về phía trước, thanh âm róc rọt: “Triệt thiếu gia “không thành*” kếp, quả nhiên rất có trình độ.” (* mình đoán chắc giống vườn không nhà trồng á, ko biết đúng ko)

Chương 44: Chương 44

Hàn Triệt khẽ tránh ánh mắt hắn, vẻ bối rối trên mặt dần dần rút đi, thay thế bằng một sự lạnh lùng, cậu thản nhiên nhìn người đàn ông kia liếc mắt một cái, ôm Thư Liên chậm rãi đi đến trước cổng, giọng nói hết sức bình tĩnh như không có chuyện gì: “Tránh ra.”

“Nếu như tôi không cho thì sao?” Người đàn ông nhú mày, cười vô cùng tao nhã.

Hàn Triệt giương mắt, đôi mắt hắc ám không che dấu được sự cuồng vọng: “Phó Dung Phàm, anh có thể thử xem.”

Phó Dung Phàm cười cười, đáy mắt có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn, lần đầu gặp mặt, thiếu niên này liền có thể đoán ra thân phận của hắn, chẳng qua thời điểm khi ánh mắt hắn khẽ lướt qua Thư Liên, giật mình sau đó khẽ cười một tiếng: “Đây không phải là người của Nhâm Thần Phong sao? Theo lý thuyết cô bây giờ hẳn là nên ở trên giường của Nhâm Thần Phong.”

Mấy chục người phía sau cười rộ lên.

“Hóa ra Triệt thiếu gia đại danh đỉnh đỉnh của Phong hỏa đường, vốn thích sử dụng lại đồ mà người khác không cần...”

“Nhìn bộ dáng con nhóc kia bất tỉnh nhân sự, phỏng chừng bị người ta làm cho đi không được ! Ha ha...”

Thần sắc Hàn Triệt thản nhiên, nhưng đáy mắt lại dấy lên ngọn lửa khó phát hiện được.

Cậu nhẹ nhàng đặt Thư Liên ở bên cạnh, rồi xoay người: “Các người muốn thế nào?”

“Đâu có, ” Phó Dung Phàm cười đến vô hại muôn phần, “Triệt thiếu gia gan dạ sáng suốt mưu trí hơn người, làm cho tôi bội phục không thôi, nhưng mà trên đường cũng có quy củ trước sau, hàng của Thanh Long hội không phải ai cũng có thể nuốt vào một cách dễ dàng .”

“Hương vị thực bình thường.” Hàn Triệt bình tĩnh lông mi cũng chưa động

một chút, nhưng mà tay đã nắm thành quyền, những người đó nói mỗi câu, mỗi chữ, đều giống như kim châm đâm vào lòng cậu.

“Nếu như Triệt thiếu gia đề ý đến số hàng hóa này, Thanh Long hội tự nhiên sẽ không keo kiệt, nhưng mà cần phải có điều kiện trao đổi, tôi muốn cạnh tranh hòa bình...”

Hóa ra phần đất ngầm nơi đó có kinh doanh sòng bạc, Hàn Triệt đáp rất kiên quyết: “Thật có lỗi, chuyện này tôi không làm chủ được.”

Sớm đoán được cậu ta sẽ nói như vậy, Phó Dung Phàm cũng không tức giận, chỉ là tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Thư Liên một cái: “Như vậy vị tiểu thư này, chỉ sợ là hôm nay không gặp được bác sĩ rồi.”

Hắn đương nhiên không phải tìm Hàn Triệt để đàm phán, thừa dịp người của Phong hỏa đường đang canh giữ số hàng hóa kia, tìm được nhà của Hàn Triệt, chỉ có một mục đích, chính là bắt cậu ta trở về.

Thư Liên xuất hiện tuyệt đối là chuyện ngoài ý muốn, Phó Dung Phàm cười khế hoạt động cổ tay, theo ánh mắt của Hàn Triệt hắn liền nhìn ra được, người phụ nữ này, là điểm yếu có thể dùng để uy hiếp cậu ta.

“Mời vị tiểu thư kia đi theo.” Hắn ra lệnh. Hắn muốn nhìn thử, Hàn Triệt bị chọc giận, có thể chống đỡ bao lâu.

Cơ hồ như là lời nói vừa dứt, Hàn Triệt như tên rời khỏi tên, lao thẳng vào đám người kia.

Trời lại bắt đầu đổ mưa, hơi lạnh của nước mưa đập vào mặt cậu, có chút ran rát.

Cậu muốn tất cả những kẻ mở miệng dùng những lời ô nhục, xấu xa nói với Thư Liên đều phải chết!

Mạnh mẽ bay lên không lấy đà, chân thẳng tấp bá đao trực tiếp đá vào người trước mặt, khuỷu tay phải mượn trợ lực đâm mạnh vào ngực tên còn lại, tốc độ nhanh nhưng vô cùng mạnh, dùng cả 10 phần sức lực.

Trong lúc đối phương kêu rên toàn thân Hàn Triệt lưu loát rơi xuống đất, thừa dịp hai người lia lảo đảo lui về sau hỗn loạn chụp đoạt lấy đao

Ánh đao dày đặc, vẻ mặt thiếu niên vẫn lạnh nhạt, cứ như vậy đứng giữa hàng loạt ánh đao sáng loáng, giống như Tu La.

“Lên!” Không biết ai hô một tiếng, đám người liền anh dũng xông lên, người người đằng đằng sát khí, giống như phải nuốt cậu vào ruột mới cam lòng.

Dưới đèn đường mờ ảo, làm cho trường đao dày đặc ánh sáng sắc lạnh, mưa bụi như kim đâm, đánh vào trên mặt sinh ra đau đớn, trong hỗn loạn cánh tay cậu đã trúng một gậy thật mạnh, lại không hề biết đau là gì, trong lồng ngực hình như có một con thú đang kêu gào nhảy lên, làm cho cậu phản kháng không biết mệt mỏi, chỉ hận chính mình không thể có nhiều hơn vài cánh tay, dù cho “hủy Thiên Diệt Địa”, cũng không tiếc!

Đã từng vô số lần ở hắc phố liễu lĩnh chém giết, chỉ là vì muốn bản thân mình sống sót, mà hiện tại, điều cậu muốn là Thư Liên sống sót, cô từng là là bầu trời trong lòng cậu, nếu hôm nay bầu trời này sụp xuống, sống, còn có ý nghĩa nữa.

Phó Dung Phàm nhìn Hàn Triệt lấy một chồng mური, trong lúc nhất thời hung hãn vô cùng, nhưng lại làm cho hai mươi người không chạm vào hắn được.

Thân thủ Hàn Triệt không thể nghi ngờ là thập phần xinh đẹp, nếu như không đếm rõ số năm hắn chém giết, mặc kệ hắn luyện võ thuật bao lâu, cũng không có khả năng đạt tới tình độ này.

Chỉ là ánh mắt cậu ta, quá mức phẫn nộ và cực kỳ bi ai, tuy rằng cậu ta che giấu rất khéo, nhưng ở thời điểm cậu động thủ, vẻ mặt cậu liền có sơ hở.

Như có chút suy nghĩ nhìn về phía Thư Liên đang hôn mê ngủ trong xe, khóe miệng Phó Dung Phàm chớp chớp lên có chút sung sướng, có lẽ bắt cô, nói không chừng sẽ có chút kết quả tốt.

Thừa dịp bọn họ đang trong trận hỗn chiến, Phó Dung Phàm bế Thư Liên từ trong xe ra ngoài.

Nhận thấy được ý đồ của hắn, Hàn Triệt ra sức đẩy lui vài người, trên mặt bắn tung tóe không biết là máu mình hay là máu người khác, hét lên: “Buông cô ấy ra!”

Giọng nói của thiếu niên mang theo tia sắc nhọn, vẻ đăm đăm được ngụ

trang bị đánh vỡ, chỉ còn lại khung hoang cùng luống cuống, lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu cảm thấy thực vô lực, muốn tiến lên bảo hộ cô, đều phải bất lực.

Khóe môi gợi lên một nụ cười thản nhiên, Phó Dung Phàm ôm Thư Liên ngồi vào trong xe, nhìn Hàn Triệt mất phương hướng bị đá ngã xuống đất, một cơn đập thật mạnh lên đầu haún

“Đừng giết chết .” Thanh âm không lớn không nhỏ nhưng đủ để bọn họ có thể nghe thấy, Phó Dung Phàm lên xe kéo cửa sổ lại, đem khung cảnh hỗn loạn kia ngăn lại bên ngoài cửa xe

Chương 45: Phong Tẩn Nhiệm

Quả nhiên đúng là thuận lợi giống như trong tưởng tượng, Phó Dung Phàm mỉm cười, nhớ tới cái kẻ xưa nay cuồng vọng không ai bì nổi – Nhâm Thần Phong – sắc mặt xanh mét, hẳn có thể tưởng tượng ra, nếu như bây giờ hẳn đem cô gái này đưa về bên Nhâm Thần Phong, không biết tên gia hỏa kia sẽ vui vẻ đến mức nào.

Được rồi, không phải vui vẻ, hẳn khẳng định sẽ đá cho mình một cước, sau đó lại sung sướng ôm người phụ nữ nhỏ này kéo lên giường.

Làm huynh đệ với hắn nhiều năm, đối với tính cách của hắn, tất nhiên là đã hoàn toàn thấu hiểu.

Nhất cử lưỡng tiện . (= Một mũi tên trúng hai con chim)

Vừa mới định khởi động ô tô liền nghe thấy âm thanh gào thét của một chiếc ô tô khác phóng lại.

Phó Dung Phàm nhíu mày thu hồi ý cười, nheo mắt nhìn cánh cửa ô tô kia mở ra , một người phụ nữ nóng bỏng từ trên xe bước xuống.

Người phụ nữ kia nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, đầu tiên là hét lên một tiếng, có chút kinh hoảng nhìn chung quanh, sau đó ánh mắt đột nhiên hung tợn nhìn thẳng đến chỗ xe của Phó Dung Phàm.

Ánh mắt vô cùng hung dữ, Phó Dung Phàm xoa xoa cái mũi, cũng không biết cô ta có nhìn thấy hắn hay không.

Tần Oánh lấy ra một cái bình gì đó từ trong túi xách, không một chút do dự nhằm phía Phó Dung Phàm đổ xe.

Không có vũ khí, Phó Dung Phàm còn chưa kịp hiểu rõ người phụ nữ này muốn làm cái gì, cửa xe đã bị mở ra, khi người phụ nữ nhìn thấy Thư Liên khuôn mặt vốn dĩ hung hãn càng trở nên dữ tợn hơn, không nói hai lời liền lấy bình xịt trong tay điên cuồng phun vào mặt hắn.

“A! Người phụ nữ điên này cô làm cái gì vậy!” Hơi cay đột nhiên truyền đến làm cho Phó Dung Phàm hắt xì liên tục, có lầm không vậy, người phụ nữ này

thế nhưng lại dùng bình phun chuyên dùng để phòng sắc lang đến để đối phó với hắn! Muốn chết sao!

“Tên cầm thú!” Tần Oánh hét lớn một tiếng, hoàn toàn không để ý đến hình tượng thường ngày của chính mình, cầm lấy túi xách đập điên cuồng lên người Phó Dung Phàm .

Tình thế đột nhiên vô cùng buồn cười, Phó Dung Phàm làm thế nào cũng không thể tưởng được chính mình thế nhưng lại bị một bình xịt hạ gục, bị một người phụ nữ dùng túi xách đập cho chặt vật không chịu nổi, rồi sau đó là một đám người từ trong xe bước ra , cứ để đám đá liên tục không hề thương tiếc, nghiêm nhiên lấy nhiều địch ít, cứ thế hắn bị một đám người đánh hội đồng .

“Triệt thiếu gia!” Một người đàn ông trung niên bước ra ôm lấy Hàn Triệt toàn thân nhuốm máu , cẩn thận đỡ cậu ngồi xuống, kiểm tra thương thế cho cậu.

“Phong ca.” Lương Khải Vệ cung kính mở cánh cửa ô tô màu đen ra, nghênh đón người bên trong.

Một đôi dày da được làm thủ công vững vàng đặt xuống , người đàn ông dáng người cao to từ trong xe bước ra, đôi mắt hẹp dài hơi xếch lên, trong vắt giống như đầm nước vạn năm tĩnh lặng.

Thần nhiên liếc nhìn Hàn Triệt đang không đứng dậy nổi, người đàn ông cong nhẹ khóe môi, thanh âm không nhanh không chậm: “Lại trở nên vô dụng hơn một chút rồi.”

Dù là Phó Dung Phàm quen nhìn sóng to gió lớn, ở trong không gian nhỏ hẹp bị Tần Oánh biến thành chặt vật không thôi, khi nghe thấy thanh âm như thế vẫn thay đổi sắc mặt.

Bị vài người ba chân bốn cẳng đạp xuống xe, Phó Dung Phàm ánh mắt cười hết sức miễn cưỡng: “Phong, Phong đường chủ, gần đây khoẻ không?”

“Tốt, vô cùng tốt.” Phong Tẫn Nhiễm dùng ngón tay út khẽ vuốt đôi mắt phượng hẹp dài, “Nếu như đêm nay không phải đến nơi này, phỏng chừng sẽ càng tốt hơn nha.”

Vẻ mặt hắn cực kì nhàn nhã, đối mặt với bang chúng đàng đàng sát khí, vẫn

thản nhiên giống như vừa mới bước ra từ đình viện, nhưng mà ánh mắt gian tà lại ần ần lộ ra khí thế làm cho người ta không dám tới gần.

“Khụ khụ, đêm nay ánh trăng thật tốt.” Phó Dung Phàm bắt đầu pha trò, khẽ lau mưa bụi trên mặt, bắt đầu nói hươu nói vượn.

Người khác có thể không biết, nhưng trong lòng hắn lại thật sự rõ ràng, Phong Tẫn Nhiễm có tiếng là hồ ly mặt cười, giết người không cần đao, đừng nhìn hắn cười với người là không sao, hắn cười càng động lòng người, xuống tay càng ngoan tuyệt (độc ác, tuyệt tình), có thể nói toàn bộ giới hắc đạo phía tây nam, tất cả mọi người đối với người này đều e sợ né tránh không kịp.

“Nguyệt Hắc Phong Cao[1], thật là cơ hội tốt để giết người phóng hỏa.” Phong Tẫn Nhiễm nhìn nhìn bầu trời, khóe môi cong lên thản nhiên đầy ý cười, nếu như cho hắn mặc vào một thân trang phục cổ trang, phỏng chừng hắn là có thể thuận gió mà bay đi. Phó Dung Phàm dưới đáy lòng bắt đầu nguyên rủa, cầu mong ông trời để cho con hồ ly thành tinh này xuyên về cổ đại đi, nếu không đêm nay hắn đừng nghĩ đến việc có được thứ gì tốt lành.

[1] Nguyệt hắc phong cao [月黑风高] : Nghĩa gốc là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.” Chỉ những hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối) hoặc nói thời điểm thích hợp để làm chuyện xấu.

“Thay ta vấn an lệnh tôn (cha), ” ý bảo thủ hạ buồng Phó Dung Phàm ra, Phong Tẫn Nhiễm ý vị thâm trường nhìn ánh mắt Phó Dung Phàm đang hoài nghi, “Lão nhân gia tuổi đã lớn, khẩu vị cũng không nên lớn quá, nếu không sẽ ăn nhiều đến mức hỏng bụng.”

“Lời của Phong Đường chủ, tôi sẽ truyền đạt đến gia phụ.” Mặt Phó Dung Phàm cười có chút cứng ngắt, đối với mấy kẻ ngu xuẩn đứng ngốc ở bên kia nháy mắt ra dấu rút lui, “Tôi đây cáo từ trước, sẽ không quấy rầy ngài ngắm trăng .”

“Anh có thể đi, những người khác phải lưu lại.” Hàn Triệt chống đỡ nửa người đứng dậy, trong khoang miệng tràn đầy máu tươi, ôm Thư Liên đi ra, mở miệng giọng nói lạnh như băng.

Chuyện này thật sự làm Phó Dung Phàm cười không nổi nữa.

Thản nhiên nhìn lướt qua người mà Hàn Triệt đang ôm trong lòng, ánh mắt

Phong Tần Nhiễm có chút kì dị. (a ta nghi tên này quá!)

“Thiếu gia muốn xử lý như thế nào?” Lương Khải Vệ hỗ trợ đỡ lấy cậu, nhẹ giọng xin chỉ thị.

“Khâu kín miệng lại, đời này đừng nghĩ đến chuyện mở miệng nói nữa !” Hoàn toàn bất đồng với sự bình tĩnh thường ngày, trong thanh âm Hàn Triệt mang theo vẻ âm ngoan chưa bao giờ có.

Do dự một chút, Lương Khải Vệ nhìn về phía Phong Tần Nhiễm trung cầu ý kiến, ngoài dự đoán mọi người , Phong Tần Nhiễm tà mị liếc Hàn Triệt một cái, thản nhiên mở miệng: “Như cậu ta.”

Chuyện Phong hỏa đường cùng Thanh Long hội kết thù, chính là cứ như vậy quang minh chính đại kết thù.

Hai vị chủ tử này, càng ngày càng làm cho người đoán không ra .

Chương 46: Ngủ Ngon! Thư Liên

“Thư Liên chỉ bị sốt nhẹ một chút, hạ thể cô ấy... Bị thương rất nghiêm trọng, nhưng mà tôi đã bôi thuốc cho cô ấy rồi, Triệu thúc nói, điều trị khoảng một tháng là có thể khôi phục lại như cũ.”

Rèm cửa sổ màu tối hầu như đã che lại toàn bộ ánh sáng bên ngoài, Hàn Triệt khẽ cong một chân ngồi trên đầu giường, trên cánh tay trái của cậu bị băng bó một lớp thạch cao rất dày, có chút xuất thần nhìn những tia sáng từ ngoài rèm cửa sổ xuyên vào trong phòng, những hạt bụi li ti trong không khí nhẹ nhàng nhảy múa dưới tia sáng, không ngừng xoay tròn, xoay tròn.

“Chẳng qua là tâm lý của cô ấy bị tổn thương quá lớn, Triệu thúc lo lắng, cô ấy sẽ...” Tần Oánh dừng lại một chút, không nói gì nữa.

Thiếu niên ngồi lặng lẽ, vết máu trên người đã được lau sạch sẽ, ngồi im lặng như một học sinh ngoan ngoãn nhu thuận, nhưng không khí tĩnh lặng này, lại làm cho cô trong thời gian ngắn không biết nên mở miệng nói chuyện như thế nào.

Nhất là, cô và cậu ta đã từng lên giường với nhau, giờ đối diện nhau như vậy trong lòng không khỏi có chút xấu hổ.

Chậm chạp dựa người vào cửa, Tần Oánh rút ra một điếu thuốc, trên thực tế từ sau khi ra khỏi làng chơi, cô đã rất lâu rồi chưa hút thuốc.

“Cậu nói xem một đứa trẻ còn chưa đủ lông đủ cánh lại còn yêu chị gái của mình như cậu, Tần Oánh tôi rất cuộc thích cậu ở chỗ nào chứ?” phun mạnh một hơi khói thuốc, Tần Oánh nhìn trần nhà, tự giễu làm bầm lều bầu.

Có lẽ là cô tham tuổi trẻ của cậu, có lẽ là tham tướng mạo của cậu, hoặc đúng ra mà nói, là Tiền của cậu cũng nên. Nhưng mà mỗi khi nhìn cậu vì Thư Liên mà đau lòng khó chịu, trong lòng cô liền không được tự nhiên một phần.

Có lẽ bởi vì cô là người chiếm được lần đầu tiên của cậu ấy, mà sự dịu dàng của cậu lại vĩnh viễn chỉ dành cho một người phụ nữ khác, hơn nữa người phụ nữ này lại là hãnh chị ruột của cậu ấy, cho nên đáy lòng cô quả thật có chút bất bình cùng không cam lòng.

Phần lớn phụ nữ đều sẽ ghen tị, cô cũng không ngoại lệ, Hàn Triệt tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng so với những người đàn ông khác cũng cao lớn uy mãnh không kém, hơn nữa cậu ta còn chuyên tình, cố chấp, tất cả những thứ đó đều là sự hấp dẫn trí mạng đối với phụ nữ.

Ở bên cạnh cậu ấy càng lâu, cô lại càng nguy hiểm.

“Thư Liên đã ổn rồi, tôi cũng nên đi.” Đem tàn thuốc ném xuống, Tần Oánh cười khẽ một tiếng, “Tôi đã có một đồng tiền mặt lớn như vậy, nếu như còn tiếp tục ở trong tay cậu, thật đúng là mệ.”

“Hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

Xoay người mở cửa ra, khoảnh khắc cửa sắp khép lại Hàn Triệt đột nhiên mở miệng: “Thực xin lỗi.”

Cả người giật mình nhẹ nhàng run lên, Tần Oánh giơ lên khoe môi: “Cậu không cần xin lỗi, trên thực tế rất nhiều chuyện không nên phát sinh, tôi đều đã quên, sau này, cũng sẽ không tái diễn nữa.”

Cửa đóng lại mang theo tiếng vang nhỏ, toàn bộ thế giới tựa hồ đột nhiên im lặng trở lại, Hàn Triệt mệ mội nhắm mắt lại.

Trong đầu vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi chuyện giống như phim điện ảnh chiếu lại từng cảnh trong đầu cậu, vết máu sẫm màu, khuôn mặt Thư Liên tái nhợt, cùng với giọt nước mắt vội vàng kia.

Mấy năm nay cuộc sống của cậu rất hỗn độn, nhưng may mắn thay cậu vẫn giữ lại được một phần đơn thuần ngây thơ chất phác, trước đây khi cậu không ngủ được, ba ba sẽ bảo Thư Liên kể chuyện xưa, cô cười dài rồi kể chuyện đồng thoại, cô nói, Vương Tử và công chúa sẽ sống hạnh phúc cùng nhau.

Cậu không phải Vương Tử, Vương Tử sẽ không sống trong bóng tối như vậy, cô cũng không phải công chúa, công chúa sẽ không bị quái thú ăn, cũng sẽ không bị thương.

Đồng thoại, quả nhiên đều là chuyện gạt người.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Thư Liên ngủ thật sự rất sâu, nhưng mi cô lại

nhíu chặt , dường như nằm mơ cũng không yên ổn.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên nếp gấp giữa hai lông mày cô, ngón tay thon dài từ mặt cô hạ xuống, chậm rãi vạch ra chần đệm, thân thể cô đang trần truồng, dù cho bôi thuốc, vẫn có thể nhìn ra được những vết xanh xanh tím tím còn có vết dây trói, cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, hai mắt Hàn Triệt vẫn không thể ức chế được, co rút nhanh.

Vậy mà cô còn có thể cười với cậu, cô sợ cậu lo lắng, cho nên dù phải kiên cường chống đỡ cũng muốn cười thật tươi.

“Đồ ngốc...” Nước mắt “ba” một tiếng rơi xuống, rơi trên mặt cô, bắn tung tóe tạo thành một vết nước trong suốt.

Chậm rãi nằm xuống bên cạnh cô, nhìn mặt cô gằn trong gang tấc, thiếu niên rũ mắt xuống, nhẹ nhàng hôn giữa trán cô.

“Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa... Ngủ ngon, Thư Liên.”

Chương 47: Ngủ Cùng Giường

Vết thương của Thư Liên được bác sĩ Triệu cẩn thận điều trị rất nhanh đã hồi phục, Tần Oánh cũng thường xuyên dành thời gian đến thăm cô, nhưng cô lại rất ít khi nói chuyện, phần lớn thời gian đều nhìn ngoài cửa sổ ngắm người, chỉ có thời điểm nhìn thấy Hàn Triệt, cô mới có thể có vẻ bình thường hơn một chút, vừa nói vừa cười.

Nhưng ai cũng không vạch ra được lớp nguy trang của cô, có vài lần Tần Oánh giúp cô thay thuốc, cô còn nhin không được hoảng sợ thét chói tai, cô càng ngày càng sợ hãi khi tiếp xúc với người khác, cho dù là phụ nữ, cũng có thể làm cho cô rét run.

Kéo rèm cửa sổ ra để cho ánh mặt trời có thể chiếu vào trong phòng ngủ, Tần Oánh sờ sờ lên trán Thư Liên, nhìn thấy cô ấy đã có chút mệt mỏi, liền mở cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Hàn Triệt tựa người vào cửa, thấy cô đi ra liền ngẩng đầu, trong mắt có ý hỏi han.

“Càng ngày càng sợ người khác.” Tần Oánh thở dài, “Tôi đề nghị cậu nên mang cô ấy đến gặp bác sĩ tâm lý đi.”

Sau một thoáng yên lặng, Hàn Triệt lắc đầu: “Không cần đâu, khoảng thời gian này vất vả cho cô rồi.”

“Những việc tôi làm so với những gì cậu cho tôi căn bản chẳng đáng nói tới.” Tần Oánh hiếm khi biểu lộ cảm xúc thật, bỗng nhiên khôi phục lại biểu tình đùa giỡn thường ngày, “Chưa nói, số tiền cậu cho cũng đủ lớn, đủ để mời y tá chuyên nghiệp trong vài năm.”

“Cảm ơn.” Tiếng cảm ơn tự đáy lòng.

“Ai, xem ra tôi phải về nhà bồi bổ một phen, mấy ngày nay không được ngủ ngon, mắt đầy quầng thâm rồi.” Tần Oánh lười biếng xoay xoay thắt lưng, cô ý xem nhẹ câu nói hết sức chân thành nhưng lại đây sự xa cách kia, “Tôi đi về trước.”

“Đúng rồi, nghe nói mắc phải tâm bệnh, nếu như có thể tìm được nguyên

nhân sâu xa, không chừng còn có thể chữa khỏi.” Tần Oánh đột nhiên quay đầu nháy mắt mấy cái, cười đầy thâm ý.

Đêm đó Hàn Triệt liền ôm gối vào phòng Thư Liên.

Bố cục trong phòng vẫn giống như trước đây, tuy rằng đã đổi một cái giường mới, nhưng vẫn theo mẫu giường công chúa trước đây của Thư Liên mà làm

“Triệt?” Thư Liên nhìn thấy Hàn Triệt đem gối đầu đặt bên cạnh cô, cậu mặc bộ quần áo ngủ caro màu xanh lam, rõ ràng đang tính ngủ lại ở đây .

“Dự báo thời tiết nói đêm nay có dông tố, em sợ.” Hàn Triệt vạch chăn chui vào trong, mang theo nhiệt độ cơ thể tiến lại gần cô, cậu cảm thấy rõ ràng cô co người lại.

“Nhưng mà...” Cậu ấy nói cậu sợ hãi, nhưng mà một thanh niên vạm vỡ cao 1m8 còn sợ sét đánh sao? Ai tin?

“Mỗi lần sét đánh, em đều nhớ tới buổi tối kia...” Hàn Triệt giống như trước đây dúi đầu vào hõm vai cô, Thư Liên nắm chặt nắm đấm, tiếng thét chói tai đã muốn dâng lên tại yết hầu , nhưng lại bị chính bản thân cố gắng nuốt trở về, “Thư Liên, lúc đó không có chị, cho nên em không biết trốn nơi nào.”

Thân thể cương lên một chút, Thư Liên vốn dĩ muốn đẩy tay cậu ra nhưng cuối cùng đành chậm rãi buông lỏng.

Lúc lạc nhau, Hàn Triệt chỉ mới sáu tuổi, lúc gặp lại, cậu ấy đã trở thành thiếu chủ một bang xã hội đen.

Cô không biết mấy năm nay cậu vượt qua như thế nào, mới có thể trở thành một người có thân thủ linh hoạt cùng tính cách âm ngoan như thế, hoàn toàn không còn hình bóng nào của bé trai nước mắt nước mũi tèm lem đi sau lưng cô như trước đây nữa.

Cô đã quên mất, cậu sợ nhất là tiếng sét đánh, nhất là cái đêm làm cho người ta sợ hãi kia, bọn họ không còn cha cũng không còn nhà, nhiều năm như vậy, không có một người thân nào ở bên cạnh, mỗi đêm dông tố, không biết cậu ấy đã trải qua bao nhiêu sợ hãi.

Hương vị tươi mát trên người thiếu niên còn thoang thoảng mùi hoa sơn chi,

đó là hương vị của thời thơ ấu, thời thơ ấu của bọn họ.

“Ngủ đi.” Cận thận kéo chăn lên, tránh đụng tới cánh tay bị thương của cậu, hít sâu mấy cái, cố gắng kìm nén xúc động muốn xuống giường.

Hàn Triệt đột nhiên ngẩng đầu, chớp mũi xẹt qua cằm cô, Thư Liên hoảng sợ mở to hai mắt, cơ hồ lập tức muốn nhảy dựng lên, móng tay bám sâu vào lòng bàn tay, hô hấp có chút dồn dập.

Dường như không chú ý tới ánh mắt sợ hãi của cô, ngón tay Hàn Triệt khẽ điểm điểm lên trán mình, ánh mắt sáng ngời trong suốt như ánh sao lung linh, giống như trẻ con nhìn cô đầy mong đợi.

Chậm rãi thở ra một hơi, cậu ấy không phải là Nhâm Thần Phong, cũng không phải là những người khác, cậu là Triệt của cô, làm sao cô có thể sợ cậu ấy.

Nhắm mắt lại, đôi môi bay nhanh khẽ chạm lên trán cậu: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Hàn Triệt nở nụ cười, đó là một nụ cười vô cùng sạch sẽ, tinh thuần, giống như khi họ còn nhỏ, vô ưu vô lự, tự do tự tại.

Buổi tối hôm nay trời không hề đổ mưa, nhưng đây là buổi tối Thư Liên ngủ ngon nhất trong mấy ngày nay, trong mộng cô cảm thấy hơi lạnh, lại cảm thấy một luồng ấm áp bên cạnh mình, tay cô nhẹ nhàng đặt lên, khối ấm áp kia hình như cứng đờ, sau đó liền đem cô ôm vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể từng chút một, chậm rãi sưởi ấm cho cô, làm cho toàn thân cô đều lười biếng thả lỏng, cuối cùng khòe miệng dẫn ra yên ổn đi vào giấc ngủ.

Chương 48: Du Ngoạn Núi Thanh Phương

Qua một đêm ngủ thật yên ổn, thời điểm Thu Liên mở mắt ra, Hàn Triệt đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi ở bên giường, hai tay chống đỡ mặt, ánh mắt không nháy nhìn cô.

“Em đang đợi chị rời giường?” Chẳng lẽ trên mặt mình có cái gì sao? Thu Liên xoa xoa mặt.

Hàn Triệt gật gật đầu, chia chia ngoài cửa sổ: “Hôm nay thời tiết tốt lắm, chúng ta đi lên núi Thanh Phương một chút đi.”

“Núi Thanh phương? Dường như cách đây mấy trăm km mà.” Thu Liên do dự một chút, trước đây bọn họ cũng đã cùng nhau lên núi Thanh phương, nơi đó là nơi rất thích hợp để nghỉ phép du ngoạn, phong cảnh hữu tình, Đông ấm Hạ mát, nghe nói sau đó có mở một khu vui chơi giải trí rất lớn, trước kia Hàn Triệt la hét rất nhiều lần muốn đến khu vui chơi để chơi những trò chơi mới kia, nhưng vì cha công tác bận rộn nên vẫn luôn trì hoãn, sau đó nữa thì... Cũng không giải quyết được gì nữa.

“Chúng ta lái xe đi, chị biết em vẫn luôn muốn nhìn thấy khu vui chơi kia mà,” Hàn Triệt thấy cô chần chừ, giữ chặt tay cô, giống như trẻ con lắc lắc, “Thu Liên...”

Ánh mắt đen láy nhìn cô không chớp, giống con chó nhỏ đầy ủy khuất, dường như không đồng ý với cậu ấy là một tội lỗi rất lớn, cuối cùng Thu Liên cũng không chịu nổi, gật gật đầu. (bé Triệt giỏi nha)

Vết thương ở hạ thân cũng đã bình phục gần như trước, hoạt động cũng không có cái gì đáng ngại nữa, nhưng Hàn Triệt vẫn kiên trì muốn giúp cô mặc quần áo, Thu Liên thừa dịp cậu đi tìm quần áo liền vụng trộm mặc nội y vào, sau đó mặt đỏ tai hồng giống như búp bê nhỏ mặc cậu đùa nghịch.

Có thể là do lần đầu tiên cậu hầu hạ người khác như vậy, giúp cô mặc quần áo trong và váy, đầu Hàn Triệt cũng đỏ đầy mồ hôi, khuôn mặt thanh tú hơi phiem hồng.

Thư Liên cũng vô cùng không được tự nhiên, lúc này cô vẫn chưa khắc chế được chướng ngại tâm lý, cảm giác khẩn trương và sợ hãi, mặc khác, cô cũng đã không còn là cô bé nhỏ như trước nữa, tiếp xúc thân mật như vậy, cho dù là Hàn Triệt, cũng làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ.

Đánh giá thành quả lao động của chính mình, Hàn Triệt hình như rất vừa lòng: “Thư Liên, chị mặc như vậy rất đẹp.”

Nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng cùng ánh mắt vụt sáng kia của cậu, cuối cùng Thư Liên cũng không nhịn nữa, hai tay kéo lấy mặt cậu không chút nề tình chà đạp: “Tiểu trứng thối!”

Hàn Triệt sững sốt một chút, ánh mắt sáng lên, nhiều ngày qua, đây là lần đầu tiên Thư Liên giống như trẻ con đùa nghịch với cậu, nhìn dáng vẻ cô mỉm cười, tâm tình của cậu dường như cũng đang nhảy nhót vui vẻ hơn rất nhiều.

Quãng đường xe chạy dài hơn 3 giờ đồng hồ hình như cũng không hề ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của hai người, Hàn Triệt kéo Thư Liên, giống như trẻ con tò mò lần đầu tiên đi chơi công viên.

Lúc ngồi thoi trượt xuống dòng nước siết, Hàn Triệt xung phong ngồi phía trước cô, thuyền nhỏ nhô lên cao rồi lại xoay mình lao xuống thác nước, nước bắn tung tóe làm quần áo cậu nước sũng, đem mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái ban đầu thấm đầy nước, nhưng cậu lại cười dài quay đầu nháy mắt với Thư Liên, vẩy vẩy tóc, làm cho khuôn mặt của Thư Liên cũng dính đầy bọt nước trong suốt.

Lúc đi qua hang quý, tối đen như mực thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu rên thảm thiết của quỷ lệ làm cho Thư Liên sợ tới mức thét chói tai, Hàn Triệt vươn tay che hai lỗ tai của cô, đem cô ôm vào trong ngực, miệng còn không ngừng nói đừng sợ đừng sợ.

Lúc chèo thuyền, Hàn Triệt không cho Thư Liên động tay động chân, chỉ dùng sức lực của một người để chèo thuyền, ánh mặt trời chiếu trên mặt cậu, làm cho khuôn mặt thanh tú anh tuấn càng được chiếu sáng rõ ràng, Thư Liên dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán cậu, thiếu niên ngẩng đầu, mắt cười rực rỡ, tràn ngập sự ấm áp.

Mãi cho đến khi hai người đều chơi đùa tận hứng, đến lúc mặt trời đã muốn đi về phía tây.

Mặt hồ trong suốt gợn sóng lăn tăn, bị ánh tà dương chiếu sang loang loáng ánh vàng, những đám mây phía chân trời bừng sáng, hồng rực chiếu sáng cả một góc trời.

“Hoàng hôn thật đẹp.” Thư Liên ngẩng đầu nhìn cảnh sắc trước mắt, cảnh sắc thiên nhiên quả nhiên là vô cùng xinh đẹp, nhìn gần như vậy, cứ như bị cuốn hút, cảm giác u uất trong lòng dường như cũng đã biến mất rất nhiều.

Hàn Triệt mị mắt ừ một tiếng, cậu và Thư Liên tựa lưng vào nhau ngồi trên phiến đá bóng loáng, lẳng lặng nhìn mặt trời đỏ tươi từng chút từng chút lặn xuống núi, cảm giác tĩnh lặng cùng thoải mái như thế này, không biết đã bao lâu rồi chưa được hưởng thụ.

“Triệt, chúng ta cần phải trở về.” Lấy tay khuỷu tay nhẹ nhàng nhích lại phía sau Hàn Triệt.

“Hôm nay có lẽ là không kịp về rồi, tìm khách sạn đi.” Hàn Triệt đứng lên, kéo Thư Liên dậy.

Không ngờ du khách đến núi Thanh Phương lại đông ngoài dự đoán của bọn họ, đã liên tục đi đến hơn 10 khách sạn rồi, nơi nào cũng bảo hết phòng

Hai người bất đắc dĩ, đành phải lên xe trở về.

Thời tiết đầu thu quả nhiên hay thay đổi, trên núi Thanh Phương rõ ràng thời tiết rất tốt thế mà, mà quay lại chưa được một nửa, liền gặp mưa to, mưa to tầm tã, cần gạt nước vừa mới gạt qua cửa kính xe, liền bị mưa rơi xuống che thành một mảnh mơ hồ.

Đỗ xe sang bên cạnh tắt máy, Hàn Triệt nhìn Thư Liên buông tay: “Xem ra đêm nay không trở về được rồi.”

“Vậy thì chấp nhận cả đêm ở trên xe đi.” Thư Liên xoa xoa đầu cậu, khóe miệng khẽ cười.

Chương 49: Anh Thích Em! Em Có Thích Anh Một Chút Nào Không?

Hai người lẳng lặng ngồi trong xe, cách một lớp cửa kính nghe tiếng mưa rơi ở bên ngoài, lúc này mới chín giờ tối, căn bản còn không có buồn ngủ.

“Đề chị xem phía sau có cái gì ăn được không .” Thư Liên nghiêng người đi ra phía sau lấy ba lô, đột nhiên hạ thân đau đớn làm cô kêu lên một tiếng.

Hàn Triệt lẳng yên trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: “Hôm nay còn chưa bôi thuốc.”

“A?” Thư Liên đỏ mặt, nha nha một lúc lâu, “Không cần, một ngày không dùng cũng không sao, không có có việc gì đâu.”

Mở đèn xe lên, từ phía sau lấy ra một túi thuốc đưa cho cô: “Triệu thúc nói thuốc này mỗi ngày đều phải dùng.”

Thấy Thư Liên có chút xấu hổ, cậu tắt đèn nghiêng đầu đi: “Em không nhìn.”

Nhiều ngày như thế, hai người vẫn không hề đề cập tới chuyện này, nhưng Hàn Triệt cái gì cũng biết, Thư Liên cũng rất hiểu rõ.

Mấy hộp thuốc mỡ với đủ loại công dụng được bao bọc cẩn thận trong túi, Thư Liên ôm túi thuốc trong vòng tay, trong lòng ngũ vị tạp Trần.

Triệt của cô đã không còn là trẻ con nữa , cậu cũng đã không còn là đứa trẻ thích vui chơi như trước nữa, cũng không phải vì bản thân muốn đến núi Thanh Phương chơi, mà thật ra là muốn đưa cô đi giải sầu.

Nhưng mà cậu đối xử tốt với cô như thế này cô càng cảm thấy mình không xứng

Nghiêng người mở túi thuốc ra, trong xe ánh sáng mờ ảo cô không phân biệt được loại thuốc nào

Mồ mẫm cả nửa ngày cũng không bôi thuốc được, Thư Liên nghĩ nghĩ, muốn đem thuốc bỏ lại trong túi.

Một bàn tay bắt được cô, Hàn Triệt mở đèn xe lên, ánh sáng đột nhiên tới có chút chói mắt, Thư Liên nheo mắt lại.

“Đề em giúp chị.” Hàn Triệt thanh âm rất nhẹ, có cả sự chân thật đáng tin lẫn bá đạo.

Ngón tay thon dài linh hoạt mở ra túi thuốc, tìm lấy hộp thuốc mỡ, tay cậu đẩy áo cô ra, Thư Liên cả kinh, lui mạnh về sau.

“Đừng sợ.” Hàn Triệt cách mặt cô rất gần, tay kia cầm tay cô, trấn an cô, “Là em, đừng sợ.”

Thư Liên cắn môi dưới, thân thể cương cứng lên, cảm giác được ngón tay cậu dính thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên xương quai xanh cùng làn da bên cạnh, có chút lạnh, lại có chút ấm.

Đây là lần đầu tiên Hàn Triệt nhìn kỹ vết thương trên người cô, cho dù đã qua lâu như thế rồi, nhưng vết dây từ vai đến ngực vẫn tràn lan, lúc ấy cô nhất định giãy dụa rất lợi hại, nếu không cũng sẽ không ma sát nhiều như thế.

“Có còn đau không?” Cận thận đem thuốc mỡ đổ ra, Hàn Triệt ngẩng đầu nhìn cô, đáy mắt hơi đau đớn.

Thư Liên lắc đầu, nhìn vẻ mặt cậu có chút khổ sở, miệng khẽ nở nụ cười, giống như đang trấn an, nhưng chỉ có chính cô mới biết được, cô đối với việc bị cậu đụng vào, có bao nhiêu khẩn trương.

Nhẹ nhàng cởi bỏ cúc áo đầu tiên, lộ ra một vùng ngực trắng nõn, bởi vì khẩn trương mà có chút dòn dập phập phồng, làm cho nội y màu hồng nhạt như ẩn như hiện.

Thư Liên nhẹ nhàng run lên một chút, nghiêng đầu qua.

Ngón tay ấm áp chậm rãi lướt qua bộ ngực phập phồng, lại chậm rãi đi xuống, bên ngoài xe là tiếng mưa tí tách lạnh lẽo, nhưng bên trong xe nhiệt độ không khí lại tựa hồ chậm rãi cao lên, con người thiếu niên nguyên bản

trong suốt tựa hồ bị bịt kín một tầng sương mù, mông mông lung lung, cảm giác được cô căng cứng, tay cậu tránh nơi đang phập phồng kia ra, chậm rãi mở cúc áo thứ ba ra.

Làn da Thư Liên thật trắng, giống như hàng năm đều không thấy ánh mặt trời, có chút trong suốt, mà phía trên lại có vết dây cùng ứ hồng khiến cho thân thể này lại có một loại vẻ đẹp khác, giống như vừa bị kích tình làm nhục xong, chọc cho người ta thương tiếc, lại mê hoặc làm người ta muốn nhắm nháp.

Cởi bỏ cúc áo thứ ba, nội y của cô đã hoàn toàn lộ ra ngoài, bầu vú đầy đặn màu phấn hồng yêu kiều run rẩy, có một cổ phong tình khó nói nên lời, vòng bụng bằng phẳng bóng loáng bụng bị một cúc áo cuối cùng che đậy như ẩn như hiện, nơi đó có một vết dây thuận vòng eo mảnh khảnh hướng phía sau, đẹp đến kinh tâm động phách. (ặc sặc ko đẹp chỗ nào chài)

Cô hơi bất an xoay thân thể, Hàn Triệt lại đề cô lại: “Đừng nhúc nhích.”

Giọng nói của cậu hơi trầm xuống, trong trẻo nhưng lạnh lùng không giống như bình thường, nhưng lại mang thoe một cỗ khí phách hấp dẫn đầy nam tính: “Một chút nữa là xong rồi”.

Tay cậu chậm rãi lướt qua làn da cô, thuốc mỡ lạnh lẽo có chút biến đổi, ngón tay bôi nhẹ lên vết thương, chỗ nào bị ngón tay kia chạm qua liền bùng cháy lên như ngọn lửa, có chút ngứa, có chút nóng.

Hơi thở nhẹ nhàng của cậu phả trên làn da cô, kích thích một trận run rẩy, cô rõ ràng có chút kháng cự, nhưng lại cảm thấy có chút khác thường, cổ họng khô khốc, làm cho cô hô hấp dồn dập.

“Đủ, đủ.” Cảm giác được cậu ấy bôi thuốc lên vết dây cuối cùng trên eo, Thư Liên vội vàng kéo quần áo lên. Loại cảm giác này, thật kỳ quái, bọn họ là chị em, thân mật như vậy, hình như quá mức so với bình thường rồi.

Hàn Triệt không nói, chỉ yên lặng đem quần áo tán loạn một lần nữa mặc vào cho cô, Thư Liên không dám nhìn cậu, Triệt như vậy, có chút xa lạ, đáy lòng có chút kỳ quái nghi vấn, lại tựa hồ có chút hiểu được, nhưng không dám mở miệng, đứng ra mà nói, là không biết mở miệng như thế nào.

Tay cậu vẫn khoát lên trên vai cô, nhiệt độ nóng cháy của cơ thể xuyên qua lớp quần áo mỏng manh tiến vào trong cơ thể, làm cho người ta có chút hốt

hoảng.

“Thư Liên...” Hàn Triệt nhẹ giọng gọi tên cô, muốn nói lại thôi.

Khẽ ừ.

“Thư Liên...”

“Chị đây.” Đáy lòng cuối cùng cũng có chút mềm xuống, tay cô sờ lên mặt cậu, lại bị cậu cầm chắc trong tay mình

“Anh... Thích em.”

Thư Liên mở to hai mắt khiếp sợ nhìn cậu.

Thiếu niên đôi mắt sáng ngời như ánh sao, lại giống như con nai con có chút hoảng sợ, xen lẫn trong âm thanh tí tách của tiếng mưa rơi là giọng nói như ản như hiện của cậu, nhưng lọt vào tai Thư liên lại hết sức rõ ràng: “Thư Liên, anh thích em, em có ... Thích anh một chút nào không?”

Chương 50: Hôn

Thư Liên trở mắt, trong thời gian ngắn, không có cách nào tiêu hóa hết những lời cậu nói.

Cậu ấy nói thích cô, cậu ấy nói thích cô, nhưng bọn họ là... chị em mà.

Thư Liên không biết nên trả lời như thế nào, chỉ biết trốn tránh quay đầu nhìn ra ngoài đường, không khí giống như ngưng đọng lại, làm cho cô cảm thấy có chút hít thở không thông, ngay cả mặt cũng đỏ lên.

Bên tai truyền đến một tiếng than nhẹ, một đôi tay nhẹ nhàng mà không hề mất đi sự cường ngạnh ôm cô xoay lại, Thư Liên chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối lại, trên môi cũng có một cái gì đó mềm mại ấm áp phủ lên.

Đó là môi Hàn Triệt, mặt của thiếu niên gằn trong gang tấc, có thể thấy rõ ràng mi mắt cậu đang run rẩy, cậu hôn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như là sợ không cẩn thận sẽ làm cô bị thương, Cánh môi mềm mại ấm áp nhẹ nhàng mút môi cô, có chút ngây ngốc trúc trắc, lại hết sức ôn nhu.

“Không...” hai tay Thư Liên đẩy cậu ra, hơi thở của cậu phả vào trên mặt cô, làm cho mặt cô càng nóng hơn, cô dồn dập suyễn khí, trong lòng như có con nai con ‘bang bang’ ‘nhảy loạn, đó là cảm giác từ trước tới nay chưa từng có, chỉ là một nụ hôn trúc trắc, không có kinh nghiệm, cũng có thể làm cho cô lạc lối, luân hãm vào nó, nhưng mà cô biết rõ ràng đây là chuyện không nên, là chuyện cực kì sai trái.

“Không, không thể!” Thư Liên dùng sức đẩy cậu ra, nhìn về mặt Hàn Triệt mắt nhắm, cô bối rối lắc đầu, “Triệt, Chị... Chị còn chưa nói với em, chị còn muốn kết hôn, hơn nữa, chúng ta là chị em, chị là chị ruột của em...”

“Chị không phải chị của em!” Hàn Triệt đột nhiên kích động ngồi thẳng người, nhìn vào mặt cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt cậu, “Em từ trước đến nay chưa bao giờ coi chị là chị gái, trước đây chưa từng, bây giờ cũng vậy.”

“Em điên rồi! Chúng ta là chị em ruột, có chung huyết thống!” Thư Liên khó có thể tin nhìn cậu.

“Chính là vì chúng ta có chung huyết thống, cho nên so với bất cứ ai, chúng

ta cùng nhau không phải càng thích hợp hơn sao .” Hàn Triệt cố chấp nhìn cô, lời nói tùy hứng giống như trẻ con, nhưng trong mắt cậu, chứa đựng sự chân thành cùng ánh lửa nóng bỏng..

Bầu trời xẹt qua một tia chớp sáng chói, đem bóng tối bên ngoài xé thành hai mảnh, chiếu sáng khuôn mặt tuấn tú cùng thân thể cao nhất của Hàn Triệt.

Cậu ấy nói thật ư .

Thư Liên đột nhiên cảm thấy thật bi ai, cô chưa bao giờ nghĩ tới, cậu ấy sẽ có tình cảm như vậy với cô, lại càng không thể tưởng tượng được, nếu như bọn họ ở cùng một chỗ, sẽ có kết quả gì.

“Triệt, em đừng có ngốc như thế , chúng ta không có khả năng . Chị... em không biết, chị có bao nhiêu bản thiếu đâu...” Cho dù cô có thể chấp nhận phần tình cảm kinh hãi thế tục này , nhưng mà sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô làm sao xứng mở miệng nói lời yêu thương.

“Chị thật ngu ngốc!” đôi mắt trong trẻo của Hàn Triệt vui mừng, bồi rồi ôm chặt cô vào lòng, “Em không cho phép chị nói bản thân mình như vậy. Bản cái gì chứ, cái gì cũng không cần nói nữa, tất cả đều là nói hươu nói vượn.”

“Kết hôn thì sao chứ, Nhâm Thần Phong sẽ yêu chị sao? Hắn ta bỏ rơi chị, đem chị dẫm nát dưới lòng bàn chân, hắn làm chị bị thương, làm cho chị thương tích đầy mình, làm sao hắn ta lại có thể đủ tư cách có được chị! Thư Liên, chị có biết em ghen tị với hắn ta như thế nào không! Chị không phải là chị của em, từ trước đến nay em chưa bao giờ coi chị là chị gái mình cả, trước đây em đã rất thích chị, em cũng không biết vì sao lại thích chị nhiều đến thế, em sợ sét đánh, là chị dỗ em, chúng ta bị đuổi giết, là chị bảo vệ em, em bây giờ đã trưởng thành, em đã có năng lực bảo vệ chị , Thư Liên, tại sao chị không cho em một cơ hội, em sẽ không để cho chị chịu một chút áp lực nào nữa, thứ mà người đàn ông khác có thể đưa cho chị, em cũng có thể cho, người khác không thể cho , em cũng có thể cho chị, chúng ta cũng có thể hạnh phúc hơn bất cứ kẻ nào trên đời này!”

“Nhưng mà...”

“Không cần nhưng nhị gì cả.” Hàn Triệt cúi đầu, chuẩn xác bắt được môi cô, không giống như lúc trước thật cẩn thận, nụ hôn này mang theo sự chân thật đáng tin cũng có chút bá đạo muốn nắm giữ, có chút thô lỗ trần trọc triền

miên, cơ hồ làm cho Thư Liên thở không nổi.

Nhẹ nhàng buông cô ra, đầu cậu chôn sâu vào gáy cô, giống như trở lại là đứa trẻ: “Thư Liên, thử chấp nhận em được không, không cần lại bỏ rơi em...”

“Nếu như trên đời thực sự có địa ngục, cứ để cho em rơi xuống đi...” tiếng nói của Hàn Triệt bị tiếng mưa rơi át đi hơn phân nửa, nhưng nghe vẫn hết sức rõ ràng.

Tiếng sấm nổ vang xé ngang bầu trời, Hàn Triệt run rẩy một chút, Thư Liên cảm giác được trên gáy mình có một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy xuống, trong nháy mắt, đột nhiên cô không biết mình có cảm giác gì, tay cô, chậm rãi ôm lấy cậu.

“Chị, chị đồng ý, chúng ta thử xem...” giọng nói của Thư Liên nhẹ nhàng run lên, cô rất thương cậu, mặc kệ có cùng huyết thống hay không, cô cũng không muốn làm tổn thương cậu, nếu như thực sự đi xuống địa ngục, sao cô có thể trơ mắt nhìn cậu đi một mình..., một mình chịu khổ.

Cứ như vậy, muốn cùng nhau, cùng sống, cùng chết, ... cô chỉ có hai bàn tay trắng, đây là điều duy nhất mà cô có thể hứa hẹn cùng cậu....

Ngoài trời mưa to không ngớt, tiếng sấm ‘ ầm ầm’ rung trời, cũng trong lúc đó, cô và cậu ôm chặt lấy nhau, giống như trên thế gian này chỉ còn hai người bọn họ, từ khi sinh ra đã gắn bó là một thể.

Chương 51

Giống như khung cửa sổ bằng giấy đột nhiên bị người ta đâm rách, tâm sự bị nói rõ, ngược lại còn có một loại cảm giác xấu hổ khó có thể nói rõ.

Đêm vẫn còn rất dài, nhiệt độ không khí lại dần dần hạ xuống thấp, nhìn Thu Liên hơi hơi phát run, Hàn Triệt lấy áo khoác khóa lại thật chặt trên người cô.

Đột nhiên nhớ lại lúc trước Lương Khải Vệ có đưa cho mình một ít bia, Hàn Triệt liền lấy ra khui vỏ sẵn, đặt vào trong tay Thu Liên, thấy bộ dáng cô nghi hoặc liền giải thích: “Uống chút rượu, sẽ ấm áp hơn một chút.”

“Cảm ơn.” Thu Liên nhẹ mím cười, nhìn cậu lưu loát mở nắp uống một ngụm, không biết có phải do có chút khẩn trương hay không, mà Hàn Triệt ngay lập tức bị ghen, mãnh liệt ho khan.

“Em là heo con à, sao lại ngu ngốc như thế.” Tiếng cười sảng khoái bật ra, đánh vỡ bầu không khí vốn đang xấu hổ.

Hàn Triệt cũng nở nụ cười, cậu bình thường rất ít khi cười, nhưng thời điểm chân chính thả lỏng tâm tình cười lộ lên, đã không còn vẻ lạnh lùng thường nhật, chỉ còn lại sự trong sáng của thiếu niên như ánh mặt trời

“Nếu như em là heo con thì chị chính là con heo lớn!” Lấy tay đặt trên mũi hướng cô giả làm mặt heo, nhìn Thu Liên bị động tác của cậu trêu chọc cười vui vẻ, Hàn Triệt cảm thấy đặc biệt vui vẻ, không khí trong xe cũng trở nên thoải mái hơn.

Hai người bắt đầu câu đố câu không tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, dù sao đêm nay, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Thu Liên bắt đầu cùng Hàn Triệt hàn huyên về cuộc sống sau khi lạc nhau, tuy nhiên cũng chỉ nói đến những chuyện tốt, không nói đến chuyện xấu, tỷ như cô từng vụng trộm đến tiệm vịt nướng mà trước kia bọn họ lưu lạc vẫn thường xuyên đi ngang qua, trộm một con vịt vừa to vừa béo, kết quả bị ông chủ bắt được mắng té tát một trận, cô còn ở trên cầu vượt cõi trang phục ăn xin, kết quả được một người hảo tâm cho cô tờ 100 ngàn giá trị lớn, vào đêm ba mươi tết, cô còn được một cô bé tốt bụng mời ăn một bữa cơm tất

niên phong phú....

Hàn Triệt chú ý tới những chuyện cô nói đều là những chuyện sau khi thất lạc mình và trước khi gặp lại mẹ, còn những chuyện sau khi trở về sống cùng mẹ một chữ cũng không nói ra.

Một tá bia bắt tri bắt giác bị hai người uống sạch sẽ, có lẽ là say, thanh âm của Thư Liên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tựa vào vai Hàn Triệt cứ như vậy ngủ ngon lành .

Sau khi uống rượu, Thư Liên ngủ cảm giác đặc biệt ngon, cảm giác say dâng lên làm cho toàn thân đều mềm nhũn , quanh thân âm ấm, tựa vào một lòng ngực ấm áp, thế nhưng lại làm cho cô đồ mồ hôi.

Tay khê kéo quần áo trên người xuống, một bàn tay khác lại giúp cô đem quần áo kéo trở về, che kín lại.

“Ấn, nóng quá...” Lâu bầu một tiếng đẩy cái tay kia ra, lại đem quần áo kéo ra một chút, có làm hay không, mặc quá dày , không khí cũng không lọt vào nổi.

“Ngoan, sẽ bị cảm.” Một thanh âm cúi đầu dỗ cô, lại đem quần áo kéo trở về.

“Không cần!” Có lẽ là thanh âm kia quá sủng nịch, thế nên cô lại nổi lên tiểu tính tình (ý nói tính tình khó chịu), lay quần áo trên người, thật sự là quá nóng , quần áo bên trong dính dính sát ở trên người, khó chịu muốn chết.

Cuối cùng cũng không có động tĩnh gì nữa, Thư Liên vừa lòng cong lên khoe miệng, giống như con mèo nhỏ thỏa mãn, tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Hai phiến môi ấm áp lại đột nhiên đè ép xuống, ngăn chặn môi cô.

Đôi môi kia vô cùng mềm mại , nhẹ nhàng hút cánh môi cô, như là thưởng thức món hoa quả ngon miệng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm hôn, một trận cảm giác tê dại từ đáy lòng run rẩy truyền đến, tràn lan, Thư Liên không tự giác hé miệng, khinh ngâm một tiếng.

Kia đầu lưỡi liền hết sức linh hoạt chui vào, vừa ôn nhu mà lại vội vàng thăm dò hương thơm ngọt ngào của cô, khi thì nhẹ nhàng đảo loạn, khi thì mút vào thật mạnh, ngay cả răng cô cũng không buông tha, giống con cá nhỏ

ở trong miệng cô dao động nhảy loạn lên, khi chạm được lưỡi cô hô hấp cậu đột nhiên biến loạn cả lên, từ trong xoang mũi tràn ra một tiếng hừ nhẹ, bàn tay lớn đặt trên đỉnh đầu cô, càng thêm xâm nhập hấp lấy cái lưỡi cô, cứ như vậy mãnh liệt trần trọc triền miên, làm cho hô hấp Thu Liên đều trở nên khó khăn.

Chương 52

Toàn thân giống như bị điện giật nhẹ run lên, Thư Liên chưa bao giờ trải qua nụ hôn nào có cảm giác mãnh liệt như vậy, trong lúc ngủ mơ màng theo bản năng vươn tay ra ôm lấy cậu.

Tựa hồ cảm giác được cô chủ động đáp lại, cậu hôn càng sâu càng khao khát hơn, giống như người đang khát đi trên sa mạc đột nhiên được nhìn thấy nguồn nước, cứ nếm hết lần này đến lần khác, nhưng như thế nào cũng cảm thấy không đủ, không đủ.

Đầu óc mờ mịt không thể thông suốt, trước ngực là một mảnh cực nóng, ngay cả bụng cũng bắt đầu hơi hơi run rẩy, Thư Liên bị cậu giữ chặt đầu, lui không thể lui, toàn thân đều bủn rủn vô lực, hai người hô hấp dồn dập quần quít cùng một chỗ, không khí nóng lên mãnh liệt nhiệt tình.

Có thể hôn đến không khí dường như càng ngày càng loãng, Thư Liên chỉ cảm thấy cánh môi cô cùng cánh môi cậu đang không ngừng ma sát càng ngày càng áp, trở nên nóng bỏng vô cùng, trong cổ họng khó có thể ức chế tràn ra rên rỉ, thanh âm như vậy căn bản không giống như của chính mình vọng lại, cô đang làm cái gì...

Giống như đột nhiên tỉnh mộng mở mắt ra, gương mặt thanh tú của Hàn Triệt phóng đại trước mắt, đôi mắt sâu thẳm nhẹ run rẩy, môi cậu, đang dán chặt lên môi cô.

“Triệt!” Hơi thở khó khăn gọi cậu, Thư Liên phát hiện giọng nói của chính mình trở nên mềm mại đáng yêu, gương mặt vốn nóng bỏng càng thêm nóng hơn.

“Thư Liên...” Cuối cùng cũng rời khỏi môi cô, Hàn Triệt để cô không ngừng hít lấy không khí, giọng nói khàn khàn, “Em muốn hôn chị, liền hôn một chút.” (Mèo: thật khó giải quyết vụ xung hô của hai người này quá đi)

“Chị...” Thư Liên mở hai mắt mê ly nhìn cậu, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch hít thở không khí, không biết bộ dáng hiện tại của chính cậu có bao nhiêu mê người.

“Chị cũng thực thoải mái, đúng hay không...” ngón tay thon dài ảm áp nhẹ

nhàng vuốt phẳng cô môi, bởi vì lúc trước vừa mới mãnh liệt mà hơi sung đỏ, “Em muốn hôn một chút thôi, sẽ không thương tổn chi, tin tưởng em...”

Nói xong không đợi cô đáp lại, cậu lại hạ môi xuống, không giống lúc trước nhẹ triền miên nữa, bây giờ cậu hình như có chút vội vàng thô lỗ mở miệng cô, tìm được đầu lưỡi cô liền hút vào thật sâu, giống như con nghien, hận không thể nuốt cô vào trong bụng, lại sợ làm đau cô. Không gian hẹp trong xe cũng không chịu nổi nhiệt độ không khí càng ngày càng tăng cao, mồ hôi hai người đều tuôn ra ướt đẫm, cánh môi đều sưng lên, lại chặt chẽ dính sát vào nhau không chịu tách ra, dục vọng giống như thủy triều hùng hổ tràn tới, tay cậu nhẹ nhàng phủ lên cái cổ thon dài bóng loáng của cô, một lần lại một lần, da thịt tinh tế bóng loáng làm cho cậu lưu luyến không quên, xuống xương quai xanh tinh xảo phập phồng, thân thể lung linh kịch liệt phập phồng, dụ dỗ cậu đi xuống, xuống chút nữa, tinh tế thăm dò.

Quần áo cô không biết từ lúc nào đã tản ra xung quanh, đôi mắt Hàn Triệt giống như bị bịt kín một tầng sương mù, môi cậu cẩn thận hôn qua mặt cô, cằm, cổ, ở xương quai xanh lưu luyến một lát, rồi thuận theo phiến phập phồng kia đi xuống, cách nội y ngâm lấy viên anh đào.

“A...” Mãnh liệt tê dại giống như dòng điện lưu đánh trúng cô, Thư Liên nâng thân thể lên, khóe mắt khép hờ, ngón tay bắt lực luôn sâu vào tóc cậu, cảm thụ môi cậu ở trước ngực cô tạo ra một luồng khoái cảm khó có thể nói nên lên.

Thân thể trở nên cực hạn hư không, từ trước đến nay Thư Liên chưa bao giờ có dục vọng mãnh liệt như vậy, cảm giác này và cảm giác trước kia Nhâm Thần Phong mang đến mãnh liệt kích thích hoàn toàn bất đồng, không chỉ có thân thể, ngay cả linh hồn của cô, dường như vì được cậu trấn an mà run rẩy, cô kẹp chặt hai chân, cảm giác được nơi đó có chất lỏng ấm áp tràn ra, loại cảm giác này làm cho cô e lệ không thôi, nhưng điều đó cũng không thể nào ngăn cản cô khao khát muốn cậu.

Cậu bé này, thật sự thương tiếc cô, yêu say đắm cô, cho dù là dục vọng sớm kê gào muốn phóng thích, lại vẫn kiên nhẫn từng một chút trêu chọc cô động tình, ôn nhu mà lại cố chấp.

Cảm giác được cậu đem nội y đẩy lên, bầu ngực mềm mại giống tiểu bạch thỏ nhảy ra ngoài, mê luyến ôm lấy hai luồng mềm mại, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa nắn, tận lực cẩn thận tránh đi chỗ bị thương, đôi môi ướt át nhẹ nhàng ngâm lấy nhũ tiêm cứng rắn, chiếc lưỡi ấm áp mềm mại cuốn quanh,

đem nhũ tiêm vốn dĩ đỏ sẫm tâm ướn lóe sáng.

“A ân... Triệt...” Mê muội gọi tên của cậu, giọng của Thư Liên gần như nước nở, cô thật là khó chịu, cậu cứ như vậy ôn nhu tra tấn cô, làm cho cô càng mãnh liệt hư không.

Chương 53: Đột Phá Chướng Ngại

Lam Vy: Từ phần này trở đi bạn Vy đối xung hô của hai người này thành anh- em nhé, mặc dù bé Triệt nhỏ tuổi hơn nhưng xung hô chị – em trong mqh của 2 người này thấy hơi kì.

“Anh đây...” Khàn khàn trả lời cô, Hàn Triệt hôn lên môi cô, lúc này cô ấy đang gọi tên cậu, mà không phải người khác, cả người cô bị cậu vuốt ve hóa thành một bãi “Xuân Thủy”, ở giờ khắc này, cô cuối cùng cũng là của cậu, thuộc về cậu.

Thư Liên khó nhịn vắn vẹo thân thể, cô khó chịu, cả người giống như bị Liệt Hỏa đốt cháy, cô chỉ có thể giống người chết đuối vớ được cọc níu kéo lấy cậu, khát cầu được nhiều hơn.

Cảm giác được cô khát cầu, Hàn Triệt nhẹ nhàng liếm hôn vành tai cô, ngón tay thon dài lướt qua vòng bụng bằng phẳng bóng loáng, thâm nhập vào nhụy hoa mềm mại giữa hai chân.

“A...” Thư Liên kẹp chặt hai chân lại, thân thể buộc chặt lui về sau, dục vọng vừa mới được đốt cháy nhất thời tan biến đi rất nhanh, nơi cậu vừa chạm vào, chính là nơi cô bị thương!

Dường như sớm đoán được cô sẽ kháng cự, Hàn Triệt cúi đầu mạnh mẽ hôn trụ môi cô, kéo sự nhiệt tình của cô quay trở về, đầu lưỡi không hề kiêng kị bất cứ điều gì dây dưa với cô, liều chết triền miên.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng tránh đi chỗ cô bị thương, tìm được điểm mềm mại lại mẫn cảm kia, nhẹ nhàng nhưng lại rất nhanh niết xuống, trêu chọc nơi thần kinh yếu ớt của cô.

“Ngô... Ngô...” Bị đồ nói không nên lời một chữ Thư Liên dùng sức điều đầu, làm như thế nào cũng không giãy thoát ra được sự giam cầm của cậu, nhụy hoa đột nhiên truyền đến kích thích mãnh liệt làm cho đầu óc cô chưa kịp lý giải chuyện gì đang xảy ra, đã bị cuốn vào luồng sóng dục vọng, cô như con thuyền lá nhỏ lênh đênh trong sóng to gió lớn, cậu chính là trời, thay đổi như chong chóng, lúc thì mưa gió âm ỉ, từng đợt sóng lớn không ngừng ném cô về phía trước, lúc lại dịu dàng ôm cô đặt trên đám mây nhẹ mềm mại êm ái.

Ánh mắt cô trở nên ướt át mê ly, thân thể vốn dĩ cứng ngắc cũng dần dần trầm tĩnh lại, đầu lưỡi cùng đầu lưỡi giao nhau cùng một chỗ, nước bọt không kịp nuốt xuống kéo ra một sợi chỉ bạc vô cùng ái muội, dâm mỹ dụ hoặc.

Một ngón tay đột nhiên tiến vào thân thể của cô, Thu Liên cong mạnh người dậy, trong tiếng rên rỉ mang một chút nức nở, giống như con mèo con đang nức nở.

Loại cảm giác này, thật khó có ngôn từ nào có thể diễn tả được, cô rõ ràng sợ bị người khác đụng vào, nhưng lúc này dục vọng mãnh liệt đã áp chế lý trí, ngón tay cậu bắt chước động tác giao cấu, ở hoa huyết cô ra ra vào vào, bỗng nhiên dừng lại ở một điểm bên trong vách tường, đè ép thật mạnh, ngay lập tức làm cho cô không ức chế được xúc động mãnh liệt.

“A! Triệt...” Không biết từ lúc nào cậu đã buông lỏng môi cô ra, Thu Liên hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn cậu, trong mắt thiếu niên nồng đậm tình dục, lại vô cùng thanh tĩnh nhìn vào gương mặt cô, gương mặt rõ ràng như vậy, như đã sớm khắc sâu vào tận xương tủy.

“Cho em, cho em...” Cô liềm mạng ôm chặt lấy cậu, thanh âm run rẩy, “Thêm một chút... A!”

Cậu lại hôn thật mạnh lên môi cô, như cô yêu cầu, lại cho thêm một cây ngón tay vào giữa mật huyết rút ra chọc vào thật nhanh.

Theo động tác mạnh mẽ của cậu, không gian nhỏ hẹp cũng phát ra tiếng nước “nhộp nhộp” vô cùng ái muội, giống như chất kích thích tình dục, làm cho nó trở nên mãnh liệt hơn, trên mặt Thu Liên hồng một mảnh, thất thần lắc đầu, tiếng rên rỉ lại càng lúc càng lớn, càng ngày càng không thể khống chế chính mình.

“Như vậy thoải mái không? Có thích hay không?” giọng nói của Hàn Triệt rất khác lạ, không giống với sự bình tĩnh thường ngày, nhìn cô vì cậu mà không khống chế được bản thân, cậu liền cảm thấy được một sự rung động không thể hiểu nổi.

“Thoải mái, thích...” Thu Liên ngẩng đầu lên, cảm giác được cậu lại cho vào thêm một ngón tay, cảm giác phong phú no đủ làm cho tiểu huyết mạnh mẽ co rút nhanh, cắn chặt lấy ngón tay cậu, khát vọng mong cầu bị chúng nó chà

đạp.

“Thư Liên... Em cắn anh nhanh quá...” Nhìn đầu ngón tay chính mình lần lượt tiến vào bên trong chỗ mềm mại kia, lại mang ra nộn thịt hồng nhạt cùng chất lỏng trong suốt, hô hấp Hàn Triệt càng ngày càng dồn dập, đôi mắt càng trở nên âm trầm.

Cảm giác được Thư Liên khó nhịn vắn vẹo , mông cô thỉnh thoảng áp sát đến nơi cứng rắn dưới thân cậu, giống như châm lửa cháy lan ra đồng cỏ, từng chút một, làm cho cậu cháy sạch mơ mơ màng màng.

“A! Triệt... Mau, mau lên một chút... A — “

Thư Liên co rút mạnh mười ngón chân co quắp, kêu lên như tiếng mèo khóc, trong cực hạn vui thích cô tựa hồ thấy được pháo hoa nở rộ , đầu óc trống rỗng.

Dường như là cùng một lúc với cô, Hàn Triệt hét lớn một tiếng, hôn thật mạnh lên môi cô.

Không biết qua có bao lâu, Hàn Triệt lấy lại tinh thần, nhìn Thư Liên trong lòng mình sớm đã ngất xỉu, sắc mặt vô cùng ảo não.

Cậu thế nhưng, cứ như vậy tước vũ khí ... đầu hàng.

Chương 54: Phong Thiếu Táo Bạo

Lại một lần nữa bước vào đại môn Nhâm gia, Thư Liên có cảm giác như đã trải qua mấy đời, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, cô đã trải qua từ cương vị phu nhân của chủ tịch Thiên Vũ đến tình nhân của con chồng, cho tới bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh không minh bạch này, may mà có hai cánh tay vững chãi vẫn đỡ lấy cô, trên đầu ngón tay truyền tới, không chỉ là nhiệt độ tự nhiên của cơ thể, mà còn có một loại sức mạnh, làm cho cô trở nên vững cảm hơn.

Trên đường thỉnh thoảng có người hầu hướng cô chào hỏi, bọn họ đều biết, cô là nữ chủ nhân ở nơi này.

Trong lòng bàn tay Thư Liên ướt đẫm mồ hôi, trước mắt vẫn là sóng yên biển lặng, nhưng mọi chuyện rồi sẽ ra sao, cô thực sự rất bất an.

Cảm giác được cô khẩn trương, Hàn Triệt néo néo tay cô, để cô nâng lên mặt nhìn cậu, khẽ nhếch khóe miệng, dùng khẩu hình miệng nói: “Anh ở đây.”

Anh ở đây, chỉ ba từ đơn giản không tiếng động, liền đem cảm giác bất an của cô áp chế xuống rất nhiều.

Không biết vì sao, Thư Liên lại nhìn cậu bật cười, dường như hai người lại trở về quãng thời gian trước kia, khi đó không sợ trời không sợ đất, đi ăn trộm bị người ta đuổi đánh, chính là khi đó cậu còn muốn cô đến bảo vệ mình, mà nay, vị trí đã hoàn toàn bị đổi ngược.

Triệt của cô, đã trưởng thành rồi.

“Đưa tình nhân mới của mình về nhà, tác phong này không phải quá tân tiến rồi chứ, mẹ kế đại nhân.” Một thanh âm chậm rì rì vang đến, Nhâm Thân Phong một tay cho vào túi quần túi, một tay cầm điều thuốc đặt trên môi, tựa tiểu phi tiểu nhìn hai người đang nắm tay nhau.

Tuy rằng hắn đang cười, nhưng trong ánh mắt lại là một mảnh sắc lạnh, Hàn Triệt thản nhiên quét mắt qua liếc hắn một cái, liền dời đi ánh mắt coi hắn như người trong suốt, thiếu niên vẫn lạnh lùng, chỉ có thời điểm nhìn Thư Liên, khuôn mặt như điêu khắc kia mới có thể bị một tia nhu hòa hiếm có

đánh vỡ.

Cảnh tượng hai người nhìn nhau cười, cực kỳ giống cảnh tượng sinh động trong phim truyền hình, quả nhiên là Kim Đông Ngọc Nữ, do ông trời tác hợp.

Chính là, nơi này là chỗ ở của hắn, địa bàn của hắn, cô vẫn là mẹ kế trên danh nghĩa của hắn, nhưng mà, những điều đó dường như cũng không phải là điều mà hắn để ý nhất, hắn để ý, chính là ý cười trên mặt Thư Liên, vô ưu vô lự giống như thiên sứ, thời điểm cô và hắn ở cùng một chỗ, chưa bao giờ cười tươi như vậy, dường như cô trừ bỏ khóc, cũng chỉ có khóc, làm sao có vẻ mặt an lành hạnh phúc như bây giờ.

Biết hắn cố ý nhục nhã muốn cho cô khó chịu, Thư Liên cũng không cùng hắn tranh cãi: “Tôi tới để tìm cha anh .”

“Sao vậy? Lên giường với mấy người đàn ông rồi, mới nhớ tới chồng của chính mình là ai có phải hay không có chút quá muộn?” Nhâm Thần Phong nhíu mày, hắn vốn không tính đem lời nói ngoan tuyệt như thế nói ra, nhưng vừa mở miệng, liền không tự chủ được tuôn ra những lời độc ác, nhìn mặt cô trắng bệch, mới kịp ý thức được mình vừa nói cái gì.

“Phong thiếu quen biết tôi lâu như thế, hiện tại mới nhớ tới tôi là vợ của ai, cũng không phải đã có chút chậm rồi sao?” Thư Liên đột nhiên mở miệng trả lời, mắt cô nhìn thẳng vào mắt hắn, bên trong dường như còn có chút sương mù mỏng manh, cũng không còn vẻ yếu đuối như ngày xưa nữa, lời nói rõ ràng, làm Nhâm Thần Phong một câu cũng không nói nên lời.

Hàn Triệt bên cạnh cô khẽ cong khóe môi, mỉm cười một chút làm cho người ta khó có thể nhận ra, nhìn về phía ánh mắt nhu hòa của cô, như đang tán thưởng sự dũng cảm của cô.

Trong lòng Nhâm Thần Phong nhất thời cảm thấy sụp đổ, lại không thể nào biết rõ cái gì đang đổ vỡ.

Là vì thái độ cô đột nhiên trở nên sắc bén ? hay là vì ánh mắt thâm tình đến chết tiệt của tên nhóc kia đang nhìn cô!

Hắn có thể lại vô si thêm một chút, nhớ ngày đó thời điểm hắn đem cô giường làm, không nghĩ tới muốn dùng gì lý do chỉ đơn giản muốn cùng cô “làm” mà thôi, mà nay muốn phản bác cô, lại cảm thấy không thể nào nói

được.

Thấy hấn trừng mắt nhìn mình lại không nói lời nào, Thư Liên kéo kéo tay Hàn Triệt: “Chúng ta vào đi thôi.”

“Được.” Hàn Triệt nhu thuận như học sinh ngoan, bởi vì trên mặt có ý cười mà làm cho biểu tình luôn luôn đăm đăm của cậu có biến hóa, trên mặt mày đều tràn đầy ánh mặt trời ấm áp.

Chỉ có cậu biết rõ ràng, trong lòng bàn tay Thư Liên tràn đầy mồ hôi, nhưng mà cô tốt xấu gì cũng đã dũng cảm bước đi được bước đầu tiên rồi, không phải sao.

“shit!” sau khi nhìn bọn họ vào cửa Nhâm Thần Phong nện mạnh một quyền lên cửa, vô cùng tức giận.

Chương 55: Tôi Muốn Ly Hôn

“Ly hôn?” Nhâm Khải Hoa lấy kính mắt xuống, khép quyển sách đang đọc dở lại nhìn về Thư Liên đang đứng ngoài cửa, không dấu vết ở trên người Thư Liên và Hàn Triệt đánh giá nhiều lần.

“Thực xin lỗi, tôi biết... Yêu cầu này thực đường đột...” Thư Liên nhìn Nhâm Khải Hoa, người này là chồng trên danh nghĩa của cô, cô cùng ông ấy chỉ có vài lần gặp nhau, mặc kệ đêm đầu tiên kia hỗn độn như thế nào, cô vẫn cảm thấy ông ấy thực xa lạ, cô chỉ có thể xem ông ấy như một lão nhân bình thường mà đối đãi, mà không thể người yêu.

“Số tiền nợ kia, tôi sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho ngài, ” Nhâm Khải Hoa mặc dù không có cường thế giống như Nhâm Thần Phong, nhưng dù sao chung quy vẫn là người lăn lộn nhiều năm trên thương trường, mặc dù năm tháng đã khắc lại những ấn ký thật sâu trên mặt ông, nhưng vẫn không dấu được những điểm giống nhau trên khuôn mặt ông cùng với Nhâm Thần Phong, khuôn mặt kia, làm cho cô cảm thấy khiếp đảm từ tận tâm can, nhất là ông ấy lại không hề lộ ra một chút phần nộ nào trên vẻ mặt, làm cho cô càng không thể nào nắm bắt được ý nghĩ của ông ấy, “Mặc kệ là một năm, mười năm, hai mươi năm, chỉ cần tôi còn có một hơi, nhất định sẽ đem số tiền này hoàn trả lại cho ông .”

“Cô rất dũng cảm, cũng rất có trách nhiệm.” Nhâm Khải Hoa khẽ nở nụ cười, ông ta thoạt nhìn rất hiền hòa, điểm ấy cùng tính tình của Nhâm Thần Phong hoàn toàn không giống nhau, “Tuy nhiên Thư Liên, ta cưới cô cũng không phải vì sắc đẹp hoặc thứ gì khác, nói cho cùng, chính là muốn giúp cô, chẳng lẽ cô không rõ?”

Giúp cô? Thư Liên kinh ngạc cùng Hàn Triệt nhìn nhau, không rõ trong hồ lô của ông ta bán thuốc gì .(ý là ko rõ ông ấy nói vậy là có ý gì nha!)

“Kỳ thật chuyện này cô không biết cũng là bình thường , đây là hiệp nghị của ta và mẹ của cô.”

“Hiệp nghị gì?” Thư Liên và Hàn Triệt cơ hồ trăm miệng một lời.

Kia không chỉ là mẹ của cô, Hàn Triệt không chớp mắt, trên mặt sớm đã không còn vẻ bình tĩnh như ngày xưa nữa.

“Đề cho cô ở Nhâm gia bình an ngọc ghéch hai năm, sau hai năm, mặc kệ mẹ có trở về hay không, ta đều sẽ thả cô đi, hơn nữa, còn có thể đem 20% cổ phần công ty Thiên Vũ chuyển tới danh nghĩa của cô.”

“Mẹ tôi không phải nói đi Maldives du lịch sao?” Thư Liên cảm thấy khó có thể tin, du lịch dùng đến những hai năm ư? Hơn nữa cổ phần Thiên Vũ công ty, với cô có quan hệ gì chứ?

“Ông già ông điên rồi sao!” Nhâm Thần Phong không biết từ lúc nào đã vào thư phòng, chuyển nhượng cổ phần công ty? 20%! Chuyện này quả thực là đem gia sản của chính mình chấp tay cho người ta! Ông ta rốt cuộc là bị trúng phải bùa mê thuốc lú gì rồi.

Nhâm Khải Hoa hừ lạnh một tiếng: “Chuyện khác trước không cần nói, ta thật ra muốn hỏi anh một chút, trong khoảng thời gian ta không ở đây, vì sao anh lại bắt nạt Thư Liên? thời gian dài như thế, cô bé một lần cũng không trở về nhà, mặc kệ cuộc hôn nhân này là thật hay giả, ít nhất hiện tại cô bé trên danh nghĩa vẫn là trường bối của anh, anh thế nhưng ngay cả gia giáo cấp bậc lễ nghĩa cũng không biết sao!”

“Trường bối?” Nhâm Thần Phong xanh cả mặt, không biết nên nhìn Thư Liên như thế nào, trong lòng hắn có một cỗ hờn dỗi không ngừng cuộn cuộn, làm thế nào cũng không gỡ bỏ được.

Hắn nên vạch trần cô, làm cho ông già biết cô đã từng nhiều lần dâm dăng khuất phục dưới thân mình như thế nào, nhưng mà hắn lại cố tình giống như câm điếc, những lời này ở trong cổ họng vọt mát mấy trăm lần, cũng không thể nào thốt ra một chữ.

“Anh trước đây đến nhà cũ của Hàn gia, không phải còn nói qua muốn kết hôn với cô sao, nếu không phải Mộng thanh xảy ra chuyện, hai người các anh thành một đôi cũng không phải không có khả năng, bây giờ tuy nói sai sót ngẫu nhiên không có nhân duyên, nhưng tốt xấu gì cũng đều là thanh niên, làm sao có thể bắt một cô bé chứ.” Nhâm Khải Hoa như tự nói với chính mình, lại không chú ý tới sắc mặt ba người ở đây đều thay đổi.

“Tôi từ lúc nào nói qua muốn kết hôn với cô!” Nhâm Thần Phong cảm thấy chính mình muốn điên rồi, hắn trước kia căn bản là không biết cô!

“Mẹ tôi xảy ra chuyện gì!”

” Mẹ tôi xảy ra chuyện gì!”

Chương 56: Ly Hôn

“Hai người...” Hai người trăm miệng một lời cùng một câu hỏi cùng một biểu tình vội vàng, làm cho Nhâm Thần Phong có chút không rõ, tầm mắt ở trên mặt hai người nhìn qua lại quét hai vòng, hốt nhiên trở nên tỉnh táo lại.

Kinh ngạc nhìn Hàn Triệt, Nhâm Khải Hoa từ trong ngăn kéo lấy ra một tập văn kiện, rút ra một xấp ảnh chụp.

“Thẳng thắn mà nói, ta bây giờ cũng không rõ tình hình cô ấy như thế nào, nếu như ta đoán không sai, cô ấy hiện tại hẳn là cùng người này ở cùng một chỗ.” Nhâm Khải Hoa đem ảnh chụp đưa cho Thư Liên.

Trên ảnh chính là mẹ của Thư Liên – Hà Mộng thanh, mặc dù đã đã không còn trẻ, nhưng từ trang phục với khí chất vẫn không thay đổi, có thể nhìn ra được năm đó phong tình. Mà người đàn ông bên cạnh bà, cao lớn anh tuấn, ánh mắt âm lệ, còn có cổ tà khí khiếp người.

“Trùm ma túy Khổng phong?” Hàn Triệt liếc mắt một cái liền nhận ra người trên ảnh chụp, bắt Khổng phong, Nam Tấn Nhiễm, hai người kia có thể nói là vang danh trong giới hắc đạo, chỉ là năm năm trước Khổng phong đã vào ngục, lại thật không ngờ hẳn thế nhưng lại cùng mẹ ở cùng một chỗ.

“Hắn không phải đã bị bắt sao?”

“Mẹ tôi vì sao lại ở cùng trùm thuốc phiện?” Thư Liên lại càng khó có thể tin, trong ấn tượng của cô mẹ dù sao cũng chỉ là một người bình thường, cả ngày vì kế sinh nhai mà mệt mỏi, phát sầu, lại không thể tưởng tượng được bà thế nhưng lại có quan hệ với giới hắc đạo.

Còn có cuộc hôn nhân nhìn như đơn thuần thực chất lại là một vụ mua bán kia của cô, lại do một tay mẹ cô an bài, chuyện này rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

“Nguyên nhân trong đó, ta thật sự không rõ.” Nhâm Khải Hoa thở dài một hơi, “Mẹ cô từ khi an bài xong hôn lễ, liền cùng Khổng phong đi rồi, một tháng nay ta luôn luôn tìm cô ấy, cũng không nghe được một chút tin tức nào.”

Thư Liên còn muốn hỏi cái gì đó, lại bị Hàn Triệt kéo lại, lễ phép hỏi: “Như vậy Nhâm tiên sinh, vậy chuyện hiệp nghị là chuyện như thế nào?”

“Kỳ thật chính là giả kết hôn.” Nhâm Khải Hoa nói trực tiếp, ở đây ba người sắc mặt đều biến hóa.

“Ta biết những năm gần đây mẹ cô đối với cô thái độ có thể có chút cực đoan...” Nhâm Khải Hoa dừng một chút, thần sắc ngưng trọng, “Nhưng mà Thư Liên, mẹ cô là thân nhân duy nhất còn lại trên đời này của cô, một giọt máu đào hơn ao nước lã, cô ấy không muốn cô mạo hiểm phiêu lưu, Không phong là người vô cùng nguy hiểm, cô chỉ có thể đổi lấy một thân phận mới đổi nơi ở mới, mới có thể thoát khỏi bối cảnh rối rắm này, chuyện đổi trường học là do ta sơ sót, may có Thần Phong giúp cô làm thủ tục, nếu không nếu cô có cái gì bất trắc, ta thật không biết làm cái gì để nói với mẹ cô.”

“Nếu là giả kết hôn, vậy ông còn...” Ông già này đã lớn tuổi còn không đứng đắn, vừa nghĩ đến ngày đó ở trong thang máy thấy trên người cô đầy dấu hôn ngân, Nhâm Thần Phong liền cảm thấy hậm hực .

“Ta còn cái gì? Thư Liên có thể thay ta làm rõ , ta đã nhiều tuổi như thế rồi, có thể đối với một cô bé làm cái gì chứ?” Nhâm Khải Hoa buông tay, không chú ý tới mặt Thư Liên trắng bệch cùng với Nhâm Thần Phong biểu tình kinh ngạc, “Tuy nói là sau hai năm sẽ ly hôn đối với danh dự của Thư Liên có chút ảnh hưởng, nhưng chuyện này cũng là cách mà mẹ cô trước mắt có thể nghĩ đến an bài thích đáng nhất cho cô, ta chỉ là không nghĩ tới Mộng thanh sẽ đi đến bước nguy hiểm này, vì báo thù thế nhưng...”

Nhâm Khải Hoa đột nhiên ngừng nói.

Thư Liên đã muốn bị những chuyện ngoài ý muốn liên tiếp làm cho cả kinh không biết nên phản ứng như thế nào , trong đầu thật sự hỗn loạn, cái gì cũng có, nghi vấn gì cũng có, cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Hàn Triệt cầm lấy tay cô, hướng Nhâm Khải Hoa gật gật đầu: “Thực xin lỗi, chúng tôi có việc đi trước , chuyện có liên quan đến việc ly hôn, ngày khác tôi sẽ để cho luật sư của tôi cùng ngài nói chuyện.”

“Ly hôn?” giọng nói của Nhâm Khải Hoa đột ngột cao lên, “Ít nhất hiện tại không thể, ta đã đáp ứng với Mộng thanh cam đoan cho Thư Liên được an toàn.”

“Nếu như cái ngài gọi là an toàn là để cho Thư Liên ở lại Nhâm gia bị Nhâm đại thiếu gia đùa bỡn, tôi nghĩ vẫn là miễn đi.” Hàn Triệt đột nhiên quay đầu lạnh lùng nói, ánh mắt như đao phóng lên người Nhâm Thần Phong.

“Cái gì!”

“Cho dù Thư Liên sau này phải lập gia đình, cũng tuyệt đối không thể gả cho Nhâm Thần Phong cận bã này!” giọng nói Hàn Triệt không một chút phập phồng, nói chuyện cũng không chút khách khí, “Còn chuyện liên quan đến 20% cổ phần công ty Thiên Vũ, nếu như nói là trả lại nợ nần năm đó cho Hàn gia, tôi không có ý kiến gì, làm người thừa kế hợp pháp của Hàn gia, tôi nghĩ tôi có quyền lợi tùy thời tùy chỗ thu hồi lại khoản tiền này, bao gồm tự do của Thư Liên.”

Nhâm Thần Phong đột nhiên ngẩng đầu, chống lại Hàn Triệt mắt, cặp mắt kia trong trẻo nhưng lạnh lùng không có bất luận một tia ấm áp nào, chỉ có sự lạnh lẽo cùng sát ý: “Nhâm Thần Phong, đừng tự tạo lý do cho chính mình tìm chết, đây là lần cuối cùng tôi dễ dàng tha thứ cho anh.”

Chương 57

Trong phòng tắm tiếng nước rầm vang, Thư Liên ngồi ở trên giường, không ngừng ấn vào đầu, lời nói Nhâm Khải Hoa vẫn còn văng vẳng bên tai, thanh âm không lớn, nhưng không ngừng đánh sâu vào thần kinh cô, ong ong vang lên.

“Ta đã nhiều tuổi như thế rồi , có thể đối với một cô bé làm cái gì chứ?”

Nhâm Thần Phong? Không, hắc biểu tình kinh ngạc không giống như giả vờ.

Như vậy là Nhâm Khải Hoa? Lại càng không phải, vẻ mặt của ông ấy, hoàn toàn không giống như là giả vờ, hơn nữa bọn họ là vợ chồng hợp pháp, ông ấy hoàn toàn không cần phải làm sáng tỏ chuyện này.

Tắt TV đi, Thư Liên nhét toàn bộ cơ thể mình vào trong chăn, cô không nên tự hỏi mấy vấn đề này, dù sao hiện tại mẹ cô sinh tử chưa biết, chuyện gì xảy ra cũng còn không rõ, mà cô lại còn bị chút chuyện không cần thiết này làm cho phiền não.

Có lẽ cô căn bản không phải là con gái ruột của Hà Mộng thanh, nếu không, tại sao cô lại phiền não về chuyện này mà không quan tâm đến chuyện của mẹ mình, có lẽ mấy năm nay Hà Mộng thanh mắng cô là đúng, cô chính là một đứa con hoang không biết từ đâu chui ra, con hoang, luôn luôn không có thân nhân , không được người ta tán thành , như vậy làm sao có thể nghĩ đến có thân tình.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Chăn bị người xốc lên , Hàn Triệt xoa mái tóc ướt sũng, nước nóng làm cho mặt cậu hơi phỉm hồng, càng hiện rõ môi hồng răng trắng, đôi mắt xinh đẹp tựa như hồ nước, trong ánh mắt cậu rõ ràng là hình ảnh ngược của chính cô, giống như vĩnh viễn chỉ chứa đựng một người.

Thư Liên bình tĩnh nhìn cậu, bàn tay khẽ vuốt ve mặt cậu, nhìn cậu cong mi giống như trước kia chu miệng lên, thở dài một hơi: “Triệt, em cảm thấy em thực ích kỷ, cũng thực... Không chịu nổi.”

“Đứa ngốc!” Hàn Triệt nhăn lại mi, như đang tức giận.

“Thư Liên, không ai nói chính mình như vậy, cho nên, em cũng không thể.” Cậu ném khăn mặt xuống giường, đem thân thể lạnh lẽo của cô ôm vào trong lòng, hôn lên trán của cô, “Chuyện của mẹ, anh sẽ điều tra rõ ràng, em yên tâm, hết thầy đã có anh.”

Thư Liên cũng ôm lấy cậu, trên người cậu thực ấm áp, đó là thứ cô rất cần, nhưng mà cảm giác phạm tội đã khắc sâu ở trong não cô không ngừng bốc lên, cậu sạch sẽ như thuần túy như thủy tinh, cô lại dơ bẩn hỗn loạn không chịu nổi, nhưng cô lại không muốn buông tay, có lẽ bởi vì cậu là người duy nhất trên đời này vươn tay ra với cô, có lẽ, thật sự có yêu, nhưng ai có thể nói được rõ ràng, cô thật sự đáng giá để cậu yêu đây.

“Triệt, anh thích em vì cái gì?” trên người Hàn Triệt có hương thơm sữa tắm tươi mát, còn có thảo nhiên mùi hoa sơn chi, nghe thấy nghe thấy, tựa hồ tâm tình cũng giãn ra rất nhiều.

Hàn Triệt còn nghiêm túc suy nghĩ một hồi, như vô cùng hoang mang, sau một lúc lâu nhẹ giọng đáp: “Anh cũng không biết.”

“Ah?.” Thư Liên có chút thất vọng, nhưng không tiếp tục truy vấn vì cái gì nữa.

“Mấy năm nay, anh một mình trong hắc đạo, trải qua rất nhiều chuyện, cũng gặp qua rất nhiều người.” Hàn Triệt đột nhiên nhắc tới cuộc sống mấy năm nay của mình, đây là lần đầu tiên cậu nói với cô việc này.

“Có người, nhìn như thật sự uy phong, nhưng trên thực tế lại không chịu nổi nhất kích, bọn họ ngoan (ngoan này là “ngoan tuyệt” nha), người chỉ cần so với bọn hắn ác hơn, liền có người sợ người. Có một số việc, thoát nhìn vô cùng phức tạp nguy hiểm, trên thực tế nếu tự mình chân chính thử qua, liền biết, nguy hiểm nhất không phải sợ hãi hoàn cảnh cùng sự vật, mà là lòng người, nỗi sợ hãi lớn nhất không phải do người khác tạo nên, mà chính là bản thân mình.”

“Thư Liên, thời điểm tìm không thấy em, anh thật bất lực, cũng rất sợ hãi.” Hàn Triệt cúi đầu, như đang nhớ tới những năm tháng lưu lạc, “Mỗi khi gặp được những chuyện gì, anh đều nhớ lại bộ dáng trước đây em bảo vệ anh.”

“Anh không ngừng nói với chính mình, muốn giống như em thật dũng cảm, chỉ cần dũng cảm đứng lên, cái gì cũng không đáng sợ, cái gì cũng không sợ

nữa.”

“Kỳ thật em...”

“Thư Liên, em không biết em có bao nhiêu dũng cảm đâu, nhiều người như vậy, lấy dao, lấy súng, đuổi theo chúng ta, em lại nắm chặt lấy tay anh, không ngừng chạy về phía trước, đêm đó gió thật lớn, mưa cũng thật to, trời đất tối đen, anh cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng chỉ cần nắm tay em, anh liền cảm thấy có hi vọng, anh muốn sống sót, cùng em cùng nhau sống sót.”

“Ngu ngốc!” Thư Liên ôm lấy cậu, tâm vô cùng đau đớn, nếu như không phải cô làm lạc mất cậu, cậu làm sao có thể khổ cực nhiều như vậy, làm sao có thể phải làm những chuyện tùy thời có thể ảnh hưởng đến tính mạng này, “Em không có tốt như anh nghĩ vậy đâu, Triệt, khi đó anh còn quá nhỏ, anh không biết em có bao nhiêu sợ hãi, em có bao nhiêu yếu đuối...”

“Đó là chính em đem nguyên bản chính mình ra mà thôi, ” Hàn Triệt ngắt lời cô, thay cô lau đi nước mắt, “Anh không biết mấy năm nay mẹ đối xử như thế nào với em, nhưng mà anh có thể tưởng tượng ra được, Thư Liên, em quá xem nhẹ chính mình, em là niềm kiêu ngạo của ba, là công chúa Hàn gia, càng là người anh yêu nhất...”

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn môi cô, nhẹ nhàng vuốt ve, không chứa một chút tình dục, sau đó ngẩng đầu, mắt đen khóa trụ cô mắt: “Trải qua cũng là một loại trưởng thành, Thư Liên, mặc kệ em đã trải qua chuyện gì, cũng sẽ không thể ảnh hưởng đến bản chất con người em. Anh đã trưởng thành, chẳng lẽ em còn muốn để chính mình nhốt trong sự tự ti cùng nhà giam hắc ám kia, vĩnh viễn không chịu đối mặt với sự thật nên đối mặt hay sao?”

“Dũng cảm... Đối mặt?” Thư Liên thì thào lặp lại lời cậu nói, “Triệt, nếu như em vẫn không thể thoát ra được thì sao?”

“Anh đây sẽ bảo vệ em, cả đời...” Câuj ngậm cô môi, nhẹ nhàng thở dài, cậu không muốn quá áp bức cô, nếu như đây là sự lựa chọn của cô, như vậy cậu sẽ tôn trọng, hơn nữa sẽ bảo vệ cô.

Trong lòng ấm áp, Thư Liên vòng tay lên gáy cậu, chủ động khiêu khích mở môi cậu ra, tìm kiếm đầu lưỡi, hôn sâu.

Thân thể Hàn Triệt bị kiềm hãm, hô hấp rõ ràng trở nên “ồ ồ”, thở gấp bao lấy lưỡi cô, dây dưa quấn quýt, sau đó đột nhiên tách ra.

“Ngủ đi, ngủ ngon.” Đôi mắt đen thiếu niên bị nhuộm màu tình dục, gương mặt tuấn mỹ hơi phiem hồng, cậu lại hít thật sâu hai lần, đem mái tóc ướt sũng vùi đầu vào trong chăn.

“Triệt...” Thư Liên cũng chui vào trong chăn, không biết dững khí từ đâu sinh ra, vừa đưa môi lên hôn lấy phần gáy bóng loáng phía sau cậu, vừa nhẹ nhàng lấy tay hướng đến giữa hai chân cậu, thanh âm ngưng ngừng lại lớn mật, “Nhiều ngày như thế, anh... Không khó chịu sao?”

Sau khi trở về từ núi Thanh Phương, Hàn Triệt cũng không gặp mặt cô, hai người nhiều nhất cũng chỉ là hôn môi.

Cậu sợ cô không tiếp nhận được, Thư Liên biết, nhưng cô càng muốn biết, có phải cậu đối với cô một chút dục vọng cũng không có hay không, hay chỉ là đơn thuần giống như trước đây ý lại cô như vậy, chỉ là muốn bảo vệ cô mà thôi.

Thời điểm tiếp xúc đến cậu, hai người đồng thời đổ rút một hơi.

Cậu thể nhưng đã cương, vừa nóng lại vừa cứng, giống thanh thiết thiêu đỏ, ở trong lòng bàn tay cô không ngừng nhảy lên.

Chương 58: Em Muốn Anh

Cô cả kinh, theo bản năng rút tay về, lại bị cậu giữ, ấn ở đó, Thư Liên nhất thời xấu hổ và giận dữ muốn chết, trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm, cơ hồ có thể làm cô bị phỏng.

“Thư Liên... Khó chịu...” Hàn Triệt khẽ hừ một tiếng, giọng nói trầm thấp, gọi cảm lại dụ hoặc, “Sờ một chút, sờ một chút là được...”

“Em, Em...” Thư Liên nhất thời hối hận muốn chết chính mình mạo muội hành động, tay bị cậu ấn quá chặt, trong lòng bàn tay nóng bỏng tựa hồ còn có xu thế lớn lên, không ngừng nhảy lên.

Cô chậm chạp bất động, Hàn Triệt lại càng không chịu nổi, nhẹ nhàng để tay cô nhẹ nhàng trượt, Thư Liên chỉ cảm thấy vật kia như là thanh thiết lại mềm như nhung tơ, cảm giác vừa dữ tợn lại mềm mại, có sự mâu thuẫn nói không nên lời.

Vội vàng thở hổn hển mấy hơi thở, Hàn Triệt mạnh mẽ xoay người lại, đôi mắt trong trẻo thường ngày trở nên mê mông mà lại tràn ngập tình dục: “Thư Liên, Thư Liên...”

Hắn mạnh mẽ nhiếp trụ môi cô, kịch liệt triển miên mút lưỡi cô, như muốn đem cô ăn đi, nhưng là như thế này chẳng những không thể bình ổn dục vọng của cậu, ngược lại càng làm cho cậu cảm thấy trướng phát đau, cậu đem tay cô bao vây lấy nơi cứng rắn của chính mình, không ngừng trượt lên xuống, sau đó để cô há mồm thở dốc, lại như thập phần thống khổ.

“Triệt? Anh xảy ra chuyện gì?” Thư Liên bị cậu dọa sợ, kích động nâng lên nhìn mặt cậu, “Thực xin lỗi thực xin lỗi, là em không tốt, có phải làm đau anh hay không? Anh không thoải mái chỗ nào?”

“Thư Liên, em là đứa đại ngu ngốc!” Hàn Triệt mặt đỏ hồng, cũng không biết vì sao lại tức giận, “Anh nhin thật vất vả, em còn khiêu khích anh.”

Thư Liên sững sốt một chút, ngay lập tức liền phản ứng lại cậu đang nói đến chuyện gì, mặt “ba” một cái đỏ lên, thì thào nói: “Em, em không biết...”

Cô quả thật không biết cô nhẹ nhàng sờ cậu một chút không ngờ cậu lại mãnh liệt phản ứng như thế, càng không nghĩ tới cậu thế nhưng luôn nhẫn nại dụ dỗ cô.

Biểu hiện của cậu rất lạnh nhạt, mỗi ngày ôm cô ngủ, giống như trước đây làm nũng với cô, cậu sẽ hôn cô, nhưng rất có chừng có mực, Thư Liên nghĩ đến, cái này đại khái chính là tình yêu chân chính đi, không có dụ dỗ mãnh liệt, chỉ là gần nhau, cũng đủ hạnh phúc.

Có lẽ Nhâm Thần Phong đối với cô quá mức cường thế, làm cho cô sợ cái loại cảm giác mãnh liệt này cơ hồ phải chết đi vì vui thích, cho nên cô đối với chuyện nam nữ chưa bao giờ có ý nghĩ chủ động, mà biểu hiện hiện tại của Hàn Triệt, lại vượt quá sự tưởng tượng của cô.

“Không có người đàn ông nào ôm người phụ nữ mình yêu trong lòng mà không rung động.” Hàn Triệt vẫn đang tức giận, lại đem vật cứng rắn kia đặt trên đùi cô đỉnh một chút, “Thư Liên, anh trưởng thành, là đàn ông, em nghĩ rằng anh và em vẫn là trẻ con sao?”

Lời cậu nói quả thật làm cho Thư Liên thực khiếp sợ cũng thực cảm động, nhưng động tác của cậu lại... Thật sự rất trẻ con.

Thư Liên nhịn không được, thổi phù một tiếng bật cười.

Lúc này Hàn Triệt thật sự tức giận, mạnh mẽ cúi đầu, nhắm đến môi cô đánh úp lại, Thư Liên trốn tránh không kịp, bị cậu hôn một cái thống khoái, đầu lưỡi cậu ở cô khoang miệng cô quét qua lại khơi mào tình dục, cho đến khi làm cho Thư Liên thở hồng hộc, cơ hồ hít thở không thông, mới buông lỏng môi ra.

“Thư Liên... Làm sao đây? anh nhịn không được, anh muốn người.” Hàn Triệt thở gấp gấp ôm lấy cô, cậu thực bị cô làm cho muốn điên rồi, cô lại yên tĩnh ánh mắt vô tội nhìn cậu, trong mắt còn mờ hơi nước còn chứa ý cười.

Ảo não cắn cổ cô, cậu cũng không phải cậu bé không có kinh nghiệm, nhưng khi làm với Tần Oánh cảm giác không giống như với cô, cậu sợ cô khó chịu, sợ cô đau, sợ cô sợ hãi, nhưng cô thế nhưng lại còn vui sướng khi người gặp họa.

Thư Liên thở nhẹ một tiếng, đẩy cậu ra, đôi mắt sáng long lanh nhìn vào mắt

cậu: “Triệt, anh thích em sao?”

“Không thích.” Hàn Triệt trả lời ngay, thanh âm U U , “Anh yêu em.”

“Em thích anh.” Thư Liên quay mặt cậu lại, nhìn ánh mắt kính ngạc của cậu, ngẩng đầu khẽ hôn lên môi cậu, “Không chỉ có thích, em còn thật sự yêu anh...”

Cô hồng mặt, tay hướng xuống dưới thân cậu, nhìn cậu ngốc lẳng lẳng nhìn chăm chăm cô, cảm thấy có chút thẹn thùng, ngẩng đầu hôn lên môi cậu, giọng nói cô mềm nhẹ lại dụ hoặc: “Triệt, em muốn anh.. Hiện tại...”

Chương 59: Em Muốn Anh 2

Thanh âm của cô rất nhẹ nhàng, cũng không hề phóng dăng, nhưng lại làm cho Hàn Triệt nhìn không được rên rỉ một tiếng, toàn thân máu đường như đều tập trung đến một vị trí duy nhất trên cơ thể kia, làm cho cậu tuy cái gì cũng không có làm, nhưng cảm giác tê dại vẫn truyền khắp xương sống.

“Thư Liên, Thư Liên...” Cậu thở gấp gấp hôn trụ môi cô, tay dao động lung tung trên người cô, mỗi một phân mỗi một tấc, đều lưu lại trong lòng bàn tay cậu độ ấm nóng bỏng.

Cậu hôn vừa vội vàng vừa cuồng nhiệt, như một ngọn lửa báo trùm lấy Thư Liên, cô rên rỉ hai bàn tay ôm lấy tấm lưng bóng loáng của cậu, cảm giác được hô hấp của thiếu niên dồn dập lại nóng rực phun trên da thịt cô, kích động toàn thân run rẩy.

Nụ hôn của cậu từ môi cô dời về hai má, cổ, xương quai xanh, tinh tế mút hôn, không buông tha bất cứ vị trí nào, mãi đến khi cậu cúi đầu ngậm nhũ tiêm cô, Thư Liên mới hít mạnh một hơi, trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ.

Cô cúi đầu thấy đầu của cậu đang chôn trước ngực cô, cậu bé kia hơi khép mắt, hàng mi dày khẽ run, đôi môi no đủ ửng đỏ kia tham lam hút nơi mẫn cảm của cô, giống đứa nhỏ khát sữa không biết mệt mỏi.

Thư Liên kêu nhỏ một tiếng, mặt đỏ nóng bỏng, có cái gì đó từ trọng bụng nhỏ từng chút một thiêu đốt toàn thân cô, làm cho toàn bộ lý trí đều cháy sạch đến mơ mơ màng màng, như là bị mang đến chín tầng mây, có một luồng nhiệt lưu theo nơi đó chảy ra, làm cho cô cắn chặt môi, đậy mắt mê ly mờ mờ lung, mị nhân như tở.

Hàn Triệt ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt cũng giống như cô sương mù mê mông, nhìn cô bị cậu hôn đến toàn thân mềm nhũn, đôi mắt tối đen của cậu càng có vẻ sâu không thấy đáy, lại cúi đầu ngậm lấy hai núm hồng mai kia, mút vào thật mạnh, Thư Liên a một tiếng, móng tay bấm thật sâu vào lưng cậu, thanh âm mềm mại vô lực: “Triệt —— “

“Anh thích em gọi anh như vậy...” Hàn Triệt khẽ nói linh hoạt đưa tay hướng đến u cốc sớm đã bị mật dịch tràn ra, nhẹ nhàng khều lên đỉnh mẫn cảm, hô hấp dồn dập, “Thư Liên, nói em yêu anh...”

“A... Ân...” Thư Liên dưới đầu ngón tay cậu vặn vẹo thân thể, sắc mặt ửng hồng, cậu dùng nơi cứng rắn của mình thay thế ngón tay, khéo léo đưa đẩy đỉnh tại tại nơi ướt át của cô, dính cô mật dịch, chọt cao chọt thấp, đem tâm trí cô kéo căng lên, hoàn toàn không nghe rõ cậu đang nói cái gì.

Hàn Triệt cảm giác chính mình dường như muốn phát điên, chỉ cần như vậy với cô, liền cảm thấy kích động liên tục, cũng giống cô ngay cả thở cũng trở nên khó khăn, hô hấp cậu cũng từ từ ồ ồ, sớm đã không còn réo rắt giống ngày thường, thâm nhập tiến vào thật sâu bên trong cô, cảm nhận cô, cùng cô kết hợp thành một thể.

“Thư Liên, nói em yêu anh!” cậu nhấn lại cặp mày anh tuấn, ngón tay đè lại khóa thịt hạch mẫn cảm kia, vừa thô lỗ mà lại rất nhanh nhu động.

“A a... Đừng, Triệt, không cần!” Thư Liên quả nhiên không chịu nổi, mạnh mẽ cong người lên, giống như con tôm né tránh tay cậu, mặt lại chạm vào mặt cậu, vành tai tóc mai chạm nhau, trong thanh âm mang theo cầu xin, “Chịu không nổi, Triệt... A...”

Cậu không hề có ý định buông tha cô, hai ngón tay thon dài dính dịch ẩm ướt linh hoạt chui vào thân thể cô, không biết ở điểm nào đó trong cơ thể cô co rúm kìm lại.

“A a ——” Thư Liên lớn tiếng rên rỉ, cái loại khoái cảm mãnh liệt này lại tới nữa, cô chịu không nổi, thân thể lại không tự chủ được đón ý nói đùa, trong đầu dường như nhớ lại yêu cầu của cậu, cô ôm lấy vai cậu, khóc cầu xin tha thứ, “Em yêu anh! em yêu anh! Triệt... Tha em, a —— “

Hàn Triệt đã muốn thật mạnh xâm nhập thân thể cô, cứng rắn thô to cường hãn phong phú trong cô, đem mỗi một chỗ nếp nhăn chống đỡ đến căng tràn, Thư Liên giống như con mèo nhỏ khẽ kêu, hạ thân không tự chủ được co rút, trước mắt không ngừng có bạch quang hiện lên, cô số chết bám chặt lấy cậu, như là phải kéo theo cậu đến cùng, khoái cảm như dãi non lấp biển mà đến, như đem cô bay lên Thiên đường.

Chương 60: Em Muốn Anh – H(3)

Thiếu niên hô hấp dồn dập, cô xoắn cậu thật chặt, làm cho cậu có một loại dực vọng muốn ở trong cơ thể cô kịch liệt rong ruổi. Cô hiển nhiên vừa mới cao trào xong, cậu thậm chí không biết nên rút khỏi người cô hay là nên theo bản năng mà tiếp tục, chỉ biết ôm chặt cô, không ngừng hôn lên môi cô.

Thư Liên bỗng nhiên mở ra hai mắt đắm lệ mông lung, vội vàng hôn đáp lại cậu, thanh âm mềm mại tinh tế: “Triệt, động một chút, động một chút...”

Hàn Triệt có chút mê mang, hiển nhiên không phản ứng kịp, Thư Liên lại nóng nảy, vừa bị đưa lên đỉnh núi, cậu lại vẫn yên lặng không nhúc nhích, làm cho cô có cảm giác hụt hẫng như đang ở trên trời cao bị rơi xuống mặt đất, cô trương cái miệng nhỏ nhắn trừng cậu, hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, không khống chế được đưa thắt lưng hướng lên trên đón ý nói đùa, làm cho phân thân của cậu thâm nhập thật sâu vào trong cơ thể mình.

Nhưng làm thế nào vẫn thấy chưa đủ, còn chưa đủ, vẫn cảm thấy thiếu một chút, Thư Liên gấp đến độ muốn khóc, lần đầu tiên trong đời cảm thấy bất mãn, thậm chí muốn cậu hung hăng áp trên người cô, dùng sức yêu cô.

Hàn Triệt bị động tác của cô kích thét lớn một tiếng, rốt cuộc không chế không được, cúi người hung hăng hôn trụ môi cô: “Thư Liên, em bức điên anh !”

Cấp tốc rút ra phân thân, lại thật mạnh nhập vào, chỉ nghe thiên hạ dưới thân a một tiếng, giống như dây leo bám víu lấy cậu, thanh âm kiều mỹ tận xương, như muốn đem linh hồn cậu câu đi.

Cậu nắm lấy thắt lưng cô, bắt đầu dùng đại lực trườn đưa, lần đầu tiên có loại cảm giác mất hồn thực cốt này, cậu thật sâu nhập vào chôn ở trong cơ thể cô, mỗi một lần tiến vào đều chạm vào nơi mềm mại nhất bên trong, mỗi một lần rút ra đều bị cô hút mạnh lại, mãnh liệt khoái cảm theo xương sống không ngừng lan tràn khắp toàn thân, làm cho cậu càng không biết mệt mỏi thâm nhập càng sâu hơn.

Thư Liên sớm đã bị cậu đỉnh đến không thể suy nghĩ gì nữa, chỉ biết lớn tiếng rên rỉ, mở ra hai chân thừa nhận cậu càng ngày càng kịch liệt tiến công, vừa qua cao trào thân mình vẫn cảm vô cùng, công kích kịch liệt như vậy cứ

như đem cô đẩy vào từng tầng mây, mỗi một lần có cảm giác muốn rơi xuống, cậu lại một lần nữa thật mạnh nhập vào, cô nắm chặt nắm tay, khoe mắt tràn lệ, nhưng thân thể cũng là vui thích, đầu óc rối loạn không thể suy nghĩ, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy khoái hoạt.

Hắn cúi đầu hôn trụ môi cô, thanh âm khàn khàn trầm thấp, lấp đi âm thanh réo rất thường ngày: “Thư Liên, có đau không, có đau không?”

Miệng hỏi, nhưng dưới thân lại không chút nào có ý tạm dừng, vẫn không ngừng dùng đại lực va chạm cô, phát ra âm thanh va chạm kịch liệt: “Anh không chế không được chính mình, thật thoải mái, nhưng anh sợ làm đau em.”

“Không, không đau...” hai tay Thư Liên vẫn ôm chặt lấy cậu, dường như sợ cậu biên mất, “Triệt, mạnh hơn một chút! Sâu hơn một chút đi!”

“A...” Hàn Triệt không chế không được gầm nhẹ một tiếng, cô cứ như vậy can đảm quyến rũ mình, cô là người chị gái mà mình yêu nhất, cũng là người phụ nữ mình yêu nhất, lúc này cô đang nằm dưới thân chính mình uyển chuyển hầu hạ, cô bảo mình hẳn mạnh hơn một chút! Sâu hơn một chút...

Cậu mạnh mẽ rút ra phân thân, thở gấp gấp mấy hơi thở, xoay người cô lại, để cho tâm lung tuyết trắng lỏa lồ hướng về phía cậu, đập vào mắt chỉ thấy bờ mông đầy đặn, cùng với đường cong quyến rũ của vòng eo.

Cậu đem hai chân cô tách ra, từ phía sau cô thật mạnh đi vào, vừa mạnh vừa sâu va chạm làm cho hai người đồng thời rên rỉ ra tiếng, cậu cảm thấy lưng cô, bắt đầu từ phía sau thật sâu sáp nhập, như là muốn phá hỏng cô, cặp mông bay nhanh, thẳng đến khi làm cho Thư Liên vẻ mặt ửng hồng, giống như ca hát không ngừng phát ra tiếng rên rỉ cao vút.

“Thư Liên, như vậy đủ sâu không?” cậu một bên động thất lưng, một bên nhìn địa phương hai người kết hợp, hoa khẩu cô giống như cái miệng nhỏ nhắn bị cậu chôn đờ quá chặt chẽ, vừa nuốt vừa phun nơi dân trào thật lớn của cậu, theo động tác ra vào mạnh mẽ của cậu mà ái dịch nơi đó bị ma sát tạo thành bọt mép, làm cho bộ lông màu đen bị thấm ướt rồi tinh rồi mù, còn có chút bắt đầu dính không được, thuận theo bắp đùi cô chảy xuống phía dưới.

Quả thật là một cảnh tượng dâm mỹ, hình ảnh quá sắc tình, thế nhưng cậu lại lại cảm thấy hình ảnh này rất đẹp, Thư Liên ở trong lòng hẳn vẫn giống như

công chúa thuần khiết, dù đang quý nằm úp sấp nâng mông thừa nhận cậu xâm phạm, tình cảnh trước mắt tựa hồ kích phát bản năng tiềm tàng đã lâu trong cậu, phân thân cậu dường như lại trưởng lớn hơn vài phần, vừa cứng lại vừa nóng, đỉnh đến khi Thư Liên nức nở khẽ kêu lên.

Chương 61: Em Muốn Anh – H(4)

“Sâu quá,... quá sâu rồi... Triệt, nhẹ chút... Nhẹ chút...” Thư Liên nắm chặt chân đệm dưới thân, khoái cảm liên tục đánh sâu vào từng giác quan của cô, mỗi một lần bị cậu nhập vào, cô đều nghĩ đến đây là cực hạn khoái cảm, nhưng lần kế tiếp, cô lại có cảm giác bị đưa lên một tầng khoái cảm cao hơn nữa.

Loại cảm giác này thực kỳ diệu, lại thoải mái làm cho cô muốn lập tức chết đi, cô rõ ràng bảo cậu nhẹ chút, nhưng lại khẩu thị tâm phi không ngừng hòa theo động tác của cậu, mỗi lần bị cậu đẩy về phía trước, thân thể cô đều không tự chủ được lùi trở về chờ mong, cô thật thoải mái, thật thoải mái, cho dù cứ như vậy chết đi, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Hàn Triệt rên rỉ một tiếng, cậu sợ làm đau cô nên mới hỏi như vậy, nhưng câu trả lời của cô lại như muốn đòi mạng cậu, hóa ra chỉ những ngôn từ đơn giản như vậy cũng có thể kích thích dục vọng nguyên thủy trong cơ thể cậu, bộ vị cứng rắn nóng như thiết kia dường như lại cứng rắn thêm vài phần, cảm giác phải chết ở trên thân thể cô mới thỏa mãn được.

Bàn tay cậu khẽ vươn đến trước ngực cô, nắm lấu bầu ngực đầy đặn, thanh âm khàn khàn, lại hết sức rõ ràng mang theo vài phần tà khí: “Có lớn hay không? Có trướng quá hay không?”

“A...” Thư Liên cảm thấy mặt đỏ tai hồng, cô hiểu được ý tại ngôn ngoại trong lời nói của cậu, nhưng bị cậu cứ như vậy kịch liệt rút ra chọc vào, cô lại không thể nghĩ ra lời nào khác để đáp lại cậu, ngược lại giống như trúng cổ trả lời theo ý cậu muốn, “Uhm... Trướng... Trướng thật khó chịu... A!”

“Ách...” rốt cuộc Hàn Triệt cũng không thể nói được lời nào khác nữa, chỉ bắt lấy hai bầu ngực cô dùng sức xoa nắn, hạ thân lại rất nhanh chóng cuồng sáp, âm thanh dâm mỹ của hai thân thể kích động va vào nhau cùng với tiếng rên rỉ ái muội và tiếng thở hổn hển dồn dập thổi quét toàn bộ phòng ngủ, bầu không khí bắt đầu kịch liệt giống như bị bọn họ làm cho sôi trào.

Không biết Hàn Triệt chạm vào một điểm nào đó trong cơ thể, Thư Liên thoải mái đến đầu ngón chân đều căng lên, cô mạnh mẽ a một tiếng, không

chịu nổi nữa ngã sấp xuống giường, khẽ nức nở: “Triệt! Triệt! Ôm em, ôm em!”

Hàn Triệt suyễn khí ôm cô lên, ôm lấy cô triền miên hôn lên môi cô, tách hai chân cô ra lại lần nữa xông vào.

Cảm nhận được hoa bích cô lại bắt đầu hung hăng co rút, số chết cắn chặt lấy nơi cứng rắn của cậu, Hàn Triệt thét lớn một tiếng, cảm giác được chính mình cũng sắp bạo phát, cậu không ngừng chống đỡ cô, thẳng đến khi đem cô đẩy vào đầu giường, lui không thể lui, hai chân lay động nhận lấy toàn bộ nhiệt tình của cậu.

“Thư Liên, thoải mái không?” cậu tinh tế hôn lên gáy cô, giọng nói đã có chút biến đổi, cậu quá vui vẻ, thế nhưng có thể hoàn toàn có được cô, nhưng cậu vẫn cảm thấy chưa đủ, trong lòng cậu rất tham lam, hi vọng cô cũng có thể cùng cậu vui vẻ.

“Thoải mái... Thoải mái... Triệt, anh làm em thật thoải mái...” Thư Liên mộng lung ôm cậu, cực hạn vui thích làm cho khóe mắt cô tràn ra nước mắt, “A, mau hơn một chút! em muốn, đến... A —— “

toàn thân cô mạnh mẽ run rẩy, giống như chú cá mắc cạn víu chặt cổ cậu, hạ thân lại mãnh liệt co rút lại, làm cho dục vọng của cậu như nước tràn vỡ đê.

“A —— Thư Liên...” Hàn Triệt ôm chặt cô, ở trong cơ thể cô rút ra chọc vào thật nhanh, nhục bông cứng rắn kia dường như đột nhiên sưng lên, chống đỡ làm cho Thư Liên cảm thấy một trận tê dại.

Cậu mạnh mẽ chuyển động thất lung, nâng hai chân cô đặt lên trên vai, càng thêm cuồng dã trêu đùa, cao trào vừa xong bên trong vách tường vẫn còn cực kỳ nhạy cảm, nhưng cậu không quan tâm, cậu đưa dục vọng của bản thân một lần nữa cắm vào, không ngừng ma sát nơi mềm mại của cô..

Thư Liên cung khởi thất lung giống như con tôm, khoái cảm quá mãnh liệt làm cô muốn khóc: “A Triệt không cần! Quá sâu ! Quá sâu ! em chịu không nổi... A...”

Hàn Triệt cắn răng, cuồng loạn kêu tên cô, cậu dừng không được đến, dừng không được đến, cực hạn vui thích trước nay chưa có làm cho cậu không biết mệt mỏi rất nhanh rút ra chọc vào, vào lần hung hăng sấp nhập cuối cậu cậu đi vào nơi sâu nhất của cô, tinh dịch nóng bỏng như núi lửa tuôn trào phun

ra, làm cho Thư Liên nóng nảy liều mạng lắc đầu, lớn tiếng khóc thét lên.

Chương 62

Thư Liên sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm chính là nhìn ánh mắt vô tội của Hàn Triệt bị cô một cước đá xuống giường, trên người vô cùng đau, thế nhưng cậu ta còn có thể có bộ dáng thần thanh khí爽 (sảng khoái), thật sự là vô vùng đáng giận!

Vừa nghĩ đến tối hôm qua kịch liệt dây dưa, mặt cô liền đỏ lên, lại tức giận không có chỗ đánh, lần đầu tiên cô đã bị cậu làm cho khóc, nhìn bộ dáng cậu vừa đau lòng vừa áy náy xin lỗi cô, cô cũng đã quyết định không truy cứu, ai ngờ lúc ở phòng tắm để tắm rửa sạch, cậu lại...

Tuổi trẻ dục vọng luôn tràn đầy – cô biết, nhưng Hàn Triệt không chỉ có dục vọng lớn, thể lực cũng tốt vô cùng, giống như đứa trẻ mới biết đến mùi vị ngọt ngào, dây dưa không dứt.

Nước ấm không ngừng theo vòi phun chảy xuống, tiếp xúc với sàn nhà phát ra âm thanh róc rách, cậu ở phía sau nắm lấy thắt lưng cô, một lần lại một lần xâm nhập, thẳng cho đến khi cô bị đâm đến trọng tâm không vững, liên tục ngã về phía trước, bị bồn tắm lạnh như băng cọ xát lên da thịt nóng bỏng, lại không hề biết lạnh.

Trong không gian chật hẹp, tiếng thở dốc của hai người hòa vào nhau vừa dồn dập vừa nóng cháy, Thư Liên vừa ngẩng đầu, liền thấy được rõ ràng hình ảnh hai người dây dưa phảng chiếu trên vách tường bóng loáng phía trước, trắng trợn va chạm, nhiệt liệt hôn môi, đầu cô mơ hồ một mảnh, hai má nóng bỏng nhìn hình ảnh kích tình của chính mình và Triệt, cảm thấy thẹn nhưng lại khoái hoạt.

Làm cô lại một lần nữa đạt tới cao trào, Thư Liên thật sự mệt mỏi đến mí mắt cũng không nâng lên nổi, tùy ý để Hàn Triệt lướt qua thân thể của cô, từng chút cẩn thận giúp cô tẩy rửa mồ hôi cùng dịch ân ái trên người, cô thậm chí muốn lên giường ngủ, trừ bỏ ngủ, quả thực không nghĩ ra chuyện gì khác nữa.

Khi được Hàn Triệt ôm đặt trong ổ chăn ấm áp mềm mại, Thư Liên liền chui vào, tìm tư thế thoải mái nhất nhắm mắt lại, thật sự cảm thấy được ngủ là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này, ai ngờ tiểu tử phía sau ôm cô chỉ thành thật được một thời gian, tựa như keo dính dán theo người cô, gặm gặm cắn

cắn cô cô, thanh âm vừa đáng yêu vừa vô lại: “Thư Liên, Thư Liên, anh lại muốn rồi...”

Thư Liên cảm thấy chính mình quả thực chính là “bi kịch”, cô đã nghĩ tới vô số cảnh tượng và các vấn đề nảy sinh khi sống cùng Triệt, lại không nghĩ tới vấn đề lớn nhất lại là vấn đề này, Hàn Triệt từ thiên sứ trở thành ma quỷ chuyển biến thật sự quá nhanh, làm cho người ta không thể nhận ra, cậu quả thực quá... Tham ăn !

Hàn Triệt từ dưới thảm đứng lên, thấy cô phát hỏa lại không dám đi lên, chỉ dám đặt đầu ở mép giường, chớp chớp mắt xem xét cô, âm thanh đáng thương Hề Hề như đòi mạng: “Thư Liên...”

Thư Liên trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, trùm kín chặn tìm được nội y của mình, sau đó ở trong chăn sờ soạng mặc vào, nhìn đôi mắt cậu tròn xoe quay tới quay lui, tựa hồ hận không thể nhìn thấu chăn bông , liền biết cậu ta chẳng suy nghĩ được chuyện tốt gì.

Trước kia mỗi khi cậu lộ ra biểu cảm này, cô đều cảm thấy cực kỳ đáng yêu, thậm chí muốn đưa tay ra véo hai cái má đáng yêu kia, nhưng hiện tại nhìn thấy biểu tình này lại có cảm giác kinh hồn tán đảm (khiếp sợ).

Trên người vô cùng đau đớn, dù nhẹ nhàng nâng tay nhắc chân cũng cảm thấy đau, nhìn Thư Liên rên một tiếng nhăn mi lại, Hàn Triệt đứng lên: “anh mặc giúp em.”

“Tiểu sắc lang! Tránh ra!” Thư Liên hừ một tiếng, đẩy móng vuốt sói của cậu ta ra.

” Thư Liên yêu quý, tỷ tỷ tốt, em sai rồi , đừng nóng giận được không.” Giả trang đáng yêu không hiệu quả, Hàn Triệt đành phải dốc hết vốn liếng ra, cậu từ trước đến nay đều trực tiếp gọi tên cô, cho dù bị ba máng cũng không chịu sửa đổi, chỉ có lúc cô tức giận cậu mới chịu kêu cô là “tỷ tỷ”, dù có khó chịu đến đâu, cô cũng sẽ nguôi giận.

Thư Liên quả nhiên dừng lại động tác, cái đầu nhỏ từ trong chăn lộ ra nhìn cậu, đột nhiên vươn một cánh tay, hướng cậu vẫy vẫy: “Triệt, lại đây.”

Hàn Triệt trong lòng hoan hô một tiếng, chỉ kém không có lời cái đuôi hồ ly ra thôi .

Thư Liên cười dài nhìn cậu, sau đó đem đôi môi mềm mại thủy nhuận lướt qua mặt cậu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, mặt Hàn Triệt đỏ lên, nhưng khóe môi hơi hơi gợn lên biểu hiện rõ ràng tiểu sắc lang này lại bắt đầu rục rịch.

Toàn bộ hô hấp của cô đều phả trên mặt cậu, mặt Hàn Triệt đỏ bừng, tia đỏ còn lan tràn đến cả hai bên tai, Thư Liên đột nhiên nghiêng đầu, hung hăng cắn thật mạnh vào cổ cậu ta.

“A ——” một tiếng thét kinh thiên động địa!

Chương 63

Lương Khải Vệ theo Hàn Triệt lâu như thế, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng trong treo nhưng lạnh lùng này của cậu.

Hàn Triệt mặc một bộ trang phục cổ cao màu đen, lễ phục trang trong chuẩn mực, nhưng trọng điểm không phải ở chỗ này, trọng điểm là, không hiểu vì sao hôm nay cậu ta lại mặc trang phục che kín cổ không một khe hở! Không những thế còn dán băng keo màu phấn hồng in hình phim hoạt hình trên cổ nữa!

“Triệt thiếu gia, bữa tiệc sinh nhật của phong ca cử hành vào lúc tám giờ đêm nay ở Blue Hawaii, bây giờ đã hơn 6 giờ chiều rồi, nên qua đó thôi.” Lương Khải Vệ nhin xuống xúc động trong lòng, cái này thật sự quá không giống phong cách của Hàn Triệt.

Hàn Triệt gật gật đầu, mở cửa xe, sau khi đỡ Thư Liên vào, mới thật cẩn thận vòng sang ngồi ngay bên cạnh.

Lương Khải Vệ một bên khởi động xe, một bên nhìn vào kính chiếu hậu quan sát về mặt hai người, Thư Liên mặt đỏ hồng, nhưng tâm tình hình như rất tốt, còn Hàn Triệt, dường như sợ rất sợ cô, một tay sờ sờ lên cổ, một hồi lại kéo ống tay áo cô, sau đó “ba” một tiếng bị hất ra.

“Khải Vệ, bây giờ thi lái xe có khó không?” Hàn Triệt đột nhiên mở miệng, làm Lương Khải Vệ đang chuyên tâm xem diễn hoảng sợ.

“Ách, không khó, Triệt thiếu gia cậu muốn thi sao?” Thi lấy bằng lái xe cũng tốt, đại thiếu gia này lúc nào cũng ở trên đường chạy loạn, ngày nào đó nếu thực sự xảy ra chuyện gì, thì rất khó làm.

“tôi chỉ cảm thấy ngồi ở phía sau có chút lạnh...” Hàn Triệt giọng điệu U U, “Ngồi ở phía trước có vẻ đỡ hơn một chút.”

“Tiểu tử thôi này!” Thư Liên quả nhiên không thể ngồi yên được, tức giận nắm lỗ tai cậu bắt đầu kéo, gương nanh múa vuốt nổi bão, “Em, một người sống ngồi sờ sờ bên cạnh anh, anh lạnh cái gì.”

“A Thư Liên, đau...” Hàn Triệt đau tê tê, lại không dám đánh trả, “Anh sai

rồi, anh sai rồi còn không được sao!”

“Anh còn lạnh hay không lạnh?” Thư Liên đặc ý véo lỗ tai cậu, mềm , xúc cảm cũng không tệ lắm.

“Không lạnh, không lạnh.” Hàn Triệt thành thành thật thật gật đầu, ánh mắt vụt sáng nhìn cô, Thư Liên nhất thời liền mềm lòng .

“Hừ!” Thư Liên mạnh miệng hừ một tiếng, buông lỏng tay ra, lại bị cậu cuốn lại trong tay, gắt gao nắm chặt.

Thấy cô muốn giãy, Hàn Triệt vỗ về tay cô dụ dỗ: “Tay lạnh, ô ô.”

Lương Khải Vệ run mạnh một trận, mặt trời hôm nay quả nhiên mọc từ hướng tây , Amen, hần cái gì cũng không nhìn thấy!

Ô tô phóng nhanh hướng tới Blue Hawaii, Thư Liên nắm chặt trong tay hộp quà, trong lòng có chút không yên, cũng không biết cô đưa lễ vật này có thích hợp hay không, nhưng quả thật thời gian quá gấp gáp cô thật sự không có thời gian chuẩn bị quà tặng.

Bàn tay bị Hàn Triệt siết chặt có chút đau đớn, nhưng trong lòng cô lại là ngọt ngào hạnh phúc, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời dần dần tối lại, lại không biết lạnh, cũng không biết tối, nếu như cả đời này đều có thể tiếp tục sống như vậy, nên sống như thế nào mới tốt đây.

Màn đêm buông xuống, trên đường xe cộ ầm ầm inh ỏi, ai cũng vội vội vàng vàng trở về nhà, nhưng đối với Blue Hawaii mà nói, cuộc sống về đêm, chỉ vừa mới bắt đầu.

Phòng VIP ở đây đều được đặc chế từ thủy tinh đặc biệt , từ bên trong có thể thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện xảy ra ở bên ngoài, mà từ bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy vách tường kín như bưng.

Nhâm Thần Phong lười biếng ngã người trên sofa, trên bàn bình rượu cùng xiêm áo hỗn độn một đồng, hần lại càng uống càng hăng, giống như vĩnh viễn không biết say là gì.

“Mình nói, mình đã ngồi cũng cậu hơn nửa ngày rồi, đừng nói là cậu gọi mình đến đây để canh gác cho cậu đấy nhé.” Phó Dung Phàm nhìn bạn tốt giống như bị thất tình ngồi nốc rượu liên hồi, lại nhìn đên mấy em gái chân

dài tới lui bên ngoài, nhất thời cảm thấy bản thân cũng hết chịu nổi rồi .

“Nếu cậu muốn kể khổ với tôi, thì tôi đã đứng ở đây hơn nửa ngày rồi , xin rửa tai lắng nghe, cậu muốn nói gì thì nói đi.” Phó Dung Phàm nhíu mày, ngồi không yên, Nhâm Thân Phong nếu không nói lời nào, hấn(PDP) cũng không tính quản hấn(NTP) làm gì .

“Tôi trúng tà rồi.” Nhâm Thân Phong vô thanh vô thức phun ra vài từ ngữ khó hiểu

Chương 64

Nhâm Thần Phong nói bằng quơ, nếu người bình thường nghe thấy chắc chắn sẽ không hiểu hắn đang nói gì, nhưng mà Phó Dung Phàm nghe lại hiểu được rất rõ ràng .

“Nói như vậy là cậu không hài lòng với tiểu tử còn chưa dứt sữa Hàn Triệt kia? Cho nên liền chẳng phân biệt được trắng đen trái phải nổi lên cơn ghen, sau đó làm cho tiểu bảo bối của cậu bị...” Phó Dung Phàm lay động ly rượu trong tay, sắc rượu màu đỏ sẫm như máu , hắn cứ cười như không cười nhìn người bạn lớn lên cùng mình đang ngồi trước mặt, không biết nên khóc hay cười.

“Ghen?” Nhâm Thần Phong hừ một tiếng, “Lời này dùng ở trên người mình, cậu không cảm thấy là rất buồn cười sao?”

“Cậu vẫn có thể mạnh miệng hơn một chút nữa.” Phó Dung Phàm mặt mày tươi cười rạng rỡ, “Cậu chính là không nghĩ tới Hàn Triệt kia cư nhiên lại là em trai thân sinh của Thư Liên, chắc chắn, nhìn bộ dáng kinh ngạc của cậu, thật đúng là thú vị.”

Nhâm Thần Phong không nói gì, chỉ rút ra một điếu thuốc châm lửa hút..

Em trai ? Có người em trai nào, lại dùng cái loại ánh mắt ấy nhìn chị ruột của chính mình không?

Hắn cũng không phải là một tên trời sinh vừa ngu ngốc vừa bạo ngược, tuy rằng Thư Liên thường làm cho cảm xúc của hắn không khống chế được, nhưng việc nhìn người ấy, hắn có thể khẳng định rõ ràng hắn không phải nhất thời ghen tuông.

Ghen? Chẳng lẽ hắn thật sự mê luyến thân thể của cô?

Trong khoảng thời gian cô bị Hàn Triệt mang đi này, hắn cũng đã thử quay trở lại cuộc sống trước kia, lúc thì bận rộn làm việc ở công ty, lúc nhàn rỗi thì tụ tập bạn bè, cũng có không ít phụ nữ yêu thương nhưng nhớ, nhưng mà không biết vì cái gì, vẫn không thể gọi lên hứng thú.

Cô không phải xinh đẹp đến mức không ai sánh bằng, cũng không có dáng

người ma quỷ hoàn mỹ đến mức làm cho người ta sôi máu, mỗi khi yên tĩnh một mình hẳn lại đặc biệt nhớ lại bộ dáng cô cuộn người gào khóc thương tâm vào buổi chiều kia, nhất là khi biết được nội dung thỏa thuận của ‘ông già’ và người phụ nữ kia, hình ảnh ấy xuất hiện ngày càng thường xuyên hơn.

Hắn quả nhiên cuồng vọng tự tin không ai bì nổi, cho nên mỗi khi có chuyện xảy ra đều suy nghĩ theo chủ quan của chính mình, hiểu lầm? có lẽ thật sự có hiểu lầm, nhưng mỗi lần nghĩ tới tính tình cô yêu đuổi ai cũng có thể bắt nạt, hẳn chỉ còn cảm giác giận dữ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Quả nhiên, vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Thần Phong, cậu xem xem, tiểu bảo bối của cậu đến đây kìa.” Phó Dung Phàm cười dài nói.

Nhâm Thần Phong trừng mắt liếc hắn một cái, nghĩ muốn dùng chiêu này để lừa hắn chắc, biện pháp này quá ngây thơ .

“haiz? Bọn họ còn khoác tay, xem ra tình cảm của hai chị em quả nhiên rất thân thiết.” Phó Dung Phàm nhấp một ngụm rượu, cười đến rất có ý tứ hàm xúc.

Thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua, Nhâm Thần Phong quả nhiên nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, quả thật là cô, khoác lên người váy áo màu vàng nhạt, bên ngoài phủ thêm một lớp áo khoác nhưng, cô thoát nhìn so với Hàn Triệt còn thấp nữa cái đầu, lúc nói chuyện đầu ngẩng lên nhìn hắn, trên gương mặt là vẻ thoải mái ngọt ngào, trông như cô gái nhỏ đang trong thời kỳ yêu đương ngọt ngào.

Hàn Triệt vẫn đang là tiêu điểm của nữ giới trong bữa tiệc, tay hắn khoác tay Thư Liên, lẳng lặng nghe cô nói chuyện gì đó, bỗng nhiên nở nụ cười, sự bình tĩnh của hắn lúc này giống như hồ nước tĩnh lặng bị khuấy động, gợn sóng lăn tăn.

“Nếu như không biết bọn họ là chị em, thoát nhìn thật đúng là xứng đôi.” Phó Dung Phàm huýt sáo.

“Người đã quên Hàn Triệt làm nhục Thanh Long bang như thế nào sao?” Nhâm Thần Phong vừa nói, thấy sắc mặt Phó Dung Phàm liền khế biến, “Câm miệng!”

“Thanh Long bang vẫn là ‘ông già’ làm chủ, liên quan gì tới mình.” Phó

Dung Phàm một ngụm đem rượu đỏ uống cạn, đứng dậy, “cậu cứ vọt chết còn cứng mỏ, xem diễn tiếp đi, trai tài gái sắc, Kim Đồng Ngọc Nữ, thật đúng là đẹp mắt.”

Hắn đứng dậy ra khỏi phòng, Nhâm Thần Phong xoa xoa mi tâm, không nói nên lời tư vị ở đáy lòng.

Từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là lần đầu tiên hắn cùng Phó Dung Phàm cãi nhau, người bạn tốt này tính tình như thế nào hắn đều biết rõ, lúc nào cũng giả vờ không quan tâm, nhưng trên thực tế đối với việc nào cũng thật sự rất tích cực, bằng không hắn cũng sẽ không bởi vì một đoạn cảm tình mất đi mà không bao giờ tin tưởng vào phụ nữ nữa, trở nên phóng đảng ,phong lưu.

Chuyện của Thanh Long bang, Phó Dung Phàm cũng không muốn quản ,hắn chính là quá nhàn rồi, vài năm qua mâu thuẫn giữa Phong Hỏa đường và Thanh Long bang hắn cũng đã bị lão già làm cho phiền não , lời hắn vừa nói ra , như lửa đổ thêm dầu.

Nhưng trước mắt chuyện này cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, hắn nhìn Thư Liên cùng Hàn Triệt không coi ai ra gì nói nói cười cười, dường như người phụ nữ kia chỉ khi rời khỏi bản thân mình, mới có thể lộ ra phong thái tự nhiên này lại còn vui vẻ tươi cười.

Hắn muốn cô! Ý niệm này đột nhiên từ trong đầu hắn chui ra, làm cho hắn giật nảy mình, nguy hiểm như thế mãnh liệt như vậy.

Hắn không chỉ mê luyến thân thể của cô, còn có nhiều nhân tố khác nữa , nhưng Nhâm Thần Phong nhất định sẽ không tự mình thừa nhận điểm này ,dễ cho một người phụ nữ vui vẻ, chuyện này còn không phải dễ dàng sao, phương pháp trước kia của hắn có vẻ cực đoan, nếu cô không thích cường thế , như vậy hắn có thể đổi sang phương thức khác dễ cô.

Nhâm Thần Phong ném tàn thuốc trong tay xuống đứng lên, dáng người hoàn mỹ cùng với vẻ mặt tà khí, không thể phủ nhận hắn quả thực rất có sức hấp dẫn đối với phụ nữ.

Thư Liên, em sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay tôi ...

Chương 65: Chương 65

Vừa muốn đi ra ngoài, Phó Dung Phàm lại đẩy cửa bước vào, thiếu chút nữa đụng phải Nhâm Thần Phong, lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình vội vàng của hắn, đầu lông mày cau chặt, giống như gặp phải chuyện lớn gì.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Nhâm Thần Phong đỡ lấy hắn, tính tình Phó Dung Phàm ra sao hắn biết, cho dù tức giận cũng sẽ không giữ quá lâu, hơn nữa về mặt hắn ngưng trọng, một chút ý cười cũng không thấy.

“Gặp được một người.” Phó Dung Phàm đặt áo khoác đang cầm trong tay xuống, vừa gọi điện thoại vừa đi ra ngoài, “Mình đi về trước một chuyến, Thần Phong, nếu cậu không có việc gì cũng nên trở về sớm một chút, nơi này không an toàn.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nhâm Thần Phong ngăn hắn lại, Phó Dung Phàm dừng lại, nhưng tính cách người bạn tốt này chính là ghét nhất bị sinh sự, nhìn bộ dáng kìa lạ này của hắn, hắn là gặp phải chuyện gì đó khó giải quyết, “Nói ra đi, mình có thể giúp cậu một tay.”

“Mình không muốn kéo theo cậu xuống nước, lần khác rồi nói sau, cứ như vậy đi.” Phó Dung Phàm thông điện thoại, bắt đầu cùng cha hắn trò chuyện, ra cửa lại quay đầu dặn dò hắn (NTP), “Nhớ rõ trở về sớm một chút.”

Nhâm Thần Phong đứng một mình ở cửa phòng, không an toàn? Nơi này vốn là quán bar, đông người âm ỉ hỗn tạp, làm gì có người nào ở đây lại chắc chắn được an toàn, chẳng qua bộ dáng Phó Dung Phàm quá mức ngưng trọng, làm cho hắn cũng có chút lo lắng.

Có một phụ nữ quyến rũ hướng hắn phóng điện, thời đại này tiết tấu cuộc sống quá nhanh, có chút kích thích, rất nhiều người muốn hưởng thụ kiểu sống như thế.

Đối với sự khiêu khích lớn mật này làm như không thấy, Nhâm Thần Phong nhìn lại nơi Hàn Triệt và Thư Liên đứng lúc nãy, hai người đã không còn bóng dáng, ý niệm trong đầu vừa chuyển, Hàn Triệt là phong hỏa đường thiếu chủ, nếu qua xem một chút, có thể có chút thu hoạch.

Blue Hawaii là hội sở giải trí rất lớn, tổng cộng có ba tầng lầu, quán bar, đại

sánh, phòng, rất hiếm khi vắng khách, hơn nữa các phòng ở đây bố trí rất giống nhau, đều dùng thủy tinh ngăn cách, màu sắc cũng không khác nhau, người không rõ phương hướng bên trong rất dễ bị lạc đường.

Âm nhạc trong đại sảnh dần dần xa, Nhâm Thần Phong cũng không gặp hai người kia, dựa vào tường đứng một lát, nói không chừng có lẽ bọn họ đã đi rồi.

Văng vẳng tiếng đàn dương cầm thanh từ cửa một căn phòng nào đó vọng ra, Nhâm Thần Phong nghi hoặc một lát, nhẹ tay đẩy ra một căn phòng.

Từ góc độ này chỉ thấy được một bên của thiếu niên, hần hơi cúi đầu, đầu ngón tay thon dài trên những phím đàn đen trắng nhẹ nhàng tung bay, âm thanh như nước chảy từ bàn tay hần tuôn ra, mà cô gái khoác bộ váy vàng nhạt- Thư Liên kia đang chống đầu nhìn hần, đáy mắt có chút ý cười, thỉnh thoảng còn đùa nghịch mái tóc nhỏ trên trán Hàn Triệt.

Cô đột nhiên cúi đầu bên tai hần, nói vài câu gì đó, âm nhạc sau lời nói của cô, rơi xuống từng tiếng nhỏ vun, thiếu niên nghiêng người đem gương mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần của cô ngăn trở, có lẽ vì tiếng đàn dương cầm quá mức êm ái, Nhâm Thần Phong lảng lảng đứng cạnh cửa, nhìn cô mỉm cười, đột nhiên cảm thấy, bộ dáng như vậy so với bộ dáng luôn khóc sụt mướt trước kia thuận mắt hơn rất nhiều.

Hóa ra cô vốn dĩ có thể cười, chỉ là sẽ không cười với hần mà thôi.

Hàn Triệt dừng đánh đàn, xê dịch sang bên cạnh, Thư Liên liền ngồi qua, đem hai tay đặt trên phím đàn, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Hàn Triệt, Hàn Triệt gờ lên khóe môi, ngón tay nhẹ nhàng đè xuống.

Nhâm Thần Phong đối với đàn dương cầm không phải thực cảm thấy hứng thú, cho nên đối với bản nhạc đó cũng không mấy quen thuộc, nhưng theo nhạc điệu vang lên lần đầu tiên hần liền có cảm giác quen thuộc, giống như là đã từng nghe qua ở nơi nào đó bản nhạc này.

Trong trí nhớ, dường như có từng trận hương thơm ngào ngạt cuốn qua, giống như xuyên qua tầng tầng biển hoa, nơi đó có một cây đàn dương cầm lớn xinh đẹp, có hai đứa bé đang song song ngồi trước đàn dương cầm, ngón tay nhỏ có chút khó khăn ấn phím đàn, cô bé kia buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt to đen tròn xoe, linh động, khoác trên người váy áo công chúa, tươi cười sáng lạn, giống như cô công chúa cao ngạo.

“Chỗ này, chỗ này sai rồi, không nên đàn âm này...” đưa bé trai sợ hãi nói chuyện, đôi mắt với cô bé cao hơn hẳn nửa cái đầu.

“Em ồn ào thật đấy, đàn như vậy hay hơn, cô giáo không dạy em sao!” Cô bé dương mặt, trừng mắt khinh thường cậu bé trước mặt, dáng vẻ tùy hứng.

“Sau này lớn lên anh muốn kết hôn với em!”

Một âm thanh đột nhiên từ trong trong trí đội về , làm cho Nhâm Thần Phong bừng tỉnh.

“Trước đây ở nhà cũ của hàn gia, con đã nói muốn kết hôn với cô ấy!”

Hình như, có lẽ, hẳn thật sự đã từng nói ra câu kia.

Chương 66: Chương 66

Cũng không trách hẳn không nhớ được, trong trí nhớ cô bé kia, cùng với cô hiện tại quả thực khác xa nhau, một người kiêu ngạo, một người tự ti, một người phóng khoáng, một người nội liễm, có lẽ chỉ có thời điểm đối mặt với Hàn Triệt, cô mới lộ ra một chút dáng vẻ trước kia.

“Nhâm tiên sinh, tôi nghĩ phòng này không phải phòng của ngài.” Một giọng nói nam tính lễ phép vang lên, Nhâm Thần Phong quay đầu lại, nhìn thấy người kia – một thân hắc ám gương mặt vĩnh viễn chỉ có một biểu tình, hẳn nhớ rõ hẳn, hẳn là người bên cạnh Hàn Triệt.

“Đi nhầm .” Nhâm Thần Phong trả lời, tùy ý giống như ở nhà mình.

Huống chi, người phụ nữ này vốn dĩ chính là của hẳn .

Bày ra biểu tình mà hẳn cho rằng thích hợp nhất lúc này, Nhâm Thần Phong ho nhẹ một tiếng, muốn đẩy cửa bước vào, lại bị một màn trước mắt làm cho ngây người.

Hàn Triệt không biết từ lúc nào đã đứng lên, hẳn cúi đầu ôm nhẹ mặt Thư Liên, môi nhẹ nhàng rơi xuống.

Cửa chỉ được mở ra một góc rất nhỏ, Lương Khải Vệ không nhìn thấy tình cảnh bên trong, lại cảm giác rõ ràng người đàn ông trước mắt toàn thân đều trở nên cứng ngắc, giống như khối gỗ không nhúc nhích.

“Nhâm tiên sinh?” Thử gọi hẳn một câu, “Nếu như không có chuyện gì khác, phiền ngài đi cho.”

Nhâm Thần Phong mặt không chút thay đổi quay đầu lại, ánh mắt kỳ quái nhìn hẳn một cái.

Hay là trên mặt mình có dính cái gì? Bị ánh mắt hẳn làm cho hoảng sợ, Lương Khải Vệ sờ sờ mũi, ho nhẹ một tiếng, đang muốn tỏ vẻ quan tâm đến hẳn một chút, ai ngờ người đàn ông này lại không nói một lời xoay người bước đi, chỉ để lại cho hẳn một bóng dáng cứng ngắc, tay chân đều đông bộ .

Nhẹ nhàng gõ cửa, điều chỉnh tốt trạng thái bản thân, giọng nói Lương Khải

Vệ bình tĩnh: “Triệt thiếu gia, phong ca đã đến, đang chờ cậu.”

Phong Tẫn Nhiễm ngồi phía trước quầy bar, xem các Bartender biểu diễn pha chế rượu, ngón tay thon dài vô ý thức ở quầy bar đảo quanh.

Hắn khoác áo khoác tối màu, che đi chút ý cười trên khuôn mặt, thanh nhã, giống như một bức tranh thủy mặc, nếu không phải giữa mây ẩn ẩn khí thế, thật sự nhìn không ra hắn là người mà toàn bộ giới hắc đạo phía nam nghe thấy đều biến sắc.

Thời điểm Hàn Triệt cùng Thư Liên bước vào, nhìn thấy khung cảnh này, cùng với vẻ nhàn tản của Phong Tẫn Nhiễm hoàn toàn tương phản, hơn mười tiểu lão đại của phong hỏa đường nín thở ngưng thần ngồi trên sô pha, trên mặt đều mang cùng loại ý cười, lại không một người nào dám thở mạnh .

Thư Liên có chút kinh ngạc, vừa xoay đầu liền rơi vào một đôi mắt vô cùng thanh nhã, Phong Tẫn Nhiễm có ánh mắt rất đẹp, mắt như Thu Thủy(làn nước mùa thu nha J đề này cho hay), khéo mắt dài nhỏ khẽ nhếch, rõ ràng là đôi mắt xinh đẹp như phụ nữ, lại bị khuôn mặt hắn trung hoà , chỉ cảm thấy càng thêm một phần xinh đẹp.

Người đàn ông xinh đẹp.

Không biết vì sao, cô có chút kinh hoảng, dường như không nên nhìn hắn, Thư Liên mở rộng tầm mắt, xấu hổ ho nhẹ một tiếng.

“Đại ca, sinh nhật vui vẻ!” Hàn Triệt đưa hộp quà trong tay cho hắn, Phong Tẫn Nhiễm nhận lấy nhìn thoáng qua, liền đưa cho lão Trương bên cạnh.

“Đây là Thư Liên, hai người làm quen đi.” Hàn Triệt kéo Thư Liên qua, mỉm cười giới thiệu với hắn, Thư Liên siết chặt túi giấy trong tay, trong lòng bàn tay hơi đỏ mồ hôi.

“Phong tiên sinh, sinh nhật vui vẻ.” Thư Liên nhìn hắn mỉm cười, đem túi giấy đưa cho hắn, “Cảm ơn ngài mấy năm nay chiếu cố Triệt, hôm nay tới vội vàng, không chuẩn bị lễ vật thật tốt.”

“Nếu Hàn Triệt đã kêu tôi là đại ca, thì chính là người một nhà, không cần khách khí, Thư tiểu thư gọi tôi Tẫn Nhiễm là được rồi.” khéo môi Phong Tẫn Nhiễm nhẹ cong lên, có vẻ cực vì hiền hoà, đem túi giấy kia mở ra, bên trong là khăn quàng cổ bằng lông dê ấm áp, đan có chút không được tự nhiên,

không giống như được mua.

“Cô đan ?” Hấn có chút kinh ngạc, nhướn mày hỏi cô.

Mặt Thư Liên liền đỏ lên, cô đêm nay mới biết được hôm nay là sinh nhật của hấn, làm sao kịp chuẩn bị quà tặng, khăn quàng cổ này vốn là làm cho Hàn Triệt, chỉ là còn chưa kịp đưa cho cậu ấy mang, liền vội vàng lấy ra góp cho đủ số, hôm nay đặt bên cạnh đồng hàng hiệu kia, có vẻ vô cùng keo kiệt.

“Đan không tốt, ” không biết vì sao, vẻ mặt Phong Tẫn Nhiễm rõ ràng nhu hòa, nhưng cô lại khẩn trương muốn chết, “Nhưng cái này rất ấm áp...”

“Tôi rất thích, ” Phong Tẫn Nhiễm nở nụ cười, mắt phượng hẹp hơi nheo lại, lập lòe vài tia yêu dị, tuy nhiên lại làm giảm đi sự bất an của Thư Liên,

“Cảm ơn.”

Chương 67: Chương 67

Sau khi chào hỏi xong Thư Liên liền cùng Hàn Triệt tìm một chỗ trong góc ngồi xuống. sinh nhật Phong Tẫn Nhiễm, đương nhiên không có khả năng chỉ có thủ hạ trong bang đến chúc mừng, chỉ một lát sau liền tập trung lại không ít người, làm cho đại sảnh tràn đầy người.

Nếu như lúc trước đại sảnh lầu hai tĩnh mịch bao nhiêu, thì hiện tại cũng đã vô cùng náo nhiệt bấy nhiêu, Phong Tẫn Nhiễm cầm cốc rượu cao chân, ngồi ở trên sô pha, tư thế tùy ý nhàn tản, tự nhiên tự tại giống như ở nhà, người chúc rượu kẻ đến người đi liên tiếp, tấp nập, dường như không có điểm dừng.

Tiệc rượu này cũng không đạt đến mức là tiệc rượu sa hoa nhất, nhưng mà trình độ nịnh nọt của những người đó đối Phong Tẫn Nhiễm, làm cho Thư Liên nhìn thấy chỉ cảm thấy làm người ta lú lười.

Nhưng mà rõ ràng Phong Tẫn Nhiễm có chút không chú tâm đến bữa tiệc này, hắn vẫn đều thản nhiên cười, đối với những người kính rượu ai đến cũng không cự tuyệt, ly rượu đầy rồi lại với, với đi lại được rót đầy, không biết qua bao nhiêu vòng.

“Triệt, hấn không cần rượu sao?” Thư Liên lấy khủy tay huých vào người Hàn Triệt, tiểu tử này đang cúi đầu chuyên chú gọt táo, giống như đang làm việc gì đó vô cùng quan trọng vậy, ngay cả đầu cũng không thèm nâng lên.

Theo ánh mắt cô nhìn qua, Hàn Triệt lại cúi đầu chia quả táo trong tay cho Thư Liên “Uhm, hàng năm vào ngày sinh nhật, hấn đều có tâm sự.”

Tâm sự? tâm tình bất quái của Thư Liên rõ ràng bị động đến, ngồi thẳng lên muốn nghe Hàn Triệt nói thêm, ai ngờ hấn lại bắt đầu chia quả táo thành nhiều phần, dường như căn bản không chú ý tới bộ dáng cô đang nóng lòng muốn nghe chuyện bất quái.

“Hấn bị người ta chuốt rượu như vậy, một lát nữa say thì làm sao, dù sao hấn cũng là đại ca... uhm...” Thư Liên không kịp phòng, bị Hàn Triệt đưa một khối táo vào miệng, nhìn cô tròn tròn mắt, Hàn Triệt giơ lên khóe miệng, ánh mắt xinh đẹp sang lên, tinh thần vui vẻ.

“Đó là chuyện riêng của hắn, tại sao anh phải hỏi.” Hàn Triệt căn bản không nhìn Phong Tần Nhiệm bên kia, lấy tay chống lên má, nhìn cô nhai nhai quả táo mọng nước, giọng nói mang chút âm điệu lấy lòng, “Ngọt không?”

“rất ngọt.” Thư Liên mơ hồ trả lời cậu, chỉ là hơi lớn một chút, hại cô mở to miệng cũng không chứa hết được

Cô vươn tay muốn lấy khăn giấy, lại bị Hàn Triệt đến trước một bước, giúp cô lau khô miệng dính nước táo.

Cô nhất thời liền đỏ mặt, đây là nơi công cộng, hắn cũng không thêm chú ý một chút.

“Thư Liên, làm sao đây, anh vừa nhìn em đã muốn...” tay Hàn Triệt thật sự rất nhanh, chỉ là lời nói của cậu vừa tuôn ra liền làm cho Thư mắc nghẹn quả táo ở yết hầu không thể nuốt xuống.

“Cho nên anh muốn tìm một chút chuyện để làm.” Không đợi cô trả lời, Hàn Triệt tự nói tự đáp, sau đó lại vươn tay cầm lấy một quả táo khác, bắt đầu hết sức chăm chú gọt vỏ nó.

Thư Liên dở khóc dở cười, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy buồn cười, cũng may Hàn Triệt vẫn còn ngoan ngoãn, chỉ nói một câu như thế liền cúi đầu tiện tay cùng quả táo chiến đấu hăng hái, nếu không cô còn không biết làm sao để đối mặt với cậu.

Cũng không thể trách cô lãnh cảm, luôn nhớ tới hình ảnh lúc trước, chính là hắn như vậy... Làm cho người ta không nghĩ cũng khó.

Trong lòng có chút ngọt ngào, không biết tại sao, cứ như thế này nhìn cậu im lặng ngồi ở bên cạnh cô gọt táo, liền cảm thấy, thực hạnh phúc.

Cô cắn môi, đột nhiên nghiêng đầu, kề sát vào tai cậu thì thầm: “Nhìn anh ngoan ngoãn như vậy, tôi hôm nay, thưởng cho anh...”

Hàn Triệt giật mình ngẩng đầu nhìn cô, mặt cậu ngay lập tức liền đỏ lên, đôi mắt nguyên bản trong veo kia trong nháy mắt liền ánh lên tia lửa, còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Cứ việc chung quanh ồn ào tiếng người nói chuyện, Thư Liên vẫn có thể cảm giác được rõ ràng hô hấp của cậu trở nên ồ ồ, cô cũng không biết được,

lần đầu tiên ở trước mắt mọi người dưới quyền rũ người, cô nhất thời hồi hận , cảm thấy bản thân mình nhất định là uống nhầm thuốc , mới có thể nói ra lời như vậy vào lúc này.

“Em đi toilet.” Cô đỏ mặt cầm lên túi xách, giống như chạy trốn chạy ra khỏi đại sảnh.

Chương 68

Rửa mặt xong vẫn không thể làm tiêu tan hết cảm giác nóng bừng lúc này, Thư Liên nhìn bản thân mình trong gương, trong đó là một cô gái có gương mặt bị che kín bằng một rặng mây đỏ, ánh mắt lấp đầy sương mù, thoạt nhìn giống như cô bé đang ngưng ngưng nhưng lại vô cùng ngọt ngào, nổi bật lên thần thái tươi sáng như ánh mặt trời.

Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến sẽ cùng với Triệt xảy ra quan hệ như vậy, nhưng vô thức càng ngày càng bị hấp sâu vào, cô chỉ cảm thấy tất cả mọi việc dường như đã định trước, khi cô còn chưa kịp suy nghĩ ứng phó mọi chuyện như thế nào, đã bị hấp sâu vào không thể thoát ra.

Mặc kệ là đúng hay sai, cô nhất định không hối hận.

Thêm chút nước cho gương mặt hạ bớt nhiệt độ, cho đến khi vẻ mặt nhìn bình thường hơn một chút, Thư Liên nhìn gương tươi cười một cái, nghĩ đến cảm giác suy sụp tinh thần trước kia của bản thân đã dần dần biến mất, cô có cảm thấy bản thân như đã được hồi sinh thành một con người mới.

Lúc ra khỏi cửa đụng phải một người đàn ông, ông ta lịch sự đỡ cô, giọng nói hòa ái: “Xin lỗi, cô có sao không?”

“Không.” Thư Liên lắc đầu, khi ngẩng đầu không kịp nhìn đến tia kính bạc lóe lên rồi biến mất trong ánh mắt người đàn ông kia, “Tôi không sao, cảm ơn.”

“Không sao là tốt rồi, là tôi vô ý.” người đàn ông rất thức thời buông tay ra, khéo léo cười nói, “Vị tiểu thư này trông rất quen mắt.”

Nếu như nói đây là lời nói dùng để làm quen, quả thật có chút lỗi thời, nhưng vẻ mặt của người đàn ông kia không hề có vẻ lỗ mãng hay phóng đảng gì, ông ta cao lớn anh tuấn, tuy rằng đã đến tuổi trung niên, nhưng hoàn toàn có thể dùng từ anh tuấn để hình dung về ông ấy.

“Có lẽ ngài đã nhớ nhầm.” vẻ mặt cùng cử chỉ của ông ta rất lịch sự, không có một chút lỗ mãng nào, nhưng Thư Liên lại cảm thấy trong lòng bàn tay mình mồ hôi đang tuôn ra xối xả, nụ cười cũng có chút miễn cưỡng, “Chúng ta không quen nhau.”

Cô nhận ra ông ta, người xuất hiện trong ảnh chụp với Nhâm Khải Hoa kia, chính là người đàn ông này.

Là ông ta, chính ông ta mang Hà Mộng thanh đi.

Cô muốn bắt lấy người đàn ông trước mắt này, hỏi rõ ông ta xem ông ta đã đem mẹ cô giấu ở nơi nào, nhưng cổ họng giống như có thứ gì đó chặn ngang, làm cho cô mắc nghẹn nói không ra lời, cô nhớ rõ Hàn Triệt từng nói qua, nếu như gặp được Khổng phong, tốt nhất là lập tức né tránh, tránh càng xa càng tốt.

Khổng phong đã nhận ra cô có chút khác thường, tiến lại gần: “Tiểu thư, sắc mặt cô trông không tốt lắm, cô có chỗ nào không khỏe ư?”

“Không, không có, có thể là chỗ này có chút buồn chán.” Thư Liên cố gắng trấn tĩnh cười cười, “Nếu không có việc gì, tôi xin phép đi trước.”

“Mạo muội hỏi một câu, tiểu thư có phải họ Hàn không?” Khổng phong hình như không đoán được cô nhận ra ông ta, tiến lên một bước ngăn trở đường đi của cô, trên mặt tươi cười, nhưng lại làm cho Thư Liên cảm thấy áp lực.

Làm sao đây làm sao đây, nhất định là bề ngoài của cô và Hà Mộng thanh rất giống nhau, nếu như ông ta nhận ra mình, sẽ có hậu quả gì cô cũng không năm chắc.

“Khổng tiên sinh ngài không thấy ngài hỏi nhiều lắm sao.” Một giọng nói vừa lúc vang lên, Thư Liên có cảm giác như gặp được viên binh, cô vội vàng xoay người, liền sa vào lòng một người, người nọ đúng lúc đặt trên vai cô, vỗ về trấn an, sau đó giương mắt nhìn Khổng phong, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nhếch, như một con hò ly, “Hay là Khổng tiên sinh cảm thấy hứng thú với bạn gái tôi?”

Bạn gái? Thư Liên bị hấn làm cho hoảng sợ, bàn tay trên vai lại nắm thật chặt, ý bảo cô không cần nói nói. Cô đành phải ngoan ngoãn câm miệng, chính là độ nóng của bàn tay kia thật sự dọa người, xuyên thấu qua lớp áo mỏng chạm vào da cô, như muốn phải thiêu cô cháy sạch.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu thôi.” Khổng phong nheo mắt lại, thức thời cười nói, “Nghe nói hôm nay là sinh nhật cậu, ta cũng vừa mới biết được, cho nên đến xem.”

“Đều là do huynh đệ giúp tôi thu xếp, tôi không nghĩ đến ngài có thời gian nên mới không mời ngài .” Phong Tần Nhiệm uyển chuyển ứng phó với ông ta, chuyện Không phong vượt ngục hẳn đã giúp nghe nói , nhưng hẳn xác thực không nghĩ tới, ông ta lại dám đàng hoạt xuất hiện trước mắt tất cả mọi người trong PUB.

“Sao có thể như vậy được, phong Đường chủ khách khí rồi , chúng ta muốn gặp nhau, đâu phải là không có cơ hội, còn nhiều thời gian mà.” Không phong cười sang sảng, hoàn toàn không có vẻ âm u hung ác như trong ảnh chụp, giống như một người bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, Thư Liên lui người nép sát vào người Phong Tần Nhiệm, không thể không cảm thán, quả nhiên nhìn người không thể tướng mạo, ai biết một người đàn ông có bộ dạng đẹp trai như thế, lại là trùm ma túy lớn làm cho người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật chứ.

Hai người lại hàn huyên vài câu, sau cùng Không phong cáo từ rời đi, trước khi đi, không biết là cố ý vô tình nhìn Thư Liên một cái.

Nhìn bóng dáng ông ta biến mất ở góc khuất, cuối cùng xác nhận là ông ta đã đi rồi, Thư Liên mới dám thở dài một hơi nhẹ nhõm, ít nhiều gì cũng may có Phong Tần Nhiệm thay cô giải vây, nếu không cô thật sự không trốn thoát được.

Bàn tay trên vai càng ngày càng nóng , hơn phân nửa sức nặng của Phong Tần Nhiệm dường như đều chuyển qua người cô, đột nhiên ngửi được mùi rượu dày đặc của người bên cạnh, Thư Liên giật mình phản ứng lại, hẳn ta phải ở trong đại sảnh tiếp rượu với những người chúc mừng sinh nhật chứ, tại sao lại đột ngột xuất hiện ở đây

“Phong tiên sinh? Phong tiên sinh?” Thư Liên cố hết sức chịu đựng sức nặng của hắn, thử sửa lại lời nói, “Tần Nhiệm, anh làm sao vậy?”

Đang gọi , liền cảm thấy người đàn ông lúc này còn đang vui vẻ nói chuyện với cô đảo chân bước về phía cô, Thư Liên và hắn liền cùng nhau ngã xuống sàn.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 69

Bị ngã chổng chơ trên mặt đất xong Thu Liên mới phát hiện ra Phong Tần Nhiễm thật sự là say rượu, vẫn không nhúc nhích đè trên người cô, mày nhẹ nhàng nhíu lại, hô hấp đều mang theo hơi thở nóng rực.

“Tần Nhiễm? Anh có khỏe không?” cô dùng khuỷu tay khẽ đẩy hắn, nhưng hắn một điểm phản ứng cũng không có, nhìn xem bốn phía, một người cũng không có, cả lâu hai đều bị bao, cho nên có lẽ tất cả mọi người đều tụ tập đến đại sảnh rồi, muốn tìm một người hỗ trợ, thật đúng là không dễ dàng.

Cô đành phải làm một đại lực sĩ.

Dùng hết khí lực nâng hắn dậy, phát hiện ra người đàn ông thoạt nhìn thon dài cao gầy này cũng không phải là nặng bình thường, kéo cũng không di chuyển được, khiêng cũng khiêng không nổi, mở điện thoại ra gọi Hàn Triệt vài lần, có lẽ đại sảnh quá âm ỉ, gọi mãi cũng chả có ai tiếp.

Cắn răng một cái, cô đem tay hắn khoát lên vai mình, cố hết sức nâng hắn dậy, nặng...muốn chết.....

Mỗi đi từng bước đều cảm thấy thực khó khăn, may mà ở trong này có nhiều phòng, Thu Liên vừa dùng sức men theo tường bước về phía trước, vừa tiện tay đẩy ra một cánh cửa, bật đèn lên, phát hiện ra nơi này thật tiện nghi, sô pha nhỏ, quầy bar, toilet, cái gì cần có đều có.

“Hô...” cuối cùng cũng ôm được hắn ném lên sô pha mềm mại, Thu Liên thở dài một hơi nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy gân cốt toàn thân đều bị căng lên như mới đi đánh trận về, may là ở trong này có phòng, nếu ra bên ngoài, chỉ sợ cô thật sự là mệt muốn chết.

“Vừa mới rồi còn tốt, sao bây giờ đã đổ gục rồi...” Thu Liên vừa vắt khăn ấm vừa nói thầm, sau đó giúp hắn lau hai má đang nóng bừng vì rượu, thấy hắn một điểm phản ứng cũng không có, một bộ dạng mặc cho người ta đùa nghịch, thật đúng là say không nhẹ.

Dùng khăn mặt cẩn thận lau mặt cho hắn, động tác Thu Liên không khỏi chậm lại, lần đầu tiên gân gũ người đàn ông nổi tiếng lợi hại này, cô đột nhiên phát hiện, bộ dạng hắn hoàn toàn có thể dùng từ đẹp mắt để hình dung.

Hôm nay là sinh nhật 35 tuổi của hấn, nhưng cô lại nhìn không ra, thoát nhìn hấn rất giống như 20 tuổi, còn có đôi mắt kia vĩnh viễn đều tĩnh lặng, càng làm cho người ta khó nhận ra tuổi thật của hấn, hấn giống như một loại rượu ngon, càng ủ lâu càng toát ra giá trị, hấn sớm đã trải qua nhưng năm tháng tươi đẹp, hiện tại, còn lại chính là con người tĩnh lặng như nước, sẽ làm người ta có cảm giác, giống như đứa trẻ yên lặng ngủ mà thôi.

Lẳng lặng nhìn hấn trong chốc lát, Thư Liên đột nhiên ý thức được bản thân mình nhìn hấn quá chăm chú, ngay cả cổ hấn cũng lau luôn rồi, nhìn người khác chỉ nên nhìn một chút thôi, nếu không thì thật có lỗi với Triệt rồi.

Vừa muốn đứng dậy, liền bị một bàn tay nắm lấy, Thư Liên hoảng sợ, quay đầu đã thấy Phong Tẫn Nhiễm chớp khẽ mi, chậm chạp mở mắt ra, có chút mơ hồ, sau nửa ngày mới tìm được tiêu cự liền nhìn thẳng vào cô, trong ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu ... còn có chút Tà khí.

“Lại là cô...” Hấn nhìn xong, đột nhiên nở nụ cười đầy mỉa mai, rồi kéo cô về phía hấn, “Vì sao lại thấy cô ở đây, là cô tới tìm tôi sao? Hừm?”

Cái âm thanh” hừm?” kia mang theo dày đặc giọng mũi, lại gợi cảm đến đòi mạng, Thư Liên vừa bị hấn dọa sợ liền té ngã xuống trước ngực hấn, cô thề từ trước tới giờ cô chưa từng thấy qua Phong Tẫn Nhiễm như vậy, nếu như không phải còn có gương mặt giống như đúc kia ở đây, cô thật sự hoài nghi đây có phải là anh em song sinh với hấn không.

“Tẫn, Tẫn Nhiễm... Phong tiên sinh...” Thư Liên muốn đứng lên, tay đang muốn hoạt động, lại bị hấn nắm thật chặt, không di chuyển được, còn bị ánh mắt sắc bén kia khóa trụ, ánh mắt xinh đẹp kia như hồ nước trong veo, làm cho cô phải hít mạnh một hơi, “Anh uống say, tôi đi gọi Trương thúc tới đây chăm sóc anh.”

“Trương thúc?” Phong Tẫn Nhiễm có chút nghi hoặc, nhắm mắt lại tựa hồ cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, khi mở mắt ra liền rõ ràng thanh tĩnh rất nhiều, “Là lão Trương.”

“Đúng đúng, mọi người đều gọi ông ấy như vậy.” Lão Trương là trợ lý thân cận của Phong Tẫn Nhiễm, hấn thế nhưng lại không nghĩ ra, Thư Liên do dự một chút, rụt rè hỏi, “Cái kia, phong tiên sinh, anh có khỏe không?”

“Rất tốt, có thể là do quá mệt mỏi.” Hấn lần này trả lời dường như đã bình

thường hơn rất nhiều, bàn tay đang nắm ở tay cô cũng buông lỏng ra, hấn đè lại mi tâm xoa khẽ, “Làm phiền cô đi gọi ông ấy giúp tôi, tôi có chút không tiện.”

“Tôi lập tức đi ngay.” Thư Liên giống như con thỏ con nhanh chóng nhảy lên, hành động của hấn chuyển biến thật sự rất kỳ quái, làm cho cô có loại xúc động muốn lập tức thoát đi, vừa muốn mở cửa, lại bị hấn gọi lại.

“Sau này, lúc tôi say rượu đừng có đến gần tôi...” Hấn dừng một chút lại nói tiếp, “Kêu Hàn Triệt lập tức đưa cô trở về, nơi này không an toàn.”

Chương 70

Thư Liên vừa bước vào cửa, chưa kịp chuẩn gì liền bị Hàn Triệt ôm lấy đặt lên tường, hôn kịch liệt giống như đã chờ giây phút này từ rất lâu rồi, môi cậu áp chặt lên môi cô đè ép thật mạnh, cô bị cậu hôn đến không thở nổi, liềm mạng lấy khủy tay đẩy mạnh, cậu mới lưu luyến buông cô ra, ánh mắt trong suốt sang long lanh nhìn cô, giống như đứa bé đang chờ được thưởng kẹo.

“Thư Liên, hôm nay anh không uống rượu.” mặt cậu nhẹ nhàng cọ lên mặt cô, xúc cảm mềm mại đó làm cho cậu ta thoải mái nhắm mắt lại hưởng thụ.

“Nhưng mà trên người cậu đầy mùi người khác, đi tắm đi.” Thư Liên đỏ mặt đẩy cậu ra, Hàn Triệt thấy sắc quên anh em trình độ đạt đến cảnh giới phải làm cho người ta cắn lưỡi, sau khi biết Phong Tấn Nhiễm bị say bất tỉnh nhân sự cậu vẫn mặt mày bình tĩnh không biến sắc, chỉ “à” một tiếng xem như đã biết, nhưng vừa nghe nói Phong Tấn Nhiễm bảo cậu mang cô đi về trước, lại giống như lang sói nhìn thấy thức ăn hai mắt liền tỏa sáng, ngay cả việc gọi Liên Lương Khải Vệ đến lái xe cũng không cần, tự mình trực tiếp lái xe phóng như vũ bão từ quán bar về nhà.

May mà lúc trước Thư Liên cũng đã thưởng thức qua kỹ thuật lái xe kinh hồn bạt vía của cậu, nếu không lúc này quả thật sẽ bị hù dọa chết khiếp.

Chuyện gặp Khổng Phong, cô còn chưa kịp nói cho Hàn Triệt biết, Phong Tấn Nhiễm nói không an toàn, cô biết hẳn nói đến Khổng phong, cô sợ Khổng Phong, hoàn toàn vì lúc trước Hàn Triệt cảnh báo cho cô, bảo cô cách Khổng phong càng xa càng tốt, nhưng khi thật sự gặp được ông ta, quả thật cô cảm thấy ông ấy cũng không đến mức quá khủng bố.

Không biết mẹ bây giờ thế nào, sống có tốt không, nhìn phong thái Khổng phong, hẳn là sẽ không làm khó phụ nữ đi?.

Chỉ hi vọng bà có thể bình an, như vậy là tốt rồi.

“Thư Liên, giúp anh lấy áo ngủ.” thanh âm Hàn Triệt đánh gãy suy nghĩ mông lung của cô, Thư Liên “a” một tiếng, mở tủ quần áo của cậu, phát hiện

ra bên trong ngoài quần áo ra, còn có một bức ảnh nhỏ.

Nhìn kĩ lại , mới phát hiện bức ảnh kia là bức ảnh bọn họ chụp chung, Thư Liên mặc một chiếc váy màu trắng, lúc ấy cô cao hơn Hàn Triệt nửa cái đầu, ảnh chụp đã quá lâu , có chút ố vàng, nhưng khuôn mặt Hàn Triệt tươi cười lại vẫn vô cùng rõ ràng, mà khuôn Thư Liên, lại sớm có chút mơ hồ không rõ.

Giống như đã có người dung tay vuốt qua mấy trăm lần, mấy ngàn lần mới có thể đem đến hiện trạng mà cô nhìn thấy bây giờ

Thư Liên kinh ngạc nhìn, mãi cho đến khi giọng nói của Hàn Triệt lại một lần nữa vang lên, cô mới lấy lại tinh thần, lấy áo ngủ đưa qua cho cậu.

Phòng tắm mở cửa , âm thanh của nước từ vòi hoa sen rơi xuống sàn nhà phát ra âm âm, Thư Liên Liên kêu vài tiếng, không có người đáp lại.

Cô thử quay đầu vào dò xét, rõ ràng biết đây là ở nhà, nhưng trong lòng lại bắt đầu hốt hoảng, nơi này là nhà cũ của Hàn gia, Hàn Triệt luyện tiết nơi này có hoa sơn chi, không buông được những kỉ niệm thời thơ ấu, cho nên cậu kiên trì mua lại nơi này, để sống cùng cô.

Cô trong đầu trong nháy mắt hiện lên buổi tối mấy năm về trước, cảnh tượng huyết nhục mơ hồ, làm cho cô có chút run rẩy.

“Triệt? anh ở đâu rồi? anh đừng làm em sợ... A!” Một bàn tay từ phía sau cửa vươn ra, mạnh mẽ kéo cô vào, Hàn Triệt vẫy vẫy mái tóc ướt sũng, cười đến thập phần vô lại.

“Thư Liên, em cũng phải tắm mà, cùng nhau tắm có phải nhanh hơn không, anh giúp kì lưng.” Hấn từ phía sau ôm chặt cô, miệng vừa nói , tay lại bắt đầu không thành thật, trong nháy mắt cô liền bị vòi phun cho toàn thân ướt nhẹp .

“Trúng thôi, buông ra... Buông...” Thư Liên vừa tức vừa vội, cảm nhận được trên cổ đang hạ xuống từng trận nộ hôn, bên tai có tiếng hô hấp càng ngày càng dồn dập, phía sau mông cũng bị vật cứng rắn gì đó cọ lên , căn bản không cần nghĩ, cũng biết đó là cái gì.

Cô dùng sức gỡ tay cậu ra, mạnh mẽ quay người lại trừng cậu, Hàn Triệt rõ ràng run lên một chút, cũng không tiếp tục dây dưa , thật cẩn thận giữ chặt

tay cô: “Thư Liên, em làm sao vậy?”

Nước ấm từ vòi phun vẫn không ngừng đổ xuống , làm cho quần áo cô từ đầu đến chân đều ướt đẫm, Thư Liên ngẩng đầu trừng cậu, thấy vẻ mặt cậu mờ mịt nhìn mình, dáng vẻ sợ cô tức giận, thật sự là làm cho người ta cảm thấy, vừa hạnh phúc lại khổ sở.

Cô rất cuộc, có tài đức gì, mới có thể được cậu yêu đến như vậy.

Thư Liên kiễng chân ôm lấy cậu, nhìn đôi mắt trong suốt tràn đầy lo lắng của cậu bé kia, chủ động , đem môi mình dăng lên.

Chương 71

Thư Liên vừa hôn, liền làm cho thân thể Hàn Triệt hơi cương cứng một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền phục hồi lại tinh thần, ôm ngược lại cô, đổi bị động thành chủ động làm cho nụ hôn này càng sâu hơn, nhất thời bầu không khí nóng hừng hừng như thiên lôi đánh xuống mặt đất, không thể vãn hồi.

Chiếc áo ngủ đáng thương kia đã sớm bị ném xuống đất, trong nháy mắt liền bị nước từ vòi hoa sen phun ra ướt đẫm, hai người kia vẫn nhiệt tình dây dưa mạnh mẽ quấn lấy nhau, quần áo trên người Thư Liên cũng đã sớm bị Hàn Triệt thoát ra từng mảnh từng mảnh một.

Mỗi lần ném xuống một mảnh quần áo, đôi môi đang liềm mạng hôn nhau kia cũng không muốn tách ra, vừa dồn dập vừa không kiên nhẫn nhanh chóng muốn cởi quần áo, liền lại hung hăng hôn lên, giống như chỉ cần tách ra một giây, liền không thể hô hấp.

Mãi cho đến khi mảnh vải cuối cùng trên người cô không kiên nhẫn mà rơi xuống, bàn tay của Hàn Triệt liền cực kỳ tự nhiên phủ lên, đầu lưỡi của cậu ở giữa môi lưỡi cô kịch liệt dây dưa, tay vẫn ở trước ngực cô lưu luyến không buông, xúc cảm trắng mịn mềm mại kia, làm cho cậu yêu thích không buông tay, như lễ vật nguy hiểm lại hấp dẫn, tùy thời đều có thể làm cho cậu ta điên cuồng.

“Thư Liên, Thư Liên...” tay cậu giữ chặt tay cô, kéo về thân thể mình, “Thật là khó chịu, giúp anh, giúp... giúp anh...”

Cậu nơi đó vừa cứng lại vừa nóng, như ẩn dấu một cây thiết côn đang bị nung đến nóng đỏ, Thư Liên muốn thoái lui, lại bị cậu sòng chét đè lại, môi bị chặn kín nói không ra lời, trước ngực lại bị cậu không ngừng chà đạp, tay còn phải nắm lấy vật hùng dũng gì đó, của cậu, Thư Liên chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, trong đầu đầy tia lửa nhảy loạn lên, cháy sạch làm trong lòng cô càng thêm khó chịu, thân thể như nhũn ra.

Như bị trúng cổ độc thần tí không rõ, cô cầm lấy vật dương cương của cậu, cao thấp trượt, Hàn Triệt rên rỉ một tiếng, từ trong yết hầu tràn ra một tiếng kêu đau đớn, đè thật mạnh Thư Liên lên vách tường lạnh như băng, Băng cùng hỏa, nóng cùng lạnh, làm cho Thư Liên bị kích thích cả người đều run lên, cậu lại càng thêm hưng phấn hôn mạnh môi cô, môi cùng môi dán cùng

một chỗ quần lấy nhau như muốn bốc hỏa, lại vẫn kịch liệt triển miên dây đưa không chịu rời ra.

“Uh... Triệt... Triệt...” Cô không ngừng gọi tên cậu, chỉ thấy đầu óc mơ hồ, toàn thân vừa nóng vừa như nhũn ra.

“Anh ở, anh ở đây...” Hàn Triệt thở gấp hôn cô, ngón tay thon dài tham nhập vào hoa cốt, liền sờ được một mảnh trơn ướt, rốt cuộc cậu cũng không nhịn được nữa, ôm hai chân cô lên, vòng qua hông mình, vật cứng rắn đặt ở âm đế, nhẹ nhàng trượt hai cái, liền thật mạnh đi vào.

“A! A ——” Thư Liên thất thanh hô to, cậu đánh sâu vào quá mạnh mẽ, cô giống như bị đóng đinh lên tường, một con đường lui cũng không có, bị cậu tiến vào liền hoàn toàn tràn ngập

“Thư Liên... uh... thật nhanh...” khép hờ mắt cảm thụ cô khít khao, Hàn Triệt nhịn không được rên rỉ, bên trong cô như có vô số cái miệng nhỏ nhắn hút lấy mệnh căn của cậu, đè ép cậu, bên trong vách tường mềm mại giống như sinh ra khí lực vô hạn, phải hút sạch sẽ cậu mới thôi.

Cúi đầu hôn lên trán cô, đây là điểm lý trí cuối cùng của cậu: “Thư Liên, em làm anh muốn phát điên...”

Vừa dứt lời, cậu liền nhanh chóng rút ra, một lần nữa vừa mạnh vừa nhanh sáp nhập vào, làm cho Thư Liên ngay cả một tiếng rên rỉ đầy đủ cũng chưa kịp phát ra, liền bắt đầu cuồng dã đong đưa.

“A... A...” Thư Liên bị cậu ta định cho không nói nên lời, chỉ biết gắt gao vúi chặt cổ cậu, tựa như gấu korla cuốn lấy cậu, thừa nhận cậu từng chút từng chút một va chạm, phía dưới có chút đau, nhưng càng nhiều hơn chính là khoái cảm, cậu bé kia có chút lỗ mãng nhưng lại vô cùng dũng mãnh, hỗn hợp đau đớn cùng khoái cảm làm cho cô cảm thấy thực hưng phấn, cô cảm nhận được theo mỗi lần cậu rút ra chọc vào, thủy dịch phía dưới không ngừng bị kéo ra, thuận theo dòng nước rơi xuống sàn, thân thể hai người va chạm, cùng với dòng nước phát ra âm thanh “bành... bịch,,,”.

Thật nhục nhã, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác khoái hoạt, Thư Liên lớn tiếng rên rỉ, bám chặt vai cậu: “Triệt... Triệt... mạnh lên, mạnh lên một chút... A ——”

Bởi vì chân không chạm đất, thân thể cô bị làm cho phập phồng lên xuống,

thân thể lần lượt bị đĩnh ở trên tường, lại lần lượt bởi vì trọng tâm mà rơi xuống, hoa huyết bị chông đỡ mở rộng, bởi vì vẫn còn dòng nước chảy xuống, Hàn Triệt chỉ cần vừa cúi đầu, liền thấy được bộ dáng nhụy hoa khít khao bị cậu làm cho biến đổi, dâm mỹ gian nan phun ra nuốt vào cậu, mỗi một lần rút ra tựa hồ đều cảm giác nơi đó sắp bị nứt vỡ , nhưng khi thật mạnh nhập vào nó lại cực kỳ dâm đăng đem cậu toàn bộ nuốt hết.

Máu nóng toàn thân nhất thời như con ngựa hoang chạy băng băng, Hàn Triệt kêu rên , cúi đầu ngậm lấy tiểu bạch thỏ đang không ngừng nhảy lên, vươn đầu lưỡi đầy vị tình dục kia bao lấy nụ hoa liếm cắn, hạ thân vẫn không chút nào ngừng công kích cô, Thư Liên rên rỉ, giống như khóc giống như kêu, lại giống như vui thích , tay cô gặt gao ôm lấy vai cậu, móng tay lần lượt bởi vì cực hạn cuồng hoan mà vô ý cắm xuống, cho đến khi lưng cậu bắt đầu xuất hiện vết máu. Hàn Triệt lại không biết đau là gì, thậm chí dùng lực thêm một chút, dùng lực đem cô xỏ xuyên qua, đem cả người cô đều ấn lên chính mình, hòa nhập cô vào cơ thể

Chương 72: Khi Dễ

“A... Triệt... Đủ! Đủ... đủ rồi ... Ô...” Thư Liên bị cậu tấn công gần như không thở nổi, thân thể bị đè ép trên tường, vách tường lạnh lẽo cùng với thân thể nóng bỏng hình thành hai thế đối lập rõ ràng, giữa nhụy hoa truyền đến lực đánh rất mạnh làm cho cô có cảm giác ăn không tiêu.

“Tỷ tỷ đáng ghét...” Hàn Triệt khẽ ngẩng đầu, ngậm vành tai cô, hơi thở dồn dập phun vào trong tai, khởi động một luồng ngứa ngứa “Tỷ rõ ràng thích như vậy .”

Cậu ôm cô rời tránh khỏi vòi nước ấm, đặt cô dựa vào một mặt tường khác, nhẹ nhàng kéo dẫn khoảng cách giữa hai người, để cho cô nhìn thấy rõ ràng nơi hai người kết hợp: “Tỷ xem, thật nhiều nước... Ta làm càng mạnh, tỷ lại càng ẩm ướt... Uhm...”

Cậu chậm rãi từ trong cơ thể cô rút ra, lại dùng lực thật mạnh nhập vào, không ngừng xuất nhập, để cho cô tận mắt nhìn thấy một lượng lớn ái dịch không ngừng theo động tác của cậu từ chỗ kết hợp tràn ra ngoài, ma sát tạo ra vô số bọt mép, cô đột nhiên co rút nhanh hoa huyệt, làm cho cậu không kịp suy nghĩ liền rên rỉ ra tiếng.

“A... Trúng thối!” Thư Liên vô cùng bối rối, cố ý làm cho bản thân không nghĩ đến hình ảnh sắc tình vừa rồi, cứng rắn của cậu đang bị hạ thể cô gắt gao bao vây , nhất là khi nghe được cậu nói như vậy, lại cảm thấy bụng hơi hơi co rút, một luồng nhiệt lưu không chịu theo không chế cứ vậy mà tràn ra.

Triệt của cô, không biết từ lúc nào mà lại trở nên hư hỏng như vậy rồi, ánh mắt cậu không giống với trước kia luôn trong suốt, mà mang nồng đậm tình dục cùng một chút tà khí, nhất là khi bị cô kẹp chặt liền nhẹ giọng rên rỉ, lại gợi cảm chết người.

“Ta chính là trúng thối...” Hàn Triệt khẽ nói , chậm rãi rút phân thân ra, vừa dùng lực thật mạnh nhanh hướng bên trong đỉnh vào, nghe thấy tiếng cô kinh hô vừa lòng giơ lên khoe môi, “Thư Liên, trước kia đều là tỷ khi dễ ta, bây giờ, ta cuối cùng cũng có thể khi dễ được tỷ... Uhm, tỷ lại giấp ta ... Thật thoải mái...”

“A a a a —” Thư Liên giơ hai tay lên che kín mắt, “Không được nói không được nói! Ta không làm nữa!”

Cô mạnh mẽ đẩy cậu ra, muốn từ rên người cậu nhảy xuống, hoàn toàn không để ý hai người còn đang dính chặt một chỗ, cho đến khi Hàn Triệt kêu lên một tiếng đau đớn, cậu nhanh tay đè chặt cô lại, nâng mông thật nhanh dùng sức rút ra chọc vào vài cái, đem cô trừng phạt đến toàn thân như nhũn ra không ngừng rên rỉ, mới mở miệng nói: “Không cho phép chạy! Thư Liên, tử là của ta, ta không cho tử trốn!”

“Triệt bắt nạt ta...” Thư Liên thấp giọng kháng nghị, thanh âm nỉ non lại như chú mèo con, mềm mềm ngáy ngáy, ánh mắt xuân ý mông lung mị nhãn như tơ, cùng với đôi môi bị hôn đỏ lên khẽ nhếch, hấp dẫn trí mạng.

“Ta chính là thích bắt nạt tử...” Hàn Triệt ám ách nói, hôn lên môi cô, tìm kiếm đầu lưỡi cô, ở trong khoang miệng tùy ý đoạt lấy, lại không ngừng rút ra chọc vào, sau lưng cô đã bị va chạm muốn phát đau, Thư Liên vẫn không chế không được phát ra kiêu my rên rỉ, Hàn Triệt nói đúng, cậu làm càng mạnh, cô lại càng hưng phấn, cô dường như thật sự rất thích kiểu kịch liệt tình ái này, nhất là trong quá trình đó mỗi khi cậu giở trò xấu, cô lại càng ảm ước rồi tinh rồi mù.

“Uhm... Triệt... Này... Chỗ đó, chỗ đó...” Thư Liên hồng mặt, bị hấn đỉnh thân thể liên tục nhấp nhô lên xuống, hoa huyết không ngừng bị nhục bồng cứng rắn đảo quanh, tê tê đại đại, cái gì rụt rè cũng không còn nữa, cô dùng sức thoát ra khỏi kiềm chế của cậu, giữ chặt tay cậu kéo lên trước ngực mình, “Thật là khó chịu... Uhm... bắt nạt ta...”

Nghe thấy lời cuối cùng của cô, hơi thở Hàn Triệt như dừng lại, cái gì đó ở trong cơ thể cô tựa hồ lại trở nên cứng rắn vài phần, cậu ôm cô lên, một bên cúi đầu thật mạnh hút nụ hoa cô, một bên vừa nói: “Bắt nạt như vậy có đủ không? Hừm?”

Chương 73

Hắn một bên ôm cô đi một bên vẫn không ngừng động tác vận động, thân thể thon dài bình thường trông nhả nhặn không ngờ lại mang theo sức lực kinh người, Thư Liên chỉ cảm thấy trong quá trình di chuyển nóng thiết của hắn vẫn giữ nguyên tiết tấu nông nông sâu sâu cắn cô, ở chỗ hai người kết hợp không ngừng tràn ra dâm thủy trong suốt, cơ hồ sắp làm cho chân hắn ướt đầm.

“Ân... Ân... A... Đủ, đủ rồi...” Thư Liên nức nở, rên rỉ kêu lên, không biết hắn muốn mang cô đi đâu, “Triệt, dừng lại đi, quá sâu!”

“Nhưng mà rất thoải mái, không phải sao?” Hàn Triệt ôm cô vào phòng ngủ, giọng nói dịu dàng, khàn khàn, cuối cùng cũng chịu rút vật cứng kia ra khỏi cơ thể cô, “Thư Liên, tới đây đi.”

Thư Liên mở đôi mắt mông lung nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì, toàn thân mềm nhũn mặc hắn đem cô chuyển sang tư thế quý sắp xuống, trên mặt đất trải thảm lông mềm mại, làm cho cô không đến nỗi khó chịu, cô liền yên tâm nằm xuống, lười biếng cong cong vòng eo mảnh khảnh, chờ đợi hắn yêu thương.

Hàn Triệt hạ thấp người, hôn lên lưng cô, sau đó nhẹ nhàng tách ra cánh hoa của cô, dùng nơi nóng rực của mình cọ xát bên ngoài, rồi mới chậm rãi đi vào.

“uhm...” Thư Liên nhắm hai mắt nhẹ nhàng rên rỉ, thân thể chậm rãi bị nhồi đầy, làm cho mỗi lỗ chân lông trên người cô như được mở ra vô cùng thoải mái.

Một cánh tay từ phía sau vươn ra, nâng cằm cô lên: “Thư Liên, nhìn trước mặt đi, bắt nạt em như vậy, có đủ không?”

Thư Liên mở mắt ra, phát hiện trước mắt là một mặt gương thật lớn, cô cả người trần truồng nằm bò quý gối trước mặt gương, Hàn Triệt đang từ phía sau cô không ngừng đi vào lại rút ra, theo mỗi động tác của hắn, vú của cô bị đụng phải lắc lư liên tục, chỗ hai người kết hợp mặc dù nhìn không thấy, nhưng theo động tác giao hợp ái muội của hai người mà nói, nhìn thế nào cũng cảm thấy hết sức dâm đẳng.

“A!” Cô khẽ kêu một tiếng, không nghĩ đến hẳn lại xấu xa đến vậy, “Hàn Triệt, bại hoại! Buông ra, em không muốn ở chỗ này!”

” tỳ tỳ xấu, nói dối sẽ bị trừng phạt nha.” Trong gương khóc môi Hàn Triệt khẽ nhếch, hẳn bình thường rất ít khi cười, biểu tình quanh năm yên lặng thoát nhìn như cảm dục, trước mắt lại làm càn ở trước mặt gương cùng cô giao cấu, khuôn mặt tuấn mỹ vì ý cười nho nhỏ này lại mang theo chút tà khí lại mỉa mai, “Thân thể của em không phải muốn nói như vậy ... uh, lại chảy thật nhiều nước, thật chặt, cảm giác như bị cái miệng nhỏ nhắn hút ...”

“A, im đi!” Thư Liên chịu không nổi che tai lại, nếu là bình thường, cô nhất định véo rưng tai hẳn, thế nhưng lúc đang làm tình, một chút lực chống đỡ nhỏ nhoi cô cũng không có, “Không buông ra em sẽ tức giận đấy!”

Cô dùng sức hướng sang bên cạnh bò đi, muốn bắt cái gì đó mượn lực thoát thân, lại bị Hàn Triệt vững vàng bắt được vòng eo kéo lại, “a..” một tiếng thét chói tai ức chế không được thốt ra, thật, thật tê, khoái cảm không thể hình dung hung hăng tập kích cô, theo động tác của hẳn rất nhanh truyền khắp toàn thân.

“Thư Liên, Thư Liên... uhm, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng bây giờ không thể thả được...” Hàn Triệt dứt quãng nói, bắt đầu tìm eo cô không ngừng dùng “nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu mà hành động”, thân thể hai người đụng chạm phát ra âm thanh kịch liệt “ba ba”, mãi đến khi Thư Liên bị đỉnh đến nổi nằm sấp xuống mặt thảm.

“A... Triệt! Không muốn...” Thư Liên bị hẳn cắm toàn thân mềm nhũn, căng lên như dây cung, tất cả khí lực tựa hồ tập trung ở chỗ đó, không ngừng thừa nhận hẳn gần như bạo ngược đụng chạm, “Thật sâu, ...”

Chương 74

“Uh...” Hàn Triệt bị tiểu huyết chặt trát của cô kẹp chặt hừ nhẹ một tiếng, càng không ngừng đem thật lớn của mình dùng sức hướng sâu vào trong thân thể cô, “Thật thoải mái... Thư Liên, lại kẹp chặt chút nữa...”

“A! A!” Thư Liên dùng sức lắc đầu, trừ rên rỉ ra không biết phải làm gì nữa, cô rõ ràng kêu chịu không nổi, nhưng thân thể lại không theo không chế hướng hấn đón ý hòa theo, tiểu huyết bị cấm vừa hồng vừa sưng, xương mu bị đụng cũng bắt đầu đỏ lên, lại vẫn không biết mệt mỗi phun ra nuốt vào cơn thịt, “Hàn Triệt... Hàn Triệt... A...”

“Thư Liên, em nhìn em mà xem, thật dâm dăng...” Hàn Triệt nằm sấp lên lưng cô, một bên công kích cô, một bên nâng mặt cô lên, cho cô xem hình ảnh trong gương- hai người đang kịch liệt giao hợp, “Bị như anh cấm mạnh như vậy, rất thoải mái đúng không?”

Thư Liên mê mông mở mắt ra, nhìn thân thể của mình không ngừng bị hấn đụng ngã trước nghiêng sau, vẫn cứ hòa theo, cô quả nhiên đã biến thành nô lệ của dục vọng, rõ ràng bị hấn nói cho rất mắc cỡ, nhưng khoái cảm vẫn dâng lên, hạ thân càng không ngừng co rút nhanh, dùng sức mút vào, như hận không thể ép gãy hấn.

Một ngón tay tách đôi môi đỏ tươi của cô ra, bắt chước tư thế giao cấu ở trong miệng cô không ngừng ra vào, Thư Liên theo bản năng ngậm nó, thất thân mút, làm cho đầu ngón tay hấn ướt đầm.

“Có thích bị anh bắt nạt như vậy không? Yêu em như vậy? hử?” hô hấp của Hàn Triệt càng lúc càng thô, rất rõ ràng bị cảnh tượng dâm loạn trước mắt kích thích ngay cả mình cũng bắt đầu không khống chế được, thanh âm không còn réo rắt, chỉ còn dục vọng dày đặc, “Em kẹp anh thật chặt, tử tử xấu, thật muốn chết trong thân thể em.”

“Thích, thích...” Thư Liên mắc cỡ mặt đỏ bừng, lại như là trúng cổ nói theo hấn, hạ thân bắt đầu không tự chủ được co rút nhanh hơn, “Triệt... A! Dùng sức! Dùng sức!”

“Nhu vậy còn chưa đủ sao!” Hàn Triệt bị tiểu huyết chặt trất của cô kẹp sắp điên rồi, cảm giác được thịt huyết giống như cái miệng nhỏ nhắn ra sức co rút lại, dùng sức xoắn lấy hắn, không khỏi hít sâu một hơi, hắn thật sợ làm hư cô, thế nhưng hình như cô còn ngại hắn chưa đủ thô lỗ, quả thực làm người ta muốn hung hăng chà đạp.

Dùng sức đem nóng thiết trong thân thể cô rút ra, chỉ nghe âm thanh ‘ba’ một tiếng vang lên, Hàn Triệt thở phì phò đem chân của cô gác lên bờ vai, để đôi chân cô mở lớn cùng mông nhếch lên cao, làm cho nơi riêng tư của cô hoàn toàn hiển lộ trước mặt hắn, huyết khẩu vừa mới chịu đựng kịch liệt trừu cảm còn đang co rút lại, yêu dịch giao hoan chảy ra, dâm mỹ, âm ướt lộn xộn.

Có lẽ đàn ông trời sinh đều có dục vọng muốn chinh phục, nhìn cô gái thường ngày thanh lệ ngăn nắp sạch sẽ cứ như vậy nhếch nhác nằm dưới thân mình, hai má đỏ bừng, thở gấp, chờ mình đi thương yêu, dù chỉ là cảnh tượng đơn giản như thế, cũng đủ làm cho hắn huyết mạch sôi sục.

Đem hai tay chống hai bên đầu cô, ép hai chân cô căng ra đến vị trí cao nhất, Hàn Triệt hơi nghiêng đầu, nhìn thấy trong gương hình ảnh phân thân của mình như thế nào dùng tư thái xâm nhập tiến vào trong thân thể cô, eo Thư Liên nhếch lên, bị ép cong cong đến độ cung không thể tưởng tượng nổi, bị ép thừa nhận hắn xâm phạm, trọng lượng toàn thân hắn cơ hồ đổ tập trung vào chỗ kia, chậm rãi, từng chút từng chút, đưa dương vật của hắn toàn bộ xâm nhập vào trong cơ thể cô, quy đầu thô to hung hăng đè ép cổ tử cung của cô, giống như muốn phá tan con đường nhỏ kia, xuyên qua cả người cô.

Chương 75

Kiểu tư thế này thâm nhập sâu đủ mười phần khiến Thư Liên nhin không được toàn thân run rẩy, giọng nói như là bị nghẹn, chỉ biết dùng cả người găt gao ôm lấy hấn, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, hoa huyết như là sinh ra vô số cái miệng nhỏ, dùng sức hút chặt lấy vật lớn của hấn.

Hàn Triệt đang thoải mái nheo lại đôi mắt, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng hào, thanh âm cảm dỗ vô cùng : “Thư Liên, em kẹp chết anh ...”

Vừa dứt lời, hấn liền bắt đầu trừu cảm luật động, chỗ đó của cô thật sự là quá ám áp cùng chặt hẹp, mỗi một lần xen vào lại phải dùng rất nhiều khí lực mới có thể đẩy ra tầng tầng lớp lớp thịt mềm mại lại chặt trát, mỗi một lần rút ra đều như có vô số cái miệng nhỏ nhẩn dùng sức mút hấn, không cho hấn đi ra, loại cảm giác này vừa vui vẻ vừa thống khổ, khiến hấn nhin không được ngửa đầu hừ nhẹ, hạ thân lại ra vào càng nhanh càng mạnh hơn, giống như muốn đem cô chia làm hai.

“A a... Triệt -----” Thư Liên bị hấn cảm mãnh liệt như vậy cơ hồ muốn sụp đổ, thất thần ngửa đầu thờ nhẹ, hấn liền cúi đầu xuống, hung hăng hôn môi của cô, đầu lưỡi hai người kịch liệt dây dưa trong không khí, xả ra vài sợi chỉ bạc, không kịp nuốt liền theo mặt theo má cô mà chảy xuống dưới. Hai người tựa hồ như không hề phát hiện, tiếp tục hăm sâu vào dục vọng không thể tự thoát ra được.

“Thư Liên, Thư Liên...” Hàn Triệt rên rỉ, rất nhanh động eo, phân thân thô to ở giữa chân cô rất nhanh ra vào, khiến cô bắn ra tung tóe dâm thủy, chỉ cảm thấy từng đợt tê dại theo đốt sống không ngừng hướng toàn thân lan tràn, đầu gối bị ma sát có chút đỏ nhưng không hề quan tâm, giống như không hề biết mệt mỏi rã rời mà hung hăng cướp đoạt, giữa thân thể kịch liệt phát âm thanh ‘ba ba’, cùng Thư Liên rên rỉ lớn hơn, dâm mỹ mà lại phóng đãng.

“Triệt! A! Quá sâu! A...” Thư Liên bị hấn cảm vào lút cán không biết phải nói gì, thất thần lắc đầu, hoa huyết bắt đầu kịch liệt co rút lại, “Trời ạ... Ô... Chịu không nổi! Không chịu nổi! Triệt ----”

“Nhin một chút nữa... Thư Liên... Anh dừng không được! Ân...” Hàn Triệt bị của nàng co giật kẹp chặt suýt nữa không khống chế được, hôn lên môi cô,

bắt đầu chạy nước rút lần cuối, thân thể đã đến cực hạn sung sướng, mãnh liệt khoái cảm khiến hấn ra vào càng nhanh hơn, lông mày rậm bắt giắc cau lại, vừa thống khổ lại vừa vui sướng.

“Triệt... Em... Em... Cho em! Cho em...” Thư Liên đột ngột thất thần ôm lấy hấn, ngữ điệu hỗn loạn gọi hấn, cảm giác được thân thể của cô đột nhiên căng lên, vách tường hoa huyết mềm mại từng đợt co giật, Hàn Triệt lập tức ý thức được cô đã đến cao trào.

Buông cô đang nằm trong ngực ra, nhìn thấy nụ hoa trơn bóng kia bị hấn làm cho nở rộ, Hàn Triệt hôn môi cô, lưỡi vói vào trong môi cô, bao lấy lưỡi cô liều chết dây dưa, hạ thân càng đẩy nhanh tốc độ chạy nước rút, nam căn rút ra lại không đi vào hết, mỗi một lần lại càng thâm sâu cùng mạnh mẽ hơn.

Thư Liên thanh âm vỡ vụn bị hấn nuốt vào, chỉ có thể miễn cưỡng theo cổ họng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, gương mặt cô ửng hồng, hai chân mở lớn, thất thần thừa nhận hấn kịch liệt trừu cảm, xương mu cùng xương mu dùng lực đung vào nhau vừa nhanh vừa mạnh, phát ra tiếng ‘ba ba’, thô to quy đầu thô bạo mà lại dũng mãnh khuấy đảo mãnh cảm nội bích của cô, làm cho cô thoải mái đến toàn thân không ngừng run rẩy.

“Triệt! Triệt! Em chết mất... A...” Thư Liên khẽ gọi khóc nức lên, hạ thân mãnh liệt co rút lại, bởi vì cực hạn cao trào cùng thỏa mãn khiến toàn thân biến thành màu hồng phấn, thanh âm phát ra vừa êm vừa kéo dài, ngón chân trơn bóng cong lên, không ngừng co quắp.

“Ô...” Thư Liên ưỡn người dậy, run rẩy ôm lấy hấn, nức nở cọ cọ mặt hấn, hai người hai má đều nóng hổi, ngực của cô áp sát lồng ngực trần truồng của hấn, có thể nghe thấy được tiếng tim đập kịch liệt, trong nháy mắt đó cô đang ở trên đỉnh cao trào có chút không rõ cảm giác tồn tại, thân thể tê dại làm cho cô cơ hồ muốn chết đi nhưng trong lòng lại cảm thấy hưng phấn.

Động tác của cô rõ ràng khiến Hàn Triệt hơi đình trệ, chỉ là kêu rên một tiếng, rất nhanh động máy cái rồi đem phân thân rút ra, vội đem chất dịch trắng nóng hổi bắn trên bụng cô, đưa tới Thư Liên một tiếng kêu nhỏ, cảm giác được nam căn cứng nóng kia vẫn chưa mất đi, để ở trên thân thể cô rõ ràng cảm nhận được nó kịch liệt nhảy lên.

Thở gấp gấp tìm môi cô, Hàn Triệt hôn thật sâu lên đó, lời lẽ giao triền, thẳng đến khi đem cô hôn đến thở hồng hộc mới tách ra để ở trán của cô :
“Xin lỗi, anh sợ...”

“Em biết” Thu Liên nhẹ giọng tiếp được lời hấn, cả người ôm lấy hấn, cảm nhận được tiếng tim đập của hai người, “Triệt, như vậy là đủ rồi.”

Chương 76

Hai người mãi miết ôm nhau cho đến khi hô hấp dần dần bình ổn xuống, Hàn Triệt vẫn nằm trên người cô không nhúc nhích, Thư Liên cho là hắn đã ngủ, liền đưa tay lục tìm khăn giấy, lại bị một bàn tay ngăn lại.

“Anh giúp em.” Hàn Triệt hôn xuống trán cô, sau khi cẩn thận lau chùi sạch sẽ cho cả hai, liền đem cô ôm lên giường.

Có lẽ là thật sự mệt mỏi, Hàn Triệt cả người dính vào cô, lẩm bẩm nói chúc ngủ ngon, chỉ chốc lát sau đã ngủ say.

Thư Liên trái lại không ngủ được, bị hắn ôm lấy cũng không dám lộn xộn, sợ làm hắn thức tỉnh, đành phải nhìn khuôn mặt yên tĩnh đang ngủ của hắn, lông mi rậm dài che phủ, cánh mũi hơi phập phồng, phát ra tiếng hít thở rất nhỏ mà đều đều, rõ ràng đã là một người đàn ông trưởng thành, thế nhưng vẫn còn chút nét đáng yêu, mơ hồ nhìn ra được bóng dáng hồi bé, hắn với nước mũi thò lò cứ luôn đảo quanh phía sau cô, giống như cái đuôi nhỏ.

Không nghĩ đến bây giờ, vị trí của hai người lại có ngày đảo lộn. Thư Liên đột nhiên bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, nếu như, nếu như có một ngày, Hàn Triệt không muốn cô nữa, vậy cô có thể hay không giống như trước cùng hắn như nhau, luôn luôn ở phía sau hắn, nhìn bóng lưng của hắn thương tâm khổ sở.

Cô không khỏi vươn tay, phác thảo khuôn mặt hắn, dù biết rõ rằng là mình nghĩ ngợi lung tung, tuy nhiên vẫn không khống chế được luồng cảm xúc không hiểu ra sao kia.

Hàn Triệt khẽ nhíu mày, tay nắm lấy tay nàng, đầu đưa qua bên này dựa trên người nàng, thanh âm khàn khàn lại biếng nhác: “Thư Liên tốt bụng, để ngày mai phạt anh có được không, ngoan, đi ngủ.”

“Được, đi ngủ.” Thư Liên với tay tắt đèn, trong phòng lập tức rơi vào một mảnh tối đen, lâu lâu nghe được tiếng hắn hít thở, mơ mơ màng màng đặc ngủ.

Không biết qua nửa đêm, Thư Liên bị một hồi tiếng chuông dồn dập làm giật mình tỉnh giấc, Hàn Triệt lục lọi xuống giường, nhanh chóng lấy điện thoại

từ trong túi áo ngủ ra, có lẽ sợ đánh thức cô, thanh âm ép xuống rất thấp, chỉ chốc lát liền quay trở về, mở ngọn đèn nhỏ đầu giường, mở ngăn kéo lấy ra vật gì đó.

Thư Liên hé ra một con mắt, muốn nhìn xem hắn đang làm gì, lại thấy hắn đang cầm một khẩu súng trắng bạc xinh xắn, hộp đạn màu vàng nằm ở trên bàn, trong mờ tối dưới ngọn đèn nhỏ phát ra ánh quang yếu ớt, hắn co vào một viên, nguyên bản ngón tay thon dài đang mở chốt an toàn, lại giống như đôi tay khéo léo lúc chơi đàn dương cầm.

Hàn Triệt cúi đầu, hơn nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối, môi mím thật chặt, giống như lần đầu bọn họ gặp lại, lạnh lùng mà hờ hững.

Hình dáng tuấn tú cao ngất kia, được ánh đèn mờ chiếu rọi, hoàn mỹ như được điêu khắc, nhưng lại khiến Thư Liên cảm thấy xa lạ, cô cảm giác như mình đã chìm đắm trong biểu hiện dịu dàng mà hắn dựng lên lừa cô, thân phận hiện tại của Hàn Triệt đã định trước bọn họ vĩnh viễn không thể giống như hồi bé, đơn thuần mà lại vui vẻ, dù có thêm tình yêu, hắn cũng không còn là Triệt trước kia nữa.

Thấy hắn đứng lên, Thư Liên liền nhắm mắt lại, giả bộ như vẫn đang ngủ.

Soàn soạt thanh âm phát ra, hắn là đang thay quần áo, sau đó trên trán có một nụ hôn mềm mại, Thư Liên muốn mở mắt, hỏi hắn đi đâu, làm cái gì, lại không có dung khí mở miệng, cô lật người lại, cảm giác được tay hắn đang giúp cô dịch dịch góc chăn, sau đó là tiếng bước chân xa dần cùng tiếng đóng cửa khẽ vang lên.

Dịch chân xuống giường, tay giật nhanh một góc rèm cửa sổ, thấy dưới lầu sáng đèn xe, ngồi ở trong xe rõ ràng là Lương Khải Vệ, chỉ là có kính xe ngăn cách, không nhìn rõ lắm, bên ngoài cổng sắt đậu một chiếc xe bus mini, một đám người hoặc ngồi xôm hoặc đứng ở lề đường cái xếp thành một hàng, trong tay cầm gậy sắt cùng vũ khí, giống như cảnh nàg từng xem trong phim cổ.

“Hàn Triệt!” Thư Liên nhin không được mở miệng hô một tiếng, vẫn không biết vì sao thanh âm vừa ra khỏi miệng vẫn bị giảm thấp xuống, thấy Hàn Triệt đi ra, Lương Khải Vệ xuống xe mở cửa, lúc Hàn Triệt ngồi trong xe, hướng về trước cửa sổ nhìn nhìn, hình như hắn biết cô đang đứng ở chỗ này.

Móng tay bầu trên cửa sổ thủy tinh phát ra âm thanh ‘khách khách’ chói tai,

cho đến khi những chiếc xe đó biến mất khỏi tầm mắt, Thư Liên mới buông tay ra, phát hiện bị rụng một đoạn móng tay, thờ dài, hình như để móng tay hơi dài rồi, hẳn nên cắt sửa một chút.

Chương 77

Tần Doanh tới là lúc Thư Liên đang lau sàn nhà, sàn nhà ván gỗ cũ kĩ sau khi được cô chà lau có thể dùng để soi gương được.

“Mình nói nè, cậu chắc không phải chịu cái kích thích gì đó đi, xem xem lau nhà đến mức này, chặc chặc!” Tần Doanh đem túi xách ném về phía sô pha, xoay người đi vào, sau đó lại xông ra ngoài cửa vẫy tay, “Đi vào đi, đứng đó làm gì?”

Thư Liên lúc này mới chú ý tới, đứng trước cửa là một thanh niên chừng 18 19 tuổi, nhìn mày thanh mắt đẹp, chỉ là thoạt nhìn có vẻ ngại ngùng, đang nhìn sàn nhà được lau đến bóng loáng, như là sợ làm dơ.

“Học, học tử xin chào!” Cậu thanh niên thấy Thư Liên nhìn hấn, rất lễ phép mà chào hỏi, sau đó chỉ chỉ sàn nhà, “Có hay không... Dép...”

“Không sao, trực tiếp tiến vào là được.” Thư Liên khẽ cười cười, ánh mắt nhìn về phía Tần Doanh, nghi hoặc nháy nháy mắt.

Tần Doanh cười khẽ : “Cậu ấy gọi là Dương Dương, năm nhất, quan hệ ... Ủ... Vậy đó.”

Dương Dương mặt có chút hồng, cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống bên chân Tần Doanh, vừa thấy Thư Liên bung hoa quả ra, hấn liền bật dậy : “Học tử đừng khách khí, để tôi tự tới được rồi.”

Kính cẩn như vậy cũng không phải là thói quen của Thư Liên khiến cô không khỏi không cười, đứa nhỏ này thật đáng yêu.

Đem Dương Dương ném ở phòng khách xem ti vi, Tần Doanh liền kéo Thư Liên lê lều hai, lâu ngày không gặp, phụ nữ dường như có rất nhiều chuyện để nói, từ việc chuyển ra khỏi Hàn Trạch đến ở căn trọ nhỏ của chính cô, từ những vũ hội trường học đến những công tử giàu có dọa người, từ hàng hiệu nào hết thời lại đến loại nào hiện đang là xu hướng, cuộc sống của Tần Doanh dường như vĩnh viễn luôn nhiều màu sắc như vậy, Dương Dương này cũng là lần đầu theo đuổi cô, đừng thấy hấn đường đường là chính giới nổi nghiệp Dương gia công tử, trước mặt Tần Doanh lại giống như cừ non nhu thuận, chỉ hướng Đông thì không dám đi hướng Tây, tên kia tuyệt đối là tận

tình sẵn sóc.

“Dương Dương gia có quyền lại có thế, đó là chuyện của ông già nhà hấn, cùng hấn không liên quan, mình còn chưa gặt đầu đầu, tính cái gì mà người yêu. Phụ nữ ấy à, thừa dịp trẻ tuổi nên vui đùa nhiều một chút, với dáng vẻ này của cậu, thế mà đã sớm treo cổ trên một thân cây, thật mất mặt.” Tần Doanh nhìn bàn trang điểm trong phòng Thư Liên, bên trên chỉ bày một ít mỹ phẩm dưỡng da, còn có bảo bảo sương (không biết dịch là gì ><), không="" khỏi="" nhú="" mày,="" “hàn="" triết="" cũng="" quá="" keo="" kiệt="" đi,="" có="" tiền="" vậy="" mà="" ngay="" cả="" mỹ="" phẩm="" dưỡng="" da="" cũng="" không="" thêm="" mua="" cho="" cậu="">

“Có tiền cũng phải tiêu có chừng mực chứ,” Thư Liên mím môi cười, da thịt trắng nõn hiện lên một vết đỏ ửng nhàn nhạt, “Hấn còn nhỏ, kiếm tiền không dễ dàng, mình là chị, lại để cho hấn nuôi, tóm lại là không tốt.”

“Không giữ tiền của đàn ông, không lẽ lại giúp hấn bao nuôi bà hai à?” Tần Doanh nhướn lông mày, rõ ràng không đồng ý cách nói của cô, “Lại nói, hấn kiếm tiền không để cậu tiêu thì còn để cho ai tiêu.”

Thư Liên sững sốt một chút, sắc mặt có chút trở nên mất tự nhiên : “Cậu... Cậu đều biết.”

Tần Doanh thổi phồng một tiếng bật cười : “Trông bộ dạng cậu khản trương kia! Ánh mắt chị đây là gì chứ? Hàn Triệt kia toàn bộ tâm tư đều bày ra trên mặt, cậu sẽ không nghĩ là chuyện các cậu thần không biết quỷ không hay đi.”

Thư Liên lập tức mặt đỏ như lửa đốt, lúng túng một lát : “Cậu sẽ không... Không cả thấy, như vậy không tốt lắm?”

“Xác thực là không tốt lắm,” Tần Doanh gật gật đầu, khó có được chừng chạc đàng hoàng, “Phụ nữ là thế nào, vẫn phải là có con, chỉ là các cậu... Ôi quên đi, dù sao trên đời này không có chuyện gì là thập toàn thập mỹ.”

Thư Liên cũng yên lặng, vốn cô là muốn hỏi ý khác, kết quả sau khi Tần Doanh nói, cũng trùng hợp chọc trúng điểm mẫn cảm của cô.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Dương Dương có chút ngưng ngưng chà xát hai tay : “Học tử, có khách đến tìm chị.”

Hắn hơi nghiêng người, liền thấy được Nhâm Thần Phong hai tay đút túi tà ý đứng ở cửa nhìn cô, con ngươi sâu thẳm đen sẫm như đêm sâu không thấy đáy, giữa trán tùy ý vài sợi tóc, như là chỉ dùng một đạo ánh mắt liền có thể đem cô ăn tươi nuốt sống.

Còn người bên cạnh khuôn mặt lịch sự nho nhã có vẻ thuận mắt hơn, Phó Dung Phàm tự nhận là có thể đảo lộn chúng sinh mỉm cười, cười híp mắt với Thư Liên chào hỏi : “Thư tiểu thư, đã lâu không gặp, càng lúc càng đẹp.”

Tần Doanh nhíu mày, có chút hứng thú nhìn về phía Phó Dung Phàm, thanh âm mang ý cười : “Chật chịt chịt, ngọn gió nào đem hai vị đại thiếu gia thổi tới đây.”

Nụ cười của Phó Dung Phàm mắc lại nửa chừng, cứng ngắt xoay về phía Tần Doanh, lúc nhìn thấy rõ tướng mạo của cô, biểu tình ôn nhã cũng không nhận được lập tức đen xuống.

Chương 78

Phải hạn xui cả năm dồn lại, hôm nay mới gặp phải người phụ nữ này.

Phó Dung Phàm phản ứng rất nhanh, vẻ mặt cứng ngắt chỉ giữ trong chớp mắt liền khôi phục bình thường, thờ ơ mắt liếc Dương Dương “Vị học đệ này, ngược lại hình như hơi run rẩy, bất quá chỉ là ánh mắt hình như có vấn đề.”

Dương Dương có lẽ là lần đầu rơi vào bể tình, cũng không chú ý tới bầu không khí khác lạ giữa hai người, ngại ngùng cười cười : “Học trưởng nói đùa, thị lực của tôi vẫn tốt, cả hai đều đạt 5.0.”

Tần Doanh ghen cười, đưa tay hướng Dương Dương vẫy vẫy, thấy hấn kinh hỉ sáng mắt, liền đi đến đứng bên cạnh người cô, Tần Doanh như cười như không nhìn Phó Dung Phàm liếc mắt một cái : “Tôi cũng cảm thấy thị lực Dương Dương rất tốt, không bị ám cái mùi gì cả, khẳng định là rất khỏe mạnh.”

Cô thập phần tự nhiên thay đổi tư thế ngồi, động tác ưu nhã nhưng thông thả mang theo ung dung lấy ra một lọ nước hoa, hướng trong không khí phun phun, Phó Dung Phàm theo phản xạ có điều kiện lùi sau một bước, dùng tay che mũi, cũng rất nhanh kéo lấy Nhâm Thần Phong, thanh âm kích động : “Thần Phong! Mau tránh...”

“Nha! Chẳng lẽ Phó đại công tử bị dị ứng nước hoa?” Tần Doanh giả bộ một bộ dáng kinh ngạc, thập phần vô tội nháy nháy mắt : “Không phải cố ý, tôi không biết, có điều mùi hương này cũng rất khá, Thư Liên cậu nói có đúng hay không?”

Nhâm Thần Phong nhăn mày lại, đối với việc Phó Dung Phàm hoàn toàn không hiểu rõ được, mà Dương Dương với Thư Liên cũng vì phản ứng khoa trương của hấn mà giật mình, sau khi phục hồi lại tinh thần lại Phó Dung Phàm phát hiện bị đùa bỡn, sắc mặt tuấn nhã lúc đỏ lúc trắng, thật là đang phần khích.

“Đứng lâu như thế, cũng không mời bọn tôi vào ngồi một chút?” Nhâm Thần Phong nhíu mày, lên tiếng liền cắt ngang một màn buồn cười này, hấn vốn cao lớn, cho dù ngũ quan anh tuấn, cũng không lấn át được sự áp bức cùng tà

khí.

Kỳ thực hẳn so với Phó Dung Phàm, càng như hỗn hắc đạo.

Tần Doanh cười no cũng dần dần nín lại, nhìn Thư Liên liếc mắt một cái, chờ cô mở miệng.

Thư Liên ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt Nhậm Thần Phong, cô cong cong khóe miệng, lộ ra biểu tình khách khí mới lạ : “Phong thiếu, ở đây không chào đón anh.”

Lúc nàng nói ra lời này, không giống lúc trước né tránh tầm mắt hẳn, mà yên tĩnh nhìn hẳn, ánh mắt yên ổn, không hề gợn sóng, nói ra lời đuổi khách, tự nhiên như nói lời chào đón khách đến chơi.

Nhậm Thần Phong hí mắt, quả nhiên gan lớn hơn rất nhiều, hình như giống loại nữ nhân có nam nhân nâng đỡ, thường bày ra loại biểu tình này.

Tà câu khóe môi, Nhậm Thần Phong đem cái túi trong tay giơ giơ lên : “Đây là hợp đồng ly hôn lão già đã ký, cô đã không cần, vậy tôi liền trả lại ông ta.”

Hắn xoay người muốn đi, quả nhiên nghe được phía sau truyền đến thanh âm của cô : “Chờ một chút.”

Hắn dừng bước, tâm tình rất tốt vô cùng vui mừng, tính tình Thư Liên, dù hẳn không nắm chắc mười phần, cũng nắm rõ chín phần, không có Hàn Triệt bên cạnh, cô chính là máy phóng thanh pin không đủ dùng, chỉ kêu ngạo được nhiều nhất một hai giây, liền không có sức mạnh.

Thư Liên nhanh chóng xông đến, thanh âm từ phía sau hẳn truyền đến : “Đi tới phòng khách... Ngồi một chút.”

Hắn quay đầu lại nhướn mày : “Cô kêu tôi đi thì đi, gọi tôi ở lại liền ở lại, ngay trước mặt nhiều người như thế, chẳng phải là quá mất mặt hay sao?”

“Tôi không phải...” Thư Liên vừa vội vừa giận, vừa muốn đem hẳn lưu lại, lại không muốn chịu thua, nín một lát không nhen ra một câu đầy đủ.

“Chỉ là cô gái trẻ thôi mà, chắc là muốn làm giá một chút, nào giống như cậu vậy đuổi đánh đến cùng.” Phó Dung Phàm dự đoán trận chiến này còn phải kéo dài lâu nữa đành đi tới Thư Liên mỉm cười, “Thư tiểu thư, tôi có chút

khát, không biết cô có chịu mời một ly trà hay không?”

“Có, có” Thư Liên vội gật đầu, thấy Phó Dung Phạm vô cùng phong độ gật đầu cười cười với cô, liền để Nhâm Thần Phong hướng phòng khách đi đến, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nắm tay chặt quá nên chảy mồ hôi, lúc buông ra liền phát hiện lòng bàn tay đầy dấu ấn móng tay, cô quá khẩn trương, nhìn thấy người đàn ông như sói dữ này, cô không có biện pháp quên được đoạn ký ức khuấy nhục cùng khó chịu đã trải qua, mỗi tiếng nói cử động của hắn, nhất cử nhất động, đối với cô mà nói cũng là áp lực không nhỏ.

Tần Doanh đi theo phía sau, vỗ vỗ tay cô, đôi mắt xinh đẹp nháy nháy với cô : “Có tiền bộ lần sau lại hung dữ hơn một chút. Cố lên!”

Biểu tình hơi tức giận của Nhâm Thần Phong chỉ hơi thoáng qua, Thư Liên không dám nhìn kỹ, thế nhưng toàn bộ biểu tình của cô đều được thu vào đáy mắt. Xem ra Thư Liên cũng không còn giống như trước đây yếu thế, muốn nói xem ai là kẻ bị lừa bỡn trên đầu ngón tay, chưa biết chắc được đâu.

Chương 79

“Bởi vì nội dung có liên quan đến đời tư cá nhân, cho nên tôi cho rằng thỉnh mời các vị nên tránh đi một chút, tôi muốn cùng Thư Liên nói chuyện riêng.” Nhâm Thần Phong chậm rì rì uống nửa chén nước, đem tài liệu trong tay giơ lên, mắt nhìn lướt qua Dương Dương và Tần Doanh.

“Tôi phản đối!” Tần Doanh vô cùng thẳng thắn nói, “Cũng không phải chuyện không ai biết, còn sợ chúng tôi nghe được?”

“Đúng là chuyện không ai biết.” Nhâm Thần Phong cũng không đem cô ta để vào mắt, con người sâu thẳm chăm chú khóa chặt Thư Liên, “Thư Liên, em nói có phải hay không?”

Hắn nhìn vẻ mặt của cô, cười như không cười, bí hiểm, Thư Liên chần chừ chốc lát, gật đầu : “Chúng ta vào thư phòng nói chuyện.”

Nhìn thấy Nhâm Thần Phong vung lên một mặt vị ý cười không rõ, Tần Doanh chỉ tiếc rên sất không thành thép : “Thư Liên!”

“Quả nhiên nữ nhân đều lảm chuyện.” Phó Dung Phàm mỉm cười, buông ly trà trong tay, “Coi như cho dù xinh đẹp cũng không ngoại lệ.”

Tần Doanh hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái, lúc quay đầu lại nhìn, Thư Liên đã cùng Nhâm Thần Phong tiến vào thư phòng, phiền muộn cực điểm : “Tôi chưa bao giờ xem qua hợp đồng ly hôn nên hiếu kỳ, không được sao?”

“Tần Doanh đừng nóng giận, đây là việc của các trưởng bối, Thần Phong học trưởng muốn tránh chúng ta cũng là việc đương nhiên, chờ một chút là ổn thôi.” Dương Dương tựa như không hiểu vô cùng hòa khí, nhìn bộ dạng hai người như gươm đã tuốt vỏ, nỏ đã giương dây, liền như vậy mà hòa giải.

Phó Dung Phàm câu môi hí mắt, vươn một ngón tay đem chặn ở chính giữa đầu Dương Dương đẩy ra, khuôn mặt tuấn nhã hiện lên nụ cười tà ác, chậm rãi mở miệng : “Cô nếu như hiếu kỳ, có thể cùng tôi kết hôn, sau đó lại ký hợp đồng ly hôn cho cô xem, như vậy là được rồi?”

Tần Doanh sững sốt một chút, lập tức biết được chính mình bị đùa giỡn, cực kỳ tức giận trái lại nở nụ cười, kéo đầu Dương Dương đi qua một bên :
“Nhìn thân thể của họ Phó anh, dù bà đây nguyện ý, với thân thể kia của người cũng không đủ sức a!”

“Có thể lăn qua lăn lại được hay không cũng phải đợi sau khi trải nghiệm thực tế mới kết luận được.” Phó Dung Phàm nhiu mày, tránh được cái ngáng chân của cô rồi nhảy qua đó.

“Anh tự tin như vậy, không lẽ trước đó đã chuẩn bị thuốc tráng dương rồi sao?” Tần Doanh cười dịu dàng, mặt không đỏ tim không run, trái ngược với Dương Dương bên cạnh, dáng vẻ quần bách trán cũng đỏ đầy mồ hôi.

Lần này Phó Dung Phàm không đáp lại, chỉ nhìn chăm chăm cô thật lâu, một lát sau mới cảm khái : “Trên đời này sao lại có loại phụ nữ như cô chứ!”

Tần Doanh ngoài cười nhưng trong không cười, hừ một tiếng : “Như nhau thôi.”

Trận đấu võ mồm này cuối cùng cũng kết thúc vì hai người không ai nguyện ý nói nữa, mà Thư Liên ở trong thư phòng lại không dễ dàng được như vậy.

Nhâm Thần Phong theo sau cô vào thư phòng liền khóa cửa lại, Thư Liên trong lòng cả kinh, cố gắng trấn tĩnh : “Bọn họ sẽ không đến nghe trộm đâu.”

Nhâm Thần Phong nhún nhún vai : “Tôi cũng không sợ bọn họ nghe trộm.”

Là sợ bọn họ nhìn lên, trong lòng thầm bổ sung một câu.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, Nhâm Thần Phong không khỏi dương khóe miệng, ho nhẹ một tiếng hòng che giấu, sau đó đem hợp đồng ly hôn cùng tài liệu rút ra, giải quyết việc chung đưa cho cô : “Có liên quan đến việc phân chia tài sản sau ly hôn, ông già đã an bài xong cả, biệt thự Lê viện, còn có cuộc sống của em sau này...”

“Tôi cũng không cần tiền của ông ấy, hơn nữa sau khi tốt nghiệp tôi có thể tự nuôi sống chính mình.” Thư Liên tận lực không nhìn vào đôi mắt hấn, chỉ nhìn vào phần hiệp nghị kia, nội dung đương nhiên là thập phần có lợi cho cô, không chỉ có nhà có tiền, thậm chí ngay cả chi tiêu nửa đời sau của cô cũng không cần bận tâm.

Chẳng trách có nhiều phụ nữ tranh nhau để được gả cho nhà giàu có, thì ra là sau khi ly hôn lại có được đái ngộ tốt như vậy.

Đương nhiên, mặc kệ là xem xét theo phương diện nào, kỳ thực Thư Liên vẫn là người chịu thiệt, kể cả tinh thần lẫn thân thể, cô suýt chút nữa bị người đàn ông trước mặt ép chết.

Sở dĩ cô còn có dũng khí đứng trước mặt hắn mà nói chuyện, là nhờ Hàn Triệt.

Nghĩ tới Hàn Triệt, trong lòng Thư Liên không có lý do gì tự nhiên tốt hơn một chút, sau đó ngửa đầu mỉm cười nói : “Cảm ơn anh đã đưa hợp đồng tới, tiền của Nhâm gia, tôi một chút cũng không muốn nhận, mong anh chuyển lời đến ba anh, xin ông thu hồi lại đi.”

“Cái này chỉ sợ không phải em nói thu là thu.” Nhâm Thần Phong tới gần cô, tay thường thức sợi tóc rũ xuống bên tai cô, cảm giác được toàn thân cô căng lên, ngửi thật nhanh một chút sau đó liền buông ra, “Đã lâu như vậy rồi không gặp, em vẫn không thay đổi gì, vừa nhìn thấy tôi liền đỏ mặt.”

Thư Liên lùi nhanh ra sau một bước, kiềm chế sự xúc động muốn hét chói tai : “Nhâm Thần Phong, xin anh nhớ kỹ thân phận của hai chúng ta, tôi vẫn chưa ký hiệp nghị này, tôi vẫn còn là trưởng bối của anh!”

“Trưởng bối?” Nhâm Thần Phong híp mắt, trong con ngươi sâu thẳm như có ngọn lửa bùng lên, “Trưởng bối mà lại leo lên giường của tôi? Bị tôi chơi đến khóc thét lên lại coi là trưởng bối ư? Bảo bối, em sẽ không quên được hai chúng ta ở trên giường hòa hợp với nhau như thế nào rồi chứ... Không đúng, không chỉ là trên giường, còn có cả phòng tắm, ban công...”

“Đủ rồi!” Thư Liên kích động kêu lên, nắm chặt bàn tay đang bắt đầu run run, đáy mắt rõ ràng có hơi nước, lại tận lực ản nhẫn, “Nhâm Thần Phong, anh rút cuộc muốn như thế nào mới chịu buông tha tôi!”

Nhâm Thần Phong không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn cô, Thư Liên trước mắt thoát nhìn bộ dạng yếu đuối tùy thời đều có thể sụp đổ, cô sợ hãi nhiều hơn là hấn nghị, gần như là sợ hãi đến cực điểm.

Mà cô gái luôn tươi cười đến ngây thơ xán lạn kia, dường như là cách rất xa, cho đến bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.

“Đề em bồi thường, xem như là hoàn lại phần nợ nần của Hàn gia hai mươi năm trước.” Hấn thu tay lại, gõ nhẹ hai cái lên túi tư liệu trên bàn, “Đó không phải kiểu bồi thường như trong suy nghĩ của em đâu, hơn nữa theo lý mà nói, phải do Hàn Triệt đến nhận tiền cùng số cổ phần kia, bởi vì hấn là người thừa kế hợp pháp của Hàn gia.”

“Hàn Triệt khi nào thì trở về?” Hấn cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt tiêm tú thanh lệ kia lại thanh thuần động lòng người như vậy, không thể trách hấn luôn có ý muốn chà đạp cô, bởi vì cô vốn có khuôn mặt khiến đàn ông muốn bắt nạt chà đạp, kể cả tính tình cô cũng vậy.

“Tôi không rõ lắm...” Thư Liên còn chưa dứt lời đã bị hấn chặn môi, cô kinh hoàng muốn kêu lên, nhưng hấn lại xem như không có việc gì rời đi, nếu không phải trên môi vẫn còn dư âm của nụ hôn, cô có khi sẽ cho rằng nụ hôn kia là do ảo giác.

“Cái việc chị em loạn luân này, nếu như bị truyền ra ngoài chỉ sợ vô cùng khó nghe, nhất là chuyện lại phát sinh ở Hàn gia từng có danh tiếng ở cả hai giới 20 năm trước,” Nhâm Thần Phong nở nụ cười tà, “Bảo bối, thử nghĩ xem công tử Hàn gia khi trở lại thương giới, lại cùng chị mình ở cùng một chỗ làm chuyện không minh bạch, tin tức này nếu truyền ra sẽ có ảnh hưởng kinh khủng thế nào.”

Sắc mặt Thư Liên trong nháy mắt chuyển từ hồng sang trắng, hấn nheo mắt lại, thanh âm trầm thấp lại ái muội : “Hắc bang vốn dĩ luôn hỗn loạn, chung quy vẫn là đầu đao dính máu mỗi ngày, lấy thương giới làm chủ đạo mới là lựa chọn tốt. Cho nên, vì tiền đồ của em trai em, em cũng không nên mong muốn tôi buông tha em... Thư Liên, ngay từ lúc bắt đầu tôi đã nói rồi, em là người phụ nữ của tôi, ai cũng đừng hòng cướp đi, mà ấn ký tôi lưu lại trên người em, ai cũng đừng mong rửa sạch được!”

Chương 80

Móng tay găm thật sâu vào lòng bàn tay, Thư Liên cắn môi dưới, rồi buông ra, mở miệng nói, phát hiện thanh âm băng lãnh không như là của mình nữa : “Nhâm Thần Phong, tôi vẫn biết anh hèn hạ, nhưng không ngờ được anh lại hèn hạ đến mức này!”

“Những lời này anh sẽ xem như là lời khen ngợi.” Nhâm Thần Phong hơi hí mắt, chơi trò mèo vờn chuột, kết thúc luôn luôn chỉ có một, đó là cô vĩnh viễn đều chạy không thoát lòng bàn tay của hắn, đối với con mồi tùy thời đều có thể với tay tới, hắn có đủ kiên trì để cùng cô chơi đùa, mà không phải như trước đây vội vội vàng vàng vô lý.

“Có lẽ Triệt sẽ trách tôi ích kỉ...” Thư Liên dùng tay chống bàn học, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, phun ra một câu vô nghĩa, nhưng lại hết sức kiên định, “Nhưng dù anh dùng bất kỳ phương thức nào với tôi và Triệt, tôi cũng sẽ không thỏa hiệp lần nữa.”

“Hàn gia huy hoàng cũng là chuyện xưa rồi, chị em yêu nhau tuy là chuyện trơ trẽn, nhưng anh dùng thủ đoạn này đến uy hiếp tôi cũng không thấy được chỗ nào là quang minh chính đại.”

Nhâm Thần Phong sắc mặt hơi đổi, Thư Liên vẫn như cũ, biểu tình như là đương nhiên đang thắng thế, cô gần như đem toàn bộ trọng lượng dồn trên bàn, dường như là tiếp thêm nhiều khí lực để cùng hắn nói chuyện, cô rõ ràng vẫn còn sợ hãi hắn, nhưng mỗi một chữ nói ra đều rõ ràng, không chút do dự.

Toàn bộ kế hoạch của hắn lúc trước đều bị đánh loạn thành một mớ hỗn độn.

“Nếu anh ép tôi đến đường cùng, đến lúc đó cá chết lưới rách, ai cũng đều mất mặt.” Thư Liên nói ra một câu cuối cùng, chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, lòng bàn tay toàn bộ đều lạnh toát, cô coi như không có việc gì xoay người, “Lời tôi đã nói xong, nếu anh muốn chờ Hàn Triệt, xin mời đến phòng khách.”

Nhâm Thần Phong đưa tay kéo cô, thanh âm trầm thấp : “Thư Liên!”

Nữ nhân chết tiệt này vậy mà một chút cũng không đem lời của hắn để vào

mặt, Hàn Triệt là mệnh của cô, ai cũng có thể thấy được, mà cô lại ở thời điểm mấu chốt này, nghĩa vô phản cố chống đối.

Thư Liên khựng lại, chậm rãi nghiêng đầu nhìn bàn tay đặt trên vai : “Thế nào, anh muốn ở nơi này lần nữa diễn lại tiết mục cường gian?”

Cô nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn hắn, biểu tình bất cần mà đăm đăm : “Thiếu gia Nhâm gia thiếu nữ nhân như vậy sao? Anh muốn làm như thế nào? Đứng? Hay là nằm? Dù sao tôi cũng không chạy thoát được đâu, anh muốn làm gì thì làm.”

Nhìn sắc mặt Nhâm Thần Phong trở nên rất không tốt, hắn thừa nhận hắn đối với thân thể cô rất mê luyến, nhưng từ miệng cô nói ra, lại sinh ra cảm giác khó nói.

Thì ra mình vốn dĩ là kẻ xấu xa không chịu nổi như vậy? Thảo nào Phó Dung Phàm nói Thư Liên sợ hãi đến bước chị em loạn luân này là do hắn lúc lửa cháy đổ thêm dầu.

Một người lúc ở bước đường cùng, tiện tay bắt được rơm rạ, cũng sẽ biến thành thuốc cứu mạng của người đó.

Thấy hắn không nói gì, Thư Liên thử rút tay về, vậy mà nhẹ nhàng tránh được trói buộc, cô thở một hơi, nhanh tiến về phía cửa.

“Làm người phụ nữ của anh.” Thanh âm Nhâm Thần Phong từ phía sau truyền đến, không quá rõ ràng Thư Liên kinh ngạc quay đầu.

“Cái gì?”

“Anh sẽ không xin lỗi những chuyện quá khứ đã làm với em.” Nhâm Thần Phong nhìn cô chăm chăm, trên mặt vẫn là biểu tình kiệt ngạo kia, giống như là đế vương thời cổ đại, vì mặt mũi của cô mà thương cho cô một phong hiệu, “Bất quá anh cho rằng chúng ta rất phù hợp, ít nhất dựa trên thân thể có thể khẳng định là vậy, nếu như em đáp ứng làm người phụ nữ của anh, anh sẽ tôn trọng ý kiến của em, dốc toàn lực bồi thường cho em, dù cho sau này em phát hiện hai chúng ta không phù hợp cũng sẽ chia tay êm đẹp, anh sẽ không dây dưa với em, em cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy thế nào?” Những lời này Nhâm Thần Phong chỉ có lúc đàm phán trên thương trường mới dùng đến, bất quá đa số tình huống là lời khách sáo,

trên căn bản là tuyên bố mà không phải là thương lượng.

Hắn làm người luôn luôn cường thế, mặc kệ là đối với sự nghiệp hay là phụ nữ. Mà hắn lúc này cư nhiên phát hiện mình có chút khẩn trương, mặc dù hắn không muốn biểu hiện ra ngoài, nhưng sau thẳm trong con người đen láy đang khóa chặt cô, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt cô.

Thư Liên chỉ ngạc nhiên một chút, tay đặt trên nắm cửa, sau khi suy nghĩ chốc lát liền định thần trả lời : “Thứ nhất, tôi không muốn làm người phụ nữ của kẻ đã từng cưỡng bạo tôi, thứ hai, nếu người đàn ông này khi vừa bắt đầu tình cảm đã nghĩ đến chuyện chia tay, chứng tỏ hắn ta không phải là người đáng tin cậy, còn buồn cười hơn chính là, hắn muốn đem lý do chia tay áp đặt trên người phụ nữ, lại dám tự cho mình là đúng.”

Lời của cô không hề kịch liệt, chỉ là nói ra sự thật cũng rất thông thả, Nhâm Thần Phong tâm có chút trùng xuống, hình như rõ ràng đã sớm biết sẽ có kết quả như thế, nhưng vẫn là thập phần không cam lòng.

Hắn chỉ là không ngờ, Thư Liên thoát nhìn nhu nhược, cũng có ý nguyện của mình, cũng có tư tưởng của mình, cô cũng không còn vâng vâng dạ dạ như trong trí nhớ của hắn, hắn tự nhận là nắm trong tay tất cả, có khi là biểu hiện giả dối trước đây của cô mà thôi.

Dù trước đây cô chỉ là một con sâu, nhưng bây giờ đã hóa thân thành bướm bướm.

Không có người không thích phụ nữ dũng cảm, hắn không biết cái gì là tình yêu, lại rõ ràng cảm giác được, Thư Liên như bây giờ so với Thư Liên chỉ biết khóc sụt mướt trước kia hấp dẫn hơn rất nhiều.

Không chỉ có thân thể, còn có nhiều thứ khác nữa.

“Thứ ba,” Thư Liên thanh âm vẫn còn tiếp tục, lại giống như tuyên bố : “Người tôi yêu, là Hàn Triệt, không phải anh, vĩnh viễn cũng không thể là anh.”

“Anh hiểu rồi.” Nhâm Thần Phong rủ tay xuống, khóe môi quyen rũ ra, cũng không phải là đang cười, hắn thế nào cũng đều khôn muốn thừa nhận, sợ là chính mình cũng đã đánh mất trái tim rồi.

Ngoài cửa vang nhẹ tiếng kim loại, sau đó nắm cửa bị xoay, khuôn mặt

thanh tú anh tuấn của Hàn Triệt xuất hiện trong tầm mắt hai người, khóe miệng hần hơi giơ lên, thanh âm nhẹ lại nhu hòa : “Thư Liên, anh đã trở về.”

Trong nháy mắt đó, Nhâm Thần Phong rõ ràng ý thức được, chính mình đối với bọn họ mà nói, chỉ như người qua đường mà thôi.

Chương 81

Lúc Nhâm Thần Phong đem tập tài liệu cuối cùng chưa được lấy ra kia bày ở trước mặt Hàn Triệt, Hàn Triệt liền sững sốt : “Đây là cái gì?”

“Mở ra nhìn sẽ biết thôi.” Bởi vì thái độ trước đó của Thư Liên, đối với Nhâm Thần Phong là đả kích không nhỏ, vì vậy tâm tình vô cùng không tốt chút nào.

Thứ ở bên trong, là đầu mối quan trọng của vụ việc diệt môn Hàn gia hai mươi năm trước, để có được những tài liệu này, tất nhiên phải phí không ít khí lực, mặc dù không phải là toàn bộ, nhưng kết quả lại làm cho hắn rất hài lòng, thu hoạch không nhỏ.

Chỉ là không biết sau khi Hàn Triệt nhìn thấy được, sẽ có cảm tưởng (cảm xúc và suy nghĩ) như thế nào.

Thư Liên đã bị Hàn Triệt bảo đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai mõ nam nhân đều nhìn nhau không vừa mắt, vốn phải là cảnh gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây lại không hề xuất hiện, Hàn Triệt đảo mắt qua vài trang tư liệu, thần sắc không đổi, đáy mắt lại như sâu hơn, giống như nước hồ không gợn sóng.

Không tiếp tục kiên trì xem hết, Hàn Triệt đem tài liệu để xuống bàn, thanh âm đạm mạc : “Những thứ nhàm chán này, anh nghĩ là tôi sẽ tin tưởng sao?”

Nhâm Thần Phong khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng được biểu tình của Hàn Triệt : “Cậu có thể nói mấy thứ này buồn chán, bất quá tôi còn chưa có buồn chán đến mức giả tạo mấy thứ không liên quan gì tới tôi này để lãng phí thời gian.”

Hắn xoay người, hai tay chống bàn, khóe miệng kéo ra một nụ cười chế nhạo, nhìn thiếu niên lạnh lùng trước mặt : “Phong Hỏa đừng có thể nói là xung bá ở giới hắc đạo phía nam, mà làm thiếu chủ Hỏa Phong đường, nhiều năm như vậy cậu cũng không tra ra chút dấu vết nào, chẳng lẽ cậu không thấy có điểm khả nghi hay sao?”

“Trừ vụ án diệt môn của Hàn gia hai mươi năm trước, những chuyện khác, chỉ cần cậu muốn tra, trên cơ bản đều không tra ra được gì, không phải sao?”

Triệt thiếu gia? Chẳng lẽ cậu còn chưa phát hiện ra điểm không thích hợp ư?”

Hàn Triệt không nói gì, biểu tình đăm đăm hoàn mỹ giống như tượng điêu khắc cuối cùng cũng bị phá vỡ, hơi nổi lên gợn sóng : “Anh là muốn gây xích mích?”

“Chính xác mà nói, đây là ý tứ của ông già nhà tôi, vì muốn báo đáp ân cứu trợ hai mươi năm trước của Hàn tiên sinh, nếu như không có ông ấy, cũng không có Thiên Vũ ngày hôm nay.”

Đương nhiên, trong tay ông già chỉ nắm được chút đầu mối ít ỏi đáng thương, mà phần lớn, là kết quả trong khoảng thời gian này hắn tìm người điều tra ra được. Nhâm Thần Phong chắc chắn sẽ không thừa nhận, bởi vì tối hôm qua biết được mối quan hệ của chị em họ kích thích, hắn hầu như là suốt đêm không ngủ, đem những tư liệu này cùng bản thân không chút liên quan điều tra ra.

Mà tâm tình của hắn bây giờ, chẳng khác gì đang tự tìm bất mãn cho mình.

Rốt cuộc là bản thân trúng cái khí gió gì, lại ra tay giúp đỡ tình địch của mình chứ.

Buồn bực hơn chính là, tình địch này lại chẳng có chút nào cảm kích.

“Tôi để tư liệu lại đây, cậu cứ từ từ mà xem đi.” Nhâm Thần Phong đứng thẳng dậy, đem một thiệp mời ném lên bàn, “Nếu như cậu đã suy nghĩ kỹ càng những lời vừa nãy, chủ nhật này hơn bảy giờ tôi sẽ ở khách sạn Vạn Đôn đợi cậu, nhớ mang theo bạn gái.”

“Mục đích?” Hàn Triệt nói thẳng, hắn đối với Nhâm Thần Phong không hề có thiện cảm, hợp tác với hắn ta, trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu.

“Thiên Vũ thiếu đi mấy chục cổ phần, tổn thất không nhỏ, không có thương nhân nào muốn làm ăn lỗ vốn, trắng đen rõ ràng mới là lựa chọn tốt nhất, tôi mong cậu nhớ kỹ cho.” Nhâm Thần Phong hí mắt, hắn có tiền, Hàn Triệt có người, hai người hợp tác, là đôi bên cùng có lợi, Phong Hỏa đường ở chốn hắc đạo xưng bá, khẳng định là có tập đoàn tài chính ủng hộ, mà Thiên Vũ là miếng thịt dê béo bở, nếu Hàn Triệt không ăn, mặc kệ là Thiên Vũ cùng Thanh Long hay những bang phái khác hợp tác, đối với Phong Hỏa đường đều chẳng phải là chuyện tốt.

Cho nên dù xét theo bất cứ phương diện nào đi nữa, hắn cũng chẳng cần cầu xin người khác hợp tác.

“Nếu như cậu không đến cũng chẳng sao cả, tôi chỉ đợi đến bảy rưỡi, quá giờ thì không còn gì để bàn nữa.” Nhâm Thần Phong để lại một câu cuối, giật mở cửa thư phòng, “Dung Phàm, chúng ta đi thôi.”

Cho đến khi nghe được tiếng bước chân bên ngoài đi xa dần, Hàn Triệt liếc mắt cầm lấy tài liệu, ném lên bàn, tay day day mi tâm, dường như hết sức mệt mỏi.

Trong tài liệu thấy được một cái tên hết sức rõ ràng : Phong Tấn Nhiễm.

Chương 82

Từ sau khi Nhân Thần Phong ghé đến lần trước, Hàn Triệt có vẻ càng ngày càng bận hơn, thường xuyên đi sớm về trễ, có lúc thậm chí cả đêm không về, mặc dù biết thân phận của hắn bây giờ sẽ càng nhiều sự tình phát sinh hơn, nhưng Thư Liên vẫn ý thức được, hắn có gì đó đang gạt cô.

Nhìn cuốn sách giáo khoa đang mở ra trước mặt, Thư Liên vô thức quay bút trong tay, lá cây bạch quả ngoài cửa sổ đã rụng gần hết, chỉ còn cành cây trụi lủi, nhìn không đẹp chút nào, mùa đông đến cũng chỉ còn lại sự hoang tàn lạnh lẽo, nhìn bầu trời mờ mịt, cũng làm cho tâm trạng xuống thấp.

Trước đó Hàn Triệt gọi điện thoại đến, bảo hôm nay không sẽ không trở về, một bàn đầy cao lương mỹ vị như mọi ngày giờ cũng chỉ có một mình cô ăn.

Hàn Trạch rộng lớn, thật có quá nhiều ký ức ngày xưa, ba ngồi ở chủ vị, cười híp mắt nhìn cô cùng Hàn Triệt đùa giỡn, khi đó rất tùy hứng, thường ham chơi không chịu ăn cơm, mấy người hầu chạy đuổi theo bọn họ, khắp phòng đều là tiếng cười đùa, dù là ăn cơm cũng vẫn nhộn nhịp, rất nhiều người hầu vây xung quanh nhìn, rất nhiều tiếng la hét vui đùa.

Mà bây giờ, trống trải tịch liêu, bức tranh trên tường cũng đã cũ kỹ, hơi ố vàng, tòa nhà rộng lớn lại có vẻ trống rỗng vô cùng.

Trên giấy qua loa viết mấy công thức, Thư Liên dùng bút chống cằm, ngày nghỉ dường như quá dài, cô hẳn là nên trở lại giờ giấc sinh hoạt như ở trường học thôi, bằng không cứ dậm muện như vậy, dù có khỏe mạnh đến đâu cũng sẽ sinh bệnh mà thôi.

Dưới lầu truyền đến một ít động tĩnh, Thư Liên thò người ra nhìn bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy Tần Doanh mặc lễ phục đỏ rực, hấp tấp chạy về hướng công suất, Lương Khải Vệ cũng chạy theo phía sau, vừa gọi nhưng cũng không dừng lại.

Chỉ một lát sau, Tần Doanh đã lên lầu, mở cửa phòng không thềm chờ Thư Liên mở miệng nói, kéo tay cô đi ra ngoài.

“Tần Doanh? Gặp như vậy là muốn đi đâu?” Thư Liên chặn hỏi thì bắt gặp như có việc gì đó không đúng của Lương Khải Vệ, Lương Khải Vệ đang

đuổi theo phía sau Tần Doanh như muốn nói điều gì đó, nhìn thấy Thư Liên liền ngậm miệng lại.

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.” Tần Doanh kéo cô lên xe, Lương Khải Vệ có chút do dự lên xe, Tần Doanh vung tay lên, “Lái xe đến cao ốc Hoa Thương!”

Tốc độ làm việc của Tần Doanh tuyệt đối hiệu suất, với thời gian ngắn nhất, cô đã chọn cho Thư Liên một cái váy lễ phục màu trắng trễ ngực, sau đó lại trực tiếp đẩy cô vào phòng trang điểm, phân phó các nhân viên trong vòng nửa canh giờ phải tạo hình cho Thư Liên phù hợp với chiếc váy đó.

Trong lúc nhà tạo mẫu đang thoa tới thoa lui trên mặt, Thư Liên nghiêng đầu : “Minh nói nè Tần Doanh, Tần đại mỹ nữ, loay hoay này giờ, cậu hẳn là nên nói cho mình biết rốt cuộc cậu muốn đem mình đi đâu chứ? Hôm nay là sinh nhật cậu à? Hay là...”

“Con bé chết dầm kia, miệng ngọt quá đấy.” Tần Doanh ở trên tay cô nhéo một cái, lực đạo rất nhẹ, “Đêm nay Hàn Triệt muốn tham gia tiệc rượu, mọi người đều có thể đem theo bạn gái, cậu không đi thì hẳn phải làm sao?”

“Tiệc rượu? Lúc trước cậu ấy gọi cũng không nhắc đến việc này mà.”

“Bởi vì chuyện này được quyết định hơi vội, chính vì vậy mình mới đến đón cậu.”

Tần Doanh cười khanh khách nhéo nhéo mặt cô đang được người ta trang điểm, “Ngoan ngoãn ngồi yên, thời gian không còn nhiều đâu, không lát nữa lại đến trễ bây giờ.”

Thư Liên nghi hoặc nhìn cô một lát, sau đó nhắm mắt theo yêu cầu của nhà tạo mẫu, mặc hẳn ở trên mặt cô thi triển công phu ‘thay da’.

Tần Doanh đi vào phòng khách V.I.P, Lương Khải Vệ đang ngồi chờ ở trên sofa lắc đầu nhìn cô : “Tần tiểu thư, cô làm như vậy thật không thỏa đáng chút nào, Triệt thiếu gia đã dặn dò...”

Tần Doanh đốt một điếu thuốc, hít một hơi rồi chậm chậm phun ra làn khói trắng, con mắt phượng xinh đẹp liếc hẳn, cười xòa một tiếng : “Triệt thiếu gia, Triệt thiếu gia, trong đầu người ngoại trừ ba chữ ‘Triệt thiếu gia’ này thì còn chứa được cái gì khác không vậy hả?”

Lương Khải Vệ bị cô mắng cũng không để ý, ngồi càng thẳng hơn : “Thiếu gia đã cứu mạng tôi.”

Tần Doanh không nói gì : “Hắn cứu mạng của anh thì liên quan gì đến tôi? Hàn Triệt là chủ tử của anh chứ không phải chủ tử của tôi, dựa vào cái gì mà hắn bảo gì tôi đều phải nghe theo chứ?”

Lương Khải Vệ có chút nóng nảy, nín nửa ngày mới phun ra một câu : “Vậy cô nghe tôi một chút được không?”

Tần Doanh sừng sốt một chút, nhìn cái bản mặt nín nghẹn một ngày mà đỏ bừng của hắn, không khỏi bật cười ra tiếng : “Tôi vì sao phải nghe anh? Anh là gì của tôi chứ?”

Thấy Lương Khải Vệ ấp a ấp úng nửa ngày cũng không nói được câu nào, Tần Doanh lúc này mới phát hiện nam nhân mặt lạnh suốt ngày đi theo Hàn Triệt vóc người rất tốt nha, trán cao cùng ngũ quan tuấn lãng, chỉ là hắn bình thường ở cạnh Hàn Triệt luôn trung cái mặt ôm thâm thù đại hận như là người khác thiếu hắn mấy trăm vạn, thật sự rất khó phát hiện ra hắn vốn cũng là một thanh niên trẻ đẹp trai.

Khóe miệng giương lên ý cười nghiền ngẫm, Tần Doanh ném tàn thuốc, trực tiếp ngồi xuống trên đùi hắn, ngả ngón quỳn rũ cầm hắn, cười nói : “Chẳng lẽ anh cũng muốn giống như ông chủ hiện tại của anh, tới dùng tôi để thỏa mãn nhu cầu sao?”

Chương 83

Lương Khải Vệ lập tức cứng người, khuôn mặt vốn dĩ đã đỏ nay càng hồng hơn chẳng khác gì Quan Công, đẩy đi không được mà trốn cũng không xong : “Tần tiểu thư, không nên... Đừng nói bản thân mình như vậy.”

Khiêu khích kéo chiếc cà vạt trước ngực hẳn, Tần Doanh nhích lại gần hẳn hơn một chút, thổi khí nhẹ nhẹ, thanh âm mang theo mị hoặc quyến rũ : “Nhìn anh đi theo Hàn Triệt đã lâu như vậy rồi, có vẻ không có bạn gái, vừa hay gần đây tôi cũng rất tịch mịch, không bằng chúng ta kết đôi ‘giúp đỡ’ lẫn nhau đi?”

“Tôi... Tôi...” Lương Khải Vệ triệt để nói lắp, “Cô... Cô...”

“Tần Doanh, cậu nhìn xem kiểu tóc này của mình...” Thư Liên đẩy cửa ra, một nửa câu sau bị nuốt trở lại, nhìn tư thế ái muội của hai người, ho nhẹ hai tiếng, “Cái kia, xin lỗi, mình hẳn là nên gõ cửa.”

“Không cần, vừa lúc mình cũng muốn đi ra ngoài.” Tần Doanh đứng lên, tự nhiên vô cùng phui phui váy, “Trang điểm như vậy được rồi, để vị soái ca này đưa cậu đi đi.”

Lúc đi qua sát người cô, Tần Doanh cười với Thư Liên nhỏ tiếng : “Tên kia nhà cậu đúng là tên nhóc vạn người mê!”

“Ý gì vậy?” Thư Liên xoay người, Tần Doanh đã đi ra cửa, chỉ để lại bóng dáng đỏ rực càng lúc càng xa.

‘Tên nhóc vạn người mê’ trong miệng cô ấy nói, không lẽ là chỉ Hàn Triệt? Không hiểu vì sao, Thư Liên cảm thấy được rằng giọng điệu của cô ấy có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhà tạo mẫu ở đây không hổ là danh tiếng bậc nhất, không mất nhiều thời gian đem Thư Liên như mì sợi nhúng nước trở nên xinh đẹp khác thường.

Tóc dài đen nhánh mềm mại được vén lên thành một búi tóc cao cao, hai bên tai rủ xuống vài sợi tóc phiêu tán, đem khuôn mặt trắng nõn thanh tú đẹp đẽ của cô càng trở nên thanh lệ xuất thần, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, nổi bật đôi mắt đen láy ướm át sáng ngời, tỏa ra phong tình khác thường, mà chiếc

váy trắng trễ ngực do Tần Doanh chọn kia, vừa vặn tôn lên vóc dáng của cô, nhiều vải một chút thì là bỏ thủ, ít đi một chút thì là lãng lơ.

Ngay cả Lương Khải Vệ ngày thường có vẻ vô cảm nhìn thấy cô cũng không khỏi sáng mắt lên : “Thư tiểu thư, cô trang điểm như vậy trông thật xinh đẹp.”

“Thư tiểu thư vốn dĩ đã là mỹ nhân rồi, chỉ là bình thường không trang điểm mà thôi, tôi chỉ trang điểm nhẹ nhàng một chút, nếu như trang điểm đậm hơn, ngược lại sẽ làm mất đi khí chất của cô ấy.” Nhà tạo mẫu rõ ràng cũng hết sức hài lòng với tác phẩm của mình, không khỏi dài dòng hai câu, “Bữa tiệc đêm nay, tôi nghĩ Thư tiểu thư nhất định sẽ là nữ chính nổi bật nhất.”

Thư Liên cúi đầu cười, vòng tay vào túi xách, không biết vì sao, cô có chút cảm giác kỳ quái xuất hiện.

Mà Lương Khải Vệ dường như nhớ lại chuyện gì, nụ cười trên mặt cứng đờ, sau khi vén màn, liền lái xe đưa cô đến bữa tiệc.

Ngoài cửa sổ ánh đèn neon không ngừng lúi về phía sau, đêm đã lên đèn, trên đường tấp nập người từ mọi hướng, một cảnh xa hoa trụy lạc, cuộc sống của con người đô thị hiện đại tiết tấu quá nhanh, khi màn đêm buông xuống, mới là thời khắc chân chính người ta bắt đầu tìm kiếm vui vẻ cho bản thân.

“Khải Vệ, Hàn Triệt gần đây rất bận sao?” Thư Liên một bên nhìn cửa sổ, một bên suy nghĩ lời nói cùng biểu tình vừa nãy của Tần Doanh.

“Àn... Gần đây công việc nhiều hơn, qua được đoạn thời gian này sẽ tốt thôi.”

“Đêm nay Tần Doanh có chút kỳ quái, anh có cảm thấy vậy hay không?”

Lương Khải Vệ im lặng một chút, chuyện của Hàn Triệt với Tần Doanh, Thư Liên không biết, hẳn lại giống như bảo mẫu bên người của Hàn Triệt biết rõ mọi chuyện.

Thấy hẳn không nói lời nào, Thư Liên càng cảm giác được bọn họ đang có việc gạt mình : “Vì sao Triệt muốn tôi đi dự tiệc, lại để Tần Doanh đi đón tôi? Tại sao cô ấy đã đến rồi, nửa chừng lại bỏ đi?”

Lương Khải Vệ mở miệng, kết quả là cái gì cũng không nói, hẳn không biết

nói dối, cũng không muốn lừa gạt Thư Liên, chỉ lựa chọn tốt nhất là im lặng.

“Khải Vệ?”

Không thể không nói, khẩu khí này của cô thật giống như hán đang khi dễ cô vậy, Lương Khải Vệ đành phải trả lời : “Kỳ thực bạn gái đêm nay của Triệt thiếu gia là Tần Doanh, cậu ấy là sợ cô tức giận, cho nên mới không nói cho cô biết.”

“Sau đó?” Trong đầu Thư Liên hiện lên khuôn mặt của Tần Doanh lúc nói ra câu đó.

“Sau đó cũng như những gì cô thấy được đó, Tần tiểu thư cự tuyệt.”

Thư Liên nắm chặt tay, trong đầu có chút hỗn loạn.

Tần Doanh là người bạn cô quen được trong trường học, cùng Hàn Triệt không

quen biết, Hàn Triệt vì sao lại chọn cô ấy là bạn gái.

Nếu như chỉ là việc nhờ Tần Doanh làm bạn gái hán lúc đó, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát, thế nhưng, chưa bao giờ cô nói dối Hàn Triệt, tại sao trong chuyện này hán lại lựa chọn nói giấu giếm cô?

Còn có biểu tình của Tần Doanh, cùng bộ dạng sang sảng ngay thẳng thường ngày không giống nhau, hơi có chút quỷ dị kỳ quái.

Lương Khải Vệ qua nhìn chiếu hậu quan sát nét mặt của cô, ho nhẹ hai tiếng, giả bộ tự nhiên nhưng không được nói một câu : “Thư tiểu thư, kỳ thực Triệt thiếu gia cùng Tần Doanh một chút quan hệ cũng không có, thật đấy.”

Nhìn sắc mặt Thư Liên không những không chuyển biến tốt, trái lại càng âm u hơn, Lương Khải Vệ lập tức hối hận muốn cắn lưỡi, nếu quả thật muốn che giấu giúp Hàn Triệt, hán căn bản không cần ở đây nói lời vô nghĩa a!

Chương 84: Không Tới Lướt Anh Bận Tâm

Khi xe đến khách sạn lớn Mạn Đôn, người giữ cửa ân cần tiến lên mở cửa xe, một chân Thu Liên lộ ra, cô mang đôi giày cao gót đến mắt cá chân làm nổi bật đôi chân trắng nõn thon dài, cùng với sương mặt trang điểm nhẹ nhàng thanh lệ, càng thu hút ánh mắt người khác.

Hàn Triệt đứng ở cửa, hẳn là đang đợi Tần Doanh. Hắn hôm nay ăn mặc rất trang trọng, áo sơ mi trắng được cắt may đúng chuẩn rất hợp với khí chất của hắn, đẹp trai tuấn tú, lại sinh ra hơi thở lạnh như băng, trong đôi mắt sáng như sao có chút mơ màng, ánh mắt hắn nhìn xuyên qua người vừa đến trước mặt, không biết đang nhìn gì, tựa hồ không có tiêu cự.

“Thiếu gia...” Lương Khải Vệ gọi hắn một tiếng, Hàn Triệt nghiêng đầu, trên tai trái thoáng qua ánh bạc, Thu Liên lúc này mới để ý, hắn luôn luôn không mang hoa tai, nay lại đeo một chiếc nho nhỏ khiến hắn bớt chút vẻ trẻ con, lại thấy thêm một chút ôn nhu.

Đáy mắt Hàn Triệt thoáng qua một tia khác thường liền biến mất, khóe môi cong lên vòng cung hoàn mỹ, thân mật mà không mất đi sự quý phái nắm lấy tay Thu Liên, ở bên má cô hôn một chút : “Em hôm nay thật đẹp!”

“Cái gì mà hôm nay rất đẹp? Chẳng lẽ ngày thường em không đẹp sao?” Thu Liên cười cãi lại, mắt rũ xuống che đi vẻ thất vọng, nếu hôm nay người tới là Tần Doanh, hẳn có hay không cũng sẽ nói như vậy, hẳn vì sao không hỏi xem, vì sao lại đổi người, vì sao lại là cô.

“Đẹp đẹp, Thu Liên là xinh đẹp nhất.” Hàn Triệt cũng bắt đầu cười, cùng thiếu niên cô đơn đứng cạnh cửa lúc nãy như là hai người khác nhau, hắn kéo cô đi vài bước, đột nhiên dừng lại, “Đúng rồi, em tối nay đã ăn cơm chưa?”

“Chưa...”

“Em ở đây chờ anh một chút.”

Hàn Triệt quay người đi đến trước mặt người giữ cửa bên ngoài, nói mấy câu

gì đó, người kia gật gật đầu đi ra một chuyến, chỉ chốc lát sau thở hỏn hên chạy trở về đưa cho hắn một cái lọ.

Ở bàn phục vụ lấy ly nước, Hàn Triệt bước nhanh tới, cầm ly nước xoa xoa, nhiệt độ vừa đủ, hắn mở tay ra, rồi lấy ra một viên thuốc dạ dày : “Ăn trước viên thuốc dạ dày này đi, tiệc rượu đông người, khó tránh khỏi có lúc uống rượu, lần sau không được như vậy nữa, ít nhất cũng phải ăn một chút, nếu không lại làm hại dạ dày.”

Thư Liên sừng sốt, nhận lấy ly nước, chạm vào ly nước ấm, tựa hồ sự ấm áp cũng lan vào đến trái tim.

Có lẽ, là do chính mình nghĩ nhiều rồi.

Người phục vụ vô cùng chu đáo dẫn họ lên tầng cao nhất, giẫm lên thảm đỏ dày, đẩy ra cánh cửa lớn nạm vàng rất nặng kia, tình cảnh xa hoa bên trong lập tức xuất hiện trước mắt.

Lúc này Thư Liên mới biết, tiệc sinh nhật Phong Tấn Nhiệm có bao nhiêu tầm thường, Nhâm Thần Phong thường ngày nhìn có vẻ lôi thôi lếch thếch có bao nhiêu là gạt người, thảm trải ở đây đều được thêu tinh xảo nạm vàng, trên trần là đèn treo cực lớn, trong sảnh bày một bàn một ghế, trái chút lá vàng, rất có tính nghệ thuật, xa hoa mà không tục diễm.

Ăn uống linh đình, ngợp trong vàng son, Nhâm Thần Phong ở giữa đám người mặc lễ phục màu đen, thân hình to lớn cao ngất, khóe môi cười ra độ cung hoàn mỹ, ăn nói đúng mực, phóng khoáng tự nhiên, hoàn toàn là một bộ dạng thiếu niên anh tuấn tài giỏi, nếu không phải nụ cười hờ hững mang theo chút tà mị cùng cuồng ngạo, Thư Liên thật khó đem hắn cùng với hình tượng lúc trước liên hệ với nhau.

Xã hội thượng lưu này, nói đơn giản chính là ra vẻ đạo mạo, biểu hiện cái gọi là cao quý văn nhã, thực ra bên dưới lớp mặt nạ đó, lại ẩn chứa rất nhiều bí mật không muốn người khác biết.

Hàn Triệt vừa dắt Thư Liên tiến vào liền khiến mọi người chú ý, Nhâm Thần Phong nhìn thấy bọn họ, cùng người trước mặt lễ phép gật đầu, liền đi tới, ánh mắt không kiêng nể gì cả quan sát Thư Liên, sau đó nhướn mày: “Rất đúng giờ. Thư Liên, em đêm nay rất đẹp.”

Thư Liên mỉm cười không nhìn ra cảm xúc : “Cảm ơn.”

Cô không muốn nhiều lời với hắn, có nhân viên tạp vụ đi tới, đưa lên hai ly rượu đỏ, cô vừa muốn đưa tay nhận lấy, Nhâm Thần Phong cướp trước một bước cướp đi ly rượu đưa cho Hàn Triệt : “Tôi nghĩ Hàn Triệt sẽ không hi vọng em uống rượu.”

Hắn lên tiếng gọi nhân viên phục vụ tới : “Phiên cậu mang vị tiểu thư này đến bàn trà phía trước.”

Sau khi nói xong hắn quay đầu lại nhìn Hàn Triệt, cung cách đúng mực : “Triệt thiếu gia, không có ý kiến gì chứ?”

Thư Liên nắm chặt tay, người này lúc nào cũng là một bộ dáng cao cao tại tại thượng lại làm như quan tâm đến cô, làm cho cô thực sự phản cảm, bất quá càng cùng hắn tiếp xúc lâu một phần, cô lại càng không được tự nhiên một phần.

Đem cái tên đàn ông này trở thành không khí, cô hơi dương đầu : “Triệt, em ở bên kia chờ anh, uống ít rượu thôi nhé.”

Hàn Triệt gương môi gật đầu, thanh âm tao nhã : “Ừ.”

Hai tên đàn ông nhìn Thư Liên đi xa, Nhâm Thần Phong quay đầu lại, con người sâu thẳm hít lại, nói chuyện có chút nghiêng răng : “Cậu là không biết tình cảnh của cô ấy bây giờ hay sao? Lại còn trang điểm nổi bật như vậy!”

Lộ ra bao nhiêu da thịt, ngực, chân, cánh tay! Mỗi một tác trên người cô gái này hắn đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, thế nhưng nhìn thấy cô mặc y phục ‘xuyên thấu’ như thế, đem vóc người vốn trắng nõn tiêm tú càng thêm lung linh động lòng người, hắn thật có loại xúc động muốn đem Hàn Triệt bóp chết!

Máu chột chính là, cô ấy căn bản không nên xuất hiện tại đây!

Hàn Triệt rũ mắt xuống nhấp một ngụm rượu đỏ, tai trái đeo hoa tai ở dưới ánh đèn chiếu lấp lánh, càng làm một bên khuôn mặt tuấn tú trở nên đẹp hơn.

Hắn mở miệng, thanh âm lạnh lạnh : “Nhâm tiên sinh, Thư Liên là bạn gái của tôi, trường hợp nào cô ấy nên xuất hiện, trường hợp nào cô ấy không nên xuất hiện, hắn là còn chưa tới phiên anh phải bận tâm đi.”

Chương 85: Anh Không Được Làm Vậy Với Thư Liên.

Khẩu khí Hàn Triệt cũng không kịch liệt, ngược lại, không nóng không lạnh, có lẽ là vì lâu ngày Phong Tần Nhiễm ảnh hưởng, hẳn có thói quen dùng ngữ điệu thờ ơ đến chọc tức người khác.

Hắn (Hàn Triệt) cũng không phải đến cầu xin hắn (Nhâm Thần Phong), quan hệ của hai người chỉ giới hạn trong việc hợp tác, điểm này, hẳn hi vọng Nhâm Thần Phong có thể làm rõ ràng.

“Rất tốt.” Nhâm Thần Phong cong lên khóe môi, “Vậy nếu như tôi cho cậu biết, bữa tiệc tối nay, Khổng Phong cũng có tham dự thì sao?”

Hàn Triệt con ngươi sắc bén lóe lên : “Có ý gì?”

“Không phải tôi mời tới.” Nhâm Thần Phong nhún vai, hẳn bĩu môi, “Là nhờ những thứ đồ cổ đó, giúp ông ta có thể từ trong ngục trốn ra còn dám trắng trợn như vậy mà tiêu dao rất có bản lĩnh, bên đó, vừa mới tới.”

Hàn Triệt theo phương hướng hắn chỉ nhìn sang, người đàn ông cao to kia rõ ràng chính là Khổng Phong, mà quý phụ búi tóc bên cạnh hắn, là người phụ nữ có khí chất ung dung, lại làm cho Hàn Triệt trong lúc nhất thời trở nên đui mù.

Đã hơn mười năm, dung nhan của bà thế nào vẫn không hề thay đổi, năm tháng cũng không để lại chút ấn ký tàn khốc trên mặt bà, mà là càng tăng thêm phong tình, dường như ngay hôm qua, bà dắt hắn đi dạo công viên giải trí, mỉm cười hôn hắn, trên mặt thể hiện tất cả tình cảm của người mẹ.

“Có điều hẳn hẳn là còn chưa từng thấy Thư Liên, hôm nay Thư Liên trang điểm như vậy, chỉ cần không đặc biệt chú ý, hẳn là có thể che giấu được.”

Nhâm Thần Phong không chú ý tới biểu tình của Hàn Triệt, cũng không chú ý tới mình trước sau nói chuyện rất không tương xứng, trước đó hẳn rõ ràng hết sức thống hận cái váy làm lộ ngực lộ chân lộ cánh tay kia của cô.

“Chúng ta đổi nơi khác đứng đi.” Hàn Triệt xoay người, đốt ngón tay vì ra

sức nắm chặt ly rượu mà có vẻ trắng bệch.

Nhưng mà còn chưa đợi Nhâm Thần Phong mở miệng, phía sau liền truyền đến thanh âm của một người đàn ông : “Vị này hẳn là đại công tử của Nhâm gia, thường nghe lão Quách nhắc tới cậu, quả nhiên là thanh niên tài tuấn, thật không đơn giản a.”

“A, vị này chính là?”

Hàn Triệt bất đắc dĩ, xoay người, trên khuôn mặt đậm mạc cùng xa cách mỉm cười

: “Xin chào, tôi là Hàn Triệt.”

Khổng Phong trong mắt thoáng qua tia sắc bén, mà Hà Mộng Thanh bên cạnh hẳn nghe thấy cái tên này rõ ràng sùng sốt một chút, quan sát Hàn Triệt từ trên xuống dưới một cái, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc, bà lại cực lực ức chế, nhưng mà sự kích động trong mắt kia, ai nấy đều nhìn thấy được.

“Hàn Triệt? Phong Hỏa đường Triệt thiếu gia, thân thủ vô cùng tốt, hành sự quả quyết tàn nhẫn, rất có phong phạm của Phong đường chủ.” Khổng Phong cười đến không hề có kẽ hở, “Thật sự rất khá, giống như chính là tiểu công tử Hàn gia năm đó, em nói phải không, Mộng Thanh?”

Hà Mộng Thanh cười miễn cưỡng, mắt phượng xinh đẹp rũ xuống, ngăn trở cảm xúc dưới đáy mắt : “Chỉ là trùng tên mà thôi, bằng không em sao có thể nhận không ra.”

“Khổng tiên sinh quá khen, đều là dựa vào danh tiếng của đại ca mới được cái hạ danh này, Khổng tiên sinh là tiền bối, sau này nếu có chỗ nào không thỏa đáng, mong rằng rộng lượng hơn.” Hàn Triệt thanh âm lạnh lạnh, nhưng vẫn rất khách khí, Khổng Phong này, Phong Tận Nhiệm gặp cũng phải khách khí mấy phần, huống chi tiểu bối như hắn.

“Nói hay lắm hay lắm.” Khổng Phong sang sảng cười ‘ha ha’ mấy tiếng, bầu không khí lúng túng trước mắt, Hà Mộng Thanh không nói lời nào, Hàn Triệt vẻ mặt băng lãnh, Nhâm Thần Phong bị lờ đi ở một bên, hình như chỉ có một mình ông ta là vô cùng tự nhiên.

Hàn huyền khách khí mấy câu, Nhâm Thần Phong tìm một cái cớ kéo Hàn Triệt bỏ đi, thanh âm đê thấp : “Chuyện Thư Liên đã đủ phiền toái, như thế

nào mà thái độ Không Phong đối với cậu nhìn qua rất kỳ quái? Hàn Triệt, cậu tính gài bẫy tôi sao?”

Hàn Triệt chìm trong suy nghĩ, không nói gì.

“Hàn Triệt?”

“Chuyện hợp tác tôi có thể đáp ứng,” Hàn Triệt nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, đỏ sẫm giống như máu, “Tôi còn muốn tư liệu về chuyện Không Phong vào tù trước đây, cùng với giao dịch qua lại của hắn cùng Phong Hỏa đường hai mươi năm trước.”

Nhâm Thần Phong cười xuy một tiếng : “Thái độ này của cậu chẳng giống nhờ người ta chút nào cả.”

“Tôi nghĩ muốn tra ra tư liệu, chỉ có anh mới thu thập được, với lại những tư liệu này đối với anh một chút cũng không có tác dụng.” Hàn Triệt giương mắt nhìn hắn, tròng mắt đen nhánh không hề gợn sóng, “Nếu như anh không có thành ý hợp tác, tới tìm tôi làm cái gì? Phó Dung Phàm, Thanh Long hội, anh hoàn toàn có thể tìm bọn họ, vì sao muốn tìm tôi?”

“Chẳng lẽ đại thiếu gia của Nhâm gia tiền kiếm nhiều quá, ăn no rủng mỡ nên muốn kiếm thú vui sao?” Hàn Triệt nói chuyện rất không khách khí, mà khẩu khí lại không nóng không lạnh, sự lạnh lùng làm cho người ta muốn phát cuồng.

“Cậu!” Nhâm Thần Phong thiếu chút nữa muốn phát hỏa, nghĩ đến Thư Liên, trong nháy mắt bình tĩnh lại, khoe môi cười không có ý tốt, “Nếu như việc tốt tự tìm đến giúp tôi có lợi, ăn no rãnh rồi cũng là đáng giá.”

“Một tuần lễ, tôi hi vọng nhìn thấy được thứ tôi muốn.” Hàn Triệt nhàn nhạt nói.

“Đây coi như là đồng ý?” Nhâm Thần Phong thập phần ngoài ý muốn, nhú mày không tin hỏi lại, “Tôi còn tưởng rằng tình cảm phải sâu đậm lắm, mới có dũng khí đón nhận tình yêu cấm đoán này, xem ra cậu đối với Thư Liên, cùng lắm cũng chỉ có vậy.”

“Tôi cái gì cũng không đồng ý, nếu có một ngày...”

Hàn Triệt chỉ nói nửa câu, Nhâm Thần Phong lại có loại ảo giác, ánh mắt

thiếu niên này, trong nháy mắt kia, dường như vỡ vụn âm đạm.

Chương 86: Cô Em Sẽ Phải Cầu Xin Bọn Anh Chơi Em.

Tiệc rượu này hẳn là do nội bộ Thiên Vũ tổ chức, mặc dù xa hoa, nhưng cũng không quá nhiều khách tham dự, mấy người phụ nữ có mặt ở đây đều trang điểm đẹp đẽ, tươi cười xinh đẹp đi bên cạnh người đàn ông, cho nên ở khu vực bàn trà, trái lại trở thành một góc hẻo lánh.

Thư Liên ngồi buồn chán một hồi, liền phát hiện thì ra ở đây cũng có đồ ăn, hoa quả với thịt nguội, salad điểm tâm, tất cả đều được bày biện đẹp đẽ khiến cho người ta nhìn vào liền muốn ăn.

Trong lúc nhất thời bụng vì đói mà vang lên mấy tiếng, thấy Hàn Triệt còn chưa đến, Thư Liên đơn giản tự mình kiếm thức ăn, bung cho mình một ít thức ăn, vừa ăn một bên vừa nhìn mấy người kia uống rượu xã giao, tụ hội huy hoàng náo nhiệt như vậy cũng không khác gì trên ti vi.

“Tiểu thư, không phiền tôi ngồi ở đây chứ.” Một giọng nam dõng dạc đi lực chú ú của Thư Liên, Thư Liên quay đầu lại, thấy Không Phong đang bung sâm banh, mỉm cười nhìn cô.

“Lỗ... Lỗ... Không tiên sinh.” Thư Liên nói năng có chút lộn xộn, suýt nữa bị một miếng bánh ngọt làm cho nghẹn. Cô thật sự là thời vận không tốt mà, ở đây vậy mà lại gặp phải người đàn ông này.

“Cô còn nhớ tôi.” Không Phong cười rộ lên, biểu tình trên mặt có vẻ đầy thiện ý, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn về phía trước mở miệng, “Sao lại không đi ra chơi?”

“Ha ha...” Thư Liên lúng túng cười, “Tôi không quen lắm.”

Cô cúi đầu, bàn tay nhỏ nhắn vô thức đâm đâm miếng bánh ngọt, vô thức cảm thấy chính mình áp lực khẩn trương.

“Cô rất an tĩnh.” Không Phong cho đến bây giờ cũng không biết thế nào là khen ngợi người khác, lại chuyển đề tài, “Đến bây giờ cũng không biết xưng hô với cô thế nào, không để ý cho phép tôi biết tên cô chứ.”

“Thư Liên.” Chần chừ một chút, Thư Liên cũng quyết định nói sự thật, dù gì với địa vị của Không Phong, muốn biết tên của một người cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Thư tiểu thư, nếu như đoán không sai, hẳn là còn đang học đại học.” Thấy biểu tình của Thư Liên, Không Phong mỉm cười nói, “Cô chớ khẩn trương, tôi không có ác ý, chỉ là cảm thấy cô rất quen mặt, nhìn thấy cô liền nhớ tới con gái của ta.”

“Không tiên sinh có con gái?” Thư Liên có chút ngoài ý muốn, nghiêng đầu liền nhìn thẳng tầm mắt của ông, mắt Không Phong rất thâm thúy, tựa hồ rất khó xem thấu tâm tư của ông ta, nhưng Thư Liên cảm thấy không hiểu, ông xác thực không có ác ý.

“n.” Không Phong xoay xoay ly rượu, “Nếu nó còn ở đây, chắc cũng khoảng bằng tuổi cô.”

“Cô ấy đâu rồi?”

“Mất rồi.”

“Xin lỗi, tôi không ngờ...”

“Không sao, qua lâu rồi, cũng đã phai nhạt.” Không Phong nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đứng lên, “Xin lỗi, tôi còn có chút việc. Cô cứ từ từ ăn.”

Ông cười liếc nhìn chiếc bánh ngọt bị cô đâm đến nát, tay chỉ ra hành lang nhỏ ngoài phòng khách : “Chỗ đó có một cửa sổ lớn sát đất, có thể nhìn rõ cảnh đêm phồn hoa, nếu cô cảm thấy xã giao buồn chán, vậy có thể đi dạo chơi.”

Thư Liên gật gật đầu, cho đến khi ông ta đã đi xa, liền phát hiện tâm tình khẩn trương của mình sớm đã biến mất không thấy tăm hơi, hơn nữa Không Phong này cũng không có khủng bố như cô được nghe trước đó.

Nghĩ tới lời ông ta trước khi rời đi, cô đứng lên vòng qua chỗ rẽ đằng kia, phát hiện ở đây thực sự có một cái cửa sổ lớn sát đất được làm bằng thủy tinh xuyên thấu.

Bước nhanh tới, còn chưa nhìn rõ cảnh vật bên dưới, lại nghe thấy một trận âm thanh không hiểu từ đâu, tiếng nữ nhân rên rỉ pha tạp cùng tiếng ái muội

cơ thể va chạm, ở sau màn tối vang lên.

Có lẽ nghe được tiếng bước chân bên ngoài, màn bị vén lên một góc, sau đó

truyền đến một giọng nam hèn mọn : “Hắc, là một con nhóc đến rất đúng lúc! Hôm nay vận khí thật sự không tệ a!”

“Thật không? Đâu?” Một giọng nam khác thô lỗ thờ gấp đáp lời, kéo mạnh tấm màn, lập tức có thể nhìn rõ cảnh bên trong, không gian bên trong còn chưa đến hai mét vuông, một cô gái bị kẹp ở giữa, thắt lưng thon thả tuyết trắng bị người đàn ông phía sau ôm chặt mà ra sức trù cảm ở hạ thể của cô ta, mà phía trước miệng cũng bị một côn thịt dữ tợn cắm đầy, lời vừa rồi là của tên mập béo phía trước, hắn ta một bên gấp gấp đóng đưa hạ thân, cái bụng béo theo động tác của hắn đập vào đầu cô gái, mà mắt hắn không kiêng nể gì quan sát Thư Liên, “Chắc chắc, là một đại mỹ nữ!”

Thư Liên kinh hoàng che miệng lại, liền vô thức xoay người chạy, tên mập kia lại phản ứng rất nhanh, mãnh liệt đem côn thịt trong miệng cô gái rút ra, đuổi theo liền che miệng của cô, dùng sức kéo cô lui về sau.

“Ngô! Ngô... Buông ra!” Thư Liên gấp đến độ đập loạn, lại may may không động được chút nào, trong đầu khủng hoảng đến mức đình trệ, chỉ biết là muốn giãy thoát khỏi hắn, phải kêu lên, để cho Hàn Triệt nghe thấy.

“Rất mãnh liệt! Ha ha!” Tên béo bị cô giãy thờ hồng hộc, dục vọng chinh phục lại bị kích thích hơn, côn thịt phía dưới dùng sức đỉnh mông của cô, chất dịch bản thủ phía trên rất nhanh dính bản một mảnh váy trắng. Ta hắn nhận lấy một cái khăn tay từ người đàn ông kia, chụp thuốc mê lên mũi cô, “Không sao, một hồi nữa cô em phải cầu xin cầu chúng ta chơi cô em thôi! Ha ha ha!”

Chương 87: Em Thiếu Đàn Ông Đến Thế Sao! (H)

Thư Liên kinh hoàng trợn to mắt, lại hoàn toàn không phát ra được thanh âm nào, muốn phản kháng, lại không có chút khí lực. Cô rất sợ chính mình cứ như vậy mà ngất đi, thế nhưng chẳng những không hôn mê, trái lại có thể nghe thấy cô gái kia rên rỉ còn lớn hơn, một người đàn ông khác một bên dùng ánh mắt không kiêng nể gì cả thưởng thức đường cong thân thể lộ ra bên ngoài của cô, một bên hung hăng công kích tiến nhập người cô gái đó.

“Ha ha, lão tam, anh nghĩ đến điểm quan trọng quả nhiên rất tốt, ở lại bí mật như vậy, mỹ nữ thì nhiều, Nhân Thân Phong thế nào đều không ngờ được, hẳn tổ chức buổi tụ họp này, lại giúp cho anh em chúng ta tìm thú vui.” Tên mập gắt gao che miệng mũi Thư Liên, cảm giác được thân thể của cô chậm rãi trở nên xui lơ, sợ cô thiếu dưỡng khí, tay hơi thả lỏng một chút, tay kia sờ lên trước ngực cô, dùng sức xoa nắn, thanh âm có chút phát run, “Thật là hàng hiếm! Cô em này thoát nhìn rất thanh thuần, như vậy không biết có chịu nổi không nữa!”

“Bớt nói nhảm đi, làm rồi mới nói được, giống cô em này, vừa nãy còn tam trình ngũ liệt, cậu xem bây giờ kẹp anh đây sáng khoái sướng muốn chết!” Tên gầy kia gầm nhẹ một tiếng, như là đã muốn bắn, đẩy nhanh tốc độ trừu cảm, tiếng nước hỗn loạn do va chạm phát ra âm thanh ‘khúc khích khúc khích’, lộ ra sự dâm uế tột cùng.

Tên mập kia cũng không còn tâm tình cùng hắn nói tiếp, đem Thư Liên lôi kéo đến bên cửa sổ, đặt cô trên tấm kính thủy tinh lạnh lẽo, không đếm xỉa đến cô đang ‘ô ô’ nức nở, cúi xuống gặm cắn xương quai xanh của cô.

Thư Liên cả người mềm nhũn, không nói lên được là cảm giác gì, rõ ràng trong lòng rất sợ hãi, thân thể lại không giống như là của mình, nếu không phải tên mập kia đỡ, rất có thể cô sẽ trực tiếp ngã xuống, bởi vì hiệu quả cách âm rất tốt, căn bản không thể nghe được âm thanh trong đại sảnh, âm thanh do thân thể va chạm, tiếng nữ nhân rên rỉ, mãnh liệt kích thích thần kinh của cô.

Cô có chút mơ hồ, cái lưỡi ướt dính ở trên người cô liếm tới liếm lui, cô tựa hồ không thể cự tuyệt được, ngay cả giãy giụa cũng ngừng dần, một cánh tay

thô bạo kéo vạt áo trước ngực cô, cặp vú đầy đặn cao ngất lập tức bung ra ngoài.

Rõ ràng rất lạnh, cũng rất thoải mái, cô lười biếng nhắm lại hai mắt, mặc cho có người đang chà xát xoa nắn thân thể, tham lam gặm cắn xương quai xanh của cô, trong cổ họng tràn ra tiếng than nhẹ không rõ.

“Thư Liên!” Có người đang gọi cô, sau đó vang lên âm thanh ‘bình bình bang bang’ cùng tiếng thét như lợn bị chọc tiết của đàn ông, cô nhẹ nhàng theo của sổ thủy tinh trượt xuống, bị một người đàn ông ôm vào trong ngực, hôn hên cởi áo ra bao lấy cô, “Em thực sự thiếu đàn ông đến thế sao! Đáng chết!”

Tay cô ôm lấy hông hắn, cảm giác như mình đang cười mây đạp gió, ánh mắt mơ màng rời rạc, nhìn không rõ người đàn ông trước mặt : “Triệt... Khó chịu quá...”

“Anh đã dạy em, phải gọi là Phong!” Nhâm Thần Phong phát hỏa ôm lấy cô đạp mở cửa phòng, nhìn cổ cô đầy vết hôn xanh tím, còn dính nước bọt chưa khô, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải hai tên gia hỏa kia còn nắm trong tay cổ phần không nhỏ, lại là nguyên lão lâu năm của công ty, hắn thật muốn giết chết bọn chúng ngay tại chỗ!

“Tôi không muốn...” Thư Liên ở trong ngực hắn giãy giụa, “Triệt, tôi muốn tìm Triệt.”

“Em mở to mắt ra nhìn cho rõ ràng! Hàn Triệt ở đây!” Nhâm Thần Phong ấn mở điều khiển từ xa, màn hình trước mặt xuất hiện rất nhiều hình ảnh từ các gian phòng, những gian phòng đó đê độc lập, bên trong hoặc là một nam một nữ, hoặc là hai nữ một nam, hoặc là một nữ nhiều nam, rất rõ ràng là đang làm ra đủ loại sắc thái làm tình không hề giống nhau.

Thấy Thư Liên vẻ mặt mờ mịt nhìn màn ảnh, Nhâm Thần Phong ở trên màn hình tìm kiếm, sau đó dùng ngón tay chọc chọc, phóng đại hình ảnh : “Nhìn đi, hắn ở đây, không muốn em đâu!”

Trên màn ảnh là Hàn Triệt đang ngồi bên bàn viết gì đó, một người phụ nữ trang điểm vô cùng xinh đẹp lại phong tình vạn chủng đi qua, tay đặt trên vai hắn, ngón tay nhẹ nhàng từng chút xoa nhẹ đôi bông tai của hắn, vô cùng ái muội.

Thư Liên lại nhìn không rõ lắm, trong tâm mắt đều mơ hồ, chỉ là vô thức kéo Nhâm Thần Phong, thân thể như rắn quấn chặt trên người hắn : “ n... Tôi là xảy ra chuyện gì... Thật khó chịu...”

Bàn tay cô tiến vào trong áo sơ mi của hắn, Nhâm Thần Phong hít mạnh một hơi, sau khi Thư Liên rời đi hắn cũng không đi tìm phụ nữ, tinh lực dồi dào đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra khiến hắn bất mãn đến cực hạn, đâu thể nào chịu đựng được kích thích như vậy.

Chỉ là mới vừa mới cùng Hàn Triệt đạt thành hiệp nghị, hắn bây giờ làm, có phải hay không không quá thích hợp?

Nhâm Thần Phong làm bộ làm tịch buông thả tay, lay một chút mí mắt cô, lại sờ sờ trán : “Khó chịu ở đâu?”

“Không, không biết...” Thư Liên đã mơ hồ đến hỏng, cô không biết thuốc này chuyên dùng như mê dược, có thể làm cho người không mất đi tri giác, nhưng lại khó chịu mà không hiểu vì sao, cũng không có hiệu quả như xuân dược, người cô không nóng lên, cũng không xé rách y phục của mình, chỉ là vô ý thức tìm nơi để đứng vững, trước mặt người này lại như là yêu tinh, không có chút lý trí nào.

Chỉ là lúc này Nhâm Thần Phong không nhận được đưa tay đến trước ngực cô, cô vô cùng thành thực mà lại kiêu mị ‘um’ một tiếng.

Một tiếng rên rỉ này, đối với Nhâm Thần Phong mà nói, so với xuân dược còn kích tình hơn. Hắn căn bản người không có thói quen ức chế dục vọng, huống chi trước mắt cô gái này này, cho tới bây giờ luôn có thể trực tiếp nhất khơi mào sự xúc động của hắn.

Một phen đem cô ôm ngồi ở trên đùi, Nhâm Thần Phong hung hăng hôn xuống đôi môi sưng đỏ kia, đầu lưỡi khéo léo gấp gáp cạy mở răng cô, cùng giao thoa với cái

lưỡi thơm tho của cô.

Thỏa mãn thở dài, thật sự là lâu lắm không ném qua tư vị của cô, vẫn là tựa hương vị tốt đẹp như ngày nào.

Chương 88: Là Em Cầu Xin Anh

(H)

Như là hạn hán lâu ngày gặp mưa, hấn duỗi lưỡi ra, Thư Liên liền không thể chờ được mà nghênh đón, cơ thể bình thường bỗng nóng lên trong nháy mắt, cặp vú sưng lớn run rẩy để ở trước ngực hấn, chỉ cần nhẹ nhàng nâng tay là đã có thể nắm được khối đầy đà, mềm mại no đủ.

“Thật là một tiểu yêu tinh trên người mà.” Nhâm Thần Phong cắn răng, thanh âm trở nên khàn khàn, tay quét thẳng những tư liệu vương vãi trên bàn xuống đất, đặt cô lên đó, hôn tới tấp vào mặt cô cùng bên cạnh gáy tai, hai tay dùng sức xé, liền đem váy cô xé rách vang lên một tiếng ‘xoạt’, thân thể tiêm tú trắng nõn trứng gà bóc lộ ra trước mặt hấn.

Tay nắm hai luồng đầy đà của cô, tạo thành đủ loại hình dạng kỳ quái, Thư Liên vẻ mặt ửng hồng, nhẹ nhàng rên rỉ, dung nhan thanh lệ sau khi bị kích thích càng ửng đỏ hơn, lông mày tiêm tú nhẹ nhàng chau lại, theo mỗi một động tác của hấn, lại run rẩy một chút.

Ngón tay thon dài đầy sắc tình dò vào trong môi cô, ở trong cổ họng non mềm của cô quấy đảo, Nhâm Thần Phong nheo lại con ngươi, cúi đầu ngậm một bên núm tiêm, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đánh vòng, liền khiến Thư Liên ‘a’ một tiếng kêu nhỏ.

“Còn dám kêu như vậy...” Nhâm Thần Phong gần như chịu không nổi, dúi đầu vào trước ngực cô hung hăng mút vào, hôn, gặm cắn, trong miệng ôn mềm xúc cảm khiến hấn lưu luyến quên phản kháng, cái lưỡi của cô như là con cá nhỏ nghịch ngợm, theo bản năng đảo quanh ngón tay hấn, lập tức làm cho hạ thân hấn tưởng đến phát đau, thật muốn liền như thế hung hăng đi vào, làm cho cô một phen dục tiên dục tử.

“Như vậy còn khó chịu hơn sao?” Hấn ở vú trên vú cô vừa hút vừa liếm, cho đến khi đem chỗ đó đồ sẫm đứng thẳng ướt át lại đổi một bên khác, cho đến khi đem ngực của cô chà đạp đến phát tương, hiện đầy dấu tay hấn, ngẩng đầu ngậm dải tai cô, thấp giọng dò hỏi.

Thư Liên vốn đang bị hấn trên chọc đến mơ hồ, sau khi hấn ngừng tay chỉ cảm thấy trống rỗng, khó nhịn giãy dụa rên rỉ, thanh âm giống như sắp khóc

lên :

“Khó chịu... Khó chịu... n...”

Hắn tà tà cười, quẹo rũ ra khoe môi, rút ngón tay ướt đầm ra khỏi miệng cô, chậm rì rì trượt đến giữa đôi chân cô, cách một tầng quần lót mỏng nhẹ nhàng xoa nơi mẫn cảm nhất của cô : “Là như vậy ư?”

“A...” Thư Liên bị hắn sờ toàn thân run lên, hô hấp trở nên dồn dập, đem tay hắn ôm lấy, cũng không phải đẩy ra, như là khẩn cầu mời gọi, “ n, ân... Muốn... Tôi muốn...”

Người đàn ông nheo mắt con ngươi đen bóng sâu thẳm, nghiêm túc quan sát

phản ứng của cô, nhìn cô trở thành nô lệ tình dục dưới ngón tay của mình, lại cảm thấy cổ họng phát khô, lửa nóng từ bụng mãnh liệt đốt nóng cả người hắn.

Tay hắn không ngừng nhẹ vỗ về trong bắp đùi cô, xoa xoa bóp bóp, nặng nhẹ vừa đủ, thỉnh thoảng vô tình hay cố ý sượt qua chính điểm mẫn cảm của cô, khiến cho thân thể mềm mại mãnh liệt run bắn, cũng không dừng động tác, lập tức lại đổi đến nơi khác.

Nếu nói về tình yêu, Thư Liên khẳng định chỉ động tâm đối với Hàn Triệt, nếu nói về tình dục, Hàn Triệt đơn thuần căn bản thua kém Nhâm Thần Phong là một tay tình trường lão luyện.

Dù cho dục vọng sớm đã bùng bùng phẫn chấn cương cứng, hắn cũng không vội vã ăn cô, đàn ông xem ra luôn thích chậm rãi nhấm nháp con mồi của mình, nhất là con mồi đã chạy mất lại bắt lại được, hắn thật muốn nhìn một chút, có phải chính mình thật hay không không có biện pháp từ chối cô, có phải thật hay không không chế không được chính mình, luôn chỉ ‘cứng’ đối với cô mà không.

Nhưng mà hắn càng bình tĩnh, Thư Liên lại càng khó chịu, hắn vừa hôn vừa xoa sớm được hiệu phát huy đến mức tận cùng, hơn nữa loại thủ đoạn cực kỳ khiêu khích này, làm cho cô còn chưa bị hắn thực sự tiến vào, hạ thân đã thấm ướt một mảnh, có nhiệt lưu không ngừng từ bên trong chảy ra, cuộn trào mà mãnh liệt, thịt non âm đạo đang điên cuồng co rút đè ép nhưng trống rỗng làm cho người ta phát đau.

“Ô... Khó chịu... Tôi khó chịu...” Thư Liên giãy giụa thân thể, lại chậm chạp đưa đến trong tay hắn, cô bắt được tay hắn, gằn như cầu xin tha thứ nói, “Cầu anh, sờ tôi, sờ sờ tôi đi!”

Ánh mắt của cô mơ màng, tinh thần rời rạc, búi tóc sau đầu tán loạn rơi ra vài sợi, làm dung nhan tiêm tú càng thêm quyến rũ, đôi môi đỏ mọng, như là vô cùng khát vọng đàn ông hôn hít cùng vuốt ve, cô kéo tay hắn, hướng tới giữa hai chân tìm kiếm, trên mặt trước đây chưa từng bây giờ lại lớn mặt cùng phóng đảng : “Ồ đây, ở đây, thật khó chịu, sờ một chút, ần...”

Nhâm Thần Phong câm nín, đôi mắt vốn đỏ cơ hồ muốn phát hỏa, hắn lại vẫn có thể giữ bình tĩnh, tay đặt giữa cánh hoa mềm mại ẩm ướt, vậy mà vẫn không nhúc nhích : “Em là đang cầu xin anh sao?”

“ n... Cầu anh, van cầu anh...” Thư Liên hoàn toàn nói năng lộn xộn, cô không thấy rõ người trước mắt, mạch suy nghĩ một mảnh hỗn loạn, hình như ngay cả năng lực tự hỏi cũng không có, giống như biến thành động vật động dục, chỉ muốn được thỏa mãn.

“Được.” Nhâm Thần Phong cong lên khoe miệng, khẩu khí gấp gáp, “Là chính em cầu xin anh , lần này, cũng không phải anh ép buộc em...”

Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi ướt át của cô, tay cởi thắt lưng, Thư Liên quần lót căn bản là không có thời gian cởi ra, chỉ bị hắn kéo qua một bên, quy đầu sưng to cương cứng ở trên nhị hoa đã sớm ẩm ướt cọ xát, liền hung hăng tiến vào.

Chương 89: Làm Em Cả Đòi Cũng Không Xuống Giường Được (H)

“A a a –“ Thu Liên thất thanh kêu lên, dững đạo sớm đã khát khao sắp sụp đổ trong nháy mắt bị thật lớn nhồi đầy, loại khoái cảm không thể diễn tả bằng ngôn từ, vách tường ướt át mãnh liệt cọ xát với dị vật, hung hăng hút lấy, cho đến khi làm Nhâm Thần Phong tê dại sáng khoái, khoái cảm mãnh liệt xông thẳng lên đỉnh đầu, nhiệt huyết sôi trào.

“Úc... Em ở đây còn như vậy... Dâm dăng!” Nhâm Thần Phong cắn răng, mỗi một lần ra vào đều gắng sức, lại hung hăng đung vào, kéo theo một tiếng ‘a’ cao gọi của Thu Liên, không chỉ là trên thân thể, ngay cả trong lòng cũng vô cùng khoan khoái.

“Biết không bảo bối, mỗi lần nghe em bị anh chơi kêu lên, anh thoải mái muốn chết!” Nhâm Thần Phong thở hổn hển, bắt đầu ở trong cơ thể cô trừu cảm, tần suất cũng không phải là rất nhanh, mỗi một lần trừu cảm xuống lại rút ra một nửa rồi cắm hết vào, cho đến lúc làm Thu Liên dưới thân rên rỉ kêu lên.

Nắm đầu cô ngẩng lên quay ngược lại, Nhâm Thần Phong hôn miệng cô, đầu lưỡi tham nhập lưỡi cô phía dưới, thừa dịp cô không kịp thời lui ‘cá nhỏ’ quỵên rũ, hai cái lưỡi ở trong không khí không kiêng nể gì cả đưa đẩy, Thu Liên bị hấn cắn mút đến thở không nổi, theo âm mũi phát ra ‘um’ thanh âm, khóe miệng không kịp nuốt xuống nước bọt như sợi chỉ bạc chảy xuống, dâm dăng mà lại sắc tình.

Bên trên vẫn đang tiếp tục hôn, phía dưới vận động pít-tông cũng không vì vậy mà dừng lại, trái lại bởi vì hai người kích hôn mà chậm rãi trở nên kịch liệt, quy đầu thật lớn giống như cây thương cứng rắn, không chút lưu tình xông tiến vào, đem nội bích trơn trượt mềm mại hung hăng chống khai (mở ra), lại cấp tốc trừu kéo trở về, quy đầu to lớn cùng gân xanh trên dương vật, đều hung hăng quát gãi thịt non vốn mẫn cảm. Một vào một ra, mỗi lần trừu kéo ra lượng lớn dâm thủy chảy ra, bị thân thể đung vào nhau cùng ma sát tạo thành bọt trắng, dính ướt cả bộ phận sinh dục của hai người.

“Ngô... Ngô...” Thu Liên bị hấn công kích đến toàn thân mềm nhũn, thân thể vui mừng làm cho cô nhịn không được yêu kiều rên lên, nhưng mà miệng lại

bị hấn ngăn được không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể hàm hồ nức nở, thanh âm mềm ngậy như mèo, liền khơi dậy dục vọng mãnh liệt của Nhâm Thần Phong, chỉ cảm thấy phân thân ở trong cơ thể cô lại phồng lớn lên một vòng, vừa đau vừa trướng, chỉ muốn hung hăng xuyên qua cô, đem cô ở trên cái bàn này mà làm.

Buông ra cánh môi bị hấn hôn đến vừa đỏ vừa hồng, Nhâm Thần Phong đem thân thể của cô ra bên ngoài, bày thành tư thế một chân gác trên bàn, hấn đứng thẳng người, tay ôm lấy của hông cô, dùng sức đem côn thịt cắm vào, chặt trát kẹp cứng, kiều mị rên rỉ, cũng có thể làm cho dục vọng của hấn tăng vọt, rất nhanh mà lại tàn nhẫn ở giữa chân cô rút ra cắm vào.

Máy theo dõi đã chiến giao hợp đã bắt đầu phát, mỗi gian phòng đều đủ kiểu không giống nhau, thế nhưng lại không có phòng nào so được với trong phòng này hương diễm. Váy Thu Liên bị xé giống như tấm vải rách, phân nửa đáp trên đầu vai, phân nửa đáp ở bên hông, không thể che được cảnh xuân vô tận, càng có một loại phong tình bị làm nhục. Côn thịt thật lớn lại dữ tợn của người đàn ông đem nhị hoa mềm mại chống khai đến cực hạn, hung hăng đem nữ tử vừa thon lại thanh lệ xuyên qua, theo mỗi một lần hấn luật động, cặp vú to thẳng no đủ của cô nhấp nhô lên xuống, run run, yêu kiều phối hợp, cho dù là ai nhìn thấy cảnh tượng này, khẳng định đều huyết mạch sôi trào, dục vọng ngút trời.

Sau khi làm người ta đầu váng mắt hoa đến no mắt, Thu Liên cuối cùng cảm thấy có chút ăn không tiêu, thân thể bị hấn đụng trước sau phối hợp, chống hai tay sau người không có chút khí lực, mệ đến phát run, thanh âm cũng thay đổi : “A... n... Nhẹ, nhẹ chút... A! Quá mạnh a! A!”

Nhâm Thần Phong cúi đầu ngậm cặp bạch ngọc đầy ắp nhảy lên xuống của cô, thanh âm khàn khàn mà lại sắc tình : “Không mạnh một chút, em sao có thể nhớ anh được...”

Khóe mắt Thu Liên ẩm ướt, giọng nói có chút nghẹn ngào : “ n... Thực sự... Chịu không nổi... Thật sâu, thật sâu a! Ô...”

“Mới như vậy em đã không chịu nổi?” Nhâm Thần Phong thở phì phò, động tác phóng chậm lại, cắm xuống nhẹ nhàng, lại ác ý tiến vào từ từ, nhìn nàng ‘ô’ một tiếng ngẩng đầu lên, cái gáy trắng nõn như thiên nga bày ra, một ngum cắn cô cô, “Hàn Triệt so với anh thế nào? n? Có phải là hấn không thể thỏa mãn em giống như anh, nhìn em xem, mới chơi được chút này đã chịu không nổi!”

“A... Ô...” Thư Liên khó nhịn lắc đầu, trong mắt mông lung sương mù,
“Đừng, đừng chọc vào nữa!”

“Được, không chọc vào...” Nhâm Thần Phong thở gấp gấp rút dái tai cô, hạ thân lui ra ngoài, lại hung hăng vọt vào, “Anh sẽ chơi em! Làm em! Khiến em một đời cũng không xuống giường được, chỉ có thể bị anh làm! Em nói có được không! n?”

Chương 90: Thân Thể Của Em Làm Cho Anh Quá Mê Muội (H)

Thư Liên bị hắn giữ lấy thân trí sớm đã mơ hồ, vừa khóc, đôi chân lại vững vàng kẹp hắn, dùng sức đem hoa huyết hướng phía hắn gắng gượng đẩy lên, miệng hoa mềm mại bị cự bông chống khai đến ửng hồng kiều diễm, vô thức phun ra nuốt vào vật thật lớn của hắn, dù là vô thức, lại hết sức đón ý nói đùa.

“Không muốn... A! Van cầu anh...” Thư Liên co giật, vô ý thức cầu xin được tha, lại không biết rằng cầu hắn nhẹ chút, cũng có thể hiểu là cầu hắn mạnh hơn, cánh tay bóng loáng chăm chăm ôm cổ của hắn, hai chân mở thành góc độ lớn nhất, phối hợp với nam căn vừa thô lại vừa lớn đến dữ tợn, bị hắn cầm đong đưa trước sau.

“Ách... Em thực là tiểu tao hóa!” Nhâm Thần Phong nghiêng răng nghiêng lợi, hắn quả thực yêu chết cái loại này khẩu thị tâm phi dâm đảng tính tình của cô, biết rất rõ ràng chính mình hình như chưa bao giờ bước vào thế giới của cô, lại nhịn không được nghĩ đến việc chiếm hữu thân thể cô như vậy, cường ngạnh tiến vào chiếm giữ lòng của cô.

Không chỉ là chơi cô, còn muốn có cô, làm cho cô cười với hắn như là đối với Hàn Triệt. Vừa nghĩ tới nếu như có thể mỗi ngày từ sáng sớm tới tối muộn có thể có cô bên người muốn làm gì thì làm, hắn đột nhiên cảm thấy, cứ như vậy cũng rất tuyệt.

“Bảo bối...” Nhâm Thần Phong hôn lên môi của cô, hạ thân vẫn cứ công kích hung mãnh mà lại nóng cháy, động tác hôn cô lại rất triền miên, hết sức dịu dàng, “Làm sao bây giờ, thân thể của em làm cho anh quá mê muội rồi...”

Thư Liên mở nửa mắt, đáy mắt là một mảnh ôn nhuận mông lung hơi nước, có chút mê man có chút ngây ngốc nhìn hắn, tựa hồ không nghe rõ hắn đang nói cái gì.

Thấy nét mặt của cô, Nhâm Thần Phong bắt đắc dĩ biết rằng mình là đàn gảy tai trâu, cái mông săn chắc hung hăng đụng mấy cái, Thư Liên mở to mắt, hạ thân sống chết co quắp gắng gượng kẹp lấy hắn, nức nở rên rỉ như mèo con.

Hít một sâu hơi, Nhâm Thần Phong rút ra phân thân vẫn còn giật giật, gân xanh trên trán do cố nén giật giật, cuối cùng một lúc lâu sau phun ra một hơi : “Cái cô bé yếu ớt này!”

Hắn kéo cô xuống, bày thành tư thế quỳ xuống bàn, liền từ phía sau hung hăng đi vào.

Đàn ông để ý nhất chính là năng lực làm tình, cô luôn có khả năng lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến niềm kiêu ngạo của hắn, không hảo hảo trừng phạt trừng phạt cô, thật quá xin lỗi chính mình đây đang ra sức giải dược giúp cô.

Thư Liên dùng tay nắm nắm chặt góc bàn, đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà trở

nên trắng bệch, đôi chân run lẩy bẩy thừa nhận hắn một lần lại một lần mãnh liệt ‘yêu’, trờ lớn tiếng rên rỉ, dường như cái gì cũng không nghĩ được, hoàn toàn bị dục vọng điều khiển, không có chút lý trí nào.

Cùng lúc đó, trên màn hình theo dõi, Hàn Triệt cuối cùng không thể nhịn được nữa, tự mình cởi ra đai lưng nhanh nhẹn trói tay người đàn bà kia, kéo cô ta xuống không chút thương hương tiếc ngọc đem cô ta trói gô ở ghế trên, bởi vì mạng lưới gián đoạn, máy theo dõi trong nháy mắt đen thành một mảnh, chỉ còn một hình ảnh mắt sáng trên màn hình.

“Nhâm Thần Phong đâu?” Hắn ở cửa lung lay hoảng loạn, quay đầu lại lạnh như băng hỏi người đàn bà kia, “Hắn gọi cô tới?”

Người đàn bà đó chỉ trừng cặp mắt vô cùng xinh đẹp, hừ một tiếng, ngay cả tức giận cũng không muốn, còn đem cô buộc thành như vậy, lần đầu tiên gặp được loại người này, sao không có khả năng đáp lời hắn.

Hàn Triệt nhướng mày, đẩy cửa của một gian phòng, khi thấy cảnh tượng dâm loạn không chịu nổi bên trong, đột nhiên con ngươi co rút, thềm kêu một tiếng không tốt.

Thư Liên vẫn còn ở đây, hắn thế nào lại quên mất chuyện này!

Trong đại sảnh người đã thưa dần, Hàn Triệt đột nhiên xông qua, kéo theo nhiều ánh mắt nhìn hắn, hắn nôn nóng quét một vòng mọi người xung quanh, liền lại vội vã chạy về.

Đẩy từng cánh cửa phòng ra, mỗi phòng đều dâm loạn phóng dăng, Hàn Triệt thấy trong lòng càng lúc càng sợ càng lúc càng lạnh, không đếm xỉa những ánh mắt đó đang đem bóng lưng hắn khoét ra một cái lỗ, hắn tìm cô đến điên rồi, trái tim tựa hồ bị thứ gì đó giữ lấy, không ngừng bóp chặt, khiến hắn thở không nổi.

Cho đến khi cửa căn phòng đầy máy theo dõi bị hắn một cước đá văng, thanh âm Thu Liên thét chói tai làm rung cả màng nhĩ hắn, hai người trước mắt giống dây leo quấn lấy nhau chăm chú đẩy đưa, cùng là gương mặt đó, với một khuôn mặt khác, đều hung hăng làm bị thương ánh mắt hắn.

“Thu Liên...” Hắn vô thức mở miệng, mà cô lại nghe không được, cô đã ngất đi.

Chương 91: Đau Đớn

Dù đã sớm biết quan hệ trước đây giữa Thư Liên và Nhâm Thần Phong, Hàn Triệt vẫn không ngờ, chính mình để ý như vậy, để ý đến mức trái tim giống như bị người ta bóp lấy, một chút, một chút, dùng sức siết chặt, tựa hồ vĩnh viễn cũng không tính buông tay.

Tư duy trong nháy mắt đình trệ, nhưng hấn theo bản năng đánh mạnh tên kia một quyền, nhưng khi nhìn thấy vết máu cùng vết xanh tím trên khóe miệng hấn ta, vẫn cảm thấy trong lòng rất đau.

Nhâm Thần Phong từ dưới đất đứng lên, tay nắm chặt lại buông ra, thanh âm trầm thấp : “Đánh tôi một trận, cũng không thay đổi được sự thực mà cậu thấy.”

Nhìn Thư Liên một thân đầy vết xanh tím đan chéo nhau, Hàn Triệt nhắm mắt lại mở : “Anh đã quên lúc trước tôi đã nói với anh cái gì sao?”

“Đương nhiên là nhớ.” Nhâm Thần Phong đem quần áo tán loạn chỉnh lý thật tốt, “Có điều Hàn Triệt, cậu đã quên một điều, tôi thích cùng ai cùng một chỗ, là tự do của tôi, Thư Liên cùng ai cùng một chỗ, cũng là tự do của cô ấy, là em trai cô ấy, cậu không có quyền can thiệp.”

Một nhân viên tạp vụ đẩy cửa ra, thấy tình cảnh bên trong liền hoảng sợ, một mực cúi đầu cung kính lui ra ngoài : “Xin lỗi xin lỗi...”

Hàn Triệt nắm tay chặt đến mức vang lên tiếng ‘khách khách’, nhìn Nhâm Thần Phong liếc mắt một cái, đột nhiên xoay người ra, bảo nhân viên tạp vụ chuẩn bị một bộ y phục, rồi đem áo khoác kéo xuống, trở về phòng đắp lên người Thư Liên rồi bế cô lên.

Thấy hấn muốn đi ra khỏi cửa, Nhâm Thần Phong nhíu mày, không ngờ hấn đơn giản như vậy mà bỏ qua cho mình, quả thực có chút không hợp với lẽ thường, lấy tay ngăn cản hấn : “Hàn Triệt, tôi nghĩ chúng ta có chuyện quan trọng phải nói...”

Hàn Triệt mân môi, không nói một lời, vừa kéo cửa ra, liền thấy một người đối với hấn mà nói đã vô cùng quen thuộc nhưng giờ lại xa lạ đứng ngoài cửa.

Hà Mộng Thanh có chút kinh hỉ gọi hấn một tiếng : “Hàn Triệt!”

Đảo mắt thấy người hấn ôm trong ngực, chân mày theo phản xạ có điều kiện chau lại : “Cô gái này xảy ra chuyện gì, có phiền phức gì hay sao?”

Thanh âm Hàn Triệt rất nhẹ : “Không có gì, chỉ là một chút phiền phức nhỏ.”

Hấn ôm Thư Liên đi qua sát bên người bà, Hà Mộng Thanh mãnh quay đầu lại : “Hàn Triệt!”

Thấy hấn dừng lại, Hà Mộng Thanh ngữ điệu phát run : “Mấy năm nay, con sống có tốt không? Nhiều năm như vậy, không có một chút tin tức nào của con, mẹ cứ nghĩ rằng con...”

“Con rất tốt.” Hàn Triệt rũ mắt, hấn cũng muốn dừng lại cùng bà nhận mặt nhau, thế nhưng Thư Liên trong lòng, khiến trái tim của hấn đau đến không biết nên đối mặt thế nào với người mẹ mà hấn vừa yêu vừa hận này.

“Thư Liên con bé... Nó sẽ liên lụy đến con...” Hà Mộng Thanh lúng túng, “Hơn nữa nó đã gả cho...”

“Đủ rồi!” Hàn Triệt lớn tiếng cắt ngang lời của bà, làm Hà Mộng Thanh hoảng sợ, cũng nhìn Nhâm Thần Phong nhíu mày, “Thư Liên đi tới một bước này, đều là bị ngươi ép! Ngươi còn muốn muốn nhục nhã cô ấy thế nào nữa!”

“Tôi là vì muốn tốt...”

“Không cần, cảm ơn.” Từ trong miệng phun ra mấy câu băng lãnh, Hàn Triệt không thèm quay đầu lại đi ra ngoài.

Lương Khải Vệ có việc đã đi về trước, Hàn Triệt đặt Thư Liên vào trong xe, lúc đóng cửa lại chuẩn bị rời đi, liền bị Nhâm Thần Phong kéo lại : “Hàn Triệt, cậu cũng không thể giống như trẻ con như vậy được, chuyện này tôi cảm thấy chúng ta hấn là nên nghiêm túc nói chuyện, tôi đối Thư Liên...”

Lời còn chưa nói xong, hấn đã thấy Hàn Triệt rất nhanh từ trong ngực lấy ra một khẩu súng lục tinh xảo màu bạc, cánh tay giơ lên, nhắm thẳng vào đầu của hấn.

Nhâm Thần Phong cả kinh, vừa định né tránh, lại vô thức kịp phản ứng, chỉ nhẹ nhàng đổi mặt, liền nghe được một tiếng súng vang lên, một nhân viên tạp vụ phía sau hắn thẳng tắp ngã xuống, trong tay còn chưa kịp nắm lấy cò súng.

Cùng lúc đó, trước bãi đậu xe mấy tên thuộc hạ cũng đột nhiên động thủ, từ bên hông lấy ra một khẩu súng, Nhâm Thần Phong phản ứng cực nhanh ngăn cản tay hắn, dùng sức đè chặt, rồi quật ngược vai, sau đó ‘phịch’ một tiếng, một viên đạn vừa nhanh vừa chuẩn xuyên qua chính giữa trán tên thuộc hạ.

Chương 92: Ngay Cả Tư Cách Niu Kéo Cũng Không Có.

Mặc dù trước đó hai người như tình địch chỉ hận không thể nhảy vào đánh chém nhau, nhưng trong nháy mắt này lại hết sức ăn ý đạt thành nhận thức chung, Hàn Triệt ngay tại chỗ xoay người tránh thoát một viên đạn, tay chống lên vai Nhâm Thần Phong, chân trái vừa nhanh vừa chuẩn đá mạnh cánh tay người nọ, đùi phải hung hăng đập mặt hắn, ngay dưới thân, lại đá văng tên lái xe đã bất tỉnh rồi nhanh chóng vào xe, thanh âm trầm thấp : “Lái xe!”

Nhâm Thần Phong hiển nhiên là lần đầu tiên trải qua tình cảnh mạo hiểm như vậy, nhưng cũng may hắn có luyện qua taekwondo trình độ không tệ, đầu óc cũng không ngốc, chui vào chỗ tài xế ngồi liền lái xe rời đi, đạp ga âm âm, xe như tên rời cung phóng nhanh ra khỏi nơi đó.

Xe ra khỏi phạm vi khách sạn, Nhâm Thần Phong thở phào nhẹ nhõm : “Đi đâu?”

“Đến chỗ nào ít người qua lại, có xe theo sau chúng ta.” Hàn Triệt thanh âm bình tĩnh, đem thùng dụng cụ trong xe mở ra, bên trong có hai khẩu Browning cùng không ít băng đạn, hắn tốc độ cực nhanh trang bị thật tốt, ném cho Nhâm Thần Phong một khẩu, rồi nạp đạn vào súng của mình, tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Bầu không khí trong xe nhất thời khẩn trương muốn chết, Nhâm Thần Phong một bên dùng sức bẻ tay lái một vòng cung, một bên nhìn nhìn súng trong tay : “Cậu uống nhầm thuốc à, không sợ tôi bắn cậu sao?”

Hàn Triệt chỉ là nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, đột nhiên đem nửa người lộ ra cửa sổ, hướng về phía sau bắn một phát, Nhâm Thần Phong không phòng bị giật mình, sau đó liền nghe phía sau truyền đến tiếng phanh xe chói tai vang lên, từ kính chiếu hậu nhìn lại, lớp chiếc xe kia bị bắn bẻ, tà tà dựng hướng lan can, tạm thời ngăn chặn được chiếc xe đuổi theo phía sau.

Lúc này Nhâm Thần Phong mới biết, ở lần đầu tiên cùng Hàn Triệt chạm mặt, hắn rõ ràng được người ta giơ cao đánh khẽ, bằng không dựa vào khả năng của hắn, đầu mình chỉ sợ sớm đã bị khoét mấy lỗ.

Xe đã ra khỏi nội thành, ở trên đường cao tốc vùng ngoại ô đầu đá hỗn loạn, xe phía sau cũng rất nhanh đuổi theo, bởi vì đoạn đường hẻo lánh, không có nhiều cổ kị, một viên đã từ phía sau bắn trúng kính chiếu hậu, tạo một cái lỗ tròn vỡ vụn.

“Gặp quý! Cậu là ở đâu chộc phải những người này?” Nhâm Thần Phong kéo cần lái, dưới chân đạp ga đến cực hạn, lông mày anh tuấn chau lại gần chạm vào nhau, “Những tên này rõ ràng muốn cậu chết!”

“Nếu như không phải anh, tôi sao lại có khả năng gặp phải phiền phức như vậy.” Hàn Triệt nhẹ tay đẩy nhẹ, băng đạn liền rớt xuống, hắn từ đầu đến cuối luôn liếc mắt nhìn kính hậu, Thư Liên ngủ rất trầm ổn, như thể động tĩnh lớn như vậy cũng không khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Trong lòng như là bị kim đâm rất khó chịu, hắn mở lớn mắt, không tiếp tục nhìn cô nữa, ‘bang bang’ mà hướng phía sau nổ súng, giống như muốn đem tất cả phần nộ trong lòng, đều phát tiết ở trên người những kẻ đuổi giết hắn.

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt của hắn, ngón tay Nhâm Thần Phong gõ gõ tay lái, mở miệng nói : “Cô ấy bị cậu bỏ thuốc.”

Thấy động tác Hàn Triệt hơi có đình trệ, hắn nói tiếp : “Tôi không phải Liễu Hạ Huệ, lại càng không chính nhân quân tử gì, lúc trước tôi đối với Thư Liên có hiểu lầm, cô ấy cũng bực bội ta, tuy nhiên, hiện tại hiểu lầm đã được làm sáng tỏ , cũng không có vấn đề gì.”

Cô cùng hắn bực bội, giữa bọn họ có hiểu lầm, hiện tại đã làm sáng tỏ...

Hàn Triệt lại suy nghĩ tiếp, không biết phải làm gì. Muốn có được thứ mình muốn thì phải đi tranh thủ, đánh mất thứ gì, có thể tìm trở về, thế nhưng đây lại là Thư Liên.

Bọn họ là quan hệ huyết thống thân thích, cô muốn lựa chọn ai, hắn có quyền gì mà đi ngăn cản chứ, cô có hiểu lầm với ai, đã làm sáng tỏ chẳng phải là rất tốt sao, cùng lắm, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn cô rời đi, bỏ hắn lại, giống như nhiều năm trước vậy, hắn thậm chí ngay cả tư cách mở miệng giữ cô lại cũng không có.

Hắn cũng biết, biết rất rõ ràng, lời của Nhâm Thần Phong không thể tin tưởng được, nhưng lại từng câu đều nhắm trúng tử huyệt của hắn.

Thì ra ngay khi hẳn cho rằng đã có được tình yêu viên mãn, thế nhưng thậm chí ngay cả quyền lợi bảo vệ nó hẳn cũng không có, chỉ cần một người tùy tiện nói ra, trong nháy mắt, đã một kích tan tành thành từng mảnh nhỏ.

Chương 93: Anh Muốn Có Đứa Nhỏ

Suốt dọc đường không nói chuyện, Nhâm Thần Phong đem chiếc xe Passat này bắt đầu ‘đường đua’, mỗi khi đột ngột bẻ lái, Hàn Triệt thừa dịp xe phía sau giảm tốc độ, bắn nổ mấy lốp xe.

Ô tô ở trên đường rượt đuổi gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đem những cái đuôi đó ném lại phía sau hoàn toàn. Cho dù tất cả kính chiếc xe này đều đổi thành loại chống đạn, cửa sổ xe phía sau cũng bị bắn nát như gạch.

Đều nói tình bạn của đàn ông đều là trong lúc ra sống vào chết mà tạo dựng lên, Hàn Triệt căn bản không để mình đi theo lẽ thường đó, ngay lúc Nhâm Thần Phong bước ra cửa xe thò người vào ôm Thư Liên, Hàn Triệt lại là một quyền dập tan quá khứ.

“Mẹ nó!” Nhâm Thần Phong lần này thật sự bốc hỏa, tiểu tử cứng đầu này thật sự xem sự nhường nhịn mình chính là sợ hấn sao, liền giơ nắm đấm lên đáp lễ.

Cú đấm này nhất thời khiêu ra một trận chiến khác, Hàn Triệt thân thủ luôn luôn nhanh nhẹn, Nhâm Thần Phong quanh năm tập thể hình cũng không kém, hai người đánh lui đấm tới, chẳng ai chịu thua ai, nhất thời không phân thắng bại.

Ngay lúc thành công một cước đập mạnh Hàn Triệt tường, Nhâm Thần Phong lấy tay chùi lau khóe miệng, đau đến không ngậm miệng lại được, trên tay đã phiem hồng.

Tên nhóc quậy phá này, vậy mà đem hấn đánh bầm dập!

Hàn Triệt thở phì phò từng ngụm lớn, bình tĩnh nhìn hấn một lúc lâu, mới xoay người mở cửa xe, nhìn dáng vẻ của hấn, là đang tính toán nghỉ ngơi tạm đình chiến.

“Đánh mệt rồi sao? Tôi X!” (hix, không biết dịch như sao nữa) Nhâm Thần Phong chửi bậy, “Này, xe dù sao cũng phải để lại cho tôi dùng đi, chẳng lẽ cậu muốn tôi đi bộ về!”

Ngoảnh mặt làm ngơ, Hàn Triệt quả thực coi hấn là không khí.

“Hàn Triệt!” Nhâm Thần Phong lấy tay ngăn cản hấn kéo tay cầm, “Thư Liên sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, cô ấy không có khả năng vĩnh viễn cùng chính em trai của mình ở cùng một chỗ, cậu rõ chứ?”

“Nếu như anh thật sự thích cô ấy như vậy, thì nên vì cô ấy mà biết rằng...”

“Cút!” Hàn Triệt thanh âm không lớn, lại hết sức tàn nhẫn.

Nhâm Thần Phong dừng lại, biểu tình trên mặt nói không ra cảm xúc gì, một lát sau gật đầu : “Tùy cậu.”

Hàn Triệt cũng không thèm liếc hấn một cái, ôm Thư Liên vào cửa, ‘phanh’! Một tiếng phía sau hấn đóng cửa, không chút khách khí.

“Shit!” Nhâm Thần Phong bốc hỏa ở đuôi xe đá một cước, sau đó ‘tê’ một tiếng nhăn mày.

Đáng chết, hấn làm trâu làm ngựa vì cặp chị em này mà làm lưng vất vả cả đêm, vậy mà thực sự lưu lạc đến mức muốn đi phải trở về!

Lúc Thư Liên mơ mơ màng màng mở mắt ra, Hàn Triệt tự tay đắp chăn lên cho cô, trên người có hương hoa sơn chi nhàn nhạt, da thịt trần truồng tiếp xúc với mặt chăn mềm nhẵn, vừa ấm lại vừa thoải mái, hấn là hấn lại giúp nàng tắm rửa.

Không biết vì sao, đầu rất đau, mơ màng trầm trầm, vừa mệt vừa khó chịu, nhìn hấn đứng dậy muốn rời đi, Thư Liên mở miệng gọi hấn : “Triệt...”

Thân ảnh hấn dừng một chút, lại đến ngồi trở lại, thanh âm rất nhẹ : “ n, anh ở đây.”

“Đầu em đau... Không phải là đang ở yến hội sao? Thế nào đã trở về rồi?” Thư Liên vỗ vỗ trán, đầu óc hỗn độn.

Lặng yên một hồi, Hàn Triệt thay cô dịch lại chăn : “Em uống say, ngoan ngoãn ngủ một giấc, ngày mai liền hết đau.”

Thư Liên ‘ồ’ một tiếng, xoay người lại ngủ tiếp, giữa lúc mơ hồ, nghe thấy

Hàn Triệt đang gọi cô.

Cũng không đáp trả lời hắn, Thư Liên chỉ cảm thấy vừa đau vừa mệt, nằm ở trong chăn cũng không nhúc nhích.

Hàn Triệt vén chăn lên, theo phía sau ôm lấy nàng, thân thể hai người găt gao dính cùng một chỗ, cô cong người, hắn cũng cong người theo, mỗi một tác da thịt, đều găt gao dính hợp cùng một chỗ, như hai cái thìa úp nhau.

“Thư Liên, nếu như chúng ta có thể có đứa nhỏ, như vậy thật tốt.” Hàn Triệt thanh âm thật thấp, không giống giọng điệu bình thường hay làm nũng với cô, như là tự lảm bảm, thanh âm linh hoạt kỳ ảo mờ mịt.

Không biết vì sao, rõ ràng ngủ rất sâu, câu này Thư Liên lại nghe được rất rõ ràng, thối phũ một tiếng bật cười, thì thào đáp : “Anh chính là đứa nhỏ a, còn muốn có đứa nhỏ...”

Cô xoay người, tìm tư thế thoải mái nhất mà nằm trong ngực hắn, lại tiếp tục ngủ say, trong mộng rất tốt đẹp, cô với Triệt đều còn nhỏ, hoa sơn chi nở thành một biển hoa, cô cùng hắn trong lúc đó chạy nhảy đùa giỡn, như là còn chưa có lớn lên, vẫn là đứa nhỏ.

Chương 94: Gian Tình Bại Lộ

Sáng sớm tỉnh lại, vậy mà mặt trời cũng đã lên, tia nắng chiếu xuyên qua cửa sổ len lỏi vào kẽ hở của chăn, cho dù đang mùa đông, cũng không khỏi cảm thấy có chút ấm áp.

Lười biếng vắn vắn eo, Thư Liên bò dậy giật mở rèm cửa sổ, ánh nắng sáng sớm có chút chói mắt, cô hơi híp mắt, hình như mơ hồ nghe thấy một ít thanh âm nói chuyện.

Ló đầu nhìn xuống phía dưới, là Tần Doanh và Hàn Triệt.

Tần Doanh ngồi đơng đưa trên chiếc ghế mây trắng mà Thư Liên thích nhất, hơi lơ đãng, trên mặt vẫn luôn bày ra bộ dạng quyến rũ, mà Hàn Triệt ngồi phía đối diện, vừa lúc đưa lưng về phía Thư Liên, cả người tắm dưới ánh mặt trời, như là được bao phủ ở một tầng hào quang nhàn nhạt.

“Tôi hôm qua vì sao thất hứa?” Hàn Triệt thanh âm hơi nhỏ, Thư Liên hơi hướng người về trước, lại sợ bị phát hiện, liền lùi ngay về sau, cũng có thể nghe rõ những lời này.

Nghĩ nghĩ một chút, cô đi lấy dép, nhẹ chân nhẹ tay tiến lại gần gian phòng của bọn họ, để nghe được rõ ràng hơn.

Cũng không biết trước đó đã để lộ thông tin gì, lúc Thư Liên lại lần nữa theo trước cửa sổ ló đầu ra nghe, Tần Doanh thanh âm có chút cười lạnh: “Hàn Triệt, nếu như cậu không có ý gì với tôi thì đừng mỗi ngày lại làm chút chuyện khiến người ta hiểu lầm, dù cho cậu không để ý, còn có Thư Liên đang nhìn chằm chằm đấy, tôi đối với cậu cũng có chút cảm giác, nhưng cũng không đến mức phải hạ mình như vậy.”

“Tôi không có ý tứ này.” Hàn Triệt thanh âm có chút gấp gáp, không biết vì sao, cho dù không nhìn thấy chính diện hắn, Thư Liên vừa nghe khẩu khí của hắn, lập tức cảm thấy trong đầu nháy mắt phát hoảng.

Yên lặng một lát, Hàn Triệt mở miệng lần nữa, tựa hồ đã tỉnh táo lại: “Nếu như lúc trước tôi có làm gì khiến cô hiểu lầm, ta muốn xin lỗi.”

Tần Doanh ‘ừ hử’ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

“Chỉ là tối hôm qua... Xảy ra một số chuyện...” Hàn Triệt thanh âm có chút khác thường, “Nếu như cô đã để ý đến quan hệ của chúng tôi như vậy, sau này chúng ta sẽ không như vậy nữa, cũng mong cô đừng thân cận Thư Liên nữa, lại càng không vì cô ấy mà tự ý ra quyết định.”

Ngón tay đặt trên bệ cửa sổ không tự chủ được mà siết chặt, ngay cả Thư Liên cũng tự mình cảm giác được, ngón tay của mình có chút phát lạnh.

Tần Doanh vung lên lông mày, đáy mắt rõ ràng hàm chứa sự tức giận, trên mặt lại cười đến như hoa: “Hàn đại thiếu gia đã mở miệng, tôi nếu cứ quần quít lấy không phải là tự làm mình mất mặt sao. Thư Liên lại ngu ngốc như vậy, tôi cùng với cô ta tranh cướp đàn ông? Thực sự là buồn cười!”

“Nếu như cô muốn bồi thường...”

“Bồi thường cậu đã cấp cho tôi quá nhiều rồi.” Tần Doanh cắt ngang lời của hắn, đứng lên, ngả ngón thân thủ bóp mặt hắn một phen, “Nên nói thế nào nhỉ, bất kể là đêm đó cậu không chỉ mang đến cho tôi kích thích cùng vui vẻ, còn là thêm một khoản tiền mặt không ít, cũng làm cho tôi rất hưởng thụ...”

Cô quỵn rũ nháy mắt mấy cái, thổi một hơi bên tai hắn, thanh âm thật chậm thật thấp, nhưng vẫn nhiên rõ ràng vẫn đủ khiến Thư Liên ở lầu hai nghe rõ:

“Triệt thiếu gia, cậu thật là một đại kim chủ, vừa nhiều tiền, trên giường cũng uy mãnh, ngày nào đó nếu cậu cảm thấy tịch mịch, nhớ lại tới chiều cổ ta để vui vẻ nhé.”

Cô đi sát qua vai hắn, đi về phía trước hai bước, cuối cùng nhịn không được, từ trên bàn bung lên một chén nước, xoay người hung hăng hất lên mặt Hàn Triệt, sau đó hướng cửa lớn đi tới, cũng không quay đầu lại.

Là mình tự tìm phiền phức, mình chẳng qua chỉ là người đàn bà phong trần, học được cái gì là tốt hay không tốt, một phần thật tình không đúng chỗ, cũng không có được cảm kích của người đời.

Tần Doanh ngẩng đầu lên, trong mắt đã có hơi nước hơi dâng lên, lại không khống chế được mà rơi xuống.

Chỉ là cô và Hàn Triệt cũng không biết, ở sau cửa sổ lầu hai, Thư Liên gắt gao siết nắm tay, rõ ràng không có một giọt nước mắt, lại cảm giác trong

lòng giống như bị người ta xé thành hai nửa.

Chương 95: Là Em Quyên Rũ Anh (H).

Im lặng vĩnh viễn luôn có khả năng gây ra tổn thương hơn so với bạo phát, Thư Liên cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, đều đem tất cả khao khát muốn truy hỏi rõ ràng mọi vấn đề nhịn xuống.

Sự tình đã rõ ràng minh bạch như vậy, còn chạy đến hỏi thì đâu khác gì kẻ thần kinh, mà cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả.

Hàn Triệt xuất hiện trước mặt cô trong gương, từng bước một chậm rãi đi tới cho đến khi hoàn toàn đứng sau lưng cô.

Vẫn là mùi hương hoa sơn chi quen thuộc, ánh mắt hần vẫn trong suốt như nước hồ, chỉ là trong ánh mắt như ẩn chứa sự bi ai.

Thư Liên nhắm mắt lại, hít một hơi, xoay người tựa vào cổ hần, muốn kiễng chân hôn lên môi của hần, không để cho mình suy nghĩ hần vì sao lại bi ai.

Mềm mại, ôn nhuận, cô vươn đầu lưỡi, tham dò mở môi của hần. Tựa hồ có chút do dự, Hàn Triệt vừa mở miệng, liền bị cô tiến vào, lưỡi cô quấn lấy lưỡi hần, giống như cách hần vẫn luôn hôn cô.

Hơi thở của hần có chút bất ổn, nhưng vẫn điềm nhiên không nhúc nhích, thẳng đến khi bàn tay cô tiến vào y phục của hần, sự lạnh lẽo bò lên trên ngực, Hàn Triệt mới nhẹ hút một hơi không khí.

“Không thoải mái?” Thư Liên rời hần ra, nhìn vào mắt của hần, thấy đôi mắt luôn luôn sáng như sao giờ lại như phủ một lớp sương mù dày đặc mông lung, nhiệt tình trong lòng cũng giảm đi không ít.

Hàn Triệt lắc lắc đầu, tính mở miệng muốn nói điều gì đó, muốn nói lại thôi, chỉ là dùng loại ánh mắt như đau lòng nhìn cô.

Thư Liên ngẩng đầu, muốn hôn hần, lại không biết thế nào, lại một ngụm cắn cằm hần, nghe thấy hần thở nhẹ một tiếng, mới hài lòng hôn cổ của hần thì thào: “Triệt, em không thích anh dùng loại này ánh mắt nhìn em...”

Hắn quả nhiên nghe lời nhắm hai mắt lại: “Được, không nhìn.”

Thư Liên tựa cổ hẳn, hồi tưởng lại những tình tiết trong phim trước đây thường xem, hôn cổ hẳn một chút, thẳng đến khi trên đó chỉ chút dấu ấn kiệt tác mà cô để lại, sau đó ngậm dải tai hẳn, vươn đầu lưỡi, từng chút từng chút mà liếm mút hôn.

Theo trong cổ họng phát ra tiếng hừ nhẹ bị đè nén, Hàn Triệt mở mắt ra, bắt được bàn tay không an phận của cô trong quần áo hẳn, thanh âm có chút khàn khàn: “Thư Liên...”

“ n...” Hắn đối với phương thức hôn như vậy rất mãn cảm, mỗi lần cô liếm một chút, hẳn đều hơi run rẩy.

“Em quyến rũ anh...”

“ n...”

“ ...”

“Không thích sao?”

“Thích...” Hắn bắt được tay cô, tránh trò đùa dai hôn của cô, cấp thiết tìm kiếm môi của cô.

“Ngô...” Môi cùng môi dính cùng một chỗ như keo, tay hẳn nâng sau đầu cô, hung hăng hôn lên, như là nóng lòng muốn chứng minh điều gì, hết sức nhiệt tình triền miên không dứt.

Tay hẳn chui vào y phục của cô, leo lên nên không mặc áo lót mềm mại, nhẹ nhàng xoa bóp vuốt ve, Thư Liên ngẩng đầu lên, một bên hưởng thụ hẳn vuốt ve, một bên đặt tay bên eo hẳn, học dáng vẻ của hẳn, chậm rãi vuốt ve thân thể hẳn, từng chút, mỗi một tác, không buông tha chỗ nào.

Đến khi tay cô làm hẳn nóng rực, đem vật đã sớm ngẩng cao đầu kia nhét vào lòng bàn tay, nắm trong tay xóc lên xuống, Hàn Triệt ‘hừ’ nhẹ một tiếng ngẩng đầu lên, lông mày anh tuấn hơi nhíu, hô hấp gấp hơn: “Thư Liên...”

“ n, em ở đây...” Hắn buông cô ra, cô liền tìm cơ hội cúi đầu, kéo mở quần áo sớm bị cô làm mất trật tự, hôn lên đóm nhỏ nhỏ kia.

“A...” Hàn Triệt kêu nhỏ một tiếng, mặt lập tức đỏ, “Đừng... Thư Liên...”

“Đừng thế nào?” Thư Liên vẫn đỏ mặt, nhưng vừa nghe hấn ức chế không được rên rỉ, lập tức cảm thấy mới lạ, muốn nhìn hấn vì động tác của mình mà lộ ra biểu tình thế nào.

Cô lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm mút nụ hoa của hấn, lại dùng răng cắn, nhẹ nhàng liếm cắn: “Đừng liếm như vậy, cũng đừng cắn như vậy sao?”

Cảm giác được vật trong lòng bàn tay kiên quyết muốn bắn đạn, như là lại lớn hơn một vòng, Thư Liên cơ hồ cũng rên rỉ theo, thanh âm trở nên mềm mại lại tinh tế:

“Anh cũng giúp em như vậy đi...”

Chương 96: Em Vì Anh Mà Học Cái Xấu (H)

“Thư Liên... Thư Liên...” Hàn Triệt rên rỉ, đem đầu cô nâng lên, hung hăng hôn cô, khác với lúc trước, lần này hắn hôn kích mãnh lại nhiệt tình, dường như muốn đem cô toàn bộ nuốt vào, “Em học cái xấu...”

Thư Liên nhẹ thở gấp thừa nhận sự nhiệt tình của hắn, thanh âm nho nhỏ mềm mại, phát âm từng chữ rất rõ ràng: “A, em học cái xấu, chỉ vì anh mà học cái xấu...”

Cảm giác được chính mình bị hắn bế lên, hắn há miệng, cách lớp quần áo ngậm ngực của cô, sự nóng bỏng này trước nay chưa từng có, Thư Liên cảm giác lâng lâng khó tả như cưỡi mây đạp gió, tay ôm lấy đầu hắn: “Triệt, anh là của một mình em, ai cũng không được cướp đi!”

Đem cô bế lên giường, Hàn Triệt gặm cắn môi cô: “Bé ngọc, anh thích em, chỉ thích mỗi mình em, không ai có thể tranh cướp với em cả, cũng không ai có thể cướp đi được.”

Thư Liên ngăn trở bàn tay không an phận của hắn đang dao động trên người cô, chăm chú nhìn vào mắt hắn: “Thật ư?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Hàn Triệt có chút thờ dốt, lúc phát hiện nét mặt của cô rất nghiêm túc thì không khỏi sùng sốt một chút, “Sao vậy?”

Thư Liên động thân một chút, liền xoay người lên phía trên, đem hắn đè xuống, vung môi cười: “Vậy hôm nay anh phải nghe theo em.”

Nói xong cô liền kéo dây lưng áo ngủ xuống, đem tay hắn cột chắc ở đầu giường, Hàn Triệt có chút mê man, muốn giãy giụa, vừa thấy cô trừng mắt, lập tức ngoan ngoãn nằm bất động.

Thư Liên cởi bỏ quần vốn đã nhăn nhúm của hắn ném xuống giường, Hàn Triệt cắn môi, nhìn cô từ dưới lên trên, không xác định được cô muốn làm cái gì, thân thể hắn thon dài mềm dẻo, lồng ngực phập phồng, ngay cả Thư Liên luôn luôn ở thế bị động trong việc ‘tính phúc’ cũng thấy rất hấp dẫn.

Thư Liên đỏ mặt, chậm rãi cởi đồ ngủ của mình ra, kiêu vú no đủ, bàn tay thon nhỏ, còn có bụng dưới bằng phẳng bóng loáng kia, xuống chút nữa ở thân dưới, là cảnh xuân đang bị một phần áo ngủ chặn lại ánh mắt người nhìn.

Mặc dù vậy, cũng đã đủ để đem đục vọng cuồng đã vốn đã cương cứng của Hàn Triệt bị trêu chọc càng thêm khó chịu.

Hắn giật giật eo, đem chính mình kiên quyết ở mộng cô cọ xát, thanh âm mang theo một chút cầu xin: “Thư Liên, buông anh ra, có được không... Khó chịu...”

“Khó chịu ở đâu?” Thư Liên cúi người xuống, tóc đen mềm mại lướt qua mặt hắn ngửa ngửa. Cô hôn môi hắn, rồi chậm rãi di xuống, ngậm lấy núm vú của hắn, nhẹ mút liếm, lại chậm rãi hôn đến bụng dưới của hắn, tay nắm lấy dương vật vốn đã sưng đau của hắn, “Khó chịu ở đây ư?”

“Ừm...” Hàn Triệt ngẩng đầu, một bên nhìn cô hôn mình, một bên có vẻ đang gắng gượng, thanh âm trở nên run nhè nhẹ, “Thư Liên... Đừng giày vò anh nữa, buông anh ra nào, ngoan...”

“Không buông!” Thư Liên dứt khoát từ chối, tăng nhanh tốc độ, Hàn Triệt lại như vô cùng bất mãn, ở dưới thân cô luật động, đối với sự phục vụ của cô hình như là căn bản không cảm thấy hưởng thụ, làm cho cô càng cảm thấy thất bại.

Xem ra thật sự là không có năng lực ở phương diện này rồi, thế nhưng liền như thế mà buông hắn ra thì thật quá mất mặt.

Thư Liên kéo chăn trùm lên đầu Hàn Triệt, cúi đầu, liền đem nam căn không ngừng gât đầu run rẩy nóng thiết ngậm vào trong miệng.

“Ách...” Tựa hồ không ngờ tới cô sẽ làm ra hành động như vậy, Hàn Triệt ở trong chăn rầu rĩ ‘hừ’ một tiếng, vội vàng hít vài hơi khí.

Thư Liên chỉ cảm thấy nam căn cứng rắn kia ở trong miệng mình run rẩy mấy cái, như là muốn bắn ra trong miệng cô, phân thân thô to tràn đầy cả miệng cô khiến động tác mút vào rất khó khăn.

Tay cô nắm lấy dưới góc nhục bông, chậm rãi rút ra ngoài một phần, dùng nước bọt làm ướt đẫm cả thân nhục bông, lại chậm rãi ngậm vào, đầu lưỡi

mút lấy đỉnh quy đầu, như liếm que kem mà liếm vòng quanh, liền nghe Hàn Triệt thở gấp một trận, thanh âm khẽ run gọi cô: “Thư Liên... Thư Liên...”

Chương 97: Đừng Mút Nữa, Anh Chiu Không Nổi (H)

“Ngô...” Thư Liên ngậm của hắn đầy miệng, nói không nên lời, thấy hắn khó nhin đến co chân, lấy tay đè lại, dùng sức mút vào hai cái, khiến hắn thấp giọng rên rỉ, sau đó buông ra, “Không thích em giúp anh như vậy sao?”

“Thích...” Hàn Triệt cắn răng trả lời vấn đề của cô, tay bị trói trên giường nắm chặt lại buông ra, “Thế nhưng...” Thế nhưng anh muốn nữa.

Hắn không muốn phải thừa nhận rằng kỹ xảo của cô mặc dù trúc trắc nhưng vẫn làm cho hắn không thể đè nén được cảm giác thoải mái cực kỳ, thậm chí khi rằng cô không cẩn thận quệt qua vật đó của hắn, thực sự kích thích hắn run rẩy từng trận, vừa nghĩ tới phần thân của mình bị cô ngậm trong miệng, liền cảm thấy máu toàn thân đều tập trung vào bộ phận kia, có thể tùy thời mà bạo phát.

Thế nhưng cô chính là Thư Liên mà hắn yêu thích nhất a, hắn hận không thể đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, đem toàn bộ thế giới hạnh phúc đều dâng cho cô, hắn thế nào lại không thương tiếc cô đã vì hắn mà làm đến mức này.

“Ngô... n...” Thư Liên dùng miệng bao lấy vật lớn của hắn kiên quyết không ngừng hút, bắt chước tính động tác lên xuống, Hàn Triệt chỉ cảm thấy mình sắp điên rồi, miệng của cô rất nhỏ, dường như càng lúc càng khó khăn mà bọc lấy dục vọng căng cứng đang cố gắng gượng không hỏa phát của hắn, âm thanh do thân nhục bồng cùng nước bọt từ miệng cô ma sát, ‘chật chạt’ vang lên, nghe như vậy càng khiến hắn muốn nhin không được, chỉ muốn tháo gỡ trói buộc trên tay, đem cô hung hăng áp dưới thân mà chà đạp.

Im lặng dùng răng cắn chặt, hơi kéo kéo qua bên cạnh, một bên chịu đựng sự chăm sóc giống như lăng trì của cô, một bên thông thả co hai căng chân, Hàn Triệt chỉ nhẹ nhàng nâng đầu, liền thấy Thư Liên chôn ở giữa hai chân hắn, miệng bị nam căn thô to nổi đầy gân xanh làm phồng lên, dương vật tím hồng cùng với đôi môi phấn nộn ướt át, hình thành sự tương phản mãnh liệt, cảnh tượng diễm lệ đến đắm mê, cô tốn sức phun ra nuốt vào vật lớn của hắn, lông mày thanh tú cau nhẹ, cực kỳ dụ hoặc. Hàn Triệt cảm giác được cả người như là bị đỉnh khoái cảm tập kích trong nháy mắt, kêu lên một

tiếng đau đớn, vô thức nâng eo lên, hướng về phía cô đón ý nói hòa thúc lên, vật nóng cứng gắt gao run run, rõ ràng là rất muốn bùng phát đục vọng rồi, Hàn Triệt vẫn thờ gấp gọi cô: “Thư Liên, phun, nhổ ra! Anh... Anh không nhịn được...”

Thư Liên bị thanh âm đột nhiên rõ ràng của hắn làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện hắn không biết từ lúc nào đã kéo chặn che đầu ra, chính mình đang ngậm nuốt vật của hắn bị hắn thấy rất rõ ràng, cảm giác được cái vật đang ra vào trong cổ họng cô càng lúc càng sung to, còn không ngừng nhảy lên, cô hạ quyết tâm, cúi đầu ngậm vào thật sâu của hắn, như là phải đem toàn bộ nam căn kia nuốt vào, mỗi một lần ngậm vào đều bị chọc phải ‘ngô’ một tiếng kêu lên đau đớn, mỗi một lần rút ra âm thanh nước bọt ướt sũng, cô tăng nhanh tốc độ ngậm nuốt đục vọng của hắn, chỉ muốn cho hắn cảm giác vui sướng nhất.

“Ách... A...” Hàn Triệt triệt để sụp đổ, cũng không khống chế mình được nữa, hung hăng đem phân thân tiên nhập vào trong khoang miệng của cô, gắt gao đứng vững, đục vọng sung to ở trong miệng cô cấp tốc nhảy lên, phun ra một cỗ tinh dịch nóng, tràn đầy trong miệng của cô cũng không đủ, theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

“Phốc khụ khụ...” Thư Liên rõ ràng không ngờ tới hậu quả như vậy, bị hắn làm cho sặc một trận ho sặc sụa, Hàn Triệt thờ phì phò từng ngậm lớn, từ trong khoái cảm cực kỳ lấy lại tinh thần, liền thấy Thư Liên ho đến khóe mắt ẩm ướt, tinh dịch trắng đục theo khóe miệng cô chảy xuống, rơi trúng trên bộ ngực no đủ như ngọc, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, mắt lóng lánh như là tùy thời có thể chảy ra nước mắt.

Rất khó hình dung đây là loại cảm xúc gì, hắn rõ ràng cảm thấy rất đau lòng, nhưng lại có một sự xúc động không hiểu được thúc đẩy hắn, phân thân vừa mới phát tiết rất nhanh lại rất đứng lên, Hàn Triệt lúng túng lấy vật đó ra, sợ bị cô phát hiện, con người đen nhánh giống như bị bịt kín một tầng hơi mỏng sương mù, mông lung ằng ằng nước, trong đó đều là tình đục.

Chương 98: Trừ Em Ra, Ai Anh Cũng Không Cần (H)

Bụng cóc để đầu giường uống một hớp nước, hơi lạnh, Thư Liên nhú hạ chân mày, nuốt nuốt xuống, trong lòng lạnh như băng, cảm thấy có chút kì quái.

Cô quay đầu, thấy Hàn Triệt nhìn cô không chớp mắt, mặt không khỏi đỏ lên một chút. Cô biết hành động hôm nay của mình rất lớn mật (to gan), nhưng không phải đàn ông đều thích phụ nữ như vậy sao? Tần Doanh vừa trang điểm, lại có phong tình, Hàn Triệt cùng Tần Doanh lên giường, chắc là cũng bởi vì sự bạo dạn của cô ấy.

“Thư Liên, bây giờ cởi ra giúp anh được không?” Thanh âm Hàn Triệt hơi khàn khàn, hẳn muốn ôm cô, muốn hôn cô, muốn đem cô khắc nhập vào trong thân thể.

“Như vừa rồi có thoải mái không?” Thư Liên không trả lời hẳn, đem đầu gối lên trước ngực hẳn, nghe thấy nơi đó ‘bang bang’ đập rất nhanh, “Có thích em giúp anh như vậy hay không?”

“Thích, thích chứ.” Hàn Triệt nhận lúc nàng nói mà hôn nàng mấy cái, “Thế nhưng Thư Liên, anh không muốn em bởi vì anh mà tự ủy khuất chính mình...”

“Không ủy khuất...” Thư Liên mỉm cười ngẩng đầu, hôn môi của hẳn, Hàn Triệt không chờ được nữa mà ngậm lấy lưỡi cô, dây dưa không dứt, cho đến lúc hai người đều thở hồng hộc, cô mới tựa vào trán của hẳn, “Trước đây em không biết cái gì là yêu, hiện tại đã biết rõ rồi, bởi vì yêu một người là có thể nguyện ý vì người đó làm mọi chuyện...”

Cảm giác được thân thể hẳn cứng đờ, Thư Liên ôm lấy hẳn:

“Khiến anh vui vẻ, em không hề ủy khuất chút nào. Triệt, trước đây em đã đáp ứng anh sẽ cố thử một chút, khi đó em vẫn luôn xem anh như một đứa trẻ, thế nhưng bây giờ em đã biết, em yêu anh, không chỉ là tình yêu giữa người với nhau, anh là người đàn ông của em, em không thích nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác cùng một chỗ, ngay cả nói chuyện cũng không thể,

anh là của một mình em ta, chỉ riêng mình em!”

Thấy hấn vẫn đang mở to mắt ngơ ngác nhìn mình, tay Thu Liên mò vào giữa hai chân hấn nắm lấy nam căn cực nóng kia, cắn môi hấn : “Em không cho anh nói chuyện cùng với người phụ nữ khác, không cho anh thích người khác, tất cả mọi thứ của anh đều thuộc quyền sở hữu của em, tuyệt đối không chia sẻ với người khác!”

Hàn Triệt cuối cùng phục hồi tinh thần lại, âm thanh dịu dàng có chút ngáy : “Bé ngọc Thu Liên, Thu Liên ngọc nghềch, anh từ nhỏ đã thích em rồi, cũng chỉ thích mình em, trừ em ra, ai anh cũng không cần, sao có thể thích người khác được.”

Hấn đáp lại nụ hôn của nàng, cảm giác được nàng nâng mông lên, từng chút từng chút nuốt vào phân thân của hấn, ngửa đầu ‘hừ’ nhẹ một tiếng : “Em không tin anh sao?”

“Không tin, không tin!” Thu Liên dường như cũng bị căng đầy trong cơ thể mà khóc thành tiếng, thực ra cô nguyện ý tin, mặc kệ là thật hay giả, đơn giản là giờ khắc này, thân thể của bọn họ chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ, bọn họ chảy cùng một dòng máu, dù cho hấn lừa cô, cô cũng nhận, ít nhất cô thật sự yêu hấn.

Cô bắt cử động lên xuống, thân thể hấn đang bị cô gắt gao ngâm chặt, không ngừng đè ép hút lấy, thật cứng rắn, như là muốn đem thân thể của cô chọc thủng, mỗi lần cử động cảm rút, cô lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, giống như con thuyền nhỏ đang nhấp nhô trên ngọn sóng lớn.

Cặp vú no đủ cả cô không ngừng phập phồng lay động theo từng động tác, biết rõ

bộ dáng phóng dăng như vậy sẽ khiến mình rất mắc cỡ, Thu Liên cắn môi, vẫn vươn tay nắm lấy đầy đầy ắp trước ngực, nhẹ giọng rên rỉ, đến khi tiếng rên rỉ chậm rãi không khống chế nổi, lại cao giọng ngâm nga, bởi vì chưa đủ ẩm ướt, mỗi một lần thâm nhập, đều có cảm giác trướng đau vì ‘ăn no’, nhưng chính vì loại đau đớn này làm cho cô cảm giác rất rõ ràng, mình với hấn bây giờ đã hợp làm một, bọn họ sẽ luôn luôn ở cùng một chỗ, ai cũng không thể tách ra.

“Thu Liên... Em thật hư hỏng...” Hàn Triệt thở phì phò, không ngừng động eo hướng về phía trước, mỗi một lần đều cố hết sức thâm nhập, lại bởi vì hai

tay bị trói buộc, vẫn cảm thấy chưa đủ, nhìn cô đỏ mặt đang vuốt ve khối no đủ mềm mại hấp thích nhất, lại cảm thấy hạ thân trọng hơn như muốn bạo phát, nhìn cô trắng trợn quyến rũ hấp như vậy, lại không thể ôm lấy cô mà tùy ý, quả thực như bị lãng trì.

Chương 99: Em Khiến Anh Không Chịu Nổi (H).

“Triệt... A... Em sắp...” Tư thế này thâm nhập vào rất sâu, mỗi một lần đỉnh nhập đều hung hăng chạm đến hoa tâm, Thư Liên cắn môi, nhắm mắt lại lên tiếng rên rỉ, khuôn mặt trắng nõn trở nên ửng đỏ, đôi tay mảnh khảnh chống lên lồng ngực hấn, động tác lên xuống càng tăng nhanh càng khiến nội bích không ngừng ép chặt hút lấy như là muốn cắn đứt của hấn vậy.

Hai con thỏ nhỏ no đủ trước ngực cô theo động tác lên xuống mà nhảy lên, nhưng vì sức yếu nên thất lưng càng lúc càng mỏi, trong mắt không còn chút khí lực nhưng vẫn chưa đạt được cực khoái, Thư Liên nức nở rên rỉ, ánh mắt nhìn hấn khổ sở như con mèo nhỏ đáng yêu vô ‘số’ tội.

Cuối cùng cũng thoát khỏi trói buộc trên tay, Hàn Triệt nghiêng người đè ép cô xuống, không đếm xỉa đến tiếng kêu sợ hãi của Thư Liên, hung hăng hôn môi cô, ngón tay thon dài không kiêng nể gì sờ loạn trên thân thể, xoa xoa nắn nắn, một phần một tác cũng không buông tha : “Thư Liên, em thật hư hỏng! Hành hạ anh lâu như vậy, bây giờ tới lượt anh trừng phạt em!”

Hấn cúi đầu ngậm lấy một bên đỉnh núi của cô mà bú mút, nâng mông rút phân thân ra ngoài, sau đó tiến mạnh hết cỡ đi vào, vật to lớn cực đại kia chống mở hết cỡ nội bích của cô, khiến cô bị kích thích đến run rẩy.

“A –” Thư Liên ngửa đầu kêu to, thanh âm ngọt ngào mềm mại, “Triệt... U... Thật sâu!”

Hàn Triệt cũng ngửa đầu rên rỉ một tiếng, trái cổ trên họng trượt lên xuống (trái táo Adam của nam ấy các nàng), hô hấp dồn dập, cuối cùng đoạt lại quyền chủ động, hấn cắn bản không kịp suy nghĩ gì đã hung hăng bắt đầu trườn cắm trong cơ thể cô.

Hài lòng với động tác của hấn, đôi chân thon dài của Thư Liên càng mở lớn, khoe mắt ẩm ướt thừa nhận sự công kích của hấn, nụ hoa mềm mại bị chống mở đến cực hạn, mỗi một lần đi vào đều hung hăng ma sát lên thành vách nụ hoa, mỗi một lần rút ra đều gần như kéo cả thịt hồng phấn nộn bên trong ra ngoài.

Mật nước chảy giàn giụa, tiếng nước dâm dĩa, âm thanh phát ra từ thân thể va chạm có thể nghe rõ ràng trong không khí, Thư Liên lớn tiếng rên rỉ, rõ ràng vẻ mặt mắc cỡ đến đỏ bừng nhưng vẫn cố đem chan mở lớn, phối hợp cho hắn chen vào, đôi mắt mông lung ướt át mở to, không hề tránh né nhìn về phía hắn như là cố ý quyến rũ hắn, tiếng rên rỉ kiều mị có thể câu hồn người khác.

“Thư Liên... Thư Liên... Hôm nay em thật nhiệt tình...” Hàn Triệt bị cô nhìn không chịu nổi, cúi đầu ngậm lấy môi cô liều chết triền miên, nơi hai người kết hợp không ngừng truyền đến từng trận khoái cảm khiến người ta tê dại tận xương, theo từng đốm sóng lan tràn toàn thân.

“Ừm... Anh không thích?” hai tay Thư Liên chống ra phía sau, vươn nửa người dậy cùng hắn hôn triền miên, một lúc lâu sau mới tách ra, giữa môi hai người có sợi chỉ bạc, cô cúi đầu nhìn vật nóng rực của hắn đang không ngừng ra ra vào vào giữa hai chân mình, mỗi một lần đều hung mãnh dùng sức, mỗi một lần đều vào hết cỡ, “Triệt... Mạnh hơn nữa! A... Thật thoải mái!”

“Ách...” Hàn Triệt cắn răng thở hồng hộc, giọng nói hơi nghẹn ngào, “Em khiến anh chịu không nổi!”

Thấy ánh mắt cô bạo gan nhìn nơi hai người kết hợp, Hàn Triệt cũng bị sự nhiệt tình đó của Thư Liên làm phát điên, bế cô lên ngồi xếp bằng trên hông mình, dùng sức nâng mông lên đỉnh cô, lần lượt chen vào thịt non chát khít của cô, hung hăng chà sát hoa tâm.

“Như vậy có thoải mái không? Hử?” Hắn cắn cắn dái tai cô, vẫn tiếp tục công kích thân thể cô, nếu như có thể hắn thà rằng cứ như vậy mà chết ở nơi này, cái gì cũng không cần, cái gì cũng không quản, chỉ có hắn và cô, một người đàn ông và một người phụ nữ, như nước hòa vào sữa, trở nên vĩnh hằng.

“U... U...” Thư Liên bị hắn đỉnh đến thần trí mơ hồ, hô hấp càng lúc càng dồn dập, trên mặt cũng càng lúc càng hồng, chỉ ‘hử’ nhẹ một tiếng âm mũi mơ hồ, “A... Triệt... Em... Thật thoải mái... A!”

Chương 100: Muốn Tin Cũng Cần Có Dũng Khí

Cô đột nhiên ôm chặt lấy hắn, tiếng rên rỉ cũng trở nên cao vút kiêu mị: “A... Triệt! Mau... Mau nữa... A a!”

Cảm giác được bên trong cô đang không ngừng co quắp co giật, hoa huyết vốn là cái miệng thịt mềm mại mềm nhũn dường như đột nhiên sinh ra vô số cái miệng nhỏ nhắn, gắt gao mút lấy cứng rắn của hắn, Hàn Triệt biết cô sắp lên đỉnh, áp ngã cô xuống giường, dùng cánh tay nhắc hai chân của cô lên, rồi lập tức nhún eo đẩy hông, hung hăng xuyên qua người cô, lên xuống mạnh mẽ, mãnh liệt cảm sâu.

“Triệt! Triệt! A...” Thư Liên vô thức kêu tên của hắn, móng tay bám thật sâu lên lưng hắn, giữa hai chân vừa khó chịu lại ngứa như đã bị làm cho tê tê, nhưng vẫn cảm nhận được khoái cảm liên miên không dứt tới tấp đánh vào người, khoái cảm vô hạn khiến trước mắt cô trở thành một mảnh mơ hồ, chỉ có cặp mắt đen sáng ngời kia vẫn vững vàng khóa chặt cô, không buông tha bất cứ một biểu tình nào trên mặt cô.

Thư Liên rên rỉ, cào loạn khắp lưng hắn, Hàn Triệt lại như không thấy đau chút nào, một bên cố trừu cảm sâu hơn, một bên hết sức triền miên hôn cô: “Thư Liên, Thư Liên, lặp lại lần nữa em yêu anh, anh muốn nghe một chút.”

“A! n...” Thư Liên bị hắn công kích không nói nên lời, hai mắt đắm lệt mơ hồ nhìn hắn, đưa tay ôm lấy hắn, dùng hết sức lực bản thân hướng về phía hắn, “Triệt! U... Yêu anh, em yêu anh! A --”

Thân thể bị hắn cưỡi đến cực hạn, một cỗ khoái cảm mãnh liệt ngập đầu đánh úp cô, Thư Liên ngẩng đầu lên, dường như thấy được trước mắt có tia sáng với đủ mọi màu sắc kỳ dị, thân thể đã đến đỉnh khoái cảm, nước mắt không không chế được lại chảy xuống.

“Hàn Triệt... Hàn Triệt...” cô dùng sức gắt gao ôm lấy hắn, dường như muốn cho mình cùng với hắn hòa làm một thể.

Đừng gạt em, đừng khiến em đau lòng... Trong lòng cô âm thầm nghĩ mà không nói thành lời, chỉ có thể thừa nhận hắn ra vào càng lúc càng kịch liệt,

thân thể mẫn cảm có vẻ đã không chịu nổi lực tiến công mạn mẽ như vậy của hắn, chỉ cảm thấy thân hồn đều nhẹ bay bay lên trời, chỉ còn lại một thể xác trống rỗng, không biết là buồn hay là vui, giống như gần chết mà gát gao bám lấy hắn, hưởng thụ niềm cực lạc cổ xưa nhất.

Cùng lúc này, Hàn Triệt có vẻ cũng đã muốn lên đỉnh, trừu cảm càng nhanh hơn, hắn rên một tiếng rồi rút đục vọng ra, bắn ra phía bên ngoài của cô. Dường như cảm nhận được tâm tình của cô, hắn hung hăng hôn môi của cô, chỉ tới hai người hôn đến không thở nổi, hắn lấy tay chậm rãi lau đi vệt nước mắt ở khóe mắt cô, vừa mở miệng muốn nói lại thôi, cuối cái gì cũng không nói, chỉ ôm chặt lấy cô.

Sau khi kích tình qua đi, có lẽ do mệt mỏi, Thư Liên dựa trong ngực hắn, mí mắt

trên dưới bắt đầu đánh nhau, rõ ràng không buồn ngủ nhưng mạch suy nghĩ lại không không chế được bắt đầu mơ hồ.

Đến khi cô sắp ngủ, Hàn Triệt đột nhiên mở miệng: “Dù tất cả mọi người trên đời này phản bội em, anh cũng sẽ không...”

Giọng hắn thì thào, có chút thấp, có lẽ căn bản không có ý định để cô nghe thấy, hắn hôn xuống mi tâm của cô: “Em tin anh không? Thư Liên...”

Tin tưởng sao? Thư Liên cũng không biết, nếu như nói lúc trước cùng một chỗ với Nhâm Thần Phong là bị ép, cô cũng phải thừa nhận rằng từng có ảo giác rối rắm như vậy trong nháy mắt, đến khi Hàn Triệt xuất hiện lần nữa trong sinh mệnh của cô, cô cho rằng như vậy mới thực sự là tình yêu, mới thật sự là hạnh phúc, nhưng lại không nghĩ rằng còn có cả bị tổn thương.

Thật lòng tin tưởng một người cần phải có dũng khí, cô tin tưởng hắn sao? Đáp án này ngày cả chính cô cũng không có suy nghĩ thấu đáo, làm thế nào cho hắn đáp án đây.

Cô chỉ biết là, lần này cô đã mở rộng lòng mà nói hết tâm ý cho hắn biết, nếu như hắn tổn thương cô, chỉ cần hung hăng đâm một đao vào tâm cô mà không cần phí chút sức lực nào cũng đủ để khiến cô đau thương đến chết.

Nàng chỉ còn lại Hàn Triệt, nhưng hắn nắm nốt con dao trong tay, cô không biết khi nào con dao đó sẽ hướng về phía mình.

Di động Hàn Triệt đột nhiên reo lên, đưa đến tin nhắn nội dung rất ngắn:
Thiếu gia, lập tức về Phong gia, xe ở dưới lầu. Trương thúc nhắn.

Chương 101: Khác Thường

Trương Tùng dẫn một đám người tay chân nhanh nhẹn tới, không cần cần đến nửa tiếng đã đem đồ đạc chất lên xe, không cần biết Hàn Triệt có đồng ý hay không cũng không có gì khác biệt.

Lời Trương thúc truyền tới rất đơn giản, Phong tiên sinh hi vọng hấn và Thư tiểu thư có thể quay về Phong gia, nhưng trên thực tế đây chỉ là lời khách sáo mà thôi, ngầm ý là hấn muốn Hàn Triệt chuyển về, dù không muốn cũng phải chuyển.

Hơn nữa Hàn Triệt hiểu rõ hơn ai hết mục đích Phong Tận Nhiệm gọi Trương thúc tới, chính là nếu như hấn không đồng ý thì để Trương thúc đánh đến khi hấn đồng ý mới thôi.

Đây chính là quá trình mà hấn đã trưởng thành, chắc chắn không thể thiếu loại rèn luyện này, người đàn ông xấp xỉ 50 thoát nhìn gầy yếu nhũn nhặn này lúc ra tay sức lực bao nhiêu cũng chỉ có Hàn Triệt rõ ràng nhất.

Dù sao hấn là dưới quả đấm của ông mà lớn lên.

Mà tin tức thứ hai Trương thúc mang đến có liên quan đến vụ truy sát tối qua.

“Theo phán đoán ban đầu cho thấy những người đó là do Không Phong phái tới, có điều bây giờ vẫn chưa lấy được chứng cứ, chỉ có thể lấy tĩnh chế động, yên lặng theo dõi mọi biến động.” Trương thúc ngồi ở ghế phụ lái, mặt không biểu tình nói với Hàn Triệt.

Lúc này Thư Liên mới biết chuyện tối hôm qua Hàn Triệt bị đuổi giết, kinh ngạc đến mở to hai mắt: “Sao có thể xuất hiện chuyện như vậy? Bây giờ không phải là xã hội có pháp luật sao? Sao có thể trắng trợn nổ súng giết người trên đường như vậy?”

“Thư tiểu thư chưa bao giờ tiếp xúc với loại xã hội này nên không rõ ràng lắm cũng là bình thường, sau này thấy nhiều hơn sẽ chẳng có gì lạ.” Trương thúc khách sáo trả lời rất rõ ràng.

Chỉ là tâm tư Hàn Triệt không ở đây nên có chút ủ rũ, kéo tay Thư Liên an

úi, mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu nhàn nhạt: “Tin tức của đại ca nhanh nhạy thật đấy.”

Nửa đêm qua hắn bị đuổi giết, ngoại trừ Nhâm Thần Phong và Thư Liên đã ngắt đi thì ở đó không hề có người thứ ba, vậy mà chỉ trong một buổi tối Phong Tận Nhiệm cái gì cũng biết rất rõ.

Có vẻ hắn đang bị người ta quản chế mọi lúc mọi nơi, dù cho hắn là thiếu chủ của Phong Hỏa đường cũng chẳng khác gì phạm nhân bị người khác quản chế.

Hắn ghét cái cảm giác này!

Trương thúc tỏ vẻ như không nghe ra ý khác trong lời của hắn, biểu cảm vẫn đều

giọng trả lời: “Là do Phong tiên sinh quan tâm cậu.”

“Triệt, nếu Hàn Trạch không an toàn thì chúng ta có thể đổi chỗ ở,” Thư Liên nói, “Hoặc là đến trường học cũng được, điều kiện nhà trọ sinh viên chỗ đó cũng không tệ, dù sao lúc trước ở đó cũng đã quấy rầy Phong tiên sinh, em cảm thấy không thích hợp lắm.”

Quan trọng hơn là cô luôn cảm thấy Phong Tận Nhiệm này có chút kỳ quái, như là biểu hiện cùng suy nghĩ của người này là hai người khác nhau.

“Không được!”

“Không được!”

Trăm miệng một lời, Hàn Triệt và Trương thúc trực cự tuyệt đề nghị của cô.

Thấy Trương thúc thức thời ngậm miệng, Hàn Triệt hạ giọng nói: “Mục tiêu hiện tại của Khổng Phong không chỉ có anh mà còn cả em nữa.”

Nhìn Thư Liên há họng kinh ngạc, Hàn Triệt thở dài: “Mặc dù hôm qua hắn ta không nhận ra em nhưng rất nhanh sẽ tra ra thân phận của em. Trừ Phong gia, anh không nghĩ còn có nơi nào an toàn hơn.”

Thư Liên yên lặng một lát: “Bởi vì em cũng là người Hàn gia sao?”

Trương thúc nhìn cô qua gương chiếu hậu, ánh mắt có chút kỳ quái.

Mà Hàn Triệt so với cô yên lặng còn lâu hơn, cuối cùng trả lời: “Mặc dù anh cũng muốn trả lời em nhưng anh thực sự không biết.”

Thư Liên cười, ánh mắt sáng bừng nhìn về phía hắn: “Nếu quả thật là như vậy, em ngược lại rất vui mừng.”

“Kiếp này có thể làm người của Hàn gia, cho dù chết cũng không uổng.”

Hồi bé, cô có thể trở thành một thành viên của Hàn gia là bởi vì Hàn ba ba chịu tiếp nhận cô, mà bây giờ cô có thể trở thành một phần của Hàn gia là bởi vì cô và Hàn Triệt yêu nhau, mà yêu nhau mới có thể bên nhau đến cùng.

Hàn Triệt sững sốt một chút, ánh mắt khẽ động, lại nghiêng đầu: “Bé ngọc.”

Thư Liên tựa trên vai hắn cười, cùng nhau nhìn phong cảnh bên ngoài không ngừng lùi lại, cô không chú ý tới ánh mắt hác thường trong gương chiếu hậu kia, cho đến khi tầm mắt kia dời đi chỗ khác Hàn Triệt mới thở nhẹ ra một hơi.

Chương 102: Vào Ở Phong Gia.

Phong gia không chỉ là nhà của Phong Tận Nhiệm mà còn là tổng bộ của Phong Hỏa đường, cho nên đây không chỉ đơn giản là một căn biệt thự như vậy, nó nằm trên một ngọn núi được rừng phong bao phủ bốn phía, vào mùa thu lá phong đỏ như lửa, mà bây giờ cũng đã bắt đầu chuyển hồng rồi.

Có thể nhìn ra được Phong Tận Nhiệm thích yên tĩnh, đặc biệt là sự lịch sự tao nhã của lịch sử Trung Quốc, thoát nhìn từ bên ngoài thì biệt thự không hề khác thường nhưng khi đi vào bên trong mới phát hiện chẳng khác gì tiên cảnh, tranh thủy mặc trang nhã, đồ dùng trong nhà được chế tác từ gỗ lim loại tốt nhất, bình hoa cổ, cho dù Thư Liên chưa bao giờ nghiên cứu mấy thứ này nhưng vẫn cảm thấy thán phục sự bày biện vô cùng lịch sự tao nhã mà tinh mỹ này.

Nếu là người ngoài, tuyệt đối sẽ không ngờ tới đây là nhà của đại ca hắc đạo có danh tiếng bậc nhất.

Có người hầu dẫn đường mang hành lý của Thư Liên và Hàn Triệt, thấy bên cạnh trung một bức tượng chạm ngọc hình trẻ con vô cùng trong sáng lung linh, nhất là cặp mắt đen nhánh kia thoát nhìn rất sáng sủa. Thư Liên hiếu kỳ đưa tay muốn sờ, lại bị Hàn Triệt kéo lại.

“Đây là ống kính máy ảnh siêu nhỏ.” Tay hắn hơi xoay đĩa bé kia liền thấy được dây nối rất nhỏ phía sau.

Thư Liên le lưỡi : “Thật khoa trương, chẳng khác gì trong ti vi.”

Hàn Triệt nhìn biểu tình như trẻ con của cô thì cười khẽ : “Tất cả đồ vật ở đây đều không đơn giản như bề ngoài của nó, Em tốt nhất đừng nên động vào mấy thứ này.”

Thư Liên gật gật đầu : “Yên tâm, em chỉ là nhất thời hiếu kỳ, hơn nữa mấy thứ nhìn có vẻ rất quý giá, nếu làm hư em cũng đền không nổi đâu.”

“Đi thôi.” Hàn Triệt kéo tay cô, người hầu đã đi đến phía trước, hắn nghiêng đầu vuốt một lọn tóc ra sau tai cô, cúi đầu dùng giọng nói nhẹ vô cùng nói với cô, “Đừng tin bất cứ kẻ nào ở đây.”

Cô kinh ngạc nhìn hấn, Hàn Triệt đã khôi phục biểu tình như trước, không có gì khác thường, câu nói vừa rồi như là ảo giác của cô.

Phòng của Hàn Triệt vẫn giống như trước chưa từng bị ai động vào, phòng của Thư Liên ở ngay sát vách, đẩy cửa bước vào là thấy được rèm cửa sô màu vàng nhạt, giường lớn cùng màu rộng rãi mềm mại, bày biện trong phòng cũng không cùng bố cục cổ điển như bên ngoài, có thể thấy được là đã được người ta trang trí lại theo phong cách tươi mát mà nữ sinh ưa thích.

“Phong tiên sinh nói nếu Thư tiểu thư có gì không hài lòng thì có thể lập tức thay đổi.” Người hầu mang hành lý vào, khoanh tay đứng ở cửa, thái độ không có gì để soi mói.

Thật không ngờ Phong Tận Nhiệm lại để tâm đến việc bọn họ chuyển về như thế, Thư Liên có chút thụ sủng nhược kinh (được ưu ái quá mà lo lắng) :
“Không cần đâu, tôi rất thích, cảm ơn.”

“Không cần khách khí, Thư tiểu thư đã là người nhà của Triệt thiếu gia thì cũng chính là người nhà của Phong tiên sinh, Thư tiểu thư có cần gì đều có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.” A Phúc nói xong gật đầu với Hàn Triệt đang đứng bên cạnh một cái rồi xoay người đi xuống lầu.

Đến khi bóng lưng của hấn hoàn toàn biến mất ở chỗ rẽ, Thư Liên mới nhìn về phía Hàn Triệt : “Đại ca của anh... Thật là để tâm.”

“Anh ấy vẫn luôn như vậy, thực ra là người rất tốt, mặc dù có lúc rất nghiêm khắc với anh...” Hàn Triệt cúi đầu hơi ngẩn ngơ, Thư Liên lại không chú ý.

“Nghiêm khắc cũng không nhất định là chuyện xấu, nói ra thì anh ta thật sự xem anh là anh em của mình.” Thư Liên giang tay ngã người lên giường lớn, “Có điều anh ta khách sáo như vậy lại khiến em không thoải mái lắm, hình như đã làm phiền anh ta.”

“Vậy sao...” Hàn Triệt không biết là đáp lại câu nói nào của cô, cảm xúc phức tạp trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Cuối cùng Thư Liên cũng phát hiện có gì đó không đúng lắm, bò dậy néo néo mặt Hàn Triệt : “Anh có chuyện gì vậy hả, bộ dáng như là có tâm sự.”

Hàn Triệt lắc đầu, yên lặng một lát, đột nhiên vươn tay lấy di động trong túi xách của cô, bấm gọi một dãy số sau đó liền cúp máy ngay.

“Đây là gì vậy?”

“Số điện thoại của một người.” Hàn Triệt đáp, chần chừ một hồi lại nói tiếp
“Nếu một ngày nào đó anh bảo em gọi vào số điện thoại này, em nhất định phải lập tức nghe theo, để hắn đưa em đi.”

“Người này là ai?” Thư Liên đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, đáy lòng lập tức sinh ra cảnh giác, “Triệt, anh có chuyện gì gạt em có phải không?”

“Đến lúc đó em sẽ biết, hiện tại... Anh cũng không rõ lắm.” Hàn Triệt trả lời có chút bất đắc dĩ, tay hắn ôm lấy cô, trong mắt lại có vài phần cực kỳ bi ai, Thư Liên, nếu quả thật có một ngày như vậy, đừng trách anh đẩy em ra, tình huống hiện tại, anh thực sự không tìm được ai có thể tin tưởng.

“Mặc kệ gặp phải chuyện gì, chỉ cần em tốt là anh an tâm rồi.” Hắn thì thào, ngửi mùi hương trên người cô, có cảm giác mù mờ, giống như toàn thân bị ngâm trong nước lạnh.

Chương 103: Tư Liệu Trinh Thám

“Từ tài liệu này có thể khẳng định Khổng Phong chính là kẻ chủ mưu sai khiến trong vụ án diệt môn của Hàn gia năm đó, bởi vậy có thể suy đoán rằng đêm đó Phong thiếu cùng Hàn Triệt bị truy sát chín mươi phần trăm là do Khổng Phong sai khiến.”

Nhâm Thần Phong nhìn tư liệu trong tay, nghe thám tử tư trước mặt trần thuật, đáy mắt thâm trầm.

“Khổng Phong nhất định là đã phát hiện ra thân phận thật của Hàn Triệt, vì ngăn chặn sau này bị báo thù nên muốn nhổ cỏ tận gốc.”

“Vậy theo như lời anh nói, tình cảnh hiện tại của Thư Liên cũng vô cùng nguy hiểm?” Hãn nheo con ngươi, trầm giọng hỏi.

Thám tử tư trầm ngâm một lát : “Theo lý mà nói thì hãn là như vậy, Thư Liên mặc dù không phải con cháu ruột thịt của Hàn gia nhưng vẫn là chị gái cùng mẹ khác cha với Hàn Triệt, hơn nữa năm đó Hàn gia cũng nhận đứa bé này, coi cô như con gái ruột mà đối đãi, lần này Khổng Phong ra tù lại giống trống khua chiêng như tối qua chính là muốn tìm một đứa bé gái họ Hàn hoặc họ Hà, chắc chắn là nhằm vào Thư Liên.”

“Tư liệu về Phong Hỏa đường mà anh cung cấp lần trước...”

“Không thể giả bất cứ điểm nào, tuyệt đối là sự thật hoàn toàn.” Thám tử tư quả quyết khẳng định, “Chủ mưu chắc chắn là Khổng Phong nhưng lại là do người của Phong Hỏa đường ra tay, cụ thể do nguyên nhân gì tôi cũng không rõ lắm. Bất quá suy đoán theo thông tin chúng ta hiện có bây giờ, Khổng Phong và Phong Hỏa đường đều khoog thể thoát khỏi liên quan đến vụ án Hàn gia.”

Hãn dừng một chút lại bổ sung : “Sở dĩ Hàn Triệt không tra ra được chuyện này đúng là do Phong Tẫn Nhiệm ở sau lưng ngăn cản, dù sao Hàn Triệt này mặc dù tính cách quái gở nhưng xử sự lại luôn luôn tàn nhẫn quyết đoán, hãn ở Phong Hỏa đường nhiều năm như vậy hãn là trong tay cũng nắm không ít tư liệu giao dịch phi pháp của Phong Hỏa đường, chắc chắn cũng có vài thuộc hạ trung thành, nếu như hãn biết chuyện này, muốn lật đổ Phong Tẫn Nhiệm tất nhiên rất khó khăn nhưng ít ra cũng có thể lưỡng bại câu thương.”

(luỡng bại câu thương : 2 bên đều bị tổn thất nặng nề.)

“Tàn nhẫn quyết đoán?” Nhâm Thần Phong ‘xuy’ nhẹ một tiếng, “Nếu như là trước đây thì tôi còn tin được, hiện tại... Không thể nào.”

Mặc dù hẳn không phải là người hắc đạo nhưng tiếp xúc nhiều với Phó Dung Phạm, ít nhiều cũng có thể hiểu một điều rằng muốn ăn chén cơm này thì điều quan trọng nhất chính là lòng không vướng bận, trước đây Hàn Triệt một mình một người, không sợ đồ máu không sợ chết, hiện tại có thêm Thu Liên, hẳn nếu muốn nhanh nhẹn gọn gàng lật đổ Phong Tẫn Nhiễm, chỉ một chữ ‘khó’!

“Ý của Phong thiếu là...” Tên trinh thám kia sát ngôn quan sắc, đã sớm nghe nói Hàn Triệt bất hòa với Nhâm Thần Phong, đối với chuyện này cũng không biết

Nhâm Thần Phong có tính toán gì, là muốn lật đổ hẳn hay là muốn giúp đỡ một lần nữa.

“Hàn Triệt muốn lật đổ tên họ Phong đó đích thực là không dễ dàng, có điều nếu cộng thêm Thiên Vũ ở sau lưng ủng hộ, anh cảm thấy có bao nhiêu phần thắng?”

Nhâm Thần Phong cười cười tà khí, “Lão Lý à, anh là người thông minh, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, hiện tại có rất nhiều nguy hiểm luôn rình rập, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, anh hẳn là hiểu rõ chứ?”

Thám tử Lý gật đầu lia lịa : “Phong thiếu yên tâm, nhóm thám tử của chúng tôi rất biết quy củ, chỉ cần Phong thiếu không nói ra nguồn gốc tài liệu, tôi bảo đảm phần tài liệu này sẽ không để cho người thứ hai biết được!”

Dừng dừng, hình như sắc mặt hẳn có chút khó xử : “Hơn nữa hồ ly mặt cười Phong Tẫn Nhiễm này thế nhưng lại nhìn chăm chăm vào chúng tôi nha, tôi phải liệu cái mạng nhỏ này để giữ miếng cơm a, nếu như không phải Phong thiếu rộng rãi hào phóng thì dù cho lấy đao kề cổ, những tài liệu này tôi cũng không dám bán ra a!”

“Đôi bên cùng có lợi thôi, các anh cũng không phải chịu thiệt.” Nhâm Thần Phong lấy ra một tờ chi phiếu đã chuẩn bị từ sớm, giơ lên trước mắt hẳn, dương môi cười nói, “Nếu như còn có thu hoạch kĩ lưỡng hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới tôi, về giá cả... Tuyệt đối sẽ không khiến anh chịu

thiệt.”

Thám tử Lý nhận lấy chi phiếu, nhìn con số được ghi bên trên, nét vui mừng giữa chân mày không thể che giấu được, cất tấm chi phiếu vào : “Vậy tôi xin đi trước, Phong thiếu có cần gì cứ gọi điện thoại.”

Nhâm Thần Phong gật đầu, gọi thư ký đưa hắn ra ngoài.

Hắn đã đáp ứng thay Hàn Triệt điều tra tư liệu về Không Phong, thế nhưng tư liệu trước mắt càng nhiều càng phát hiện chuyện này dần dần khó hiểu rõ hơn, nếu như nói Không Phong liên thủ với Phong Hỏa đường diệt Hàn gia, vậy thì rốt cuộc trong hồ lô của Phong Tấn Nhiệm bán cái gì, vì sao lại muốn giữ Hàn Triệt, hơn nữa còn bồi dưỡng hắn thành người thừa kế?

Chương 104: Vì Muốn Có Được Cô Gái Đó

Trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, nhờ cỏ phải nhổ tận gốc, dưỡng hổ vi hoạn (nuôi hổ rồi tự rước lấy tai họa, tựa như câu nuôi ong tay áo), đạo lý này ai cũng hiểu, Phong Tần Nhiễm không quan tâm lại luôn mang trái bom này bên người.

Càng làm cho người ta đau đầu hơn chính là cách xử sự của hai người này, hiện tại Hàn Triệt vẫn là thiếu chủ của Phong Hỏa đường, biểu hiện có vẻ như gió yên sóng lặng nhưng thực ra đã là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, xét theo vụ truy sát ngày ấy có thể thấy được sự yên ổn trước mắt này rất nhanh sẽ bị phá vỡ.

Không Phong đã động thủ, vậy Phong Tần Nhiễm thì sao? Lúc nào sẽ trở mặt?

Nếu muốn đảm bảo hai người này an toàn, cả gan mà nghĩ, phải lật đổ Phong Tần Nhiễm, Hàn Triệt tiếp nhận Phong Hỏa đường mới có thể khó phân cao thấp với Khổng Phong, hai bên kiềm chế lẫn nhau.

Thiên Vũ muốn hợp tác cùng Hàn Triệt, cũng không biết đến khi nào mới thu được lợi ích, hơn nữa Phong Tần Nhiễm kia là con hồ ly mặt cười, nếu muốn lật đổ hẳn thực sự khó nói trước được.

Lần này là chính mình tự dẫn thân vào vũng nước đục này đúng là chẳng có gì tốt. Nhâm Thần Phong day day thái dương, nghĩ đến cảnh lão già nhà mình sẽ mắng mình đến nước bọt văng tứ tung cũng đủ làm hẳn đau đầu không thôi.

Với ân tình của Hàn gia đối với Nhâm gia năm đó, về tình hay về lý, hẳn đều phải bảo vệ tốt hai chị em này.

Không hiểu kiếp trước hẳn đã tạo cái nghiệp gì mà lại dính vào cái vụ rắc rối này, cũng chẳng biết Thư Liên bị cái gì lại, một cô gái tốt đẹp đang yên đang lành lại xem Nhâm gia như hang sói mà chạy trốn.

Lão già để lại mọi chuyện cho hẳn giải quyết, Nhâm Thần Phong cũng hiểu

rõ ràng, Nhâm Khải Hoa không có đứa con trai nào khác khôn ngoan như hắn, nhưng nếu muốn làm rõ một số chuyện thì cũng không phải không làm được.

Trước đây hắn thực sự là đối xử quá đáng với Thư Liên, nói hắn muốn bù đắp cũng được, thay cha báo đáp cũng không sao, nhưng dù thế nào hắn cũng không chịu thừa nhận thực ra hắn còn có ý nghĩ khác với cô, mà ý nghĩ này từ sau buổi tiệc hôm đó càng không ngừng phát sinh mạnh mẽ hơn. Muốn có được cô gái đó, chỉ thuộc về mình hắn, mỗi ngày chỉ cần tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ hắn...

Thế nhưng không chỉ có như vậy mà còn muốn cô yêu hắn, Hàn Triệt có thể làm được thì Nhâm Thần Phong hắn cũng có thể. Lấy lòng phụ nữ, mua kim cương hay tặng hoa hắn đều rất điêu luyện, hắn cũng có thể bảo vệ cô khỏi những nguy hiểm luôn rình rập. Không giống như tên Hàn Triệt kia ngay cả thân mình cũng khó bảo toàn, hắn vừa có tiền vừa có thế, cô muốn thứ gì hắn cũng đều có thể cho cô.

Nhâm Thần Phong nghĩ đến thất thần, không hề phát hiện suy nghĩ của mình càng ngày càng xa, người phụ nữ đêm đó nở rộ dưới ngón tay của hắn, trong mắt chứa đầy ý xuân lớn mật phóng đảng, chân của cô như là rần quẩn lấy hông hắn, dường như cũng rất luyện tiếc khi phải tách ra...

Hắn thực sự yêu chết cái bộ dạng trên giường đó của cô, chưa từng có người phụ nữ nào có thể khiến hắn thỏa mãn như vậy, mặc kệ là cô còn mặc hay không mặc quần áo thì cô vẫn luôn có khả năng khơi gợi dục vọng của hắn, khiến hắn muốn hung hăng chà đạp, mặc sức thương yêu cô.

Đáng tiếc cô không ở bên cạnh hắn, lại càng không phải là người phụ nữ thuộc về hắn. Hô hấp dần trở nên dồn dập, đáy lòng như có bàn tay nhỏ bé cứ gãi không ngừng khiến hắn ngứa ngáy trong lòng.

“Nhâm, Nhâm tông?” Thư ký hoảng loạn vẫy vẫy tay trước mặt hắn, “Thiếu gia!”

“A!” Nhâm Thần Phong đột ngột ngắc đầu, “Có chuyện gì?”

Nhìn Phong thiếu luôn luôn tà khí cuồng vọng vậy mà giờ lại trưng ra khuôn mặt hoa si treo nụ cười ngây ngô đến phát ngốc, khoe miệng thư ký co giật : “Là điện thoại ngài đã reo này giờ rồi.”

“... Biết rồi, cậu ra ngoài đi.” Nhâm Thần Phong cầm máy lên, xoay người che giấu tâm tình.

Thư ký lai một phen đứng hình, không biết có phải nhìn lầm rồi không, hấn vừa thấy trên mặt Phong thiếu trước giờ là sát thủ tình trường vậy mà xuất hiện vết đỏ ửng khả nghi.

Đỏ mặt, là đỏ mặt đó, hơn nữa còn hồng hồng như thanh niên mới lần đầu rơi vào bể tình, thư ký nổi một trận da gà da vịt, cứng ngắc xoay người mở cửa, nhanh chóng thoát thân khỏi phòng làm việc quý dị này.

Điều chỉnh lại tâm tình, Nhâm Thần Phong nghe được giọng nói bên kia liền khôi phục lại biểu cảm thường ngày : “Thật đúng lúc, tôi đã lấy được tư liệu, khi nào gặp mặt tôi sẽ nói rõ mọi chuyện.”

Chương 105: Cậu Đang Sai Bảo Tôi Đây À?

Hàn Triệt xem tư liệu mà Nhâm Thần Phong đưa cho hắn, từ đầu tới cuối không hề lộ chút biểu cảm nào, cho đến tờ cuối cùng, ngay cả biểu cảm khiếp sợ hoặc cảm xúc khổ sở mà Nhâm Thần Phong dự kiến cũng không hề biểu hiện ra ngoài.

Đáy mắt người thiếu niên không hề gợn sóng, vừa như nước hồ đen nhánh lại vừa như biển chết, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhìn miếng đường dần tan ra trong ly cà phê, Nhâm Thần Phong bung ly nhấp một ngụm : “Cậu thấy thế nào?”

Hàn Triệt cũng vươn tay bung ly cà phê, khi tiếp xúc với nhiệt độ nóng mới phát hiện đầu ngón tay mình thật lạnh lẽo, uống một hớp lại đặt xuống. Cà phê không đường đảo quanh đầu lưỡi, trong miệng là hương vị cà phê nồng đậm nhưng cũng chỉ thấy đắng chát.

“Tôi muốn gặp cha của anh.” Hàn Triệt buông ly, giọng nói yên ổn.

“Cái gì cơ?” Nhâm Thần Phong sững sốt.

“Tôi muốn gặp cha của anh” Hàn Triệt lặp lại lần nữa, sau đó nói thêm, “Bây giờ,

ngay lập tức.”

Nhâm Thần Phong không có biện pháp gì với Hàn Triệt. Nói Hàn Triệt là tình địch của hắn cũng không sai, ít nhất về cô gái kia thì chính là vậy, nhưng theo phương diện khác mà nói, nếu hắn (NTP) thật sự có thể bắt được Thư Liên về mình, Hàn Triệt cũng coi như là một nửa cậu em vợ của hắn.

Lại đổi một góc độ khác để nói, nếu hắn không nghe theo Hàn Triệt, có thể đoán được lão già sẽ néo tai mắng hắn đến chết, dù không để ý tới lão thì hắn cũng đánh không lại, mắng thì không có phong độ, càng không thể học theo hắc đạo mà chém chém giết giết.

Nhâm Thần Phong xanh mặt, một bụng hỏa khí không thể phát tác, cuối cùng cũng chỉ có thể tự mình đưa Hàn Triệt về biệt thự Lê viên, sau đó còn phải mỉm cười đưa hắn đến trước mặt lão già, lại vô cùng hiền lành nhìn Hàn Triệt không quay đầu đóng cửa, ‘phịch’ một tiếng quăng hắn ra ngoài.

Bên trong một già một trẻ không biết nói chuyện tới bao lâu, Nhâm Thần Phong buồn chán ngồi ở trong phòng khách với tay tìm điều khiển ti vi, trong lòng âm thầm phiền muộn, không biết lão già kia phát điê gì chứ, rốt cuộc ai mới là con của lão!

Đợi đến khi cánh cửa kia mở ra, Nhâm Thần Phong đã sắp ngủ gục. Nhâm Khải Hoa và Hàn Triệt đều tương đối nghiêm túc, nhất là Nhâm Khải Hoa hướng về phía cửa vừa đi vừa nói : “Anh Hàn có thể có đứa con trai như vậy, ở trên trời cũng sẽ cảm thấy vui mừng, chỉ là...” Ông xoa xoa mắt, tựa hồ có chút nói không nên lời.

“Cảm ơn chú Nhâm đáp ứng giúp cháu chuyện này, Khi nào chuyện này được xử lý tốt, cháu sẽ lại về thăm ngài.” Hàn Triệt nói chuyện rất lễ phép, trái lại khiến Nhâm Thần Phong tỉnh cả ngủ, hắn vậy mà có thể nghe thấy tên nhóc xấu xa luôn héch mũi lên trời này gọi lão già nhà hắn là chú!

“Được, tốt lắm...” Nhâm Khải Hoa luôn miệng đáp ứng, gọi Lưu Bá tới để hắn lái xe đưa Hàn Triệt về.

Từ đầu tới cuối chẳng thèm nhìn đứa con trai ruột là Nhâm Thần Phong, xem hắn như người vô hình.

Đang lúc Nhâm Thần Phong tức giận gần nổi bão, Hàn Triệt đột nhiên xoay người, từ trong túi lấy ra một tờ giấy : “Đúng rồi, đây là danh sách, phiền anh thẩm tra đối chiếu rồi gửi lại cho tôi.”

Nhâm Thần Phong vừa nhìn lập tức cắn răng, trên đó tất cả đều là giao dịch sủng ông đạn dược, cộng thêm vài hạ mục thượng vàng hạ cám khác, cũng cần tốn đến mấy trăm vạn.

“Cậu đang sai bảo tôi đây à?” Nhâm Thần Phong dùng ánh mắt giết người trừng hắn, khuôn mặt anh vốn tuần đang vắn vẹo, đây chỉ mới là làm đầu tiên Hàn Triệt mở miệng, sau này không biết còn đòi hỏi cái gì nữa đây.

“Đã hợp tác cũng phải có thành ý chứ.” Hàn Triệt đáp, con mắt đen láy nhìn về phía Nhâm Khải Hoa, “Hơn nữa cháu nghĩ chú Nhâm cũng sẽ ủng hộ.”

“Đương nhiên, Nhâm gia chúng ta cái gì cũng có thể thiếu chỉ là không thiếu tiền, ha ha!” Nhâm Khải Hoa cười đến rất đáng đánh đòn, nếu không phải ông là trưởng bối, Nhâm Thần Phong thật muốn che miệng ông lại.

Chờ Hàn Triệt được Lưu Bá tiễn đi, Nhâm Khải Hoa thu hồi ý cười : “Thần Phong, con vào thư phòng với ta, ta có việc muốn nói.”

Chương 106: Làn Đầu Cãi Nhau

(1).

Nhâm Thần Phong đi tới Phong gia vừa sát sau Hàn Triệt, xe đua đỏ rực đậu ngay trước cửa, không cần quay đầu nhìn lại, theo bản năng Nhâm Thần Phong cũng biết được phía sau không hề an toàn chút nào.

Cảm giác của hắn cũng không sai, Phong gia nằm sâu trong rừng phong, bốn phía lại có những cây đại thụ trăm năm vây xung quanh, là một chỗ vô cùng bí mật, có thể nói không có dưới mười họng súng đen ngòm hướng về phía hắn theo hắn tiến vào phạm vi kiểm soát của Phong gia.

Nhâm Thần Phong cười khẩy, con mắt tối lại, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng :

“Cách đãi khách của Phong đường chủ thật đúng là đặc biệt a.”

“Ồ, là vậy sao?” Một giọng nam réo rất vang lên tiếp lời hắn, “Không biết Nhâm thiếu gia cảm thấy điểm nào đặc biệt?”

Phong Tẫn Nhiễm không biết xuất hiện ở cửa từ lúc nào, bởi vì đang ở nên ăn mặc khá tùy ý, áo choàng màu xám nhạt ôm lấy cơ thể thon dài, cầm trong tay một quyển sách, cặp mắt phượng kia hơi nhếch lên, như cười như không : “Nhà ta thật hiếm khi có khách đến, lão Trương, đều thu lại mấy khẩu súng không có mắt ấy lại đi.”

Trong rừng cây truyền đến âm thanh rất nhỏ, Nhâm Thần Phong lập tức cảm thấy áp lực giảm đi không ít, ngữ điệu cũng trở nên khách khí hơn : “Hôm nay quấy rầy Phong đường chủ rồi, tôi theo lệnh của cha, tới đây để đón Thư tiểu thư về nhà.”

“Về nhà?” Đáy mắt Phong Tẫn Nhiễm hơi kinh ngạc.

Nhâm Thần Phong nhướn mày, nở nụ cười lễ phép đúng mực : “Chắc Phong đường chủ còn không biết, Thư tiểu thư là vợ kế của cha tôi, bởi vì sợ làm lỡ việc học của cô ấy nên hôn lễ cũng chỉ làm đơn giản, rất nhiều người cũng không biết.”

Nhâm Thần Phong dừng một chút lại nói thêm : “Nếu Phong đường chủ không tin có thể hỏi Hàn Triệt, chuyện này Hàn Triệt cũng biết rất rõ.”

“Ồ...” Ánh mắt Phong Tần Nhiệm chột lóe lên tia sắc bén rồi biến mất, sau đó khôi phục hình tượng ôn nhã biếng nhác, cười nhạt nói, “Đã là chuyện nhà của các vị, tôi cũng không tiện hỏi thêm. Lão Trương, ông mang Nhâm thiếu gia lui sau, hỏi Thư tiểu thư có muốn đi theo cậu ấy hay không, để tự cô ấy quyết định đi.”

“Vậy làm phiền Trương thúc rồi.” Nhâm Thần Phong gật gật đầu với Phong Tần Nhiệm rồi đi theo lão Trương vào nhà.

“Quay về Nhâm gia? Tôi đã làm thủ tục ly hôn với Nhâm tiên sinh rồi cơ mà! Hàn Triệt, thấy thế nào...” Giọng Thư Liên rất kích động, lại bị Hàn Triệt che miệng lại.

Thấy cô trừng mắt nhìn mình, Hàn Triệt cúi đầu : “Xin lỗi, anh biết em không muốn trở lại bên đó, nhưng gần đây anh có công việc phải giải quyết, ở bên đó em sẽ được an toàn hơn.”

“Nhưng trước đó anh cũng đã nói không có nơi nào an toàn hơn Phong gia kia mà!”

Thư Liên kéo tay hắn, nhìn thấy Nhâm Thần Phong đang dựa bên cửa xem náo nhiệt, một cỗ tức giận bùng lên, tiện tay chụp lấy thứ gì đó ném về phía hắn ta,

“Anh ra ngoài! Tôi muốn nói chuyện riêng với Hàn Triệt!”

Nghiêng đầu vật kia, Nhâm Thần Phong nhíu mày, tính tình càng ngày càng to gan à nha, có điều hắn cũng không thèm tính toán với cô, phụ nữ phải có sức sống một chút mới tốt, mặc dù trước đây hắn cùng cô trên giường cũng rất thoải mái nhưng cuộc sống ân ái cũng thiếu chút gia vị.

“Không sao, anh sẽ ra ngoài.” Dù sao mặc kệ cô có náo loạn thế nào vẫn phải ngoan ngoãn theo hắn về Nhâm gia, hắn cũng có chút hiểu biết về tính tình Hàn Triệt, biểu hiện bên ngoài thì kiệm lời ít nói, trên thực tế hắn đã quyết định việc gì thì ai cũng không lay chuyển được.

Thấy Nhâm Thần Phong ra ngoài rồi, Thư Liên mới quay đầu lại nhìn Hàn Triệt, hắn cúi thấp đầu như một đứa trẻ làm sai việc gì, nhưng lại không nói

tiếng nào chẳng giống thường ngày, thấy cô tức giận thì dọa cô, theo cô thấy với dáng vẻ này của hắn là nhất quyết muốn cô rời đi.

“Triệt, có phải em đã làm sai chuyện gì hay không? Khiến anh hiểu lầm nên anh mới để em đi với tên họ Nhâm đó?” Cô cố gắng đè xuống sự kích động, giọng run run hỏi hắn, “Có phải hay không... Buổi tiệc hôm đó, em bị người ta bỏ thuốc, bị người ta... Nên anh ghét bỏ em?”

“Không, không phải!” Hàn Triệt mãnh liệt ngắt đầu, đôi mắt đen nhánh không nhìn ra được suy nghĩ gì, “Đêm đó không hề xảy ra chuyện gì cả.”

“Phải không?” Thư Liên nhìn chăm chăm vào mắt hắn, không buông tha bất cứ biểu cảm nào, “Em thật sự là không nhớ rõ nhưng vẫn biết mình bị người ta bỏ thuốc Hàn Triệt, là anh cứu em? Còn nữa, có phải anh chỉ là nhặt một đứa con gái thấp hèn rách nát, dơ bẩn không chịu nổi như em!”

Chương 107: Làn Đầu Cãi Nhau

(2).

“Thư Liên!” Hàn Triệt rõ ràng rất kích động, “Em bình tĩnh một chút đi! Anh thật sự có việc cần xử lý, không phức tạp như em tưởng tượng đâu! Sau khi làm xong mọi chuyện anh sẽ đón em về lại, chỉ là tạm thời em hãy nhẫn nại một chút.”

Thư Liên yên lặng nhìn hắn, hốc mắt rõ ràng có hơi nước đảo quanh, cô ngẩng đầu lên, hít sâu hai lần không cho nước mắt rơi xuống.

“Hàn Triệt, rốt cuộc anh gạt em bao nhiêu chuyện?” Cô tự ổn định lại tâm trạng, nghiêm túc hỏi hắn, “Chuyện anh cần xử lý là chuyện gì? Anh bị người ta đui giết, là ai muốn giết anh? Anh nói em không an toàn, vậy vì sao lại không an toàn? Anh cái gì cũng không chịu nói cho em biết vậy mà còn nói anh yêu em, anh có nghĩ tới hai người yêu nhau là cùng nhau đối mặt với mọi chuyện chứ không phải một mình tự đưa ra quyết định hay không?”

“Anh nghĩ rằng chuyện anh cần làm thì không phải Nhâm Thần Phong thì không thể, cho nên anh mới hợp tác với người mà em sơ nhất, anh cho rằng em gặp Nhâm Thần Phong sẽ không thoải mái nên mới để Tần Doanh làm bạn gái của anh, anh cho rằng chuyện của anh với Tần Doanh sẽ làm em đau lòng nên tất cả mọi chuyện anh đều lừa gạt em!”

Hàn Triệt giật mình nhìn cô, mở miệng muốn giải thích, lại phát hiện mình không nói nên lời.

“Hiện tại anh cho rằng cứ ngồi ngốc ở Nhâm gia là có lợi với em, sẽ an toàn cho em...” Thư Liên chống bàn, giọng nghẹn ngào, giọt nước mắt không thể khống chế được nữa rơi xuống bàn, tạo ra âm thanh vang lên thật khẽ, “Vậy là em nhất định phải đến Nhâm gia đúng không, đến cái nơi chẳng khác gì địa ngục đối với em!”

“Thư Liên, không phải anh...”

“Em biết, anh muốn tốt cho em...” Thư Liên xé miếng giấy, còn chưa kịp chùi một giọt nước mắt khác lại rơi xuống, “Không sao, em đi. Chỉ là Hàn Triệt, anh có nghĩ tới hay không, cho tới bây giờ anh không hề coi em là chị

gái, cũng không xem em như người yêu, đôi với anh mà nói, chẳng lẽ em chỉ là một món đồ chơi không hề quan trọng? Anh chỉ để ý món đồ chơi này có còn hoàn hảo hay không chứ cũng chưa bao giờ muốn suy nghĩ xa hơn, em cũng mong muốn làm một người phụ nữ độc lập, anh sẽ thấy như vậy rất tốt, nhưng có lẽ căn bản em cũng không cần phải như vậy?”

Cô đứng thẳng dậy, dùng khăn giấy lau lung tung nước mắt trên mặt mình :
“Từ Nhâm gia đến Hàn Trạch rồi tới Phong gia, chẳng qua chỉ là thay đổi nơi ở của em thôi, từ đồ chơi của người này biến thành đồ chơi của người khác mà thôi, ngọc ở đâu cũng có gì khác biệt đâu.”

Biết rõ những lời như vậy khiến người ta vô cùng đau đớn, cô vẫn cắn răng nói ra khỏi miệng, nhìn ánh mắt bi thương của Hàn Triệt trong lòng cô cũng vô cùng rối loạn, nhưng dù có thế nào hấn cũng không mở miệng giữ cô lại.

Mở cửa phòng ra, Nhâm Thần Phong chờ ở ngoài đang hoảng sợ, quay người lại phát hiện tay cô không mang theo thứ gì : “Hành lý của em đâu?”

“Nhâm gia có nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ chi phí ăn mặc của tôi cũng không lo nổi hay sao?” Thư Liên lần đầu tiên lớn tiếng với hấn như vậy, Nhâm Thần Phong cảm thấy rõ ràng khác lạ, cúi đầu nhìn lại phát hiện mặt cô tèm lem nước mắt.

Cũng không biết có phải do lòng thương hương tiếc ngọc bỗng nhiên bị khơi gợi hay không, hấn vươn tay vỗ vỗ vai cô, bàn tay chỉ mới đưa ra giữa không trung đã nhận phải ánh mắt muốn giết người của Hàn Triệt.

Lời lúc ra cửa của lão già cứ vờn qua vờn lại trong đầu hấn.

Không được không tôn trọng Thư Liên, không được ép buộc Thư Liên làm bất cứ cái gì cô không muốn làm, không được bắt nạt Thư Liên hay làm cho cô khóc, không được...

Nhâm Thần Phong đột nhiên cảm thấy mình chắc chắn không phải con ruột của lão già nhà mình, lão già kia chắc chắn có ngoại tình với Hà Mộng Thanh! Tuyệt đối là vậy! Chắc chắn là như vậy!

Chương 108: Màn Cầu Hôn Ngoài Ý Muốn

Ngón tay gõ nhẹ trên tay lái, nhìn dòng xe tấp nập chặn phía trước, Nhâm Thần Phong nhíu mày, bẻ ngoặt tay lái về phía đường cao tốc bên cạnh.

Thư Liên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đã không còn âm ỉ như lúc nãy nữa nhưng nước mắt vẫn cứ rơi, từ lúc lên xe đến giờ cô không thèm nhìn hẳn, biểu tình hôm nay của Hàn Triệt vô cùng xa lạ khiến cô sợ hãi, giống như tất cả mọi chuyện trước đây chỉ là giấc mộng của riêng cô mà thôi.

Hoa Sơn chi đã tàn, Hàn Trạch đã cũ, ba ba cũng mất, ngay cả cậu bé thò lò mũi xanh ngày xưa luôn quấn quanh cô cũng đã không còn nữa rồi.

Cô vẫn là cô bé Lọ Lem ngày trước, đáng tiếc lại không có Hoàng tử đến cứu cô, đối với tên hoa hoa công tử (người đàn ông lãng nhãng, đa tình) trước mặt thì cô cũng chỉ như một món đồ chơi không có lực phản kháng mà thôi.

(* Hoa hoa công tử: người đàn ông phong lưu, đa tình.)

Xe vẫn cứ chậm rãi men theo con đường nhỏ vòng quanh núi mà leo lên, nhìn lại cửa xe kính bên cạnh, con đường cái dưới chân núi giờ chỉ như cái thất lung, mà xe cô đang lui tới trên đó chỉ như con kiến đen, nhỏ bé đến đáng thương.

Không để ý đến xung quanh càng lúc càng vắng lặng, Thư Liên ngẩn ngơ nhìn xuống chân núi, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ quỷ dị, nếu mở cửa xe nhảy từ trên này xuống thì có phải mọi chuyện đều sẽ kết thúc hay không.

Một cánh tay vươn qua kéo cô ôm vào lòng, Thư Liên vẫn dờ dẩn yên lặng, cô không phản kháng bởi vì biết rằng phản kháng cũng vô dụng, càng làm cho hắn tăng thú tính mà thôi, chỉ là cô không nhịn được run rẩy cả người, cô sợ hãi khi phải tiếp xúc với người đàn ông này, điều này càng khiến ý nghĩ muốn chết của cô tăng mạnh hơn, chưa bao giờ mong muốn được giải thoát trong cô lại mãnh liệt như lúc này, như là muốn bắt chết tất cả.

Trong khi toàn thân cô cứng ngắc đang muốn kéo dài thời gian, bên tai lại truyền đến giọng nói của Nhâm Thần Phong: “Trước đây khi nào tâm tình anh không tốt sẽ đến đây ngồi một lát.”

Hắn cầm khăn giấy trong tay, ngoài dự đoán mọi người hắn không có bất kỳ hành động vô lễ nào, chỉ nhẹ nhàng lau sạch vệt nước mắt trên mặt cô, sau khi lau xong lại bình tĩnh nhìn cô một lúc, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì, sau đó buông tay: “Đây là lần đầu tiên anh đem phụ nữ đến đây, nếu tâm trạng em vẫn không tốt lên thì thật uổng phí anh đến đây một chuyến rồi.”

Nhâm Thần Phong ngồi một lát thì mở cửa xuống xe, nửa người dựa vào cửa xe châm thuốc.

Ngọn núi này rất cao, gió thổi lạnh thấu xương, mùa đông hiu quạnh nhưng vẫn không làm mất đi phong cảnh nơi đây. Đầu ngón tay người đàn ông kẹp điều thuốc nhà khói, trước mặt là dãy núi trùng trùng điệp điệp, phía sau là rừng cây khô lá đỏ đã rụng, thỉnh thoảng có ngọn gió lướt qua lại cuốn vài chiếc lá khô kêu lác đác.

Thư Liên kéo lại quần áo trên người, bước ra cửa xe liền thấy cảnh tượng như vậy. Mặc dù Nhâm Thần Phong vốn rất cao lớn anh tuấn nhưng tính hắn luôn luôn cường thế bá đạo, thế nhưng người đàn ông trước mắt bây giờ lại không giống hắn lúc bình thường, cũng không biết là khác ở đâu.

Thấy Thư Liên đi ra, trong mắt Nhâm Thần Phong có chút mờ ảo, khoe môi cong lên: “Ở đây rất đẹp phải không, hồi nhỏ anh vẫn thường một mình đến đây.”

Tìm một khối đá ngồi xuống, Thư Liên không để ý đến hắn, cũng không biết người này đang muốn làm trò gì lại kể chuyện hồi bé cho cô nghe.

“Nghĩa trang của mẹ anh ở trên ngọn núi phía trước, trước đây anh muốn đi thăm bà lại sợ không nhìn được mà khóc sẽ bị người khác cười nhạo, vì thế nên anh tìm đến nơi này.”

“Mặc dù ở đây rất xa, anh chẳng thể nhìn thấy được thứ gì, nhưng chỉ cần mỗi lần gặp chuyện không vui anh vẫn tới đây, anh cảm thấy mẹ chắc chắn sẽ nhìn thấy mình, cho nên thường một mình tới đây ngồi lẩm bẫm một chút.” Nhâm Thần Phong hút một hơi thuốc, nhướn mày nhìn cô, “Ha ha, có phải rất buồn cười hay không.”

Lông mày hấn vốn rậm, lúc nhướng lên lại thêm khí thế uy hiếp người khác, cùng khóe môi luôn mang ý cười, lúc hấn nhếch môi lại càng thêm mấy phần tà khí, mấy phần quyến rũ.

Nếu như trước đây hấn không đối xử với cô như vậy, Thư Liên nghĩ, người đàn ông như vậy nếu nói không tìm được bạn gái thì chính cô cũng không tin được, nhưng không hiểu vì sao hấn lại quẩn lầy mình không buông.

“Anh không để ý chuyện em cùng với Hàn Triệt, dù sao anh cũng có trách nhiệm trong việc bức em đến bước đường này.” Giọng Nhâm Thần Phong truyền đến bị gió thổi ngược nên nghe có chút mơ hồ, “Thư Liên, hôm nay anh đem em đến gặp mẹ anh là muốn nói cho bà biết anh muốn cưới em.”